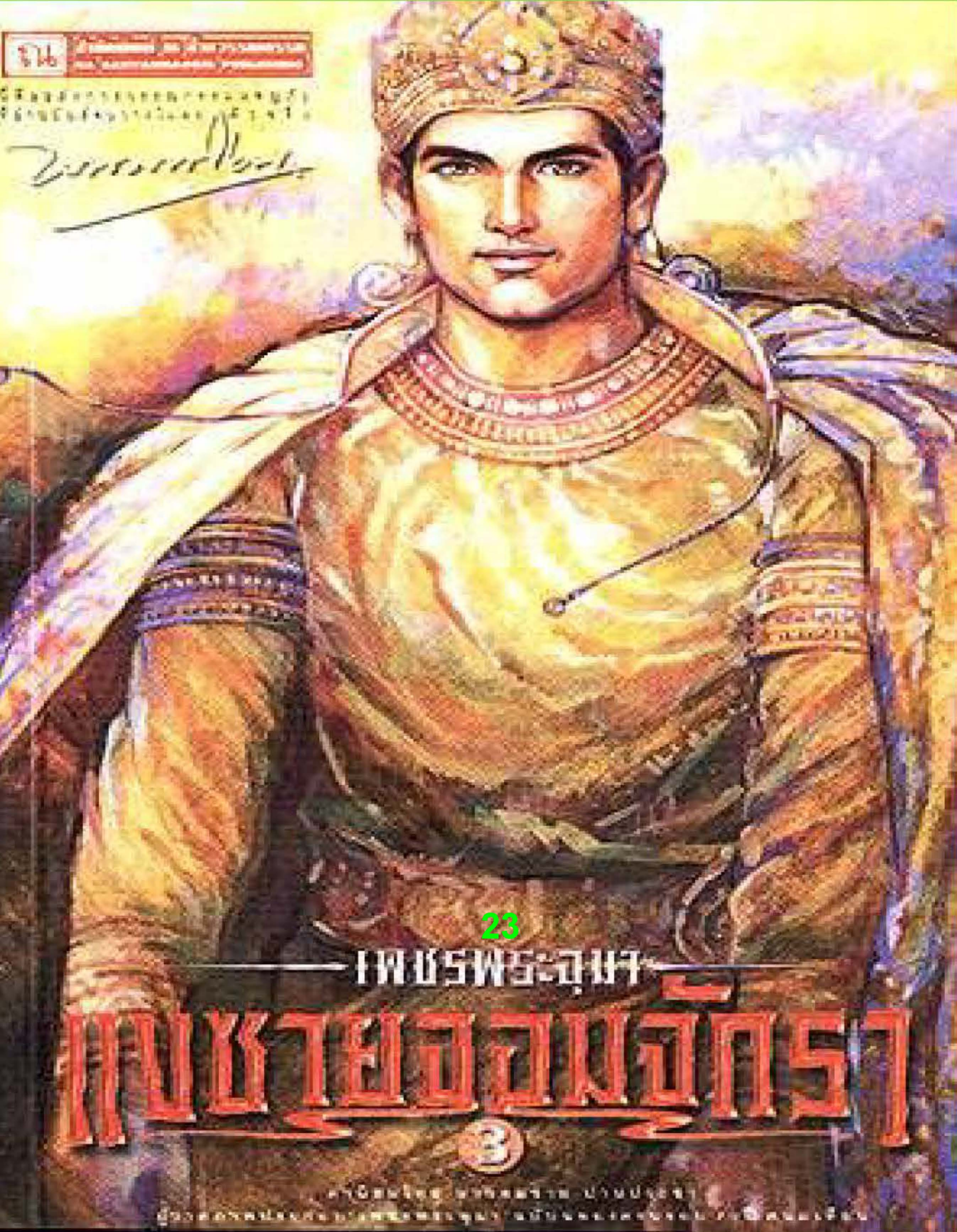

๗๖

๕ ธันวาคม ๒๕๕๗

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

23

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

๒

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

193

**กองทัพเดเรียนขาดแคลนขบวนออกจากที่
ตั้งใจในดอมเข้าระหว่างเดเรียนการ ซึ่งอาศัย
เวลาเพียงเล็กน้อยนี้ รพินทร์ออกสำรวจ
สอบทานและหยั่งเสียงบรรดาทหารน้อยใหญ่ เพื่อประเมิน
ผลเสียหายของกองทัพระหว่างที่กองโจรเข้าโจมตีเมื่อคืนนี้
และนำกลับมาแอบรายงานให้เจ้านายของเขาทราบ**

“ทหารหลวงตายทั้งหมด 148 คน ฝ่ายโจรตายเพียง 20
นักโทษทั้ง 6 หนีรอดปลอดภัยไปได้หมดทุกคน กระโจมถูก
เผา 12 หลัง แต่ดับกันทัน ความจริงฝ่ายทหารหลวงจะตาย
มากกว่านี้ ถ้าหากกุดะมะไม่สั่งให้รหัสยะถอนทหารที่ออกติดตาม
กลับเข้าที่ตั้งเสียก่อน เพราะมีพลธนูของฝ่ายโจรอีกนับ
ร้อยคอยดักริงสักดอยู่แล้ว”

ทุกคนฟังอย่างตื่นเต้นยินดี ในส่วนลึกของจิตใจเข้าข้างพวกโจรหรือกองทัพประชาชนอย่างเต็มที่

“สมน้ำหน้ามัน!”

ไชยยันต์พูดออกมาอย่างสนใจปนหัวเราะ

“นี่มันแสดงให้เห็นชัดเลยทีเดียวว่า ระหว่างทหารหลวงพวกนี้กับกองทัพโจร ฝีมือและยุทธวิธีในการรบเทียบกันไม่ได้เลย อัตราตายของฝ่ายทหารหลวงเป็น 7 เท่าเศษของฝ่ายโจร เรียกว่าหนึ่งคนสามารถแลกได้ถึง 7 คนกว่า ช้ายังเอานักโทษหนีลอยนวลไปได้เสียอีก สังเกตดูกองโจรพวกนี้คล่องตัวเหลือเกิน คงจะเป็นหน่วยจู่โจมที่ฝึกกันมาเป็นพิเศษโดยเฉพาะทีเดียว”

“น่าเสียดาย”

มาเรียกว่าอย่างมันเขี้ยวแทน

“บุกทะลวงกันเข้ามาจนถึงใจกลางทัพแบบนี้ได้แล้ว น่าจะเข้าไปถึงตัวรหัสยะ ตัดหัวให้ได้”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

คารินสับสนุน ตาของหล่อนเป็นประกายแวววาวเมื่อหวนคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืน

“ที่แรกฉันคิดว่ารหัสยะเป็นคนเก่งกล้าสามารถ เป็นคนมีฝีมือในเชิงอาวุธสมกับเป็นจอมทัพ ที่ไหนได้ เขาซี้ซลาดที่สุดระหว่างที่พวกโจรเข้าโจมตี ทหารองครักษ์ของเขาเป็นร้อยๆ ห้อมล้อมจอมทัพไว้ใจกลาง ตัวรหัสยะเองก็ดูท่าจะตกใจอยู่ไม่ใช่น้อย ได้แต่แกว่งดาบปากตะโกนเหวๆ อยู่กลางที่ล้อมทำพ่นกันได้เลย ถ้าได้เผชิญหน้ากับแม่เสือร้ายเมยานีนั่นตัว

ต่อตัว ฉันว่าไอ้ฮ้วนนั้นหัวขาดแน่ ฉันเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้
 ก่อนหน้าที่รพินทร์จะจุดให้หนีเข้ามาในแคมป์”

แล้วหล่อนก็ทำความให้พรรคพวกทุกคนทราบถึงความ
 เป็นไปว่า เนื่องจากเหตุไร ทั้งหล่อนและรพินทร์จึงออกจาก
 กระจงไป ไปพบกองเลือดของทหารยามที่พวกกองโจรดอดเข้า
 มาเก็บเจียบ กองอยู่หน้ากระจงนั่นเอง และพบสิ่งพิรุณชวน
 สงสัย หากยังไม่ทันจะสังเกตอะไรได้มาก เหตุการณ์ร้ายก็
 ระเบิดขึ้นเสียก่อนดำตา จนสับสนไปหมดไม่รู้ฝ่ายใดเป็นฝ่ายใด

“ถ้าลงแบบนี้ มันก็แสดงให้เห็นแล้วว่า กำลังใจคอย
 เกาะติดกองทัพใหญ่นี้ ประดุจหมาจิ้งจอกที่คอยดักจะเล่นงาน
 อยู่เสมอทีเดียวอาจเข้าเล่นงานเมื่อไหร่ก็ได้ และการปฏิบัติ
 งานเมื่อคืนนี้ ได้ผลอย่างเต็มที่ ถือโอกาสตอหนรห้สยะชะล่าใจ
 คิดว่าไพร่พลของตนยกมาเป็นทัพใหญ่ กำลังใจส่วนน้อยคง
 ไม่กล้า”

เชษฐากล่าว แล้วถามรพินทร์ว่า

“มีทหารใจคนไหนเสียท่าถูกจับเป็นอีกบ้างไหม ระหว่าง
 การประจัญบานเมื่อคืน”

“ไม่มีเลยครับ ที่พลาด ก็ถูกอาวุธตายหมด ส่วนมาก
 ถูกธนูยิงจากเบื้องหลัง ในขณะที่ควมม้าหนี และในจำนวนที่
 ตายเหล่านั้นก็ไม่มีนักโทษทั้ง 6 คนด้วย”

“สังเกตสีหน้าท่าทีรห้สยะเป็นอย่างไรบ้างเข้าวันนี้ พบ
 หน้ากันแล้วยัง?” ดารินถามยิ้มๆ

“ผมไม่อยากจะดูหน้าเขาเลย เขาโกรธแค้นมาก งุ่นง่านและ
 ผรุสวาทตลอดเวลา ระหว่างทางที่เราติดเป็นเชลยไปในวันนี้

ได้ทราบข่าวว่าจะมีการกวาดล้างหมู่บ้านที่ผ่านไปทางเบื้องหน้า
ตลอดทางอีก เพราะถือว่าเป็นพวกสนับสนุนพวกโจร แต่ทหาร
บางคนบอกกับผมว่าคงจะยากเสียแล้ว อย่างน้อยที่สุดกองโจร
เมื่อคืนนี้ก็จะทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง คอยปกป้องคุ้มครองหมู่บ้าน
ที่อยู่ในหมายกำหนดการของรหัสยะ อาจหาทางแก้ไขโดยการ
ต้อนคนอพยพหนีออกก่อนก็ได้ และยังไม่สามารถจะรู้ได้วก่อน
ถึงพระนครมรดก จะถูกซุ่มโจมตีบริเวณไหนอีก ตอนนี้กองทัพ
หลวงจะประมาทไม่ได้เสียแล้ว”

“ดี!”

ดารินกระแทกเสียงหนักๆ อย่างพอใจ

“แต่ขัดใจอยู่หน่อยเดียวเท่านั้น ที่นางชายไม่ยอมส่งข่าว
อะไรให้เรารู้บ้างเลย สักนิดเดียวก็น่าดี”

เช้าวันนี้ อาการของกุดะมะดีขึ้นมาก จนสามารถ
ถึงขั้นลุกขึ้นเดินไปในระยะใกล้ๆ ได้ เขาไม่พูดอะไรกับใครอีก
ทั้งสิ้น เว้นแต่จะตอบเฉพาะอาการเจ็บป่วย หากถูกซักถาม
จากหมอดาริน สีหน้าและแววตาของขุนพลเฒ่าเครียดขม

ภายหลังอาหารเช้า รหัสยะผู้ซึ่งไม่ได้เฝ้าเข้ามาให้เห็น
อีกเลย ส่งทหารสนิทเข้ามาดูอาการและสอบถามกุดะมะอยู่ครู่
หนึ่ง จากนั้นสัญญาณการเคลื่อนขบวนก็เริ่มต้น

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่ดารินขอร้องตกลงกับอุปราช
พระอนุชาไว้ คือมีเกวียนพิเศษ มีหลังคาพร้อมเล่มหนึ่งเป็นที่
บรรทุกกุดะมะผู้จะนอนพักผ่อนสงบอารมณ์ไปตามสบาย เทียม

ด้วยม้าศึกขนาดใหญ่ 2 ตัว ซึ่งหมอดารินถือสิทธิ์ว่าจะปีนขึ้นไปนั่งบนเกวียน เพื่อตรวจดูอาการและรักษาพยาบาลขุนพลเผ่าเมื่อใดย่อมได้ทั้งสิ้น

นอกจากนั้นก็เป็นเกวียนขนาดย่อมอีกเกวียนหนึ่ง ซึ่งสัมภาระทุกชนิด ที่พวกบุญคำ คะหยิ่น เกิด เส่ย และสา่งปาคอนหรือแบกหามกันอยู่ ใช้บรรทุกของเหล่านั้นไป ไม่ต้องแบกหามกันให้เหนื่อยแรงเป็นภาระอีกแล้ว ยกเว้นดาบและของจำเป็นเฉพาะยามติดตัว พวกพรานพื้นเมืองเหล่านั้น ทำหน้าที่คุมเกวียนสัมภาระเหล่านั้นไว้โดยรอบไม่ยอมให้ทหารคนใดเข้ามาเกี่ยวข้อด้วย

“ให้ธรรณีสุบชิวะ ตั้งแต่ออกจากบ้านหล่มข้างของไอ้กะหยิ่นมา ข้าเพิ่งรู้สึกเดินสบายวันนี้เอง”

ดาพรานเผ่าบุญคำยิ้มกริ่ม ร้องบอกพรรคพวกทุกคน เพราะบ่าอันบอบบางแต่แข็งแรงของแกไม่ต้องหาบหามอะไรอีกทั้งสิ้น

“แต่ข้ารู้สึกตัวเบาๆ ยังไงชอบกล มือไม่มันว้างๆ อยากประลองกำลังกับไอ้พวกนี้สักตั้ง”

กะหยิ่นว่า พร้อมกับตบที่ต้นแขนอวบใหญ่ทั้งสองข้างแรงๆ อย่างทะนงในพลังกำลังปานกระทั่งเปลี่ยว

“เอ็งอย่าทำเป็นอวดเก่งไปหน่อยเลยวะ คะหยิ่น ทหารมรกตนครแต่ละคน ตัวมันไม่ได้เล็กไปกว่าเอ็งเลยสักคน ยกษ์เหมือนเอ็งทั้งนั้น และพวกนี้ก็ชำนาญเพลงอาวุธสิ้น เพราะฝึกฝนมาแล้วอย่างชำนาญตามธรรมเนียมของมัน เอ็งนะมันมืออืดบาบโค่นต้นไม้!”

จันว่าพร้อมกับหัวเราะ

“หนอยแน่ะ ไ้จันประมาทเพลงดาบกะเหรี่ยง เหอะวะ คงได้เห็นฝีมือกันเร็ว ๆ นี่แหละ ข้าไม่ได้โค่นต้นไม้ได้อย่างเดียว ดาบต่อดาบในมือ ใครจะหัวหลุดก่อนใครก็คงได้รู้กัน ข้าก็เรียน เพลงดาบมาเหมือนกัน ไม่ใช่พวกเอ็งนี่ มีดาบไว้ก็แต่ตัดใบไม้ มารองนอน เสียทำอยู่หน้อยเดียวตรงที่ดาบของข้ามันสั้นกว่า ของไ้พวกนี้ แล้วน้ำหนักมันไม่อึด เหมาะมือเหมือนดาบของ พวกมันเท่านั้น แต่ถ้าจวนตัวข้าจะต้องแย่งเอามาให้ได้สักเล่ม”

เป็นความจริงของกะหยิ่นตามที่พูด ดาบเดินป่าของพวก พรานพื้นเมืองทุกคนเทียบกับดาบนักรบชาวมรกดนครไม่ได้เลย ไม่ว่าจะเนื้อเหล็ก รูปร่าง หรือน้ำหนัก ถ้าประสานกันเมื่อไหร่ ดาบเดินป่าของพวกพรานพื้นเมือง หรือจะพูดกันตามภาษา ชาวป่าที่เรียกกันว่า ‘มิดแล่นเนื้อ’ หล่านั้น มีหวังถูกฟันขาดสอง ท่อน จากเนื้อเหล็กที่ใช้ตีเป็นดาบหนาคม มีสีเขียวประดุจปีก แมลงทับโดยโลหะชั้นดี

ทุกคนหมายตาไว้แล้ว ถ้าจำเป็นขีดสุด ก็เห็นจะต้องใช้ ดาบของทหารพวกนั้นนั่นแหละ ดาบของพวกตน ความหมาย มันมีแค่เพียงมิดตัดไม้เท่านั้นเอง

กองทัพ เคลื่อนขบวนขึ้นถนน และยึดถนนสายนั้น
บ่ายหน้าเคลื่อนที่กันไปตามคำสั่งการของรหัสยะ ในความ สังเกตของฝ่ายเชลย ดูเหมือนจะมีทหารม้ากองหนึ่งได้รับคำสั่ง ให้เดินทางล่วงหน้าไปก่อนในลักษณะสะกดรอย ติดตามพวก

โจรที่ผละหนึไปเมื่อคืนนี้และอีกกองหนึ่ง ปริมาณเท่าๆ กัน ก็
แยกไปอีกทางหนึ่งสำหรับภารกิจ ‘ล่าสังหาร’

คารินปีนขึ้นไปบนเกวียนของกุดะมะ อันเป็นเกวียนขนาด
กว้างใหญ่ที่จะบรรจุทุกคนได้ไม่น้อยกว่า 5-6 คนให้นั่งนอนกัน
ตามสบาย พอเห็นแม่หญิงผู้เมตตาปรากฏตัวขึ้น ชุนพลเฒ่าผู้
ขณะนี้นั่งในลักษณะชันเข่าข้างหนึ่ง เหยียดขายาวราบไปกับพื้น
อีกข้างหนึ่ง ก็ขยับกายลุกขึ้นขัดสมาธิ

“ท่านควรจะนอนให้สบายนะ กุดะมะ”

“เรารู้สึกสบายดีแล้ว แม่หญิง และในฐานะนักรบผู้พ้น
จากบาดแผลเจ็บป่วยแล้วเช่นนี้ เรายำคาญมาก ที่จะต้องนอน
บรรจุทุกเกวียนไปเหมือนคนป่วยหนัก ทำไมแม่หญิงไม่อนุญาต
ให้เราขี่ม้าไปด้วยตัวของเราเอง”

“ท่านมีความรู้สึกที่เป็นนักรบเต็มตัว และตระหงในศักดิ์
ทหารของท่าน แต่ขอให้เชื่อเราเถิด ท่านเพียงแต่ ‘รู้สึก’ สบาย
ขึ้นเท่านั้น แต่โดยแท้จริงแล้ว ท่านยังเป็นคนป่วย ท่านต้อง
พักผ่อนให้มาก และต้องเชื่อหมอ ถ้าหากท่านต้องการจะกลับ
ฟื้นขึ้นมาสู่ความแข็งแกร่งเหมือนเดิมโดยเร็ว”

ชุนพลเฒ่าถอนหายใจยาว แล้วเอื้อมมือไปจับข้อมือหญิง
สาวไว้กุมแน่นด้วยฝ่ามืออันหยาบกระด้างและแข็งแรง คาริน
สัมผัสได้ด้วยความรู้สึกของผู้เป็นพ่อ หรือญาติผู้ใหญ่ที่จะแสดง
ด้วย จึงปล่อยให้แกกุมไว้เช่นนั้น เป็นเวลาพักใหญ่ต่อมา ใบ
หน้าที่แลดูตายด้านเหมือนหินนั้น จึงปรากฏรอยยิ้มขึ้นบางๆ
ถามแผ่วเบาว่า

“แม่หญิงมีสติปัญญา วันนี้ท่านอยากจะชักฟอกหลอก
ถามอะไรकुตะมะ ผู้แก่คราวบิดาของท่านอีก”

จากคำถามอันแสดงถึงความรู้ทันนั้น ทำให้ดารินหัวเราะออกมาเบาๆ หล่อนก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า เหตุใดจึงมีความสนิทสนมชอบพอชายชราผู้นี้เป็นพิเศษ ชายชราผู้มีฐานะเป็น ‘เสนาธิการทหาร’ ของฝ่ายพระราช จากแววตาขุ่นมัวเศร้าซึมของกุดะมะคูนัน ดารินบอกกับตนเองว่า หล่อนพอจะมองเห็นคุณธรรมประจำใจ และธาตุแท้ของความเป็นคนซื่อสัตย์สุจริตที่ซ่อนไว้ภายในอย่างมิดชิด

นี่เป็นความรู้สึกตั้งแต่ครั้งแรกที่หล่อนเห็นขุนพลเต๋มาแล้ว

“วันนี้ เราจะถึงมรกตนครเวลาประมาณเท่าใด?”

หล่อนพูดถามเหมือนชวนคุยธรรมดา แล้วชักดาบประจำตัวของกุดะมะที่วางข้าง ๆ ออกมาลูบคมสำรวจเนื้อเหล็กเล่น
ทำเป็นเหมือนไม่สนใจกับคำถามนั้นนัก

“ถ้าเดินด้วยอัตราขนาดนี้ เราอาจจะต้องถึงมรกตตอน
ค่ำ แม่หญิง แต่มีกฎอัยการทหารของนครนี้อยู่ว่า กองทัพใดก็
ตาม ที่ออกปฏิบัติการณ์นอกเขตประตูเมืองไปแล้ว หากจะกลับ
เข้าเมือง จะต้องกลับให้ทันก่อนตะวันตกดิน มิฉะนั้นจะต้อง
หยุดพักพลอยู่นอกเขตเมืองก่อน รอเวลาจนกว่าจะรุ่งเช้าประตู
เมืองจึงจะเปิดให้ เพราะฉะนั้น คึนนี่เราอาจมองเห็นกำแพง
เมืองมรกตนคร แต่ต้องหยุดพลอยู่นอกเมืองก่อน”

“เราไม่เข้าใจ เหตุใดจึงต้องเป็นเช่นนั้นด้วย?”

“ในเวลากลางคืน กฎทหารของที่นี่ ถือว่าไม่มีความ

ปลอดภัยใดๆ ทั้งสิ้น เพราะมองเห็นหน้ากันไม่ถนัด อาจมีการสวมรอยจากพวกโจรหรือฝ่ายข้าศึกปลอมแปลงเข้ามา และเป็นหน้าที่ของกษัตริย์ที่จะต้องออกมาคอยต้อนรับทหารทั้งกองทัพยังลานฝึกซ้อมหน้ามหาปราสาท ไม่ว่าเวลาใดที่กองทัพเคลื่อนกลับถึงพระนครเพื่อฟังผลรายงานปฏิบัติงาน ดังนั้นเมื่อตะวันตกดินไปแล้ว จึงไม่เหมาะสำหรับที่กษัตริย์จะออกมารับกองทัพ ณ สถานที่นั้น แม่ทัพจะเป็นอุปราชพระอนุชาเอง ทุกสิ่งทุกอย่างจึงต้องปฏิบัติตามกฎที่วางไว้ เป็นเช่นนี้มาทุกยุคทุกสมัยแล้ว”

“เราถามอะไรท่านจู้จี้จุกจิกจนใจเกินไปไหม กุตะมะ”

คารินเอียงคอ ยิ้มขณะที่พูด

กุตะมะยิ้มตอบ

“เรามีความรู้สึกเหมือนกับว่าท่านคือบุตรของเราเอง คุณกับเรามาเกิด แม่หญิง เราพอใจที่จะได้ยินเสียงหรือสนทนากับนางเสมอ”

“ดาบของท่านเล่มนี้ ประหารข้าศึกศัตรูมาเป็นจำนวนเท่าใดแล้ว?”

ขุนพลเต๋าสั้นศีรษะแฉ่มซ้ำ

“เราไม่อาจจำได้แล้ว มันเป็นดาบสงครามตั้งแต่สมัยบิดาของเรายังเป็นแม่ทัพ และเมื่อเรายังอยู่ในวัยหนุ่มแน่นอยู่นั้น ทหารนับร้อยที่ห้อมล้อมเราอยู่ด้วยสรรพอาวุธ ด้วยดาบเล่มนี้เพียงเล่มเดียว เราจะแหวกล้อม พันฝ่าเอาชีวิตรอดออกไปได้โดยไม่พริ่นพริ้งเลย”

“ก็คงจะเหมือนกับดาบของ ‘เมยานี’ นายกองโจรสาวคน

นั่นที่พื้นผ้าทหารหลวงนับพันของพวกเขา แหกเอานักโทษหนี
 ออกไปได้เช่นนั้นใช่ไหม?”

กุดะมะ ตาเศร้าซึมลงอีก พยักหน้า

“นักดาบมรกดตนครนั้น ถ้าฝีมือเข้าขั้น แม้เพียงคนเดียว
 ในที่ล้อมนับร้อยจากศัตรูที่ใช้อาวุธสั้นด้วยกันแล้วไซร้ย่อมจะ
 แหวกวงล้อมออกไปได้เสมอ ประหนึ่งบุกตะลุยไปในดงหญ้าคา
 ฉะนั้น และก็มีอยู่เป็นจำนวนไม่มากนักในแผ่นดินนี้ บุตรสาว
 ของอรชุน เป็นผู้หนึ่งในจำนวนนั้น นางแกร่งทั้งธนูและการขว้าง
 มีดสั้น จมมั่งต่อขวานศึก คล่องในเพลงดาบราวจักรผัน และเร็ว
 ประหนึ่งลมกรดในเพลงหอก ไม่ว่าบนพื้นดินหรือบนหลังม้า...”

แล้วกุดะมะก็ถอนใจยาวเอือกอีกครั้ง กล่าวต่อมา

“ครั้งหนึ่งในการรบด้านทุ่งทองกวาว ทิศหฤดี ม้าของ
 นางตกลงไปในหลุมขวาก และนางถูกสายบาศของเรากระชาก
 ตัวขึ้นมาได้ ตกเป็นเชลย ภายหลังจับตัวสอบสวนได้เราจึงเห็น
 หน้านางอย่างถนัด นางบอกเราตามตรงว่านางเป็นใครและ
 อาฆาตแค้นต้องการชีวิตเราเช่นไร เมื่อเราทราบว่าเป็นใคร
 เป็นบุตรสาวของใคร วันนั้นเราทำอุบายหาทางให้นางหนีหลุด
 รอดไปได้ และฝากบอกไปถึงอรชุนบิดานางว่าหากต้องการ
 ชีวิตเราแล้วไซร้ ขอให้อรชุนเป็นผู้มาเอาเอง หลังจากนั้นเรา
 กับนางหรืออรชุนก็ได้เผชิญกันซึ่งๆ หน้าอีกเลย เพิ่งจะครั้งนี้
 ครั้งแรก...”

กุดะมะยิ้มอีกครั้ง เป็นยิ้มอย่างเยาะหยันตนเอง จ้อง
 มองดูคารินนิ่งไปอีกครู่

“เมื่อคืนนี้นางจู่โจมเข้ามาด้วยม้าศึก เงื่อหอกขึ้นหมาย

จะปลิดชีวิตเราซึ่งนอนอยู่บนแคร่ ท่านคิดหรือว่ามีชาญเพลง
 ภาวุธทุกชนิดอย่างเมยานีจะเชื่องช้าจนถึงกับเปิดโอกาสให้ท่าน
 โจนเข้าปะทะ เป็นการช่วยป้องกันขัดขวางไว้ได้ทัน อย่าว่าแต่
 นางจะบุกเข้ามาถึงตัวเราใกล้ชิดแค่นั้นเลย ต่อให้ยืนม้าอยู่เพียง
 หน้าปากกระโจม นางก็สามารถจะพุ่งหอกเข้ามาเสียบคอหอย
 ของเราได้ ถ้านางต้องการ”

คารินลืมหาดกว้าง

“ท่านหมายความว่าอย่างไร เราไม่เข้าใจ”

“เมยานีเกิดอาการลั้งเล หรือมิฉะนั้นก็ตัดสินใจยังไม่
 เด็ดขาดที่จะประหารเราในขณะนั้น เรานอนมองตาของนางอยู่
 ตลอดเวลา ขณะที่นางเงือ่หอกขึ้นนั้น แต่เราสังเกตเห็นได้ว่า
 สายตาของนาง หาได้จ้องอยู่ที่เป้าหมายซึ่งนางจะสังหารไม่
 กลับกวาดมองรวดเร็วไปยังพวกท่านที่พากันยืนตะลึงเสียมาก
 กว่า เหมือนจะสำรวจทุกคน โอกาสนั้นแหละที่ทำให้ท่านปะทะ
 เข้าขัดขวางไว้ได้ทัน”

“นี่เป็นความเข้าใจใหม่ของเราทีเดียว...”

คารินกระซิบเหมือนรำพึง ขมวดคิ้ว

“ก็น่าจะเป็นไปได้อย่างที่ท่านบอกนี้ อย่างเราหรือ จะ
 มีความเร็วจนถึงกับสามารถโจนเข้าสกัดกั้นเมยานีไว้ได้ทันใน
 ขณะที่นางจะเตรียมประหารใครอยู่”

“เพราะฉะนั้น ขอให้กุดะมะได้ถามพวกท่านบ้างเถิดว่า
 เมยานีมีความสนใจอะไรเป็นพิเศษสำหรับพวกท่านทุกคน จึง
 มองเหมือนจะสำรวจเช่นนั้น การบุกเข้ามาเพื่อหมายสังหารเรา

นั้น เพียงการเข้ามาเพียงเพื่อแสดงแผนการเท่านั้น แต่โดยแท้จริงแล้ว...นางต้องการมาดูพวกท่านทุกคนต่างหาก”

ครั้งนี้หมอดารินเป็นฝ่ายงั้นไปบ้าง

ขุนพลกุดะมะไม่ได้เป็นคนโง่เลย เพราะเท่าที่ทุกอย่างอยู่เช่นกัน สำคัญว่าความเท่าทันของกุดะมะในเรื่องนี้จะแฉวไปถึงรหัสยะ หรือสิงหราชหรือไม่ ย่อมเป็นปัญหาที่ดารินต้องคิดหนัก...

สายตาของกุดะมะที่แลมานั้น เป็นการลึกลับ และมีความหมายคาดคั้นในคำตอบ

ดารินเริ่มจะอึดอัด และระมัดระวังตัวเต็มที่ในถ้อยคำของหล่อน

“เราก็ไม่อาจตอบท่านได้ในขณะนี้ เพราะเราไม่ทราบ แต่ถ้าจะให้ท่านนาย บางทีจะเป็นเพราะนางเห็นท่าน อยู่ท่ามกลางพวกเราอันเป็นชาวแปลกถิ่น ซึ่งนางไม่เคยเห็นมาก่อน จึงทำให้บังเกิดความสนใจที่จะพิจารณามองก็ได้ และจังหวะที่มัวแต่จะมองพวกเราอยู่นั่นเอง จึงเป็นโอกาสให้เราโดดเข้าปะทะนาง ดึงกลิ้งลงมาจากหลังม้าได้ทัน ก่อนที่นางจะปักหอกลงไปบนกายท่าน”

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารมรกดนครส่ายหน้าแฉ่มซ้ำ พร้อมกับรอยยิ้มในอาการเดิม

“ในระหว่างที่พวกท่านซุ่ม จับตัวเมยานีเอาไว้ได้และชันอนหนึ่งๆ อยู่บนแคร่นั้น ท่านคิดหรือว่า การพูดจาโต้ตอบระหว่างพวกท่านกับเมยานี เราจะได้ยิน...เราได้ยินหมดทุกถ้อยกระโทงความ...”

คำพูดประโยคนี้ของกุตะมะ ทำให้คารินอิงไปอีกครึ่ง
ซุเพลเต๋ากล่าวเป็นเชิงถามต่อมาว่า

“ท่านจะให้เราทบทวนในคำพูดโต้ตอบ ระหว่างเมยานี
กับพวกท่านหรือไม่ เพื่อว่าเราจะพึงผิด และท่านจะมีข้อแย้ง”

สีหน้าของคารินเข้มลง “ท่านได้ยินอย่างไร กุตะมะ?”

“ข้อที่หนึ่ง นางบอกว่านางคือคนหนึ่งในจำนวนโจรชบถ
ของฝ่ายทราชา...ข้อที่สอง นางเรียกตัวท่านว่า...”

กุตะมะชี้มือมาที่หล่อนตรงหน้า

“‘นายหญิง’ ข้อที่สาม นางกล่าวขอบใจพวกท่านทุกคน
ที่รักษายาบาลพวกโจรที่ถูกทหารหลวงจับได้ทั้ง 6 คนไว้ ข้อ
ที่สี่ นางตำหนิพวกท่านที่ไม่ควรจะช่วยคนทรยศกุตะมะ อัน
หมายถึงตัวเราเอง ข้อที่ห้า นางกล่าวเชิงเอาบุญคุณกับพวก
ท่านไว้ด้วยว่า ถ้าไม่คำนึงถึงพวกท่านที่พลอยติดอยู่ในกระโจม
นี้ด้วยแล้ว นางจะเผากระโจมนี้เสียด้วยธนูเพลิง ข้อที่หก นาง
กล่าวเอาบุญคุณกับท่านเป็นการส่วนตัวอีกด้วยว่า เมื่อท่าน
‘นายหญิง’ ขอชีวิตเราไว้ นางก็ยินดีที่จะละเว้นให้...ทั้งหกข้อ
หกประการที่เรากล่าวมานี้ เป็นความจริงหรือไม่”

หมอดารินแม้มริมฝีปากแน่น แล้วก้มศีรษะลง

“เราไม่นึกเลยว่าในขณะนั้น ท่านจะคอยนอนเงี่ยหูฟัง
อยู่ ทั้งๆ ที่เหตุการณ์มันฉุกฉะหุกเหลือเกิน และชีวิตของท่าน
เองก็อยู่ในระหว่างอันตราย”

“หูของเราไม่ได้หนวก แม่หญิง และตาเราก็ไม่ได้บอด
ในเวลาเดียวกัน กุตะมะก็ไม่เคยกลัวความตายด้วย ไม่ว่าจะ
ตกอยู่ในที่คับขันเพียงไร”

“ก็แปลว่าท่านรู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นภายในคืนที่ผ่านมาแล้ว ในกระโจมนี้ เฉพาะตัวของท่านคนเดียว โดยไม่คิดที่จะแพร่พรายให้ใครอื่นทราบทั้งสิ้น เช่นนั้นสิ?”

“เรา^๑รู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างอะไรต่ออะไรมานานแล้ว และ
ก็เก็บไว้ในใจตนเองมานานแล้วเช่นกัน ไม่ว่าจะ^๒เป็นเรื่องอะไร
ทั้งสิ้น ถ้าหากสิ่งนั้นจะนำมาซึ่งอันตรายถึงตัวเรา หรือบุคคล
ที่เราห่วงใย”

คารินชะงักหน้าเข้าไปใกล้ขุนพลเต๋อจนเกือบจะชิดจน
ได้กลิ่นสบสไบ

“นายกองโจรสาวสวย บุตรีของอดีตสหายท่าน ซึ่งจะ
มาเอาชีวิตท่านเองเมื่อคืนนี้ เป็นบุคคลที่ท่าน ‘ห่วงใย’ ด้วย
กระนั้นหรือ?”

“**ថ្ងៃ**”

“นางไม่ได้เป็นศัตรูตัวร้ายของท่านดอกหรือ?”

“อ้อ แน่ละ...ศัตรู!”

“แล้วท่านมีเหตุผลอย่างไร จึง ‘ห่วงใย’ อาหารต่อศัตรู หรือเป็นเพราะว่า นางเป็นบุตรสาวของอดีตสหายรักของท่าน ซึ่งท่านยังรักเขาอยู่ แม้ว่าเขาบัดนี้จะกลายเป็นศัตรูกับท่านไปแล้ว”

“นั่นเป็นข้อหนึ่ง ส่วนข้อที่สำคัญกว่านั้น เมยานีเป็นกำลังสำคัญที่สุดของกองทัพประชาชน บิดาของนางเป็นแต่เพียงผู้วางแผนเท่านั้น ถ้าปราศจากเมยานี ซึ่งจะพูดให้ตรงก็คือ ‘แม่ทัพ’ ของฝ่ายประชาชนแล้ว กำลังของประชาชนย่อมจะพ่ายแพ้พินาศไปในทันที ก็ข้อนี้แหละที่ครั้งหนึ่ง เราจับเมยานีได้ แล้วก็ปล่อยตัวไปดังที่เล่าให้ท่านฟังแล้ว”

คารินลืมหัดดาว่าง แล้วค่อยๆ ยกมือขึ้นจับต้นแขนของ
 ขุนพลเต่าบับแน่น หล่อนชะโงกหน้าออกไปนอกเกวียน เห็น
 พวกรบทุกคนยังคงเดินรายล้อมเกวียนคนเจ็บอยู่โดยไม่มีทหาร
 ของฝ่ายรหัสยะคนใดเข้ามาบ้วนเปียนใกล้เคียงพอที่จะแอบ
 ฟังได้ สำรวจนเป็นที่แน่ใจแล้ว หล่อนก็กระซิบอย่างตื่นเต้น
 ประหลาดใจสุดขีด

“กูตะมะ นี่เป็นคำสารภาพของท่านต่อเราแล้วนะ ถึง
 แม้จะไม่โดยทางตรงก็ทางอ้อม สิ่งที่ท่านสารภาพก็คือ ท่านไม่
 ได้เห็นด้วยเลยกับฝ่ายทรราชสิงหราชและรหัสยะ ตลอดเวลา
 หัวใจแท้จริงของท่านคอยช่วยเหลือเข้าข้างประชาชนอยู่แล้ว”

กูตะมะทำเสียงหึๆ ในลำคออย่างขมขื่น

“แต่ประชาชนไม่เคยรู้เลยว่ากูตะมะเป็นเช่นไร รวมทั้ง
 ภรรยาและเมยานีด้วย!”

“อาจรู้แล้วก็ได้ ในการที่ท่านปล่อยเมยานีให้รอดตายไป
 ในครั้งหนึ่ง ดังที่ท่านเล่าให้ฟัง และเมยานีก็สำนึกในบุญคุณนั้น
 จึงไม่ฆ่าท่านภายในคืนนี้ ทั้งๆ ที่ถ้านางจะฆ่า นางก็ทำได้สำเร็จ
 ไปแล้ว”

“เราก็เพิ่งจะรู้ภายในคืนนี้เองว่า เมยานีเป็นผู้สำนึกใน
 บุญคุณเช่นกัน แต่บุญคุณนั้นชดใช้ทดแทนกันได้ ครั้งหนึ่งเรา
 เว้นชีวิตนาง ครี้งนี้นางก็เว้นชีวิตเราเป็นการตอบแทน แต่ครั้ง
 หน้า...”

กูตะมะเสียงแผ่วเหือดไป ยกมือขึ้นกุมบาดแผลธนูที่พัน
 ไว้ด้วยผ้า

“ครั้งหน้าท่านก็ควรจะอยู่ฝ่ายประชาชนแทนที่จะยืนอยู่

ข้างฝ่ายพระราช เมื่อนั้นบาปทางใจของท่านก็จะหมดสิ้นไป มิตรก็จะกลับคืนมาเป็นมิตรตามเดิมความร่วมมือเย็นสันติสุขของแผ่นดินก็จะกลับคืนมา”

กุดะมะเพ่งหน้าหญิงสาว

“ท่านพูดประหลาดมาก สันติสุขของแผ่นดินนี้ ‘อาจจะ’ กลับคืนมาได้ ตามที่ท่านกล่าวประโยคนี้ออกมา ท่านเตรียมหรือรู้เห็นอะไรไว้แล้วหรือ?”

“เราไม่เข้าใจในคำถามที่ว่า เราเตรียมหรือรู้เห็นอะไรที่ท่านพูด?”

“ก็เตรียมรู้เห็นในข้อที่ว่า ถ้าปราศจากซึ่งสิงห์หรือรหัสยะเสียแล้ว ใครคือผู้ที่จะครองบัลลังก์มรกดนครต่อไป”

หญิงสาวบอกกับตนเองว่า เกือบจะเสียท่าเสียแล้ว ตาแก่นี่ฉลาดนัก และจะต้องระแคะระคายอะไรมาก่อนแน่ทีเดียว ระหว่างที่ตัวหล่อนกำลังจะหลอกล่อล้วงถาม ตนเองก็กลับเป็นฝ่ายถูกถามอยู่เช่นกัน

พยายามทำสีหน้าอาการของตนให้ปราศจากรอยพิรุณ

“ก็อาจเป็นตัวท่านเอง หรืออาจเป็นอรชุน สุดแล้วแต่จะตกลงกันก็ได้ ไม่เห็นจะต้องรอคอยเทวดาที่ไหนอยู่เลยนี่”

“สำหรับเราไม่เคยคิดการมักใหญ่ใฝ่สูงถึงเพียงนั้น ส่วนอรชุนเราก็กล้ารับรองได้ว่า เขาไม่เคยคิดอาจเื่อมเช่นนั้น บัลลังก์ของมรกดนครเป็นบัลลังก์อันศักดิ์สิทธิ์ ถ้าวาสนาบุญญาไม่ถึงแท้จริงแล้ว ไม่ช้าก็เร็ว...ผู้ที่ขึ้นไปนั่งอยู่จะต้องประสบกาลพินาศ”

“ถ้าเช่นนั้นสิงห์ก็มีบุญญาอภิหารมากมายนักกระนั้นสิ เขาถึงได้อยู่บนบัลลังก์นี้มาเป็นเวลานานถึงกว่า 20 ปีแล้ว”

"ตาเขี้ยวอาจมีวาสนา แต่วาสนานั้นก็มีระยะเวลาของมัน
 เหมะ กิ่งฟ้าเนนไปได้สักแคไหน ท่านรู้ไหม แม่หญิง...แผ่นดิน
 มหาวรรณมากมาย เมื่อเช้าของสองวันที่ผ่านมาแล้ว มันเป็นเช้า
 พองวาทะที่เหล่าหนึ่งเหยียบย่างเข้ามาในแผ่นดินนี้ เหล่าคุณนั้นเป็น
 ศัตรูที่แท้จริงในเบรดาของพวกท่านนี้แหละ!"

"ทำไมอย่าใช้คำพูดเพื่อขุดหลุมฝังอะไรเราหน่อยเลย
พระนาง เจ้าแผ่นดินมรคตนครโหว เราผู้เหยียบย่างเข้ามาใน
แดนแดนนี้จะต้องรู้สึกด้วย แต่เราไม่รู้สึกเลย มันจะโหวสะเทือน
ก็เพราะกองทัพนครราชของพวกท่านที่ออกไปฆ่าฟันเบียดเบียน
ไปทั่วทุกหนนี่"

“เราพูดความจริง แผ่นดินไหวในมรกดนคร ชามรกด-
 เคาทุกคนย่อมจะรู้สึกได้ทั้งนั้น แต่พวกท่านอาจไม่รู้สึกและไม่
 ได้สังเกตก็ได้”

“ถ้ามันเป็นเช่นนั้นจริง มันหมายความว่าอะไร?”

“เราก็ไม่อาจทราบได้เหมือนกัน ทราบแต่ว่ามันเนื่องมาจาก... เรามาถึงของคน ๆ หนึ่งในคณะพวกท่านนั่นแหละ”

“เอาละ กุตะมะ เรามาพูดกันอย่างตรงไปตรงมาดีกว่า...
'คาเคนหนึ่ง' ที่ท่านเอ่ยถึงนั่นก็คือคนที่ควรเป็นกษัตริย์อันชอบ
กรรมของมรกดนครใช่หรือไม่?”

คราวนี้ทุตะมะเป็นฝ่ายหนึ่งไปนานบ้าง แล้วแทนที่จะตอบ
คำถามโดยตรง กลับย้อนถามมาว่า

“การพูดกันอย่างตรงไปตรงมาเป็นสิ่งที่ดี แม่หญิง โดย
เฉพาะอย่างยิ่งในภาวะเช่นนี้...พวกท่านเอา ‘คนที่ 12’ ของท่าน
ที่มาด้วยกันไปไว้เสียที่ไหน?”

“ก็บอกมาก่อนซิว่า คนคนนั้นเป็นใคร?”

“อาจเป็นกษัตริย์อันชอบธรรมของมรกตนครตามที่ท่าน
เอ่ยถึงก็ได้”

“เพราะเหตุนี้ สิงหรา รหস্যะ ถึงได้ส่งทหารมาคอยดัก
ล้อมจับเสียก่อนใช่ไหม?”

“ใช่!”

“พระแม่เจ้าวาซิกา เป็นคนบอกสิงหรากับรหস্যะ?”

“ใช่”

“แล้วท่าน ผู้ซึ่งเป็นที่เปิดเผยแล้วว่า โดยแท้ที่จริงหาได้
มีจิตใจเป็นฝ่ายทรราชสักนิดเดียวไม่ ก็คุมกองทัพนี้มาคู่กับ
รหস্যะด้วย”

“ท่านรู้จักคำว่า ‘หน้าที่’ หรือไม่?”

“เราเข้าใจและเห็นใจ แล้วท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่า ‘เขา’
สมควรที่จะอันตรายกันไปเสียก่อนที่กองทัพอันเหี้ยมโหดของ
รหস্যะ ภายใต้อำนาจสั่งของสิงหราจากข้อแนะนำของนางแม่มด
วาซิกา ผู้ทำนายทุกสิ่งทุกอย่างได้ราวกับตาเห็นจะเข้าถึงตัว”

“เราก็เห็นว่าเมยานี ทำได้ถูกต้องแล้ว”

“เมยานีทำได้ถูกต้อง? เอ๊ะ หมายความว่าอย่างไร?”

คารินเพลอตัว ร้องออกมาดัง ๆ

“ก็หมายความว่า ก่อนอรุณจะรุ่ง ก่อนที่กองทัพทหาร
หลวงจะเคลื่อนเข้ามาถึง นางคุมกำลังทหารโจรจำนวนหนึ่งมา
รับองค์พระมกุฎราชกุมารจักราชไปเสียก่อนนะซิ!”

“กุดะมะ! แปลว่านี่ท่านรู้เห็นอะไรหมดทุกสิ่งทุกอย่าง
แล้ว! ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายเราเสียอีก แต่แรกนั้นยังไม่รู้อะไรเลย”

“ถ้าเราไม่รู้ เราก็คงไม่ใช่กุดะมะ ผู้เท่าทันอรชุนอยู่ทุกฝีก้าวอย่าง”

“รหัสยะรู้อย่างที่ท่านรู้หรือเปล่า?”

หญิงสาวถามแทบไม่หายใจ

“ไม่ต้องห่วงหรอก บอกแล้วว่าไม่มีใครทันแผนการหรืออ่านจิตใจของอรชุนได้เท่ากับกุดะมะ”

“แล้วท่านก็เล่นละคร แสดงให้ทั้งเราและรหัสยะกับทหารหลวงทั้งกองทัพดูมาโดยตลอดอย่างสนิทสนมที่สุด ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำไปแล้ว”

“เรามีความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น”

“โอ! กุดะมะ นี่ท่านจะเป็นตัวอันตรายอย่างยิ่งสำหรับชีวิตพวกเราทีเดียวนะ” ดารินอุทาน

“ถ้ากุดะมะเป็นคนที่มีความมอัสตย ทฤษฎีหักหลังผู้มีคุณเป็นเส้นดานอย่างที่อรชุนว่า ก็แน่ละ เราย่อมเป็นตัวอันตรายต่อพวกท่านอย่างที่สุด แต่เราขอยืนยันว่าเราหาได้เป็นคนเช่นนั้นไม่ พวกท่านทำได้ถูกต้องแล้ว ที่ยื่นกรานปฏิเสธอยู่ตลอดเมื่อก่อน พวกท่านมากันเพียง 11 คนเท่านั้น ไม่ยอมรับรู้ถึงคนที่ 12 กับใครทั้งสิ้น และขอให้ยืนยันเช่นนั้นตลอดไป แม้ต่อหน้ากษัตริย์สิงหราชแล้วอำนาจในการต่อรองของท่านกับสิงหราชเพื่อชีวิตของคนของท่านเองอีกสองคนที่ท่านมุ่งหน้ามาตาม จะมีความหมายขึ้น”

“ก็แปลว่าเราจะไปถูกสอบสวนซักถามถึง ‘บุคคลที่ 12’ เมื่อเผชิญหน้ากับสิงหราชอีกครั้ง?”

“แน่นอนที่สุด”

“ใครเป็นคนฆ่าวิษณุพรหมนารถ?”

“แล้วท่านเชื่อแล้วใช่ไหมว่า จักรายังไม่สิ้นพระชนม์ พระชนนีนำชมซานหนิรอดเงื่อมมือศัตรูไปได้ และบัดนี้ก็กลับ มา耕แผ่นดินเดิมแล้ว”

9273

ปี จักราชจะมาพร้อมกับคณะผู้ติดตามบุคคลทั้งสองนี้และจะมีเรื่องยุ่งขึ้น ชีวิตของสองคนที่ล่วงหน้ามาก่อนจะเป็นตัวประกันให้พวกท่านตัดสินใจเลือกเอา ในระหว่างศัตรูของสิงหากับคนของท่านเองนั้นจะแลกเอาฝ่ายไหน นี่คือมูลเหตุที่ทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่เพื่อรอท่านมาจนทุกวันนี้ และนี่คือความจริงทั้งหมดที่เราไม่มีอะไรจะปิดบังท่านอีกแล้ว”

“ขอบใจมาก ท่านผู้เฒ่า” ดารินพูดเน้นเสียงลึก แล้วกระโดดแผลวิลงจากเกวียนคนเจ็บ

แล้วหลังจากนั้นไม่นาน คณะพรรคทุกคน ยกเว้น พวกกลุ่มพรานพื้นเมืองก็ทราบทุกสิ่งทุกอย่างโดยตลอดจะแจ้งจากดารินว่าหล่อนได้อะไรจากกุดะมะบ้าง ในระหว่างที่ขึ้นไปนั่งสนทนากันอย่างเปิดใจบนเกวียนตามลำพังสองต่อสอง

“นึกแล้วไม่มีผิด ตาเฒ่านี้เท่าทันเราทุกอย่าง รหัสยะต่างหากที่ยังโง่ แต่เราก็เดาไม่ผิดตั้งแต่แรกเห็นเหมือนกันว่า กุดะมะท่าทางจะเป็นมิตรกับพวกเรา”

เชษฐากล่าวอย่างระมัดระวัง

“น่าสงสาร เขาเป็นคนตกอยู่ในฐานะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกจริงๆ และถ้าหากไม่มีการ ‘กล่อม’ หรือแสดงเหตุผลให้รู้ผิดรู้ชอบอย่างที่พวกเราทำกันมาแล้วนั้น ก็ยังตัดสินใจไม่ได้เหมือนกันว่า กุดะมะจะเลือกเอาฝ่ายใด”

“ถ้าอรชุนหรือเมยานีเตรียมเอาหอกรอรับอกเขาอยู่ เขาก็คงไม่วิ่งเข้าไปหาหอรอก เป็นเราก็เหมือนกัน”

มาเรียตอบแทนให้แก่ข้อรำพึงของไชยยันต์

“เราทากันไม่ผิดอีกอย่างหนึ่งก็คือระหว่างที่เรานอนหลับกันอยู่ที่ลำธารกลางดึกคืนนั้น มีกองกำลังประชาชนจำนวนหนึ่งมาทำการนำของเมยานีมาแอบรับตัวแวงชายไป และแวงชายก็บอกการให้กองกำลังเหล่านั้นชนปิ่นกับวัตถุระเบิดของเราไปด้วยนั่นเอง ลำพังคนเดียวแวงชายจะชนของเหล่านั้นไปทั้งหมดได้คงไม่ไหว กุตะมะเองเป็นคนบอกกับคุณหญิงเองในข้อนี้ไม่ใช่หรือครับ” รพินทร์กระซิบถาม ดารินพยักหน้า

“เขาพูดให้ฉันรู้ในทำนองนั้น”

“ถ้าฉันก็มีข้อน่าแปลกใจอยู่อย่างเดียวกับท่านนั้นว่า เมยานีได้แนะนำเพื่อมาพบปะกับแวงชายได้อย่างไร และทำความเข้าใจกันได้ได้อย่างไร ในขณะที่พวกเราทั้งหมดนอนหลับสลบไสลอยู่”

“มันจะต้องมีรหัสนัดหมายที่ลึกลับ หรือความเข้าใจอะไรที่กันและกันสักอย่างหนึ่งซึ่งเรายังค้นไม่พบ อะไรก็ตามที่เถิดกาย! เธอแน่ใจไหมว่า กุตะมะจะไม่หักหลังเรา”

มาเรียถามอย่างกริ่งเกรง

“หักหลังยังงี้?”

“คือเขารู้อะไร อย่างที่บอกกับเธอ แล้วก็เก็บความนั้นไปเปิดเผยให้รหัสยะ หรือกษัตริย์สิงห์ราด้วย ซึ่งหมายถึงความพินาศของพวกเราทันที สำหรับแวงชายนั้นไม่สำคัญหรอก เขาปลอดภัยแล้ว เพราะขณะนี้เขาอยู่ในกองทัพประชาชนอันมากมาย ซึ่งฟังดูตามเสียง ก็พร้อมแล้วที่จะให้การสนับสนุนต่อสู้เพื่อเขา พวกเราทั้ง 11 คนที่กำลังจะเข้าไปเผชิญหน้าสิงห์ราและอีก 2 คนที่เป็นเชลยนี้ซิ เข้าตาจนแน่ๆ”

ทุกคนคิดอย่างที่มาเรี่ยพุด เพราะมันเป็นสิ่งที่น่าระแวง มีใช้น้อย แต่ดาร์รินเต็มไปด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

“ฉันเชื่อแน่ว่า กุตะมะจะไม่หักหลังเราในด้านนั้นเป็นอันขาด และแน่ใจด้วยว่า เขาจะต้องหาทางช่วยเราไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับฟีกกลางและหนานอิน รวมทั้งความปลอดภัยของพวกเราด้วย”

“แปลว่ากุตะมะเชื่อแล้วใช่ไหมว่า จักราชยังไม่ตายในคราวขบถครั้งนั้น และขณะนี้กลับมามรกดนครแล้ว?”

เซษฐาถามน้องสาว

“ตามความเข้าใจของน้อย ในวงการบริหารชั้นสูงของมรกดนครซึ่งใกล้ชิดกับนางแม่มควาชิกานั้น จะต้องเข้าใจเช่นนั้นกันทุกคน เว้นแต่ว่าใครจะพูดออกมาหรือไม่เท่านั้น กุตะมะนั้นไหวทันแล้ว ว่าเมยานีลอบนำกองกำลังจำนวนหนึ่ง มารับเอาองค์พระยุพราชไปเสียก่อนที่ตะวันจะขึ้น โดยแกล้งทิ้งพวกเร่อีก 11 คนเป็นเหยื่อล่อให้ไขว้เขว แต่รหัสยะนั้น สังเกตดูจะยังไม่เข้าใจอะไรนัก ได้รับคำสั่งมาประการเดียวเท่านั้นว่า พวกเราชุดนี้มากัน 12 คน และจับได้เพียง 11 คน อีก 1 หายไปไหนก็พยายามเคี้ยวเชืงเอาความจริงจากเราให้ได้อย่างที่แล้วมา ส่วนพวกโจรหรือกำลังประชาชนทั่วๆ ไปนั้น ยังไม่ทราบข่าวอะไรทั้งสิ้น นี่เป็นการสรุปเหตุการณ์ของน้อย”

ก่อนเที่ยงเล็กน้อย ระหว่างที่กองทัพทั้งหมดเดินมุ่งหน้าไปตามทิศทางนั้น ภูมิประเทศสองฟากฝั่งถนนเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ แสดงให้เห็นว่าใกล้เขตย่านชุมนุมชนเข้าไปทุกขณะ

ประมาณ 30 กว่าหลังคาเรือนก็ถูกแกล้งเผาผลาญเสียแล้ว แต่
 ก็ยังดีที่พวกนั้นยังไม่ได้เผาผลาญพืชพันธุ์ทางเกษตร เพราะ
 อย่างน้อยก็รูว่านั้นเป็นเสบียงที่พวกตนจะมาเก็บเกี่ยวได้ภายหลัง
 เช่นกัน

แล้วรหัสยะก็ไพล่ออกมาจากเกวียน กระโดดจากแอก
 เกวียนขึ้นบนหลังม้ายับจะควบผละไปด้วยสีหน้าบึ้งตึง มาเรีย
 แสร้งทักทายไว่ก่อน

“รหัสยะ อาการของกุดะมะเป็นอย่างไบบ้าง? ในสายตา
 ของท่าน?”

เพราะผู้หญิงรูปสวยผมทองทักทายด้วย จอมโหดผู้กำลัง
 หงุดหงิดจึงมีสีหน้าดีขึ้น

“ก็ดีขึ้นมากทุกเวลาที่ผ่านไป”

“หมู่บ้านใหญ่ที่เราผ่านกันมาเมื่อครู่นี้ หาผู้คนไม่ได้เลย
 เหตุใดทหารของท่านจึงเผาผลาญบ้านเรือนร้างปราศจากผู้คน
 นั้นเสียจนหมด?”

คราวนี้รหัสยะแสร้ง

“พวกมันหลบหน้าเข้าป่าไปหมด พอกองทัพผ่านไปก็จะ
 ย้อนกลับมาอีก เราจึงสั่งให้เผาเคหะที่อาศัยของพวกมันเสีย”

กล่าวจบ ขุนพลรหัสยะพระอนุชาก็แหงนขึ้นมองตะวัน
 เหมือนจะคำนวณเวลา แล้วก็ควมม้าแยกหายไปในหมู่กองทัพ
 อันหนาแน่น

กุดะมะคลานออกมาทางด้านหลังของเกวียน กำลัง
 เหม่อมองไปยังกลุ่มควันไฟนั้นด้วยใบหน้าอันคล้ำหมองเช่นกัน

แขนง เฝ้านักเห็นเช่นนั้น ก็เรียกน้องสาวผู้เดินปรึกษาหารือกับ
 วนพาทย์อยู่อีกด้านหนึ่งของเกวียน แล้วบ้วนปากเป็นความหมาย
 ให้เห็น ดารินจึงโดดขึ้นไปนั่งห้อยเท้าเคียงคู่กับชายชราอย่าง
 สนิทสนม

“สีหน้าของท่านมีกังวลเหลือเกิน ท่านผู้เฒ่า”

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกดนครฝืนยิ้มเศร้าๆ

“ท่านทราบไหม หมู่บ้านที่กำลังถูกเผาทำลายโดยไม่มี
 คนแลเห็นเหล่านั้น เมื่อ 60 กว่าปีก่อนนี้ เด็กคนหนึ่งถือกำเนิด
 ขึ้นมาจากที่นี่?”

“ใคร และมีความสำคัญอย่างไร?”

“กุดะมะ...ผู้นั่งมองดูเปลวไฟที่กำลังเผาผลาญมันอยู่ใน
 ขาแฉนี้”

เป็นคำตอบที่เศร้าลึกแผ่วเบา แล้วกล่าวเหมือนจะรำพึง
 ต่อมาว่า

“ผืนดินบริเวณนี้อุดมสมบูรณ์ดีที่สุดในว่าจะปลูกพืช-
 พืชอะไรก็จะงอกงามและให้ผลโดยเร็ว ผืนดินนั้น ชุดลงไป
 ลึกเพียงแค่ 2 ศอก ก็จะพบน้ำอันใสสะอาดจิตสนิท”

ดารินเอียงหน้ามอง

“ทั้งๆ ที่คนหนีออกไปหมดแล้ว รหัสยะก็ยังสั่งให้เผา”

หล่อนเอ่ยเสียงหนักๆ กุดะมะนิ่งเหม่อซึม

“ท่านไม่ยับยั้งห้ามเขาไว้หรือ หรือว่าถึงจะเผาก็ไม่มี
 ประโยชน์อะไร?”

“ก็ไม่มีประโยชน์อันใดเหมือนกันที่เราจะห้ามเขา รหัสยะ

กำลังคั่งแค้น เขาจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นว่าเป็นศัตรูของเขา”

“แล้วเขาไม่รู้หรือหรือว่า หมู่บ้านนิคมนั้น เคยเป็นที่เกิดของที่ปรึกษาฝ่ายทหารของเขาเอง”

“รหัสยะไม่รู้หรือ และถึงจะรู้...เขาก็คงไม่สนใจอะไร เพราะขณะนี้กุตะมะไม่ได้มีญาติพี่น้องใดๆ เหลืออยู่ที่นั่นอีกแล้ว”

“นี่แปลว่า ทุกหมู่บ้านนิคมคาม ที่กองทัพนี้จะผ่านไป สองฟากถนน จะต้องถูกทำลายไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงตัวเมืองหรือ?”

“ไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไปทุกหมู่บ้านหรือแม่หญิง บางหมู่บ้านจะไม่ถูกทำลาย เพราะราษฎรในหมู่บ้านนั้นๆ เป็นฝ่ายของทหารหลวงและนายบ้านก็มียศเป็นทหาร ส่วนมากจะเป็นหมู่บ้านในละแวกใกล้เขตซานพระนครเข้าไป หมู่บ้านที่ห่างไกลออกไปตามชายแดนรอบทิศเท่านั้น ที่อยู่ในเขตอันตรายของการกวาดล้าง”

“เราจะเอาอะไรมายึดถือว่าหมู่บ้านไหนเป็นฝ่ายของสิงหรา หรือหมู่บ้านไหนเป็นฝ่ายของอรชุน?”

“เมื่อก่อนหน้านี้ 1 ปีเศษ สิงหราออกประกาศไปทั่วแผ่นดิน ให้ประชาชนชาวมรกดนครทั้งสิ้นที่แยกย้ายกันออกไปทำมาหากินอยู่ตามเขตรอบนอกชนบทอันห่างไกล ให้อพยพเข้ามาอยู่ในละแวกใกล้เคียงกับตัวพระนครในรัศมี 50 โยชน์ ถ้าใครอยู่ห่างไกลจากนั้นออกไป จะไม่รับรองความปลอดภัยและอาจถือว่า เป็นฝ่ายที่กระด้างกระเดื่องต่อแผ่นดินทั้งสิ้น เพราะ

สิงหราคอยหัวนระแวงว่า ยิ่งห่างไกลออกไปเท่าใด ก็จะต้องเป็น
กำลังของอรชุนมากขึ้นเท่านั้น”

ดารินหัวเราะหยันๆ อยู่ในลำคอ

“ถ้างั้นทำไมไม่แบ่งประเทศนี้ออกไปเป็นสองประเทศ
เสียรู้แล้วรู้รอด สิงหราปกครองส่วนหนึ่ง อรชุนปกครองอีกส่วน
หนึ่ง”

“มันก็เป็นอยู่เช่นนี้มานานแล้วนะท่าน เพียงแต่ว่าจะไม่
มีใครพูดกันออกมาตามความจริงเท่านั้น ก็เพราะการแบ่งแยก
กันปกครองชนิดนี้แหละ การรบราฆ่าฟันมันจึงเกิดขึ้นไม่รู้จัก
จบสิ้น คนมั่งคั่งกับคนคิดที่จะกดขี่เป็นนาย อยู่ในเขตเมือง คน
ยากจน คนถูกกดขี่ แยกย้ายกันอยู่ตามชนบทรอบนอก”

ดารินหัวเราะอีกครั้ง ชี้น้ำกุดะมะล่อๆ

“ส่วนท่านก็เป็นฝ่ายมั่งคั่ง ฝ่ายผู้กดขี่”

“ก็ไม่มีประโยชน์อันใดที่เราจะแก้ตัวหรือปฏิเสธ”

“แล้วท่านรู้ไหมว่า ฝ่ายมั่งคั่งกับฝ่ายยากจนใครจะมี
จำนวนมากกว่ากัน?”

“ฝ่ายยากจนย่อมมีจำนวนมากกว่าแน่นอน!”

“เพราะฉะนั้น ท่านรู้หรือไม่ว่า ถ้าเกิดสงครามสู้รบ
กันอย่างแท้จริงขึ้น ฝ่ายไหนจะเป็นฝ่ายชนะ?”

คราวนี้กุดะมะไม่ตอบ หล่อนจึงถามต่อไปคนละเรื่องว่า

“เมื่อครู่นี้ รหัสยะเข้าไปพบท่านเรื่องอันใด บอกเราได้
ไหมหากไม่มีความลับระหว่างเรากับท่าน”

“มีรายงานข่าวที่ไม่ดีนัก”

“รายงานข่าวอะไร?”

9282

ในกลุ่มนายจ้างนั้น เซษฐาเป็นคนตาไวที่สุด เขาเริ่มมองเห็นแล้วด้วยความแปลกใจและให้ความสนใจเป็นพิเศษ พอมันแฉับเป็นครั้งที่ 3-4 เขาก็เรียกรพินทร์กับไชยยันต์ให้เข้ามาใกล้ ส่วนดารินกับมาเรียก็เคียงหน้าเข้ามารวมกลุ่มในทันทีนั้น

ที่มาของประกายแสงเป็นแห่งใดแห่งหนึ่งบนยอดเขาสูง ลับอันดักสกัดอยู่เบื้องหน้า ซึ่งถนนสายนี้จะต้องผ่านไป พวกทหารหลวงของมรกดนครอาจสังเกตเห็นอยู่บ้างเหมือนกันแต่ไม่มีใครสนใจใส่ใจทั้งสิ้น

ทั้งรพินทร์และไชยยันต์ก็ไม่ได้ถามหรือแสดงท่าผิสงสัยอะไรใดๆเช่นกัน เมื่อเซษฐาเรียกให้เข้ามา แล้วบ้วนปากเป็นสัญญาณที่บอก

ประมาณ 5 วินาที มันจะวาบมาครั้งหนึ่ง เหมือนจะเป็นการเตือนให้เห็นเสียก่อน ไม่มีปัญหา แสงกระจกส่องกับตะวันกล้ายามบ่ายแน่นอน

“แงชาย”

ดารินกายสั่นน้อยๆ กระชิบออกมาเบาที่สุด

ทุกคนใจเต้นระทึก ครั้นแล้ว ต่อมาอีกประมาณ 5-6 นาที ของการทดลองฉายแสงเหมือนจะเตือนให้รู้สึกตัวก่อนนั้น รหัส ‘มอร์ส’ ก็เริ่มส่งมาทันที

“...แงชาย เรียกผู้กองรพินทร์ และพวกเราทุกคน...”

นั่นคือประโยคแรก ที่ส่งมา และซ้ำๆ กันอยู่สามเที่ยว ไชยยันต์คว้าสมุดบันทึกออกมาพร้อมปากกา ส่งให้จอมพรวนทันที บอกเร็วปรือ

“คุณเตรียมจดทะเบียน ผูกong เชื่อว่าคุณอ่านรหัสได้คล่องกว่าผม จดให้ละเอียดที่สุด เพื่อว่าพวกเราจะได้เห็นและอ่านกันออกหมดทุกคนโดยไม่ต้องมาคอยแปลด้วยวาจากันอยู่ที่ละประโยค”

รพินทร์ ไพรวลย์ รับสมุดกับปากกามาโดยเร็วเตรียมจดข้อความตามคำสั่งนั้น

“รับสัญญาณ และขอให้รับทราบอย่างเดียว ไม่ต้องตอบ... แงชายปลอดภัย และอยู่ในกองทัพประชาชนแล้ว ขอให้พวกท่านเดินทางไปให้พบสิงหรา เพื่อหาทางช่วยชีวิตนายชด และหนานอินให้ออกมาได้ก่อน...หากสิงหราถามถึง ‘คนที่ 12’ อย่าปฏิเสธ ให้พวกท่านยอมรับว่ามาด้วย เพื่อใช้เป็นข้อต่อรองกับชีวิตของสองคนที่ท่านต้องการ แงชายจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อช่วยชีวิตนายชดและหนานอินเป็นอันดับแรก ขอให้ท่านรับทราบไว้เพียงเท่านี้ก่อน”

ข้อความเหล่านั้น ส่งเข้ามาสามเที่ยว แล้วก็ลับหายไปท่ามกลางความเขียวครึ้ม และช่อ่มลึบๆ ของยอดเขาสูงเบื้องหน้า

รพินทร์นึกข้อความที่จดแปลความหมายแล้ว ส่งไปให้เชษฐาดูเป็นคนแรกแล้วเวียนให้ดูกันต่อๆจนครบถ้วนหมดทุกคน

สีหน้าของแต่ละคนในขณะนี้ไม่มีใครบรรยายถูก มันเต็มไปด้วยความตื่นเต้นกระตือรือร้นอย่างยิ่งที่ได้รับทราบข่าวคราวจากเจ้าคนที่สูญหายไปของคณะโดยไม่คาดฝัน แต่ต่างก็พยายามจะบังคับกิริยาให้เป็นปกติ ตาเฝ้าจับมองไปยังทิศทางอันเป็นที่มาของแสงนั้นอยู่อีกครู่ใหญ่ แต่ก็ไม่เห็นสัญญาณใดๆ ส่งมาอีกเลย

พวกพรานพื้นเมืองเองทั้ง 6 คน ก็ใช้ว่าจะไม่ระแคะระคาย พวกนั้นสังเกตเห็นสัญญาณแสงกระจกสะท้อนเงากับพระอาทิตย์กันทุกคน และเฝ้าจับตามองแทบไม่กะพริบเพราะเคยรู้เรื่องสัญญาณแสงที่เคยใช้กันมาดีก่อนแล้ว เพียงแต่ไม่เคยอ่านได้เท่านั้น บุญคำเดินเร่เข้ามาสี่เจ้านายของตน

“นาย...ไฉ่แงซายใช่ไหม?”

แกกระชิบเบาที่สุด

“**ໃຫ້**”

“มันว่ายังงมงี้ แล้วทำไมทางเราถึงไม่ตอบสัญญาณมัน
เเง่)”

พรานใหญ่มีความจำเป็นจะต้องอธิบายให้คนของเขาฟัง
 ไต่ถามเร็วถึงข้อความที่เงาชายส่งมา กับเหตุผลที่ทางฝ่ายนี้ไม่อาจ
 จะใช้สัญญาณชนิดเดียวกันตอบไปได้เพื่อกันสงสัยจากกองทหาร
 ทหาร

“ฉันรู้ว่า ถ้าฉันปล่อยให้ชายส่งข่าวตอบ นายคงด่าแม่
ว่า ฉันเลยห้ามไว้เสียก่อน”

บุญคำ่ว่า แล้วเลี้ยงไปกระจายข่าวให้ฝ่ายพรานพื้นเมือง
พวกตนรู้เรื่องกันทั้งหมดตามนโยบายของเชษฐาและรพินทร์ซึ่ง
ไม่ต้องการปิดบัง

คำแปลรหัส เป็นภาษาสากล จากระบบรหัส
ที่แต่มาอยู่ในการใคร่ครวญพิจารณาของเขษรฐาอีกครั้ง ขณะที่
ทุกคนเดินกันไปอย่างเจียบ ๆ อำพรางทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นปกติ

“ไม่มีปัญหา เมื่อคืนนี้แงชายส่งเมยานี้เข้ามาดูพวกเรา
ทุกคนในกระโจมพักแน่นนอน และบ่ายวันนี้ จึงดักส่งข่าวบอก
มา”

เขาพิมพ์คำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แล้วแม่ริมฝีปาก
แน่น เดินกระแทบไหล่จอมพราวนคู่ใจ กระซิบถามต่อมาว่า

“นี่เป็นข้อความทั้งหมดที่เขาส่งมาหรือ มีอะไรอีกไหม?”

“ผมแปลงอย่างละเอียดทุกถ้อยกระทางความครับ สัญญาณ
นั้นส่งซ้ำข้อความเดิมตรงกันมาถึงสามครั้ง ไม่มีอะไรตกหล่น
แน่นอน ผมขอรับรอง”

“เขาไม่ได้เอ่ยถึงไรเฟิล หรือวัตุระเบิดเลยหรือ?”

“ไม่ได้เอ่ยถึงครับ และผมเห็นว่าเขาไม่จำเป็นที่จะต้องเอ่ย แง่ชายไม่ต้องการจะส่งสัญญาณใดๆ กับเราในข้อความที่ยืดยาวเกินไป รู้สึกว่าจะเขียนไว้นานแล้ว และส่งแสงสัญญาณมาตามนั้น ข้อความจึงเหมือนกันโดยไม่มีอะไรขาดและเกินเลย”

“คุณคิดไหม กองทัพประชาชน หรือจะเรียกว่ากองโจร ก็ตามที่เถอะ กำลังดักเราอยู่บนหุบเขาข้างหน้า ตามถนนที่เรา บ่ายหน้าเดินขึ้นไปนี่แหละ และกองทัพหลวงนี้อาจถูกดักโจมตี ทั่วไปได้”

ไชยยันต์บ้วยปากขึ้นไป แล้วหรีดตาม

“ผมเชื่อว่าคงจะไม่หอรอกครับ ถึงแม้จะมีกำลังชும்อยู่ก็
อาจเฝ้าหลบตัวซ่อนดูอยู่เฉยๆ ถ้ามีการโจมตีแยงชายจะต้อง
เตือนเราเมื่อกันนี้ให้ระวังตัวแล้ว”

“อย่าลืมนะ ที่เมื่อคืนนี้เขายังไม่บอกให้เรารู้ตัวเลย ขณะ
ที่กองโจรภายใต้ควบคุมของเมยานีเข้าบุก”

“อดีตนายทหารปืนใหญ่ตั้งข้อคิด

“เชื่อผมเถิดครับ ไม่มีอะไรที่กองทัพโจรซึ่งดักอยู่ข้างหน้า
 ที่องการจากกองทัพหลวงนี้อีกแล้ว เพราะเมื่อคืนทำงานสำเร็จ
 พวกมันสองอย่าง 1. ส่งคนให้มาสังเกตดูพวกเรา 2. เอาพวก
 โง่ที่ถูกจับได้แหกหนีออกไปได้ สำคัญที่สุดข้อความที่แงชาย
 ฝังมา กับบอกชัดอยู่แล้วว่า ให้เราไปเผชิญหน้ากษัตริย์สิงหรา
 เพื่อกความปลอดภัยของเชลยอีกสองคน เพราะฉะนั้นจึงเชื่อแน
 ่ว่าเขาจะยังไม่ก่อวอะไรอีกทั้งสิ้นซึ่งจะมีแต่ผลเสียทางฝ่ายเรา
 ผมคิดว่าแงชายทำได้ถูกต้องและรอบคอบที่สุดแล้วในทุกอย่าง
 ผมเคยจนมีความเป็นมิตรที่ดีกับพวกเราทั้งหมดอยู่เหมือนเดิม
 ไทยไม่คิดจะปลื้กตัวรอด เอาผลประโยชน์เฉพาะส่วนตัวตาม
 ด้ พังเลย”

คารินมองหน้าผู้พูด แล้วยิ้มนิด ๆ

“นาน ๆ ครั้ง ฉันจึงจะรู้สึกว่ พรานใหญ่รพินทร์มองดู
 ‘เจ้าลูกหาบแงชาย’ ในแง่ดีขึ้นบ้าง”

แต่เชษฐาแย้่งน้องสาวเรียบ ๆ ว่า

“ถ้าเช่นนั้น น้อยก็เขลาเอง ที่รู้สึกเช่นนั้น สำหรับพื่อนั้น
 ู้มานานแล้วว่า พรานใหญ่ของเราไม่เคยมองแงชายในแง่ร้าย
 เลย ยกเว้นแต่เขาจะแสร้งอำพรางไม่ให้เรารู้เท่านั้น”

คราวนี้น้องสาวเป็นฝ่ายง

“ทำไมพี่ใหญ่แน่ใจอย่างนั้นคะ?”

“มันตรรกศาสตร์ ความจริงที่มองเห็นอยู่ง่าย ๆ แล้วคน
 ฝงคนนี้หันเหลี่ยมทันคู่ทันความคิดซึ่งกันและกันอยู่ตลอดเวลา
 ด้ เ้าใจของคนทั้งสองฝ่าย ไม่ต่างเข้าถึงหรือนึกนิยมนซึ่งกันและ

กัน มอบความไว้วางใจให้แก่มันมาแต่แรกแล้ว เขาจะร่วมทางกันมาได้โดยตลอดอย่างไร ส่วนที่ทะเลาะเบาะแว้ง หักเหลี่ยมหักคู นินทา หรือด่าว่าเกรี้ยวกราดต่อกันบ้างนั้น มันเป็นเรื่องละครฉากง่าย ๆ ที่เขาแสดงให้เราทั้งหมดดูเท่านั้น”

เซซฐากล่าวปนยิ้มทำที่ปกติของเขาโดยไม่มีอะไรจริงจังนัก รพินทร์หน้าเจื่อนลงไปถนัด เมื่อน้องสาวคนสวยของนายจ้างหันมาจ้องหน้าเขาอีกครั้ง

“ถ้างั้นทั้งคุณและแงชายก็เก่งมาก ที่หลอกพวกเรามาได้อย่างสนิทแทบทุกคน ยกเว้นพี่ใหญ่เพียงคนเดียวที่ตามทัน”

“ผมไม่เจตนาจะกระทำเช่นนั้นเลย ที่รับแงชายมาด้วยในครั้งนี่ ก็เพราะเห็นว่าฝ่ายนายจ้างของผมทั้งหมดพอใจในลักษณะท่าทีของเขา นายจ้างของผมเป็นฝ่ายเลือก ผมไม่ได้เลือก และถ้ารายการเดินทางครั้งนี้เป็นของผมเองโดยตลอด ผมก็ไม่แน่ใจว่าผมจะยอมเอาเขามาด้วยหรือเปล่า?”

“ถามจริง ๆ อีกสักอย่างจะได้ไหม?”

“เชิญครับ”

“ระหว่างที่พวกเราทุกคนนอนหลับสนิทกันในคืนนั้น ซึ่งคุณเองก็อ้างว่าหลับไปด้วยอันเป็นตอนที่กองโจรเมยานี เอาคนมาดักรับแงชายพร้อมทั้งขโมยปืนยาวกับวัตถุระเบิดของเราไป คุณหลับจริง ๆ ไม่รู้เห็นเรื่องราวทั้งหลาย หรือว่าตื่นและร่วมรู้เห็นกับแงชายตลอดเวลา”

“คุณหญิงไม่น่าจะสงสัยผมถึงขนาดนั้นเลย...”

รพินทร์พูดเสียงลึกลงมาจากจริงใจ

“ถ้าผมตื่นอยู่ในขณะนั้น ใครจะมารับตัวแงชายเอาไป

ไหน ถ้ารู้ว่าเขาจะไม่ได้รับอันตรายผมก็คงจะไม่ขัดข้อง แต่จะไม่ยอมให้เขาขโมยสมบัติสำคัญของพวกเราไปเป็นอันขาด”

“คุณอาจนัดแนะรู้ทันกันไว้ก่อนแล้วก็ได้ ว่าให้แกชวยกับพวกนั้นชนปีนยาวกับวัตถุระเบิดไปเสียก่อน เพราะรุ่งเช้ากองทหารหัตถ์จะจะต้องเข้าล้อม ซึ่งเราอาจต่อสู้ หรืออาจถูกยึดอาวุธเหล่านั้น จึงยินดีที่จะให้เอาหลบไปเสียก่อน”

“พอสงสัยเข้านิดเดียว ก็เลยพาลสงสัยเตลิดเปิดเปิงไปใหญ่”

พี่ชายกล่าวชัดขึ้น ก่อนที่รพินทร์จะจํานนต่อถ้อยคำ

“อย่ามัวแต่ต้อนรพินทร์อยู่ในเรื่องนี้เลย มาหารือกันดีกว่าว่าเมื่อเผชิญหน้ากับสิงหรา และเมื่อถูกถามถึง ‘คนที่ 12’ เราจะตอบอย่างไร เพราะคู่มือค้านกันอยู่เป็นตรงข้ามระหว่างคำแนะนำของกุตะมะกับคำแนะนำของแกชวย กุตะมะบอกพวกเราให้ยืนยงอยู่นั่นเองว่า เรามากันเพียงแค่นี้ไม่มีใครอื่นมาอีก ด้วย ส่วนแกชวยกลับบอกให้เราสารภาพว่ามี ‘คนที่ 12’ มาด้วยจริง เพื่อเป็นการต่อรองชีวิตคนของเราทั้งสอง เราจะตัดสินใจกันอย่างไร เชื่อกุตะมะ หรือเชื่อแกชวย?”

คราวนี้ทุกคนเงยไปนานทีเดียว

ทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นกุตะมะ หรือแกชวย แสดงความปรารถนาดีต่อคณะทั้งหมด ในคำพูดของแต่ละคนที่ตักเตือนมาเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เขากลับพูดแนะนำกันไปเป็นตรงข้าม ฝ่ายที่ได้รับฟังจะทำอย่างไรก็ดี จะเชื่อใครจะยึดถือเอาข้อแนะนำไหนเป็นที่สิ่งที่ถูกต้อง

“ถ้าแกชวยมาอยู่กับเรา ณ ที่นี้ด้วย เขาก็จะมีข้ออธิบาย

ให้เราได้กระจ่างแจ้งกว่านี้ว่า ข้อแนะนำของเขาให้เราสารภาพไปตามจริงนั้นจะมีประโยชน์อะไรต่อฝ่ายเราบ้าง แต่นี่ก็ใช้วิธีส่งข่าวบอกมาเพียงสั้น ๆ และไม่เปิดโอกาสให้เราถามอะไรอีกเลย”

ดารินบ่นเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

ระหว่างนี้ มาเรียกไชยยันต์หันไปพูดซุบซิบอะไรกันเองตามลำพังพักใหญ่ ไชยยันต์จึงหันมาทางพรรคพวกทุกคน

“ฉันกับเมย์คิดว่าทุกสิ่งทุกอย่าง มันย่อมสุดแล้วแต่สถานการณ์ที่เราเผชิญ และใช้ไหวพริบกันซึ่งๆ หน้า มากกว่าที่จะมาตั้งเป็นข้อกำหนดกฎเกณฑ์เตรียมอะไรไว้ก่อนล่วงหน้า เพราะเรายังไม่อาจทราบได้ว่า สิ่งหราชอาณาจักรจะเล่นงานเราอย่างไรบ้าง คำแนะนำของกุตะมะก็ตาม หรือคำแนะนำของแองชายก็ตาม เรายังยึดถือเป็นหลักตายตัวไม่ได้ทั้งสิ้น”

“ประการแรกที่สำคัญที่สุดก็คือ เราจะต้องได้พบเห็น
คนของเราสองคน ที่สิงหราบกัซังเป็นเชลยไว้เสียก่อน”

หม่อมสาวกล่าวเสริมมาในทันที

“ถ้าสิงหารู้แน่ๆ ว่า ‘คนที่ 12’ ก็คือ จักราชแห่งราชวงศ์ เทพซึ่งจะกลับมาปราบทรราชเสียหน้าแผ่นดิน และแก้แค้น แทนพระชนกชนนีเรา 11 คนนี้ ก็กลายเป็นพาหะที่นำตัวมหา- คัศตรูของสิงหราชเข้ามาในมรกตนคร เพราะฉะนั้นในสายตาของ สิงหราช และพรรคพวกของเขาแล้ว เราก็คือ ‘ตัวมหาประลัย เสนียดกาลี่แผ่นดิน’ ตามที่รหัสยะพูดครั้งแรกไม่มีผิดนั้นแหละ”

เซษฐาเอ่ยอย่างครุ่นคิดหนัก

“แต่การที่เงซายหลบหน้าหายไปเสียก่อน เป็นการช่วย
เก้๓ หรือประวิงเวลาชีวิตของพวกเราทุกคนให้ยาวออกไปอีก นั้น
ทมกยถึงโอกาส แต่...สำหรับคำที่เงซายบอกมาด้วยประโยคว่า
'ด่กวอง' อย่างไร ในลักษณะไหน?”

“สิงหรำไม่ต้องการตัวพวกเราทุกคน แต่ต้องการตัว
'จ้กกรำช' ข้อนี๓ทุกคนยอมรับไหม?”

รพินทร๓ถำมเปรยขึ้น

ทั้งหมดกั๓ศิระรับ

“แน๓นอ๓”

“ที๓นี้ จ้กกรำช ศั๓ตร๓ตัวสำคัญของเขำ ไม่ได้อยู่ในกลุ่มพวก
เว 11 คนนี้ด้วย สิงหรำก็ยอมสงสยเป็นธรรมด่ำวำ หำยไปไหน
แ๓ะต้องการจะแสวงหำให้ได้ แ๓ะควรจจะคิดด้วยวำที่จ้กกรำชหำย
ไปเ๓น พวกเรำควรจจะร้๓วำ 'อยู่ที๓ไหน?' ควรจจะเป็นเช่นนี้ใช่ไหม
คว่ำ?”

ไม่มีใครปฏิเสธในแนวความคิดเขำ นอกจำกพยั๓กหน้า
กั๓ครั้งแ๓ะจ้องมำเป็นตำเดียว

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรำผ่ำนพ้นกั๓มำแล้วด้วยควำมสำเร็จ
เ๓๓มำจำกค่ำวำ 'สมมุ๓ติฐำน' ทั้งสิ้น คือเรำคำดการ๓ณ์ คำด
คะ๓เ๓กั๓นไว้ก่อน เป็นการคำดคะ๓เ๓ออก๓ไปเ๓หลายแ๓๓หลายมุ๓
พร้๓มทั้งหำทำงแก้๓ไขป้๓องกั๓นเ๓แต่ละแ๓๓มุ๓นั้นไว้ให้พร้๓ม มำ
คว้๓งนี้เรำเ๓นจจะต้๓องต้๓ 'สมมุ๓ติฐำน' กั๓อี๓กครั้ง โดยจจะให้พลำน
ไม่ได้เป็นอ๓๓ษำด”

จอมม๓ค๓ุเทศกั๓กล่ำวหนักแน๓น

“ผมเ๓๓ใจควำมหำมำยของคุ๓น ผู้๓ก๓อง”

ท่านหัวหน้าคณะว่า

“และไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกเลย สิงหรา จะต้องหาทาง ‘รีด’ เอาจากพวกเราที่จะให้ได้มา หรือให้รู้ถึง ‘คนที่ 12’ อย่างแน่นอน สิงหราต้องการตัวจักรราช แต่พวกเราต้องการตัวอนุชา กับหนานอิน อันนี้กระมัง ที่แงชายกล่าวว่า ‘ต่อรอง’”

“แล้วเราจะ ‘ต่อ’ หรือ ‘รอง’ อย่างไรคะ พี่ใหญ่? ต่อ
โดยวิธียอมรับว่า เราจะส่งตัวจักรราชให้สิงหรา และให้สิงหรา
ปล่อยตัวพี่กลางกับหนานอินให้เรา พร้อมทั้งอนุญาตให้เรา
เดินทางกลับงั้นรึ?”

“อย่างน้อยที่สุดเราก็ต้องทำให้สิงหราเข้าใจว่าเรายอมรับ
หลักการนั้น เพื่อให้สองคนนั้นและพวกเราทั้งหมดปลอดภัย
เสียก่อน ซึ่งนั่น พี่เชื่อว่าเป็นความประสงค์ของเงาอยู่แล้ว”

“ในฐานะพรานนำทาง!”

รพินทร์ ไพรวลัยพุฒขึ้นด้วยเสียงชัดเจน ได้ยินไปทั่วทุก
คนที่เดินรวมกลุ่มอยู่ใกล้ชิด

“ผมอยากจะเรียนถามคณะเจ้านายของทุกคนว่า ถ้าความ
จำเป็นขีดสุดมาถึง พวกท่านจะตัดสินใจเลือกเอาอย่างไหน
ระหว่างชีวิตของคุณชายอนุชา และหนานอิน กับเจ้าคนใช้เก่า
ของเรา नामว่าแงซาย ซึ่งบัดนี้เรารู้กันแล้วว่า เขาคือใคร?”

ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดเจียบกริบ

ครั้นแล้ว ไม่นาน ดารินก็ตอบมาอย่างฉะฉานว่า

“เอาละ ฉันจะตอบเอง เราจะเลือกไว้ทั้งหมดนั้นแหละ
คือพี่กลาง หนานอิน และแงซาย จะไม่ยอมให้เสียคนใดคน

หนึ่งไปเลย แม้ว่าเราจะต้องทุกข์ยาก หรือไปสู่ความพินาศ
เช่นไร”

“น้อยยพุดถูกแล้ว! เราต้องการเซ่นหั้นผู้กอง”

เชษฐา ไชยยันต์เอ๋ยขึ้นพร้อมกัน แล้วมาเรียกลีสดตาม
มาโดยไม่คาดฝันว่า

“ก็คุณล่ะ ไพรวัลย์ คุณจะเลือกเอาอย่างไรน”

รพินทร์ยิ้มออกมาชนิดหนึ่ง ใช้นิ้วเสยปีกหมวกที่หลุบ
หน้าอยู่ให้เงยขึ้นเล็กน้อย

“ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือก ผมทำทุกสิ่งทุกอย่างในขอบเขตของการที่ผมได้รับจ้างมาตามเงื่อนไขเท่านั้น การได้ตัวคุณชาย กฤษณะและหนานอินคิน และเราได้เดินทางกลับไปถึงบ้านเกิด เมืองนอนของเรา นั่นคือสิ่งที่ผมปรารถนาอย่างที่สุด เพราะเงื่อนไขสัญญาของผมมีอยู่เพียงแค่นั้น”

คารินก็ยิ้มเช่นกัน เดินเข้ามาผลักอกเขาเบา ๆ บอกว่า

“ถ้าเช่นนั้น ก็ตั้งใจทำหน้าที่ซึ่งได้รับจ้างมาให้ลุล่วงไปเสีย แล้วคุณก็เป็นอิสระไปได้ สิ่งที่เราต้องการจากคุณก็เหลืออีกเพียงนิดเดียวเท่านั้น คือช่วยให้พี่กลางกับหนานอินมาสู่ฮ้อมแทนของเราโดยปลอดภัย หลังจากนั้น คุณก็เดินทางกลับได้แล้ว ผมขอพวกเราทั้งหมด บังเอิญมีหน้าที่ซึ่งจะต้องปฏิบัติภายในหกเดือนนี้อีกต่อไป ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสัญญาจ้างของคุณ”

“หน้าที่อะไร?”

“ช่วยกองทัพประชาชนโค่นล้างทรราชย์ และระบบของ
มัน เพื่ออัญเชิญกษัตริย์อันแท้จริงของแผ่นดินนี้ ขึ้นปกครอง
แผ่นดินให้ถูกต้องเสียที!”

แล้วหล่อนก็ปั้นริมฝีปาก ผลักออกอีกครั้ง

“ประเดี๋ยวไล่ให้กลับเสียเดี๋ยวนี้เลย”

“ก็อยากจะกลับเหมือนกันแหละครับ แต่บังเอิญที่ผม
ยังไม่ได้คิดบัญชีกับเจ้าเงาะคนโปรดของคุณหญิง เรื่องที่มัน
ขโมยปิ่นของเราไป”

สองคนโต้เถียงกันอย่างจริงจัง แต่คนอื่น ๆ หัวเราะเพราะ
ชินและรู้ทันเสียแล้ว

ชั่วไม่นานนักขบวนกองทัพทั้งหมด ก็เคลื่อนแถวอัน
ยาวเหยียดขึ้นไปสู่ปลายเนินสูงลิบ อันเป็นตำแหน่งที่มาของ
แสงกระจกกระทบตะวัน ซึ่งเงาชายส่งสัญญาณมายังคณะพรรค
ทุกคน เมื่อขึ้นไปถึงบนนั้น สองฝั่งถนนมหึมา ซึ่งมีความกว้าง
เสมอกันมาโดยตลอดเจียบเจียบปราศจากวีแววอะไรทั้งสิ้น ทั้ง
สองด้านเป็นป่าไม้สูงนักแต่ค่อนข้างทึบ ซึ่งสูงชันขึ้นไป เต็มไป
ด้วยก้อนหิน และที่ถ้ำน้อยใหญ่สลับซับซ้อน จัดเป็นภูมิประเทศ
น่าเกรงอันตรายจากการดักจู่โจมเหนือกว่าทุกแห่งที่ผ่านกันมา
แล้ว

ณ ที่นี้เอง ทุกคนจึงได้เห็นเค้าของความเป็นนักยุทธ-
ศาสตร์ของรหัสยะขึ้นมบ้าง โดยการสั่งให้กองทัพทั้งหมดซึ่ง
เดินกันมาเป็นขบวนอย่างเป็นระเบียบงดงามเหล่านั้น แยก
กระจายห่างออกจากกันทันที พวกทหารม้า ซึ่งเคลื่อนที่เร็ว
และเป็นหน่วยคุ้มกัน แยกออกลาดตระเวนขึ้นไปตามเนินเขา
ริมฝั่งถนน เพื่อทำหน้าที่ตรวจหาร่องรอยของศัตรูโดยไม่ประมาท

“เนินบริเวณนี้ เรียก ‘ประตูปิศาจ’...”

กุดะมะกระชิบบอกคาริน ขณะที่หล่อนฉวยโอกาสกระโดดขึ้นไปนั่งบนเกวียนหอมแรงไว้อีกครั้งพร้อมกับมาเรีย ในขณะเดียวกัน สายตาของขุนพลเต่าผู้บาดเจ็บก็กวาดมองภูมิประเทศทั้งสวยงามและทั้งน่ากลัวไปทั้งสองฟากฝั่ง

“เป็นบริเวณที่กองโจร มักจะซุ่มดักรอโจมตีกองทหารหลวงอยู่เสมอ เพราะภูมิประเทศได้เปรียบ บางที่ถ้ำกำลังมากพอที่จะบุกตะลุยลงปล้นตีตัดกลางขบวนเลยทีเดียว ถ้ำกำลังไม่พอก็จะดักรอซุ่มยิงด้วยธนูลงมาราวกับห่าฝน เพราะฉะนั้นกองทัพเมื่อผ่านบริเวณนี้ จึงต้องระวัง ขอให้แม่หญิงทั้งสองจงไปบอกพวกของท่านทั้งหมดเถิดว่า ให้ระวังภัยจากธนูไว้เพราะพวกท่านทุกคนไม่มีเกราะหรือโล่ที่จะใช้ปิดป้อง ถ้าพวกนั้น รุมยิงประดังมา ก็อาจถูกได้”

ทั้งคารินและมาเรียก็เพิ่งจะสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เองว่า กองทหารเดินทางทั้งหมดเปลี่ยนท่าที่การเดินทางออกไปจากปกติ คือถอยออกเฉียงไปเบื้องหน้าในท่าพร้อมที่จะประจัญบาน ส่วนโล่กันทำด้วยหนังแห้งสลักลวดลาย ก็ถูกยกขึ้นป้องกันบริเวณทรวงอกและศีรษะไว้ สุดแต่ว่าทหารแต่ละคนเหล่านั้น จะเดินอยู่ชิดป่าซีกใด ก็จะใช้ป้องกันไว้ทางด้านนั้น เป็นภาพที่ดูแปลกออกไป

ไม่มีใครเดินเชิดผ้าว่างท่าสง่าได้อยู่เหมือนเดิม แม้กระทั่งรหัสยะผู้บัดนี้ควบม้าอยู่ใจกลางที่ล้อมของทหาร ก็ยังถือโล่ติดแขนไว้ ปากก็ตะโกนบัญชาการอยู่ตลอดเวลา รู้สีกว่ากองทัพจะเคลื่อนขบวนอย่างรวดเร็วผิดสังเกตเพื่อให้ผ่านพ้นบริเวณ

อันเป็นช่วงที่ยาวประมาณ 2 กิโลเมตรเศษนั้นไปโดยเร็ว แม้จะไม่สามารถมองเห็นหัวใจของฝ่ายทหารหลวงได้ แต่ฝ่ายเชลยทุกคนก็พอจะเดาได้ว่า ทั้งกองทัพกำลังอยู่ในภาวะหายใจไม่ทั่วท้อง

ธนูโจรทุกดอก ไม่ใช่ธนูธรรมดา แต่เป็นธนูหัวอาบยาพิษทั้งสิ้น ไม่ต้องถูกอย่างจังเพียงแค่สะกิดผิวเท่านั้น ทางรอดย่อมแทบจะไม่มีเลย ความรู้สึกชนิดนี้ทำให้ฝ่ายทหารหลวงใจเสีย แม้จะคุมกำลังกันมามากมายสักเพียงใดก็ตาม ครั้นจะแยกกระจายกันออกไปให้รัศมีห่างไกลกว่านี้ ก็ทำไม่ได้ เนื่องจากมีหน้าผาอันรกริบสกดกั้นอยู่ จึงเหมือนถูกต้อนบีบบังคับให้เดินเข้าไปอยู่ในช่องโดยตลอด

มาเรียชะโงกหน้าออกมาตะโกนบอกพรรคพวกทุกคนให้รู้ว่าขณะนี้ กองทหารหลวงกำลังตกอยู่ในภาวะเตรียมพร้อมระวังภัยเช่นไร แล้วก็หรีตให้พรรคพวกของตน ซึ่งแต่ละคนย่อมทราบดีแล้วว่าจะอย่างไรเสีย กองโจรก็คงจะไม่ทำการโจมตีอย่างแน่นอน มาเรียนั้นที่ตะโกนบอกพรรคพวก ก็เพื่อช้อนกลุ่ตะมะไม่ให้สงสัยเท่านั้น

“ก่อนที่กองทัพทั้งหมดจะขึ้นมาถึงบนเนินนี้...”

กุดะมะกล่าวต่อไป มองหน้าดารินตาไม่กะพริบ

“เราสังเกตเห็นแสงประหลาด คล้ายๆ แก้วกระทบกับตะวัน ส่องอยู่วูบวาบบนยอดผาสูงโน่น และเห็นพวกท่านทุกคนก็จับตามองกันอยู่อย่างตั้งใจ”

“เราเห็นแสงวูบวาบที่ท่านบอกนี้เหมือนกัน แต่เราก็ไม่ทราบว่ามันเป็นแสงอะไร?”

คารินตอบหน้าตาเฉย อาการของหล่อนสนิทแนบเนียนที่สุด

แววตาขุ่นมัว แต่เต็มไปด้วยแววฉลาดลึกซึ้งนั้น เพ่งมาที่เหลยสาวเหมือนจะค้นหาเอาความจริงออกไปให้ได้แต่ก็ไม่กล่าวเช่นไรอีก

จริงตามที่คณะทุกคนคาดหมายกันไว้ทุกอย่าง ไม่มีการก่อกวนใดๆ จากฝ่ายกองโจร หรือกองทัพประชาชนทั้งสิ้น พวกนั้นถ้าไม่เร้นตัว...ถอนออกจากที่นั่นไปแล้ว ก็คงจะสงบชอนดูกองทหารหลวงเคลื่อนขบวนผ่านไปอย่างระวังตัวแจจ โดยไม่ทำการใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น และคงจะยึดอยู่ในที่สูงตามหลังเขาด้านบน เกินกว่าที่หน่วยลาดตระเวนกองม้าของรหัสยะจะได้ขึ้นไปได้ถึง

เมื่อผ่านพ้นบริเวณหน้าผา ซึ่งกุดะมะบอกให้ทราบว่าเป็น ‘ประตูปิศาจ’ ลงมาได้แล้ว ด้วยความโล่งอกของทุกคนไม่ว่าจะทหารหลวงหรือพวกเซลย ภูมิภาคสองฝั่งก็เป็นละเมาะโปร่งๆ สลับไปกับที่ราบตามเดิม รหัสยะสั่งหยุดพักพลกินอาหาร ในเวลาชั่วครู่ก็เร่งการเดินทางต่อ

ประมาณตั้งแต่บ่ายสองโมงลงไป โดยถนนสายเดิม เริ่มจะผ่านเข้าไปในเขตหมู่บ้านอีกหลายหมู่บ้าน ซึ่งมีการก่อสร้างและผู้คนหนาแน่นมากขึ้น เหมือนเมืองเล็กๆ ประชาชนในหมู่บ้านเหล่านั้นโห่ร้องต้อนรับกองทหาร และออกมายินเรียงรายอยู่สองริมฝั่งถนนและหน้าเคหะของตน

แต่ละคน แต่ละเคหะมองดูก็เห็นชัดได้ว่า แตกต่างกับ หมู่บ้านชนบทห่างไกลของพวกกสิกร หรือพวกทำไร่ปลายเขต แดนมาก เพราะเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่อยู่ พร้อมทั้งเครื่อง-
 ประดับ ตลอดจนสีหน้าย่อมจะบอกถึงฐานะแห่งการอยู่ดีกินดี และกองทหารของรหস্যะก็โบกอาวุธตอบด้วยอาการอันยิ้ม-
 แยมแจ่มใสแสดงถึงความเป็นมิตร มิได้ตรงเช่นฆ่าทำลายหรือ
 กระทำตัวเป็นศัตรูอย่างใดทั้งสิ้น

ฝ่ายเชลยทั้งหมด พวกนั้นลอบสะกิดให้สังเกตดู เมื่อเวลา
 ล่วงบ่ายเข้าไปเท่าใด ถนนสายนั้นก็ใกล้เขตย่านชุมชนเข้าไปทุก
 ชณะ ป่าสองฝั่งซึ่งบางที่อาจมีเห็นอยู่บ้าง ก็เป็นป่าของไม้
 ประเภทที่ปลูกไว้ในอุทยานมากกว่าจะเป็นไม้ป่าดงดิบ ตลอด
 จนอื่นๆ ที่แสดงถึงความเป็นธรรมชาติที่เจริญแล้วเริ่มจะมอง
 เห็นหน้าตาขึ้นทุกที

จากถนนขนาดย่อมๆ หลายต่อหลายสาย ที่แยกเป็น
 สาขาออกไปจากถนนสายสำคัญเมื่อใกล้เขตชุมชนเหล่านั้นเข้า
 มา ฝ่ายเชลยทุกคนเริ่มจะตระหนักถึงการเหยียบย่างเข้าสู่บริเวณ
 อันเรียกชานพระนคร

และแน่ใจว่าใกล้ใจกลางอาณาจักรเข้าไปทุกขณะแล้ว

มีผู้คน ม้าลา และเกวียน เริ่มจะเห็นสัญจรอยู่ไปตาม
 บริเวณถนนเหล่านั้น และหลักหลบลงข้างทางเพื่อเปิดทางให้
 แก่กองทหารของอุปราชพระอนุชาซึ่งเคลื่อนผ่านไปอย่างคึกคัก
 เข้มมหาญ ตรงตามที่กุตมะเคยบอกไว้ ประชาชนหรือราษฎร
 ในละแวกใกล้เคียงกับตัวเมืองเหล่านี้ จะโดยเต็มใจหรือไม่เต็มใจ

ก็ตาม จัดได้ว่าเป็น ‘พลเมืองดี’ ของฝ่ายปกครอง และอยู่นอกเหนืออิทธิพลทางการเมืองมุ่งข่มเหงคนร้ายเช่นฆาตกรวิของกษัตริย์ ผิงหราบกับคนของเขา

คณะของเชษฐา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รพินทร์ ผู้รับผิดชอบตักชีวิตทุกคนใช้ความสังเกตสภาพความเป็นไปเหล่านั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนอย่างที่สุด เขาไม่คาดฝันมาก่อนว่านครหลวงสำรวจแห่งนี้ จะมีประชากรดื่อบอูนคับคั่งถึงเพียงนี้ ร่องรอยของมันบอกให้ทราบชัดว่า เป็นอาณาจักรใหญ่ทั้งอาณาจักรทีเดียว หากให้ชนกลุ่มน้อยเพียงเผ่าใดเผ่าหนึ่งเท่านั้น

ดาร์รินและมาเรียก็ซบซิบหารือกันไปตลอดทางบนเกวียนของกูดะมะและชเวนแกคุยบ้างในบางโอกาส แต่พยายามจะคุยให้เป็นเรื่องสนุกมากกว่าที่จะให้รู้ว่าเป็นการเจตนาสอบถามหาความจริงเช่นไร ส่วนเชษฐากับไชยยันต์ สองสหายร่วมตายก็เดินวางแผนกำหนดทางหน้าที่ไล่กันไปตลอดเวลา

ไม่นานต่อมา นัก ก็ถึงทางแยกสำคัญ คุณจะผิดไปจากทางสายเล็กสายน้อยอื่นๆ ที่ผ่านมาแล้ว ถนนใหญ่สายยาวเหยียดที่อาศัยเดินกันมาตลอดอันมีนามว่า ‘ถนนพระคิวะ’ ส่วนหนึ่งแยกเดี่ยวโค้งไปทางด้านซ้ายผ่านไปตามหมู่บ้านและทุ่งนาซึ่งมีเห็นอยู่เป็นหย่อมๆ ส่วนอีกด้านหนึ่ง ตัดตรงดิ่งเข้าสู่ขุนเขาใหญ่ที่มองเห็นขวางลิบๆ อยู่เบื้องหน้าเป็นภูเขาทบจะเรียกได้ว่าหินล้วนๆ สองฝั่งริมทาง ไม่มีหมู่บ้านหรือผู้คนเลย ดูเหมือนจะเจตนาปล่อยให้ทิ้งไว้ให้เปลี่ยวเปล่าสันโดษ

กองทัพ นำขบวนแยกไปทางซ้ายมือ!

รพินทร์ ไพรวลย์ ชะลอฝีเท้าเข้ามาชิดเสฐฐาและไชย-
ยันต์ กระซิบ

“เรากำลังบ่ายหน้าเข้าเมืองใหญ่แล้วครับ จากหัวมุมแยก
ของถนนสายนี้ ส่วนสายที่ตรงดิ่งไปสู่ภูเขาสูงนั้น ถ้าทายไม่ผิด
กันคือมหาปราสาทของพระอุมาเทวี ที่ซ่อนของขุมทรัพย์อันยิ่ง
ใหญ่ที่สุดในโลก”

เสฐฐาตั้งกล้องส่องทางไกลออกมาส่องสำรวจไปยังภูเขา
สูงนั้นอย่างพิณีจ

“ภูเขาหิน...มีไม้พุ่มขึ้นปกคลุมอยู่บ้างประปราย ระยะ
ห่างจากที่นี่อยู่ในระหว่าง 20-25 กม.”

แล้วเขาก็ส่งกล้องให้รพินทร์ แต่จอมพรานอย่างเขาไม่
จำเป็น เพราะย่อมจะคำนวณได้ด้วยสายตาเปล่าอยู่แล้ว จึง
ผ่านกล้องไปให้ไชยยันต์ ผู้รับไปพิณิจดูอยู่นาน

“ภาพมันกินตาเหลือเกิน รู้สึกว่ามันจะอยู่ใกล้ๆ ตรง
หน้าเรานี่เอง ถ้างั้นมันก็น่าจะตรงกับข้อความในลายแทงของ
มังมหานรธาแล้ว ในประโยคที่เขาบอกว่า ‘ให้ใช้เวลาเดิน
ประมาณ 3 วัน จากหัวถนนพระคิระที่ค้นพบจากการไต่ถ้ำ
พระอุมาขึ้น ก็จะบรรลุถึงตัวมหาปราสาท’ แต่ก็ไม่เห็นบอกให้
ชัดเจนออกไปว่า มหาสมบัติซุกซ่อนอยู่ตรงไหน ถ้าตื่นเขาสูง
นั้นเป็นมหาปราสาท หรือเทวสถานจริง และมหาสมบัติซ่อน
อยู่ในมหาปราสาทนั้น ป่านนี้ ชาวมรกตนครทั้งหลายก็คงจะ
ขโมยกันไปเป็นสมบัติส่วนตัวกันหมดแล้ว หรือว่าคนที่นี่เขาไม่
สนใจ”

ประโยคสุดท้ายไชยยันต์อดจะพูดให้เป็นแง่ขันไม่ได้

ภายในเกวียน ระหว่าง กุตะมะกับดาร์รินและมาเรีย ก็ได้ตั้งปัญหาในลักษณะเดียวกันนี้ขึ้นแล้วเหมือนกัน เมื่อกองทัพเริ่มถอยหน้าไปทางถนนซีกซ้าย กุตะมะได้ตอบว่า

“มหาสมบัติ อันเป็นเพชรนิลจินดา อัญมณีและทอง
ค่ามีค่าสำหรับพวกท่าน แต่มันหาค่าใดๆ มิได้สำหรับชาว
มวกตนคร และอีกประการหนึ่ง พวกเราทุกคนถือว่าเป็นสมบัติ
ของเทพเจ้า จึงไม่มีใครคิดที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวแต่จะต้อง มีแต่คน
ต่างถิ่นเท่านั้นที่บ้ายหน้ากันมาเพื่อจะขนออกไปสู่โลกภายนอก
แต่เขาสีมคิด...สีมคิดไปว่า แม้ชีวิตของเขาเองที่จะนำกลับคืนไป
แต่ก็ยังไม้อาจรอดไปได้แล้ว เขาจะแบกขนมหาสมบัติเหล่านั้น
ตัดตัวไปได้อีกเช่นไร”

มาเรียงมองตาดารินเหมือนจะบอกว่า ตาแก่คนนี้นี่แกช่าง
พูดจาเป็นปรัชญาเสียนี้กระไร

“เราเห็นด้วยกับท่าน กุตะมะ...แต่ท่านก็ควรจะรู้ว่าไม่มีไฟเองใดในห้วงจักรวาลนี้จะยิ่งใหญ่ร้อนแรงไปกว่าไฟกิเลสไฟแห่งความโลภโมโทสันของมนุษย์ คุณศัตริย์สิงหราชของท่านเป็นตัวอย่าง เป็นถึงมหามนตรีกี้อ่านาจึงยิ่งใหญ่พอเพียงอยู่แล้ว แต่เขาก็ยังหาหยุดอยู่แค่นั้นไม่ เขาต้องการขึ้นครองบัลลังก์เป็นกษัตริย์แห่งมรกตนคร จนถึงกับกล้าทำการขบถโค่นล้มราชวงศ์เดิม นี่ไม่ใช่เพราะความโลภ ไม่ใช่เพราะกิเลสหรือกรี้!”

อดีตขุนพลขวาของวิชณุพรหมนารถหนึ่งซึ่งไป

มาเรียกกล่าวตามต่อไปว่า

“พวกเราสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของนครนี้ และที่พวก
เราเองเคารพนับถือเอาไว้แล้วว่า จะไม่แตะต้องทรัพย์สินสมบัติ

ใด ๆ ในแผ่นดินนี้เลย นอกจากจะมาเพื่อเอาคนของเราคืนเท่านั้น แต่ก็อยากจะขอทราบไว้เพื่อประดับความรู้เท่านั้น ท่านพอจะบอกแก่เราได้หรือไม่ เกี่ยวกับ ‘เพชรพระอุมา’?”

“ใต้หน้าผาของขุนเขาหินใหญ่นั้น เป็นเทวาลัยร้างซึ่งเต็มไปด้วยวิญญาณของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เคารพยำเกรงของชาวมรกตนครทั่วไป ทุกผู้...”

พร้อมกับกล่าว กุตะมะชี้มือออกไปยังยอดเขาสูงลูกนั้น กล่าวซ้ำ ๆ

“ภายในเทวาลัยเป็นที่สถิตของเทวรูปของพระอุมาเทวี ในทุกรอบหนึ่งปี กษัตริย์ข้าราชการบริพาร และประชาชนทั้งหลาย จะไปทำพิธีบำบวงสรวงนมัสการเทวรูป ณ คืบหนึ่งทีพระจันทร์เต็มดวง จะมีการเรียงระบำรำฟ้อนฆ่าสัตว์บูชาญ พิธีนี้ จะเริ่มขึ้นแต่รุ่งอรุณติดต่อกันจนกระทั่งบรรจบกับรุ่งอรุณของอีกวันหนึ่ง จากนั้น ทุกคนก็จะกลับกันหมด ปล่อยให้เทวาลัยร้างอยู่เหมือนเดิม ไม่มีใครบังอาจกล้ากรายเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย แม้แต่ถนนสายที่จะนำไปสู่เทวาลัยนี้ ท่านก็จงสังเกตเถิดว่าไม่มีบ้านเรือนผู้คนอาศัยอยู่เลย...เบื้องหลังเทวาลัยนี้ มีถ้ำลับอยู่ถ้ำหนึ่ง ปิดสนิทด้วยหินก้อนมหึมา ทุกสมัยมาแล้วผู้ที่รู้ความลับเปิดปากถ้ำนี้ออกได้ ก็จะมีเพียงสองคนเท่านั้นคือ พระแม่เจ้าวาชิกาและกษัตริย์ผู้ครองบัลลังก์ ภายในถ้ำอันกว้างใหญ่ จะแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งนั้นเป็นสุสานสำหรับเก็บพระศพของอดีตกษัตริย์แห่งมรกตนคร กษัตริย์องค์ใดสิ้นพระชนม์ลง ก็จะถูกนำไปบรรจุไว้ในสุสานนั้น อีกส่วนหนึ่ง เป็นลักษณะห้องพระคลัง เต็มไปด้วยเพชรนิลจินดาแก้วแหวนเงินทองอันมี

ที่... แม้ท่านจะเอาเกวียนมาบรรทุกสักหนึ่งร้อยเล่มเกวียนก็คงไม่หมดสิ้น...”

แล้วกุดะมะก็หัวเราะออกมาแผ่วเบาด้วยน้ำเสียงเยาะ-
 หก้น

“ท่านคิดดูเถิด อย่าว่าแต่จะขนไปเลย เราเชื่อแน่ว่า
 เพียงท่านได้มองเห็นสิ่งของเหล่านั้น ก็คงจะทำอะไรไม่ถูกเสีย
 แล้ว และแม้จะขนไปได้ ก็คงจะขนมันไปไม่ได้ไถลนั้ก น้ำสั้ก
 หกตหนึ่ง หรืออาหารสักม้อหนึ่งในหนทางข้างหน้า ก่อนที่ท่าน
 จะชมซานกลับไปถึงบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน ย่อมมีค่าต่อ
 ชีวิตของท่านมากกว่าสิ่งที่ท่านจะแบกหามไปเหล่านั้นเสียอีก”

“เรื่องนี้เราเข้าใจมานานแล้ว และถ้าพวกเราไม่ใช่พวกที่
 ไปงตกปราศจากซึ่งความละโมบแล้ว เราก็จะไม่สามารตเปิด
 พววมแดนเหยียบย่างผ่านเข้ามาในอาณาจักรมรคตนครของท่าน
 ได้แน่นอน เราบอกแล้วว่าเราเพียงแต่ถามดูเพื่อระดับความรู้
 เท่านี้ ไม่ได้มาฉ้อโกงลักขโมยมหาสมบัติเทพเจ้าของพวกท่าน
 หวกก...ก็ป็นอันว่า ในถ้ำอันเปรียบเสมือนสุสานของกษัตริย์
 มรคตนคร ซึ่งอยู่เบื้องหลังเทวาลัยนั้นเองคือแหล่งเก็บซ่อน
 มหาสมบัติ?”

“ใช่แล้ว แม่หญิง”

“ท่านเคยเข้าไปเห็นมหาสมบัตินั้นด้วยตาตนเองแล้วหรือ
 ไ้?”

“ในชีวิตเรา ซึ่งชราจนปานนี้ ก็ยังหาเคยที่จะได้ล่วงล้ำ
 เข้าไปในถ้ำสุสานหลังเทวาลัยไม่ แต่บิดาของเรา ซึ่งเป็นนาย
 หกเวชั้นผู้ใหญ่ ข้าไถลชิดกับกษัตริย์ราชวงศ์เทพได้ไปเห็นมา

แล้ว และได้นำมาเล่าให้เราซึ่งในขณะนั้นยังเยาว์อยู่ฟัง ที่บิดาของเราได้มีโอกาสเข้าไปในถ้ำสุสานแห่งนั้น ก็เนื่องมาจาก กษัตริย์สวามิศนารายณ์ อันเป็นพระราชบิดาของวิษณุพรหม-นารถสวรรคตลง พระศพถูกอัญเชิญเข้าไปเก็บไว้ในสุสาน บิดาเราได้ร่วมขบวนเข้าไปในการราชพิธีเก็บพระศพนั้นด้วยจึงมีโอกาสได้เห็น”

“อ้อ! แล้วสมัยเมื่อวิษณุพรหมนารถถูกขบถ ถูกปลง
พระชนม์พระศพไปอยู่เสียที่ไหน?” ดารินถามเร็วปรือ

กุดตะมะถอนใจยาว

“ท่านน่าจะตระหนักดีอยู่แล้ว แม่หญิง ขบถหรือจะให้เกียรติแก่เจ้านายเก่าของตนเอง ซึ่งตนได้ทยศเช่นฆ่าลง พระศพของกษัตริย์ราชวงศ์เทพองค์สุดท้ายจะเป็นอย่างไรนั้นเราไม่เห็น เพราะหลีกเลี่ยงไปเสียให้ห่าง มาทราบภายหลังว่าสิงหราชสั่งให้เผาเป็นเถ้าไปเช่นเดียวกับการเผาซากสัตว์ตายธรรมดา กลางพื้นปฐพี”

“ໂອ...”

ดารินคราวออกมาโดยไม่รู้ตัว หน้าสลดลง หล่อนหวน
คิดไปถึงใบหน้าของใครคนหนึ่งในทันทีนั้น ด้วยความเมตตา
สงสารจับใจ ใบหน้าคมสันเคร่าสงบบของอดีตคนใช้ของหล่อน
นั่นเอง มาเรียกก็ถามต่อมาโดยไม่ยอมให้ขาดจังหวะว่า

“แล้วตั้งแต่กษัตริย์ใหม่สิงหารขึ้นครองราชย์ เขาไม่เคยเปิดสุสานแห่งนั้นเข้าไปอีกเลยหรือ ตลอดระยะเวลา 20 ปี ที่ผ่านมา”

“ไม่เคยเลย แม่หญิงผมทอง การเปิดสุสานแห่งนั้นถือ

“สิงหรา หรือญาติวงศ์ของเขา ไม่มีเกียรติพอที่จะ
เข้าไปสถิตย์อยู่ในสุสานแห่งนั้นหรอก ไม่ต้องห่วง!!”

เสียงหนึ่ง กล่าวแทรกขึ้นอย่างกะทันหัน จนอีก
สามคนซึ่งกำลังคุยกันอยู่หันขวับมามอง ก็เห็นใบหน้า
ของเชษฐาปรากฏชะเง้ออยู่ทางด้านหลังเกวียน

**ครั้นแล้วสมรยาฆ่าก็คืบคลานเข้ามาในระหว่าง
ที่กองทัพพญายานเดินกันอย่างรีบด่วนเหมือน
จะแข่งกับเวลา แสงแดดผิวกว่าจ๋อมทอง
แสงชานอยู่เบื้องหลังของทุกคน และสะท้อนไปยังเมืองใหญ่
เบื้องหน้า ซึ่งมองเห็นกำแพงเมืองตั้งตระหง่านลิบ ๆ นียอด
ปราสาทปราสาทปราสาท และมณฑปสูงทะยานโผล่ขึ้นมาให้
เห็นราวกับภาพวาดของนครในจินตนิยาย ขณะนั้นกองทัพ
เดินอยู่บนแนวโค้งของถนนสูงที่ระดับของตัวเมือง จึงทำ
ให้สามารถมองเห็นกำแพงเชิงเทินลงไปเห็นอาคารบ้านเรือน
ภายในพระนครอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้นบางส่วน**

เซลยทุกคนไม่ละโอกาสนี้ ยกเว้นจากพวกพราหมณ์พื้นเมือง
ที่แลเห็นกันด้วยสายตาเปล่าและวิจารณ์ซึ่งบอกกันอย่างตื่นตะลึง
แล้ว พวกฝ่ายเจ้านายใช้กล้องส่องทางไกลประจำตนสำรวจดู

พวกมันหมด ก่อนที่ขบวนจะเคลื่อนลงสู่ถนนระดับต่ำเสมอกับ
 ตัวเมืองซึ่งในวาระนั้นกำแพงจะบังไว้ทั้งหมด

“ไม่น่าเชื่อ...ไม่น่าเชื่อจริงๆว่าชาวmerktoncrจะเจริญด้วย
 แด่ ปัตติกรรมถึงเพียงนี้”

อดีตนายพันโททูตทหารบกหัวหน้าคณะพิมพ์ออกมา
 กางงูแง เมื่อสำรวจละเอียดไปยังสิ่งก่อสร้างที่เห็นจากเลนส์
 ไกลส่องส่องทางไกลขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นกำแพงซึ่งทำด้วยหิน
 แฉกจากภูเขาเป็นแท่งขนาดใหญ่ทั้งแท่ง หรือยอดปราสาท-
 วาหัง อันทำด้วยศิลาแลง สลับหินอ่อน และเกล็ดหินประดับ
 หลาก ๆ สี

“ศิลปะในสถาปัตยกรรมนี้ หนักไปทางภารตะ merktoncr
 จะต้องมียะไรเกี่ยวพันกับชมพูทวีปในยุคโบราณแน่นอน หรือ
 ว่าจะนั้นก็อินเดียนั่นแหละ ที่ได้รับอารยธรรมที่นี้ไป ถ้าหากเรา
 พิจารณาวานครนี้เก่าแก่กว่า”

ดาร์นกล่าวอย่างตื่นเต้น หล่อนจ้องมองดูตัวเมืองนั้น
 กางตื่นตะลึงในความงาม

“ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนอกเหนือไปจากที่เธอว่า สังเกต
 ทุที่เทพเจ้าของพวกนี้เรารู้อยู่แล้ว ถึงชื่อของบุคคลก็เหมือน
 กัน หนักไปทางภาษาสันสกฤตทั้งนั้น”

มาเรียกล่าวเสริมมาโดยเร็ว แล้วหัวเราะออกมากับตน
 เกง บอกต่อไปว่า

“หวังว่าตาพวกเราคงไม่ถูกหลอกให้พ้นเพื่อนไปนะ จาก
 ฝั่งที่มองเห็นอยู่นี้”

“ผู้กอง คุณรู้สึกอย่างไรบ้าง สำหรับกรุงโรม เอ้ย!...กรุง
 มรกตที่เรามองเห็นอยู่ข้างหน้านี้ ตอนตะวันตกโพล้เพล้ยามนี้”

ไชยยันต์ร้องถามมา

มัคคุเทศก์ประจำคณะก็ตอบมาด้วยอารมณ์ขันพอ ๆ กัน
 ว่า

“ก็รู้สึกน่าเสียดายที่การบินทุกแห่งทั่วโลก ไม่ยอมบินลง
 ที่เมืองอันแสนจะสวยงามนี้เลย บางทีอาจเป็นเพราะผู้อำนวย-
 การส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศนี้ทำงานไม่เอาไหนเลย”

คารินชะงักหน้าขึ้นไปบนเกวียน ยิ้มให้กูตะมะ กล่าว
 อย่างร่าเริงว่า

“เมืองของท่านสวยงามมาก กูตะมะ เรายังไม่เคยเห็น
 ศิลปะการก่อสร้างที่ไหนจะวิจิตรพิสดารอย่างนี้มาก่อนเลย”

“เรายังอยู่ห่างไกลจากตัวเมืองอีกมากนั้ก ท่านรู้ได้
 อย่งไรว่ามรกตนครสวยงาม”

กูตะมะถามเนือย ๆ

แทนคำตอบ คารินปีนขึ้นไปบนเกวียน ส่งกล้องของหล่อน
 ให้กับขุนพลเต๋า ซึ่งแกร็บไปดูอย่างงง ๆ ไม่เข้าใจ หล่อนอธิบาย
 อยู่ครู่เดียวและแนะนำให้กูตะมะปรับเลนส์ให้เข้ากับสายตาของ
 ตนเอง...เมื่อภาพในเลนส์เข้าที่ มองเห็นได้กระจ่างชัด กูตะมะก็
 มีสีหน้าตื่นงประหลาดใจอย่างยิ่ง ถอดกล้องออกดูด้วยตาเปล่า
 ซึ่งมองเห็นเป็นภาพตัวเมืองได้ร่าง ๆ แล้วก็ยกกล้องขึ้นส่อง
 เปรียบเทียบอีก

“ประหลาดมาก!”

แก็ครางออกมา จ้องหน้าหญิงสาว

“เครื่องมือของแม่หญิงอันนี้มหัศจรรย์เหลือเกิน เหตุใด
กระจกส่องด้วยตาเราเองเกือบจะไม่เห็น แต่เมื่อส่องด้วย
เครื่องมือนี้ จึงดูภาพเข้ามาใกล้ให้เห็นชัดเจนได้ถึงเพียงนี้”

คารินหัวเราะเสียงใส

“ถ้าเราจะพูดเพื่อหลอกลวงท่านอย่างไร้สาระ เราก็อาจ
พูดได้ว่าเป็นกล้องวิเศษซึ่งวิเศษกว่าตาของแม่มดวาชิกาที่พวก
ท่านเคารพนับถือเสียอีก ซึ่งเราเสกสร้างขึ้นด้วยเวทมนตร์ แต่
ความมหัศจรรย์หาประโยชน์จริงอันใดมิได้หรอกกุดะมะ เพราะ
ฉะนั้นเราจะอธิบายให้ท่านทราบตามตรงเพื่อให้ท่านได้เข้าใจไว้...
ที่ท่านส่องในกล้องนี้แล้วทำให้ภาพที่อยู่ไกลมองด้วยตาเปล่าไม่
เห็น ถูกดึงหรือย่นย่อให้เข้ามามองเห็นโดยใกล้นั้น เกิดขึ้นจาก
กระจก หรือท่านจะเรียกว่าแก้วก็ได้ ที่มีคุณสมบัติในการดูดดึง
ภาพซึ่งพวกเรา...มนุษย์จากโลกภายนอกคิดค้นสร้างขึ้นมาจาก
หลักเกณฑ์ง่าย ๆ เพื่อการนี้โดยเฉพาะ มันอาจดูเหมือนของวิเศษ
สำหรับผู้ที่ไม่รู้ แต่มันเป็นของใช้ธรรมดาที่สุดของพวกเรา เช่น
เดียวกับ ‘กระบอกวิเศษ’ ของพวกเรานี้ก็เหมือนกัน ความจริง
มันไม่ได้วิเศษ หรือสร้างด้วยเวทมนตร์คาถาอะไรหรอก มัน
ถูกสร้างขึ้นมาจากวิทยาการยุคใหม่ ซึ่งแสวงหาได้จากวัตถุธาตุ
และส่วนประกอบในพิภพโลกนี้แหละ แต่อำนาจของมันมีเหนือ
กว่าหอกดาบหรือธนูของท่าน เพราะสามารถประหารได้ไกลกว่า
และแม่นยำกว่า โดยหลักเกณฑ์เดียวกันนี้ แม่มดวาชิกาที่ท่าน
กล่าวว่ามีฤทธิ์วิเศษเสียหนักหนาเราจึงไม่เชื่อไม่เลื่อมใสโดยสิ้นเชิง
ผู้ที่ไม่มีฤทธิ์วิเศษ มีอิทธิปาฏิหาริย์ได้เหนือมนุษย์ปุถุชน จะต้อง
เป็นผู้ที่ดำรงตนอยู่ในศีลสัตย์และสละแล้วซึ่งกิเลสทั้งมวล คง

ไม่ใช่ตัวการประเภทที่ยุงให้ใครปฏิบัติ หรือขบถใครอย่างแม่มด วาชิกาหอรอก”

กุดะมะมองดูหญิงสาวด้วยความเลื่อมใส แล้วพยักหน้า ลงช้า ๆ อย่างเข้าใจ

“เราพบกันไม่นานนัก แม่หญิงผู้มีศิริลักษณ์ นอกจาก ท่านจะเป็นผู้ช่วยชีวิตเราไว้แล้ว ท่านยังเป็นผู้ที่เปิดแสงสว่าง แห่งปัญญาให้แก่เราด้วย”

ดารินสันศิระชะ จับมือกุดะมะไว้อย่างปราศจากความ เตี้ยดฉันท

“ท่านผู้เฒ่า ท่านเป็นผู้มีปัญญาอยู่แล้ว เราเป็นแต่เพียง สะกิดเตือนให้ท่านใช้ปัญญานั้นเท่านั้น เพื่อไม่ให้ท่านหลงตัว เองมงายอยู่อีกต่อไป”

กุดะมะส่งกล้องคืนให้หญิงสาว กิริยาเชื่องซึม กล่าว เบา ๆ ว่า

“เมื่อครุ่นนี้ท่านกล่าวว่า เมืองของกุดะมะสวยงามมาก”

“ใช่! เราพูดด้วยความรู้สึกแท้จริงนั้น”

“ไม่ใช่เมืองของกุดะมะหอรอก แต่เป็นของชาวมรกตนคร ทุกคน!”

ขุนพลเฒ่าแน่นเสียงตอบมาด้วยสำเนียงประหลาด

“แต่...เดี๋ยวนี้ มรกตนครเป็นของสิงหรา รหัสยะและ วงศาคุณาญาติของเขากลุ่มเดียวเท่านั้น”

ดารินเอียงหน้าเข้ากระชับข้างหู เลิกคิ้ว แล้วยังถามอีก ว่า

“ไม่ใช่หรือ?”

กุดะมะไม่ตอบ นอกจากก้มลงมองดูดาบของตนเอง
กว้างเหม่อลอย

ขณะนั้น รพินทร์ ไพรวลย์ ก็แผ่นแผ้วขึ้นมาบน
แยกเกวียนด้านหน้าอีกคน ทั้งคนป่วยและหมอดารินหันไปมอง
หมมพรานกำลังใช้ผ้าขาวม้าที่เคียนเอวเช็ดฝุ่นบนใบหน้า

“กองทัพนี้ กำลังได้รับคำสั่งจากจอมทัพรหัสยะให้เร่ง
เดินเหลือเกิน เขาหมายที่จะเข้าให้ถึงตัวเมืองก่อนค่ำให้จงได้
หรือกุดะมะ?”

ขุนพลเต่าโคลงศีรษะ

“จะเร่งเดินสักเพียงไร กองทัพอันมีผู้คนมากมายเหล่านี้
ก็ไม่อาจจะเข้าถึงประตูพระนครก่อนตะวันตกดินได้หรอก คืบ
นี้กำลังพลส่วนใหญ่จะต้องพักอยู่ยังลานท่งหน้าพระนครนอก
กำแพงเมืองแน่นอน”

“เป็นกฎที่เคร่งครัดดีมาก หมายถึงจอมทัพรหัสยะด้วย
หรือ ที่จะต้องรอคอยอยู่นอกพระนครพร้อมกับกองทัพ จนกว่า
จะรุ่งเช้า”

“ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ มีข้อยกเว้นทั้งหมด มัคคุเทศก์
ผู้กล้าหาญ!...”

กุดะมะแสดงถึงความคมในด้านวาจาอยู่ทุกประโยค

“รหัสยะเป็นถึงอุปราชพระอนุชาของสิงหราชผู้ครองแผ่นดิน
หมมทรงสิทธิ์อยู่เหนือขุนทัพนายกองใด ๆ ทั้งสิ้น มันสุดแต่ความ
พอใจของเขา หากเขาจะพักอยู่กับกองทัพรอเวลาจนกว่าจะ

รุ่งแสงพรุ่งนี้ก็ได้หรือจะถือเป็นราชกิจพิเศษเข้าไปเฝ้าพระเชษฐา
สิงหราชและราตรีนี้จะนอนแวดล้อมนางบำเรออยู่ภายในปราสาท
ที่พักของเขาก็ย่อมจะได้ทั้งสิ้น รวมทั้งจะเลือกทหารคนใด ให้
มีสิทธิ์เข้าพระนครไปพร้อมกับเขาก็ย่อมได้”

“ฮือม เราารู้สึกว่าควรจะเป็นเช่นนั้นแหละ”

รพินทร์ว่า กวาดตาไปรอบๆ แล้วกระโดดหายลงไปโดยไม่กล่าวอะไรอีก

จริงดังกุดะมะบอกไว้ ก่อนจะลงจากโค้งถนนที่ตลาดต่ำ
ลงมา แสงสว่างของดวงตะวันจากเบื้องก็หมดสิ้นไปแล้ว แล
เห็นแต่เงาของละเมาะไม้สองฟากฝั่งถนน และตรงบริเวณทุ่ง
โล่งกว้างใหญ่หน้าคูเมืองเป็นเงาตะคุ่ม แล้วต่อมามีขำมินานก็
ปรากฏแสงประทีปชวาลาจากในพระนคร สว่างไสววูบวาบท่าม
กลางสีดำสนิทของราตรีเบื้องหน้า

รหัสยะสั่งพักพลทันที พร้อมกับสั่งการอะไรเป็น
โกลาหล มีเสียงกู่ร้องตะโกนโต้ตอบกันไปมาระหว่างทหารที่ขึ้น
ประจำเชิงเทินรักษาประตูและทหารของรหัสยะ ต่อมาระหว่าง
ที่ฝ่ายชลยกำลังสาละวนอยู่กับการเตรียมเข้ายึดกระโจมพักที่
ทหารพวกนั้นสร้างให้อยู่ นั้น รหัสยะกับทหารสนิทชุดหนึ่งก็ควบ
ม้าผูกโผนตรงเข้ามาประกาศไปยังทุกคนด้วยเสียงดังฟังชัด

“พวกท่านคงทราบดีแล้วว่า กองทัพนี้ ยังไม่สามารถ
จะผ่านประตูเมืองเข้าไปได้จนกว่าจะพรุ่งนี้ เพราะเป็นกฎของ
แผ่นดินที่จะไม่ยอมให้กองทัพผ่านเข้าในเมืองหลังตะวันตกดิน

ไปแล้ว ส่วนเรา...มีภารกิจสำคัญที่จะไปกราบทูลกษัตริย์ให้ทรงทราบเป็นการด่วน จึงจะต้องเข้าไปตามลำพังส่วนตัวก่อน ขอให้พวกท่านสงบพักอยู่กับกองทัพนี้เหมือนเช่นเคย เพื่อรอเวลาพวंगนี้ ซึ่งเราจะออกมารับกองทัพนำเข้าเมือง”

ไชยยันต์คั่นปากยิบ ๆ จึงขยับกระเช้า หรือมีจะนั้นก็ขัดคอ แต่เชษฐาเหยียบเท้าไว้เสียก่อน ตอบแทนฝ่ายเชลยทุกคนด้วยฟันน้ำยิ้มแย้มว่า

“เราเข้าใจแล้ว ท่านจอมทัพ เชิญท่านตามอัธยาศัยเถิด และเราจะรู้สึกเป็นบุญคุณอย่างยิ่ง ถ้าหากท่านผู้ล่งหน้าเข้าไปพบกษัตริย์สิงหรา ผู้เป็นพระเชษฐาของท่าน แล้วกราบทูลให้ทรงคิดเสียว่า เราเป็นแขก เป็นอาคันตุกะต่างแดนผู้มาด้วยไมตรีแทนที่จะคิดว่าเราเป็นศัตรู หรือเชลย อย่างเช่นที่ถูกพิจารณาอยู่ในขณะนี้”

รหัสยะมองกราดไปยังทุกคนอีกครั้งอย่างช้า ๆ พร้อมกับก้มที่แฝงเลศนัย

“เราจะพยายามให้พระเชษฐา เข้าพระทัยพวกท่านเช่นนี้...” อุปราชพระอนุชาพูดเรียบ ๆ ปนรอยยิ้มละไมอันไม่น่าดู

“...และในการที่เราจะต้องเข้าไปในพระนครก่อนกองทัพ ด้วยภารกิจพิเศษนี้ เราจะเอากุตะมะเข้าไปพร้อมกับเราด้วย”

“ท่านจะเข้าไปในเมือง ก็เชิญตามสบายของท่าน จะเอาทหารคนสนิทร่วมติดตามไปอีกกี่คน เพื่อไปสุขสบายอยู่ในเมืองไฉะหว่างที่กองทัพส่วนใหญ่ยังต้องนอนกับดินกินกับทรายเช่นนี้ พวกเราก็ไม่ขัดแต่มันเรื่องอะไร ที่ท่านจะต้องเอากุตะมะเข้าไปพร้อมกับท่านด้วย”

“นางมีเหตุผลอันใดที่จะมาขัดขวางหรือห้ามปรามเราใน

หล่อตอบอย่างชัดเจน พร้อมกับก้าวออกมาเผชิญหน้า

คราวนี้รหัสยะหัวเราะเสียงดังสนั่น เหมือนจะรู้ทันทีว่าอะไร หมอदारिनก็จะอ้างถึงการพยาบาลรักษา เป็นเครื่องตัวகுตะมะไว้ และถือเป็นข้อต่อรองมาตลอดเวลา

อุปราชพระอนุชาวันระยะนิตหนึ่ง เพื่อเปิดโอกาสให้
ขุนเจ็ยวในวาจานั้นจนแทบเต็ม

9314

ประโยคหลัง ดาริน วราฤทธิ์แทบสะดุ้ง ส่วนคนอื่นๆ ก็
จ้องกันไปหมด

“เราลลอกถาม ท่านหมายความว่าอย่างไร?”

ดารินแข็งใจร้องถามว่า ทำหน้าตึงง แต่ใจนั้นหายวูบ
อุปราชพระอนุชาหัวเราะหึๆ ในลำคอ ไม่สนใจกับคำพูด
ของหล่อนอีก ประกาศก้องมาอีกว่า

“ในฐานะจอมทัพ ระหว่างที่เราและกุตตะมะไม่อยู่นี้ เรา
ทุกคนต่างตั้งใจให้จิตเสน...”

พร้อมกับกล่าว รหัสยะ เอื้อมมือไปตบไหล่ของนายทหาร
วัยกลางคนท่าทางเหี้ยมหาญเจียบขาดผู้หนึ่ง ซึ่งยืนม้าอยู่ใกล้ๆ

“เป็นผู้ควบคุมดูแลกองทัพ และเฉลยเหล่าท่านจะได้
ว่าความสะดวกสบายเหมือนอย่างที่เคยได้รับมาแล้วทุกอย่าง
ยกเว้นประการเดียว คือจะไม่ได้รับอนุญาตให้เดินออกนอกเขต
ค่ายพักของทหารเป็นอันขาด หวังว่าท่านคงเข้าใจ และปฏิบัติ
ตนได้ถูกต้องอย่างเช่นเคยปฏิบัติมาแล้ว ลาก่อน พรุ่งนี้เราจะ
พบกันใหม่”

จบคำพูดอันดังก้องนั้น รหัสยะก็โบกหอกในมือ เหวียน
ของกุตตะมะซึ่งปลดม้าร่อนออกไปแล้ว ก็ถูกนำม้าเข้ามาเทียมอีก
ครั่ง เพื่อเดินทางเข้าเมือง ดารินร้องเร็วปรือว่า

“เดี๋ยวก่อน! จะเอากุตตะมะเข้าเมืองไปเสียคืนนี้เลยเราก็
ไม่ว่าอะไรละ แต่จะฝากยาของเรา ไปให้เขากินในเมืองด้วย ใน
ระหว่างเขาไม่ได้อยู่ใกล้ชิดเรา”

พลางหล่อนก็วิ่งเข้าไปค้นที่หีบร่วมยา รพินทร์กับเชษฐา
ผู้แข็ง รีบตรงเข้าไปใกล้ชิดกุตตะมะพร้อมกับดารินทันที

“รหัสยะพูดเป็นนัยประหลาด พวกเราเกรงว่าท่านอาจได้รับอันตรายเสียแล้ว ในการแยกจากไปในครั้งนี้ คำพูดของรหัสยะสำแดงให้เห็นว่า รู้ทันในกรณีที่ท่านแฝงใฝ่เป็นมิตรกับเรา”

รพินทร์กระซิบเบาที่สุด ในระหว่างที่ดาร์วินผู้ทำเป็นแสรัง
เอายามามอบปากให้หน้าชิดเผือด แต่ชายชราขมเขือกเข็นมอง
หน้าทุกคนอย่างมิตร

“ใช่! รหัสยะสงสัยว่าเราฝึกฝนเป็นมิตรกับพวกท่าน แต่ขออย่าได้กังวลไปเลย ปล่อยให้เขาเอาเราเข้าไปในเมืองพร้อมกับเขาด้วยในคืนนี้เถิด อย่างน้อยที่สุด เราก็มียางจะเอาตัวรอดได้ และจะได้รู้ด้วยว่า รหัสยะกราบทูลอะไรกับกษัตริย์สิงหราชเกี่ยวกับพวกท่าน ในนครนี้เราไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่ารหัสยะ แต่ถึงอย่างไร เราก็มีสีทรมีเสียงที่กษัตริย์สิงหราชจะต้องเงี่ยโสตฟังอยู่เหมือนกัน”

ม้าเทียมทั้งสอง เริ่มลากเกวียนของกุดะมะห่างออกไปเพื่อเข้ากับขบวนรถทหารม้าชุดหนึ่ง ประมาณ 20 คนของรหัสยะ อันจะล่องหน้าผ่านเข้าประตูพระนครไปก่อน กุดะมะยิ้มให้เป็นครั้งสุดท้าย พร้อมกับโบกมือช้าๆ

“หวังว่าเราคงได้พบกันอีก สหายเฒ่า!”

ไชยยันต์ตะโกนไล่หลังไป

ไม่มีคำตอบจากกุดตะมะ นอกจากเสียงฝีเท้าม้า
และล้อเกวียนซึ่งเริ่มจะทวีเร็วขึ้นทุกขณะ จนกระทั่ง

ก่อกวนเจียบหนายไปในความมืด ทุกคนยืนนิ่งราวกับนัดกัน
ไว้ด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก...มันเป็นความรู้สึก
ฝังรกรากที่ตรงกันหมด

นั่นก็คือเคราะห์กรรมอันใด จะเกิดขึ้นกับขุนพล
เผ่ากุดะมะหรือไม่...

**นั่นละ คินนี่มันเป็นคนสำคัญยิ่งอีกคนหนึ่ง
ของ การปรึกษาหารือจากฝ่ายเชลย เป็นการ
หารือกันอย่างหนักหน่วงเคร่งเครียดที่สุด
ภายหลังจากเวลาอาหารค่ำผ่านพ้นไปแล้ว และ
ดำรงอยู่ในระหว่างเดเรียนพักผ่อน**

ทุกคน ทุกหัวใจรุ่มร้อนกระวนกระวายจนบอกไม่ถูก
มรกตนคร...มองเห็นอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไปแค่เอื้อม
นี่แล้ว และพรุ่งนี้เช้าทุกคนก็คงจะมีโอกาสได้ผ่านประตูเมืองเข้าไป
ไปสู่การต้อนรับภายในของกษัตริย์สิงหรา ซึ่งยังไม่อาจทราบได้
ว่าเป็นการต้อนรับแบบใด ดีหรือร้าย

ชุด ประชากรกับหนานอิน บุคคลสาบสูญที่ติดตามหากัน
มาด้วยชีวิตตลอดระยะเส้นทางมหาวิบากยาวไกลก็อยู่ภายในกำแพง
ล้อมแห่งเมืองประหลาดนี้แหละ

กุดะมะ ผู้มีท่าทีว่าจะพอเป็นมิตรผูกสัมพันธ์กันไว้ได้แล้ว กับฝ่ายเชลยทุกคน ลูกรหัสยะแสดงอาการเหมือนจะเท่าทันเอา ตัวพราดเข้าเมืองไปเสียก่อนแล้ว ไม่เปิดโอกาสให้ใครได้ซักถาม เสนทนาใด ๆ ได้อีกทั้งสิ้น

แกชาย หรือจักราชเล่า?...บัดนี้กำลังเตรียมการอะไร อยู่ ที่ไหน ข้าวแรกและสุดท้ายที่ได้รับ ก็เฉพาะสัญญาณแสงจาก กระຈกສະທ້ອນแสงเงาพระอาทิตย์เมื่อบ่ายนี้เท่านั้น และก็ เป็น ข้อความที่ไม่ได้บอกอะไรละเอียดถี่ถ้วนนัก

ขณะนี้ทุกคนอยู่ในสภาพกดดันเข้าเจ้าจุก ล้อมวงเข้า หากันไม่ว่าจะฝ่ายเจ้านายหรือลูกหาบ ซึ่งบัดนี้ก็เปรียบเสมือน เพื่อนตายกันทั้งหมด โดยไม่แบ่งใครนายใครบ่าว เว้นแต่ใครจะ รู้หน้าที่ของตนดีเท่านั้น

มันมีสารพัดปัญหาให้ขบคิด จนแทบจะแยกไม่ถูกว่าควร จะขบกันเรื่องใดก่อนและหลัง...หรือตามลำดับไป สำหรับดาร์ริน กับมาเรียนั้นแสดงออกชัดถึงการเป็นห่วงใยในความปลอดภัยของ กุดะมะก่อนอื่นใดทั้งสิ้น แต่ฝ่ายผู้ชายซึ่งหนักแน่นกว่า อันประ- กอบด้วยเชษฐา ไชยยันต์และพรานใหญ่รพินทร์ ให้เหตุผลว่า

“ข้อนั้น เห็นจะไม่ต้องเป็นห่วง กุดะมะพิสูจน์ให้เราเห็น แล้วว่า เขาเป็นคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งของมรกตนคร และมี เหลี่ยมคูพอที่จะรักษาตัวรอดได้ ถ้าเราจะพิจารณาถึงระดับ ไหวพริบสติปัญญาระหว่างรหัสยะและกุดะมะกันแล้วคนแก่ย่อม เห็นอกว่ามาก และแกเองก็บอกเราไว้แล้วไม่ต้องห่วง”

“สิงหราควรจะเชื่อน้องของตน มากกว่าที่ปรึกษาฝ่ายทหารไม่ใช่หรือ ถ้าต่างฝ่ายต่างจะกล่าวโทษซึ่งกันและกัน”

คารินไม่วายกังวล

พี่ชายสันคีระชะ

“ปัญหาข้อนี้เราผ่านพ้นไปได้ ยังไม่มีอะไรที่ถึงกับจะต้อง ‘กล่าวโทษ’ ซึ่งกันและกัน ระหว่างรหস্যะและกุตะมะ การที่รหস্যะเอาตัวกุตะมะแยกจากเราไปเสียแล้ว ก็เพื่อจะกันท่าไม่ให้ตาเฒ่านั้นสนิทสนมหรือบอกเล่าความลับอะไรของมรกตนครให้แก่เราเพิ่มขึ้นเท่านั้น คงไม่คิดที่จะนำตัวไปในทางร้ายหรอก เพราะอย่างน้อยที่สุด กุตะมะเจ็บป่วยแทบจะเอาชีวิตไม่รอดในครั้งนี้ ก็เพราะเสียงชีวิตเข้าป้องกันรหস্যะไว้จากธนูโจรนั่นเอง รหস্যะก็ย่อมจะรู้อยู่ คงไม่คิดว่ากุตะมะจะแปรพักตร์มาเป็นฝ่ายเดียวกับเราเร็วนักหรอก ถึงฝ่ายเราเองก็ยังไม่อาจไว้วางใจกุตะมะได้สนิทนัก เราเพียงแต่อยู่ในระหว่างแผนการเกลี้ยกล่อมเอาตัวแกนั้นมาเป็นพวกเท่านั้น”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันไปมองดูรพินทร์ผู้เจียบสงบเอาหมวกปิดหลุบหน้าเหมือนจะนั่งหลับอยู่ แต่เขาก็รู้ว่าหมอนั้นไม่ได้หลับ หรือแยกตัวเองหนีไปจากการร่วมคิดกับคณะทุกคนเลย เท้าข้างหนึ่งยันขึ้น อีกข้างหนึ่งเหยียดยาวไปพาดอยู่กับกองสัมภาระเบื้องหน้า

“คุณจดสัญญาจากแวงชายที่ส่งลงมาเมื่อบ่ายนี้ไม่ใช่หรือ?”

โดยไม่ขยับเขยื้อน จอมมัคคุเทศก์ตอบเบา ๆ ออกมาจากเงาของปีกหมวกว่า

“ครับ”

“ขอให้ผมพิจารณาอีกครั้งซิ”

รพินทร์ล้วงกระเป๋า หยิบสมุดพกเล็กๆ ประจำตัวออกมา แล้วดึงเศษกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งเตรียมฉีกไว้ล่วงหน้าแล้ว ก่อแสงไปให้เชษฐาผู้รับมาดู พร้อมทั้งอ่านบททวนอีกครั้งหนึ่ง ที่... ให้ทุกคนฟัง

“...แกชาย เรียกผู้กองรพินทร์และพวกเราทุกคน รับแจ้งเหตุและขอให้รับทราบอย่างเดียวไม่ต้องตอบ...แกชาย ไปพบสังหารา เพื่อหาทางช่วยชีวิตนายชด และหนานอินให้กลับมาได้ก่อน หากสังหาราถามถึง ‘คนที่ 12’ อย่าปฏิเสธ ให้พวกท่านยอมรับว่ามาด้วย เพื่อใช้เป็นข้อต่อรองกับชีวิตของแกคนที่ท่านต้องการ แกชายจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อช่วยชีวิตนายชดและหนานอินเป็นอันดับแรก ขอให้ท่านรับทราบไว้เพียงเท่านี้ก่อน...”

ทั้งหมดใช้เซลล์ทุกส่วนในสมองให้ทำงานอย่างเต็มที่ เพื่อรับสัญญาณของแกชายที่ส่งมา อันรพินทร์รับไว้และถ่ายทอดจดออกมาให้ได้ศึกษาพิจารณากัน

“คำสั่งของแกชาย คุณจะค้านกันกับคำสั่งของกุดะมะ”

ท่ามกลางความเงียบ ดารินพิมพ์ออกมาเบาๆ

“ค้านยังไง?”

ทุกเสียง ยกเว้นรพินทร์ ถามเป็นเสียงเดียว

“กุดะมะบอกฉันไว้ว่า จะอย่างไรเสีย ก็อย่าเพิ่งยอมรับ

สารภาพกับสิงหว่าเรามากัน 12 คน ให้ยื่นกรานว่ามากันเพียง 11 คนอย่างที่เราเคยบอกกับรหัสยะไว้ก่อนแล้ว ความหมายที่แนะนำให้เรากับสิงหว่าเช่นนี้ กุตะมะก็บอกเช่นกันว่า เพื่อใช้ในการต่อรองกับชีวิตของสองคนในที่คุมขังนั้น แต่เงชายกลับบอกให้เรายอมรับถึง ‘คนที่ 12’ อันเราพยายามปิดบังแต่แรก”

“ฮือ!...”

เชษฐา ไชยยันต์ครางออกมาพร้อมกัน ตาหรือลง

“คุณมีความเห็นอย่างไร ผู้กอง?”

“ทั้งเงชายและกุตะมะ อาจมีความคิดและเหตุผลไปคนละด้านก็ได้ แต่ที่สำคัญที่สุด เราควรจะถามตัวเองเสียก่อนว่าไม่ว่าเราจะรับกับสิงห หรือไม่ยอมรับถึง ‘บุคคลที่ 12’ นี้ก็ตาม หากเกิดมีการขอแลกเปลี่ยนตัวกันขึ้น เราจะทำอย่างไร?”

“แลกเปลี่ยนตัวอย่างไร?”

มาเรียถามเร็วปรือ

“สิงหอาจขอให้เราส่งตัวเงชาย และก็จะมอบชุดประชากรกับหนานอินคินให้เรา ถ้าแลกกันอย่างนี้ เราจะพบปัญหาที่ยุ่งยากมาก ประการที่ 1 เราจะไปเอาตัวเงชายที่ไหนมาแลกกับสองคนนั้น ประการที่ 2 ก็เป็นที่รู้ๆ กันอยู่แล้วว่าเดี๋ยวนี้เขาปลอดภัยแล้วอยู่ในกองทัพของประชาชน เขายินดีหรือที่จะมายอมแลกชีวิตของตนเองที่อุทิศสำหรับูกบ้านพื้นฟามาถึงที่นี่ทั้งที่ เพื่อประโยชน์ของฝ่ายเรา และประการที่ 3 แม้ว่าเงชายจะยอมมอบตัวแก่สิงห เพื่อเห็นแก่ชีวิตคนทั้งสองคนนั้นจริงๆ ฝ่ายเราทุกคนจะยอมให้เขาทำเช่นนั้นหรือ พวกกองทัพประชาชน

มันเป็นชาวมรกดนครส่วนใหญ่อีกเล่าจะยอมหรือ เพราะฉะนั้น
 ทักแนะนำของแงชาย หรือกุดะมะในขณะนี้เราจะนำมาพิจารณา
 ไม่ได้ทั้งสิ้น ปัญหาที่จะไปเผชิญเฉพาะหน้าเท่านั้นที่จะบอกเรา
 ได้ว่า เราควรทำอย่างไร การส่งข่าวของแงชายมายังเรานั้น ผม
 ไม่คิดว่าเขาจะปรารถนาอะไรมากไปกว่า ‘ปลอบใจ’ พวกเราไว้
 พลังๆ ก่อน โดยรับรองว่า จะหาทางช่วยชีวิตนายชดกับ
 ทนานอินเอาไว้อีก่อน ซึ่งนั่นก็เหมือนจะเป็นการบอกใบ้ให้ทราบ
 ว่าจะยังไม่ทำอะไรรุนแรงก่อนทั้งสิ้นเพื่อเห็นแก่ชีวิตคนทั้ง
 สอง และพวกเราทั้งหมด ที่ตกเป็นเชลยในขณะนี้ ส่วนตัวเขา
 เองนั้น ปลอดภัยสบายแล้ว”

ทุกคนนั่งคิดตามคำพูดของรพินทร์

“คราวนี้แหละ เราจะได้เห็น ‘น้ำใจ’ ของแงชายกันอย่าง
 แน่ชัดเจนนีกครั้ง ว่าเขาเป็นคนอย่างไร และเขารักชีวิต
 เองหรือเราจริงหรือไม่เพียงไร หรือเพียงแค่แทรกซึมมาเพื่อ
 ปรารถนาเฉพาะผลประโยชน์ทางส่วนตัวเท่านั้น”

มาเรี่ยพูดซ้ำๆ พร้อมกับบรอยยิ้ม

เชษฐาพยักหน้าซ้ำๆ

“ถ้าจะว่าอันที่จริง แงชายก็ประสบผลสำเร็จในสิ่งที่เขา
 ตั้งการแล้ว คือสามารถนำตนเองเข้าไปรวมอยู่กับกองทัพ
 ประชาชนของอรชุน เรื่องของเขาต่อไปก็คือกอบกู้ราชบัลลังก์
 ปรมาบทรราช ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ก็คงยินยอมขัดเคืองข้างเขาอยู่
 แล้ว ชีวิตของพวกเราทั้งหมดกับชดและทนานอินย่อมหาประโยชน์
 อันใดมิได้อีกเลย เขากำลังจะทำศึกใหญ่กับสิงหราช พวกเรา
 เป็นแต่เพียงสะเก็ดปลีกย่อยที่ปราศจากความหมายเท่านั้น”

“พี่ใหญ่ และทุกคนคิดเช่นนั้นหรือคะ?”

ดารินพูดมาโดยเร็ว ขยับกายนั่งตรง

“พี่พูดตามหลักการเท่านั้น”

“แต่น้อยไม่เชื่อว่าแกชายจะคิดเอาตัวรอดตามลำพังเช่นนั้น มิฉะนั้นแล้ว เขาจะไม่ส่งสัญญาณมาให้เราทราบเลย”

หล่อนพูดอย่างมั่นใจ แต่ไชยยันต์ก็ตอบเสียงแห้งๆ ว่า

“เรื่องนี้ ผู้กองก็บอกแล้วยังไงว่า อาจจะเป็นเพียงแค่หวังปลอบใจและเอาเราเป็นเครื่องมือเท่านั้น”

หมอดารินนั่งเฝ้าริมฝีปากแน่น ต่อมา มาเรียเอื้อมมือมาจับที่เข้าของเพื่อนบีบหนักหน่วงพร้อมกับยิ้มให้ พูดแผ่วเบาแต่มั่นคงว่า

“ฉันรู้ใจเธอ และมีความเชื่อมั่นอย่างเดียวกับเธอ น้อย”

“เธอคิดว่าฉันเชื่อมั่นอย่างไร?”

“แกชายจะไม่มีวันทรยศต่อเราเป็นอันขาด! ประสบการณ์ที่ผ่านมาในทุกครั้ง มันบอกให้เราเชื่อมั่นได้เช่นนี้ ถูกแล้ว เขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องยอมเอาชีวิตของตนเองไปมอบให้แก่สิงหรา เพื่อแลกเอาชุดกับหนานอินออกมาให้เรา มันมีวิธีที่ฉลาดกว่านั้นสารพัด หรือทุกคนคิดว่าทั้งเราและแกชายจะอับจนปัญญากันอยู่เพียงแค่นี้ หากสิงหราทำแลกตัว”

ประโยคสุดท้าย หม่อมสาวถามกราบไปยังทุกคน รวมทั้งรพินทร์ ไพรวลย์ด้วย

คำพูดของมาเรียทำเอาชายอีกสามคนอิงไปนาน ระหว่างนี้มาเรียได้กล่าวอย่างเข้มซ้ำออกมาจากความไตร่ตรองอย่างเต็มที่ต่อไปว่า

“ขอให้เรามาพิจารณาถึงข้อความที่นางชายส่งมาถึงเราอีก
 ครั้งเกี่ยวกับข้อที่ว่าหากสิงหราชมาถึงบุคคลที่ 12 อันหมายถึง
 ตัวเขาเองก็อย่าให้เราปฏิเสธ แต่ให้ยอมรับ เพื่อใช้เป็นข้อต่อ
 วงชีวิตกับอีกสองคนที่เราต้องการ พร้อมทั้งยังย้ำมาอีกด้วยว่า
 ตนเองจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อช่วยชีวิตนายชด และหนานอิน
 เก่นเป็นอันดับแรก”

เซซฐายกมือขึ้นลูบปลายคางช้า ๆ เขาใคร่ครวญในคำพูด
 ของมาเรียวอย่างลึกซึ้งแล้วก็เริ่มมองเห็นความหวังขึ้นรำไร เอ้ย
 ที่เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ผมรู้สึกว่าจะได้ความคิดอะไรบางอย่างจากสิ่งที่
 เมย์พูดนี้ ถูกแล้ว ถ้าเรารับว่า เรามีคนที่ 12 มาด้วย แต่ใน
 ขณะนี้ไม่ได้อยู่รวมกับคณะซึ่งเป็นเคล็ดด้วย อำนาจการต่อรอง
 ระหว่างเรากับสิงหราชก็น่าจะมีขึ้นได้ หากสิงหราชต้องการตัว
 บุคคลที่ 12 นั้นอย่างยิ่งยวดแท้จริง กษัตริย์สิงหราชอาจเปิด
 โอกาสให้เราแสวงหาบุคคลที่ 12 เพื่อนำมาส่งตัวให้ โอกาส
 นั้นยิ่งยดยาวออกไปเท่าใด ก็เท่ากับเป็นความยดยาวของโอกาส
 ฝอยเราที่จะช่วยอนุชา กับหนานอินเช่นกัน สิงหราชย่อมจะยังไม่
 กล้าทำอะไรพวกเราก่อนทั้งสิ้น ถ้าหากหวังว่าเราจะนำตัวบุคคล
 ที่ 12 มาส่งให้ได้ เอาละ ทุกอย่างมันจะเป็นอย่างที่คุณอง
 วพินทรพูด คือเราจะไปรู้เหตุการณ์แน่นอนว่าจะหาทางออก
 ในรูปใดได้ก็ต่อเมื่อได้เผชิญหน้าสิงหราช พร้อมทั้งฟังเสียงเขา
 นั้นแหละ”

มีการหารือกันอีกครั้ง ต่างก็ล้มตัวลงนอนฟังเสียงน้ำค้าง
 หยดกระทบหลังคาเต็นท์ผ้าอยู่เปาะแปะ แรก ๆ ก็พลิกตัวกระสับ

กระสายและซุบซิบกันเบาๆ เป็นบางครั้งในบรรดาผู้ที่นอนอยู่ใกล้เคียงกัน แล้วมีซำมินานต่างก็เงยบสนิทกันไปหมด

รพินทร์ลืมนตาขึ้นอย่างระมัดระวัง เมื่อรู้สึกว่ปลาย
เท้าของเขาถูกเขย่าๆ เบา ผู้ปลุกคือดาริน ทันทีที่สบตาหล่อน หล่อนยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปากไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น แต่ลุกขึ้นเดิน จรดฝัเท้าอย่างแผ่วเบาไปทรุดกายรอคอยอยู่ตรงปากประตูเต็นท์ จอมมัคคุเทศก์เต็มไปด้วยความสงสัย เขาค่อยๆ ยันกายลุกขึ้น ก็เห็นเงาทะมึนของใครอีกคนหนึ่งในกลุ่มของพรานพื้นเมืองลุก ขึ้นอย่างเงยบกริบอีกคนหนึ่ง โดยคนอื่นๆ นอนหลับเงยบสนิท กันทั้งหมด

เขาจ้องหน้าหญิงสาว เหมือนจะแทนความหมายว่า หล่อนมีแผนการอะไรหรือ ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกันที่อดีตนายบ้าน หล่มช้างย่องเข้ามาทรุดกายคุกเข่าสมทบ รวากับว่าจะนัดแนะ กับ ‘นายหญิง’ ไว้ก่อนแล้วจะนั้น ยิ่งทำให้เขางงหนักขึ้น

“ขณะนี้ม่พวกเรตื้นกันอยู่เพียง 3 คน...”

หล่อนกระซิบ แผ่วเบาที่สุดกับเขา ขณะที่รพินทร์เบ้งตา มองไม่กะพริบ

“อีก 8 คนจะหลับอย่างสนิทและสบายที่สุด เพราะฉัน หลอกให้กินยานอนหลับไว้ คนที่ไม่โดนยานอนหลับ คือตัวฉัน เอง พรานใหญ่รพินทร์ และเจ้ายักษ์คะหยิ่น”

“หมายความว่าอย่างไร?”

รพินทร์ขยับริมฝีปากถามซ้ำๆ ขมวดคิ้ว ก็เห็นหล่อนยิ้ม ด้วยความหมายมั่นอะไรชนิดหนึ่ง

“นอกจากเรา 3 คนนี้แล้ว ฉันต้องการให้พวกเราทั้งหมด
 กลับให้สบายที่สุด โดยไม่ต้องขึ้นมาร่วมรู้เห็นหรือพลอยกังวล
 อกไว้กับเราทั้งสิ้น และเพื่อให้เขาทั้ง 8 มีทั้งกำลังสดชื่นและ
 เมื่องอันใสที่สุดเมื่อตื่นขึ้นพรุ่งนี้”

จอมพรานสายหน้าอยู่ไปมาแสดงว่าไม่เข้าใจอะไรอยู่เช่น
 แก เอามือชี้ที่อกตัวเอง ชี้ที่ดาริน แล้วชี้ที่คะหยิ่นผู้นั่งคุกเข่า
 แยกเขี้ยวขาวอยู่

“ต้องการคำอธิบายให้มากกว่านี้ใช่ไหม?”

“ถ้านี้เป็นแผนการอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมก็ยอมรับว่ายัง
 ต. เหมไม่ทัน”

“ใช่ แผน...แผนซึ่งฉันวางขึ้นเอง ให้พวกเราทั้งหมดกลับ
 อกไว้กังวล โดยเลือกเอาตัวเอง คุณ และคะหยิ่นเพียงสาม
 คนช่วยกันทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ในระหว่างที่พวกเรานอนหลับ
 อยู่ ฉันอธิบายให้คะหยิ่นเข้าใจหมดสิ้นแล้ว ยิ่งแต่คุณเท่านั้น
 ที่มีการเหมือนคนขี้เกียจ ไม่สนใจกับอะไรเลย นอกจาก
 ความเห็นแก่ตัว...ทำเหมือนๆ กับตอนที่เราพบหน้ากันใหม่ๆ นั้น
 แทะๆ ทั้งๆ ที่ฉันก็รู้ว่าคุณไม่ใช่คนอย่างนั้น”

จอมมัคคุเทศก์เป่าลมออกจากปากอย่างอ่อนใจ โคลง
 ศีรษะช้าๆ แล้วขยุ้มมือทั้งสองรวบต้นแขนน้องสาวคนสวยของ
 แยกจางไว้

“เอายานนอนหลับให้ผมกินสัก 2 เม็ด แล้วคุณหญิงมี
 แผนการอะไรก็เชิญทำกับคะหยิ่นเพียงสองคนไม่ดีกว่าหรือ”

ดารินไม่พูด แต่ตบหน้าผิเยะ

รพินทร์ไม่พูดเหมือนกัน รวบกายเข้ามาจูบหนักหน่วงต่อหน้ากะหย็นผู้นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มองเห็นตำต่ายอยู่ใกล้ๆ อดีตนายบ้านหล่มช้างพึมพำขึ้นว่า

“หญิงลักษณะนี้ และชายลักษณะนี้ จะได้ลูกคนแรกเป็นชายและกล้าหาญชาญชัยนัก”

คารินสันศิระะ หันไปตอบเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างว่า

“ฉันว่าลูกของฉัน ถ้ามีกับนายคนนี้จะเป็นคนชี้ชะตาเห็นแก่ตัว ไม่เอาไหนเลยสักอย่างเดียวเสียมากกว่า”

“ถ้านายหญิงไม่เชื่อ ก็ต้องลองมีลูกกับพราณใหญ่ดู”

เจ้ากะหย็นกลับแนะนำมาอย่างซื่อๆ ทำเอาฝ่ายหญิงแม้จะมีความรู้สึกกระด้างสักเพียงใดก็ตาม ยังไม่วายหน้าแดง แล้วก็เอื้อมมือขึ้นจะตบอีกครั้ง เมื่อฝ่ายชายถามเสริมเบาๆ มาว่า

“มาลองดูตามที่กะหย็นทำนายไหม?”

“นี่ นายรพินทร์ ขณะนี้ขอให้ฟังไว้ ฉันขอพูดอย่างหม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ และนายคือพราณนำทางเข้าใจ แล้วก็อย่าได้บังอาจลวนลามหยาบหยามฉันต่อหน้าพราณพื้นเมืองลูกน้องของคุณอีกเป็นอันขาด”

ไม่พูดเปล่า เพราะจบประโยคคำพูดอันเฉียบขาดนั้น มีดสั้นอันเป็นอาวุธประจำกายของทหารหลวงมรกตนครแทบทุกคนซึ่งบัดนี้มาอยู่ในมือของหล่อนตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่ทราบได้จ่อปลายจัตติกระเดือกเขา จนทำให้ต้องผงะหน้าหนี และนั่งนิ่งตัวแข็งไปชั่วขณะ

รพินทร์ ไพรวลย์ยักษ์ไหล

“เออละ ผมกำลังรอฟังคำสั่ง”

คารินทำเสียงดูๆ ในลำคอ ปราชัยทางตาผ่านหน้าเหมือน
จะย้อนแล้ววัดวัดมีดกลับไปเหน็บซ่อนไว้ที่เอวตามเดิม

“ฉันเลือกคะหยิ่น เพราะเป็นคนแข็งแรง และชำนาญใน
แถวต่อสู้ประชิดตัว และที่เลือกคุณก็เพราะไม่มีใครเหมาะสม
ไปกว่า สิ่งที่คุณต้องการจะทำก็คือ ในระหว่างที่พวกเราและ
แก๊งทัพนี้นี้กลับ โดยเหลือเฉพาะพวกเวรยาม เราสามคนจะต้อง
หาทางออกไปลาดตระเวนดูกำแพงเมืองมรกตนครทุกด้าน ที่
เราสามารถจะเข้าไปสำรวจได้จนใกล้ที่สุด โดยเด็ดลอดหนือออก
จากกองทัพนี้นี้ไปไม่ให้ทั้งพวกเรา และพวกทหารยามรู้เห็น”

อีกฝ่ายหนึ่งเขม่นมองหน้าอีกครั้งเหมือนจะไม่แน่วหุที่ได้
กิน

“ในเวลากลางคืน อย่างนี้นะหรือ?”

“เวลาไหน จะเหมาะไปกว่าเวลานี้?”

“เพื่ออะไร?”

“ทางหนีทีไล่ อย่างน้อยที่สุด ตามหลักยุทธศาสตร์แล้ว
คุณน่าจะรู้ดีกว่าฉันว่ามันใช้ประโยชน์อะไรบ้าง เราต้องการ
แผนที่ลักษณะของกำแพงเมืองทุกด้าน แม้จะโดยสังเขปก็ยังดี
หรือไม่ทำอะไรเลยก็นึกเสียว่าลอบเข้าไปเดินเลาะเลียบดูกำแพง
เมืองประหลาดนี้เป็นทุนเอาไว้มาก่อน คืบนี้เดือนหงายพอสมควร
จะช่วยให้เราสังเกตอะไรได้ง่ายขึ้น”

รพินทร์ชี้มือลงตรงหน้า พุดซ้ำๆ

“กระโจมพักของเรากระโจมนี้ เป็นกระโจมเชลย ที่ตั้ง
อยู่ใจกลางกองทัพที่ล้อมไว้โดยรอบ คุณหญิงเจ้าปัญญา เจ้า

แผนการ ลองช่วยบอกหน่อยได้ไหมว่าเราจะเดินลอยชายผ่าน ทหารยามรักษาการณ์เหล่านั้นออกไปได้อย่างไร โดยไม่ถูกรณ หรือหอกเสียบอกเสียดอก ในข้อหาพยายามหนีหรือออกนอก เขตกักกันหวงห้าม”

คารินตีมือที่ชี้วนอยู่ตรงหน้าหล่อนโดยแรงอย่างเดือดดาล หน้าของหล่อนงอง้า มีอาการเหมือนจะเอ็ดตะโรอะไรล้นออกมาด้วยความสุดแสนจะแค้นใจ แต่แล้วก็สะกดอารมณ์ไว้ได้

“อย่ามัวแต่พูดโยกโย้ บ่ายเบี่ยงอยู่เลย รพินทร์ ขอให้ คุณรู้เสียเดี๋ยวนี้เถิดว่า ฉันต้องการจะทำตามที่ฉันพูดไปแล้ว นั้นจริงๆ ไม่ใช่พูดเล่น ฉันเป็นแพทย์ประจำคณะ ส่วนคุณเป็น พรานนำทาง เคยเป็นตำรวจตระเวนชายแดน เคยเรียนวิชารบ มาแล้วทุกหลักสูตร ไม่ว่าเสือพรานหรือพวกเกอร์ริลล่า วอร์แพร่ แต่คุณกลับจะมาย้อนถามฉันงั้นรี ว่าจะทำอย่างไรในเรื่องนี้”

“นอนหลับสบายๆ เอาแรง เอาสมองไว้คิดการพรุ่งนี้ไม่ เอา กลับจะมาหาเรื่องทำที่เสี่ยงต่อชีวิตอย่างที่สุด...”

จอมมัคคุเทศก์พูดเสียงต่ำๆ

“จริงๆ นะ เกิดมาเป็นคุณหญิงคารินตี ยอดมหายุ่งเลย!”

“ใช่ซี ยอดมหายุ่งเลย! ถ้าฉันไม่ยุ่งเสียอย่างเดียว การ เดินทางครั้งนี้ก็คงไม่เกิดขึ้นมาได้หรอก เพราะพี่ใหญ่นั้น ถึงแม้ จะเป็นห่วงพี่กลางสักเพียงไหนก็ตาม เขาก็ไม่เคยคิดที่จะออก ติดตามพี่กลางเลยสักครั้ง ที่มาก็เพราะทนแรงยุ่งของฉันไม่ไหว รู้ไว้เสียด้วย และถ้าไม่เพราะความยุ่ง ฉันก็คงไม่พบพรานไพร ใจเหี้ยมที่ชื่อรพินทร์ ช้ำยังดันไปหลงรักตาพรานนั้นให้เจ็บใจ ตัวเองเสียอีก ขนาดเจ้าชายในยุโรปบางองค์เคยขอแต่งงานด้วย

แล้วยังปฏิเสธเสียเลย แต่แล้วก็มารักพรานป่าใจบาปหยาบซ้ำ
คัตแล้วมันน่าเจ็บใจตัวเอง”

ทางเสียงประโยคหลังกระแทกกระทั้น กิ่งพ้อ น้ำตาลล่อ
ก่างน้อยใจ รพินทร์ค่อย ๆ พลิกหน้าคะหยิ่นที่ยื่นเข้ามาอยู่ใกล้ ๆ
ให้หันตะแสงไปอีกทางหนึ่งแล้วโอบเอาแม่ดอกฟ้าของเขาเข้ามา
กอดประทับไว้กับอกอย่างอ่อนโยนทะนุถนอม จวบที่หน้าผาก

“น่าเสียดาย...”

เขากระซิบล่อ ๆ เซยคางขึ้น แล้วเอาริมฝีปากลงมากลึง
ก้มเล่นบนริมฝีปากในอ้อมแขนพะแน่ว ยิ้มให้

“ความจริงน่าจะแต่งงานกับเจ้าชายยุโรปองค์นั้นเสียก็
หมดเรื่องไปแล้ว จะได้ไม่ต้องมาทำให้คนชื้อรพินทร์ทุกข์ยาก
แถมยากเลือดตาแทบกระเด็นทั้งกาย และทั้งใจอยู่ในขณะนี้...แต่
ไหนพูดให้ฟังขึ้นใจอีกสักครั้งซิ พรานป่าที่ชื้อรพินทร์นะ ‘ใจ
บาปหยาบซ้ำ’ นักรหรือ?”

“ทำไมจะไม่ใจบาปหยาบซ้ำ คนเป็นพรานนะใจบาป
หยาบซ้ำทุกคนไปแหละ ไม่งั้นจะทำอาชีพนี้ได้อย่างไร”

“แต่คุณหญิงก็รักคนใจบาปหยาบซ้ำคนนั้น ทำไม?...เอา
ละ ตอบก่อน ประเดี๋ยวจะจัดการให้ตามที่คุณหญิงต้องการ แม้
จะสั่งให้ผมวิ่งเอาออกไปสวนเข้ากับหอกของทหารมรกดนครคน
ใดก็ตาม”

“ไม่รู้!...บอกได้อย่างเดียวว่ารักก็แล้วกัน บางทีอาจเป็น
เพราะฉันชอบที่จะรักคนใจบาปหยาบซ้ำอย่างนายรพินทร์คนนี้
ก็ได้...อย่ามาแกล้งถามถ่วงเวลาอยู่เลย ถ้าคุณไม่ไปกับฉันด้วย
ก็เอนเสีย ฉันไปกับคะหยิ่นสองคนได้ เพราะเดี๋ยวนี้เราพูดกัน

รู้เรื่องได้ดีแล้ว ไม่ต้องการล่ำมอีก แต่ถ้าคุณไปด้วยกันก็ดี ฉัน
จะได้อุ่นใจเพิ่มขึ้น”

รพินทร์ ไพรวลย์ แหวกม่านออกไปดู มันก็เหมือนๆ
กับลักษณะการตั้งกระโจมให้เชลยบรรดาศักดิ์พักรมในทุกครั้ง
นั่นเอง คือมียามเฝ้าอยู่ทั้งสี่ด้านห่างจากกระโจมออกไปไม่มาก
ชุดหนึ่งๆ มีสามคนนั่งล้อมกองไฟกันอยู่ ถัดไปก็เป็นกระโจม
ของนายทหารทั้งหลาย และพวกเดินหรือเฝ้ายามเรียงรายอยู่
เป็นระยะๆ แสงสว่างพลอมแพลงมในขณะนี้ เกิดจากกองไฟที่
กองไว้ห่างๆ กัน กับได้ดวงโตๆ ซึ่งปักไว้เป็นแนว

แม้จะเป็นกองทัพทั้งกอง คนเป็นพันๆ มาตั้งเรียงราย
อยู่กลางทุ่ง เงามืดของราตรีก็มีอยู่ทั่วไป ยากที่จะสังเกตคำนวณ
อะไรได้แน่ชัด นอกจากการคาดคะเนเอาเท่านั้น

จอมพราณ ผู้มีอดีตเป็นเสือพราณมาแล้วสะกิดให้น้อง
สาวคนสวยของนายจ้างเขาสังเกตไปยังเหล่ายามตามไฟเหล่านั้น
พลาบกระซิบ

“ก่อนที่จะเล็ดลอดออกจากกระโจมนี้ไปได้ เราจะต้อง
เก็บเงียบยามที่เฝ้ากระโจมทั้งสี่ด้าน อันเป็นกลุ่มยามที่ใกล้ชิด
กับเรามากที่สุดเหล่านี้ลงเสียก่อน...”

เขาพูดอย่างหนักใจ

“การเก็บอาจไม่ยากนัก สำหรับผม และคะหยิ่น หรือ
อาจมีคุณหญิงช่วยด้วย ถ้าใจร้ายพอ แต่ปัญหามีอยู่ว่าเราจะ
เอาศพยามเหล่านี้ไปเก็บไว้ที่ไหนจึงจะไม่ให้กองทัพทั้งหมดเห็น

มากหลัง และถ้าหากมีการไต่สวนสืบเรื่องได้ว่าทหารยามเสีย
ชีวิตลงเพราะพวกเรา ผมคิดว่าสถานการณ์ของพวกเราหนักที่
เท่าไร เพราะฉะนั้นลองคิดดูให้ดีอีกครั้งว่า มันคุ้มกันไหมกับการ
ที่คุงเหวี่ยงต้องการจะเร้นตัวออกไปเพียงเพื่อตรวจสอบสถานที่ แล้ว
กลับเข้ามาใหม่ ถ้าเราจะหนีออกจากกองทัพนี้ไปเลยก็อีกเรื่อง
หนึ่ง”

“เราจะพยายามไม่ฆ่ายามพวกนั้น ไม่ว่าโดยวิธีใด”

หล่อนบอก

“แต่ยามพวกนั้นพยายามฆ่าเราแน่ หากเห็นเราออกนอก
เขตที่กำหนดโดยเข้าใจว่าเราจะหนี”

เขาแย้งเป็นตรงข้าม

คารินหันไปทางคะหยิ่น พลังพยักหน้า

“ลองอธิบายให้พรานใหญ่รู้ซิว่า เจ้ามีวิธีการเช่นไร คะ-
หยิ่นบอกเขา อย่างที่เจ้าได้บอกกับฉันไว้แล้ว”

คะหยิ่นหัวเราะเห็นพັນ แต่ไม่มีเสียง

“ทำไมจะต้องบอก พรานใหญ่รู้ดีอยู่แล้ว”

จอมพรานจ้องหน้าบุคคลทั้งสองในเงามืด

“หมายความว่าคุณหญิงสะกดพวกเรากันเองด้วยยานอน
หลับเสียก่อน แล้วต่อมาก็จะให้คะหยิ่นสะกดยามพวกนี้ด้วย
ยาเมงันลี”

“วิชาความรู้ หรือความสามารถของพวกเรา ถ้าเก็บใส่
กระเป๋หรือใส่สมองไว้เฉยๆ มันก็หาประโยชน์อันใดมิได้ ใคร
ทำอะไรก็ทำอย่างนั้น คะหยิ่น ส่างปา และบุญคำ พวกนี้
ไปสะกดแบบบรมด้วยควันทิ้งสิ้น เพียงแต่เขาจะเอาออกมาใช้

เมื่อไหร่เท่านั้น จริงอยู่ มันเป็นไปได้ที่เราจะสะกดคนเป็น กองทัพให้หลับเป็นตายไปทั้งหมด แต่เราพยายามทำในบาง ส่วนเท่านั้นส่วนที่ควบคุมใกล้ชิดเรามากที่สุดและเราจำเป็นต้อง ยึดเครื่องแต่งกายของพวกเขาด้วย”

รพินทร์พยักหน้าอย่างเข้าใจ

“ทำไมไม่เอาบุญคำกับสำงปาเข้าร่วมด้วย จะช่วยกันในเรื่องนี้ดีกว่าคะหยื่นคนเดียว”

หล่อนสันคีระชะ

“ยิ่งมากคนก็ยิ่งมากเรื่อง คอยช่วยเหลือระวังกันลำบาก ห่วงหน้าพะวงหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำงปาเป็นคนของเมีย เขาโดยเฉพาะ หากเราทำอะไรโดยไม่ต้องการให้เมียรู้ก็ไม่ควร จะเอาเจ้าสำงปาร่วมด้วย ตัวยาสะกดที่ทั้งบุญคำและสำงปามี ใช้กันอยู่ในขณะนี้ คะหยื่นขโมยรวบรวมมาหมดแล้ว มันอาจ เป็นคนละสูตรกัน แต่ผลเป็นอย่างเดียวกันนั่นแหละ ลอบใส่ เข้าไปกองไฟเพื่อให้เกิดควันด้านไหนอยู่ได้ลมในรัศมีกลืนไอโซย ถึงเป็นหลับหมด...”

กล่าวพลาง หล่อนก็ล้วงเอาสิ่งหนึ่งขึ้นมาชูตรงหน้า

“และนี่เห็นไหม อะไร...จำได้ไหม?”

พรวนใหญ่รับมาพิจารณาแล้วสันคีระชะ

“ก็พวกวานยานั้นแหละ แต่จะเป็นว่านประเภทไหนผม ไม่ชำนาญ”

“เมื่อคราวสาวเขียวพยายามเข้ามาโจมตีเรามันใช้ยาสะกด เข้ามาก่อน แงชายสกดไว้ได้ด้วยว่านชนิดนี้ แล้วเขาก็มอบให้ ฉันทไว้แท่งหนึ่งตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ประสิทธิภาพของมันก็คือ

แก้แสบสะกดทุกชนิดด้วยว่านชนิดนี้ โดยวิธีฝานออกเป็นชิ้นเล็กๆ
ขยี้กับน้ำธูจหมกกับปากไว้ เราจะไม่พลอยโดนยาสะกดของเรา
เองด้วย”

“ความจริงคุณหญิงก็มีแผนอยู่พร้อมสรรพแล้ว”

“ก็เพียงแค่จะปลุกขึ้นมาช่วยกันเท่านั้น ฉันไม่หนักใจ
พยายามตามไฟที่นั่งกันอยู่พวกนั้นเลย เพราะมันห่างออกไป
แต่หนักใจเจ้าทหารยามสองคนที่ยืนเป็นตุ๊กตาถือหอกเฝ้าอยู่
หน้ากระโจมเรานี้เท่านั้น มันจะทำให้เราเคลื่อนไหวไปถึงกองไฟ
ที่ก่อไว้เหล่านั้นไม่ได้ สังเกตดูยามที่ยืนอยู่ จะเป็นนายของพวก
ที่เฝ้ากองไฟอยู่อีกที่หนึ่ง”

จอมพรานเข้มน่มองด้านหลังของยามคู่ นั้น สูงใหญ่
ไต่เตี้ยกับกะหยิ่นพอดีทั้งสองคนการย่องเข้าไปเพื่อกำจัดยาม
ทาจไม่ยากนักสำหรับเขาแต่มันต้องหมายถึงเอากันถึงชีวิต
เลยทีเดียว แต่ถ้าเป็นการเพียงแต่ทำให้หมดสติไปชั่วขณะ
ตามที่คารินต้องการมันเสี่ยงมากต่อการผิดพลาด และถ้า
พลาดความจะแตกทันที

เสียงแม่ดอกฟ้าของเขาอธิบายอย่างแคล่วคล่องต่อมาว่า

“คุณกับคะหยิ่นหาทางไปยืนเฝ้ายามแทนอยู่ตรงตำแหน่ง
ตามคู่นั้น แล้วต่อจากนั้นฉันจะหาอุบายไถลเข้าไปคุยกับพวกที่
ก่อไฟเหล่านั้นเอง เพื่อจะหาทางเอายาโรยลงไปในห้องไฟ พอ
เจ้าพวกยามเหล่านี้หลับกันไปหมด ให้คะหยิ่นรักษาการณ์อยู่ที่
เดิม ส่วนคุณไปกับฉัน”

“ผมไม่อยากจะโต้เถียงอะไรคุณหญิงหรอกนะ เอาอย่างนี้
ก็เหมือนกัน แต่อยากจะเตือนให้ทราบไว้ด้วยว่า การพูดนั้นมันง่าย

กว่าการกระทำมาก ยามร่างยักษ์สองคนนั้นไม่ใช่หมูที่ผมกับ
คะหยิ่นจะไปหิวมันมาได้ง่าย ๆ โดยไม่ให้เกิดเสียงร้องมีพิรุณหรือ
ว่าไม่มีการหลังเลือด ร่ายหนักเข้าไปกว่านั้น คุณหญิงยังกำหนด
เป็นหัวข้อห้ามอีกด้วยว่า ไม่ให้อันตรายถึงชีวิต แต่เอาละ เสียง
กันมาได้สารพัดชนิด แค่นี้ทำไมจะเสี่ยงไม่ได้”

กล่าวจบ รพินทร์หวนกลับไปยังที่นอนของเขาอย่างรวดเร็ว
เร็ว อึดใจเดียวก็กลับมาพร้อมเชือกในลอนเส้นขนาดนิ้วก้อย
ยาวประมาณ 1 เมตร จับปลายทั้งสองด้านข้างละมือ โดย
ขมวดปลายพันมือไว้ให้แน่นเหนือส่วนกลางยาวประมาณศอกเศษ
ส่วนเจ้าคะหยิ่นก็จัดไม้ท่อนอันเหมาะมือซึ่งเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว
แล้วขึ้นมาถือกระชับไว้

“คุณหญิงคอยอยู่ที่นี้ก่อน จนกว่าผมจะจัดการจับเจ้า
ยามสองคนนั้นเรียบร้อยแล้ว”

“ระวังให้รอบคอบนะ รพินทร์”

หล่อนกระซิบสั่งมาอย่างร้อนรน ขณะที่ทั้งสองแหวก
กระโจมคลุมตัวอย่างปรีเข้าไปหาด้านหลังยามทั้งสอง ซึ่งยืนนั่ง
ถือหอกอยู่ราวกับตุ๊กตาหิน

รพินทร์สะกิดบู้ไบ้กับคะหยิ่นเป็นสัญญาณตกลงว่า
ใครจะจัดการกับคนไหน และใครจะลงมือก่อนหลัง

เรื่องทำนองนี้คะหยิ่นชำนาญมานานแล้ว จึงไม่มีอะไร
จะต้องห่วงมากนัก มันพอจะทำงานร่วมทีมเวิร์กกับเขาได้ด้วย
ความฉลาดเฉลียวยิ่งเสียกว่าพวกพรานพื้นเมืองของเขาเองเสียคน

แต่แฝงอีก ซึ่งก็ต้องนับว่าหมอดารินเลือกคนขึ้นมาใช้งานได้ถูกต้อง
 เก่งเป็นอย่างยิ่ง

อีก 2 ก้าวจะถึงเบื้องหลังของยามคู่นั้น รพินทร์วัดสาย
 เฝ้ามองในล่อนในมือ คล้องคอเจ้ายามทางด้านซ้ายแล้วไขว้มือรัด
 กอ งรวดเร็วเกินกว่าที่มันจะทันแปลงคำใดออกมาได้ พร้อมกัน
 เขา ก้มหน้าพลิกด้านหลังเข้ามาประชิดหลังของมัน โค้งกาย
 ก้มลงในลักษณะ ‘แขวนคอ’ ของหน่วยคอมแมนโด

จากนั้นก็หิ้วร่างอันใหญ่โตนั้นเดินค่อมกายปกติตรงมา
 กังเกาะโจมพักที่ดารินรออยู่ ปล่อยให้มือและเท้าทั้งสี่ของมัน
 ตะกายคว่ำอากาศอยู่แต่อย่าง มันจะเพียงแต่สลบหรือถึงตาย เขา
 ก็ไม่กล้ารับรองเหมือนกัน

คูยามด้านขวามือ รู้สึกในความผิดปกตินี้ เพราะอยู่ๆ
 เฟ้นที่ยืนอยู่ด้วยกัน ก็มีอาการตื่นหลุดลอยขึ้นจากพื้นแล้ว
 เตะถอยไปทางเบื้องหลังราวกับมีมือปีศาจมาจุด ปล่อยให้
 หกที่ถือหล่นกับพื้น จึงหันขวับมาดูทันที คะหยิ่นซึ่งรอคอย
 จังหวะนี้อยู่แล้ว ก็เงื้อมไม้สุดแขนซัดผล็วลงมาที่คอต่อเต็ม
 เหนียว โดยไม่สนใจเหมือนกันว่าถึงแก่ชีวิตหรือไม่ เจ้ายามขวา
 ฝืนร่างพล็อยลงอย่างง่ายดาย อดีตนายบ้านหล่มช้างโดดเข้า
 คว้าปีกทั้งสองข้างของมันไว้ก่อนจะหล่นถึงพื้น แล้วลากถอย
 หลังเข้าไปในกระโจมทางเดียวกับที่รพินทร์ใช้สายเชือกแขวนคอ
 คนแรกเข้าไปก่อนแล้ว ในขณะที่ดารินเฝ้าดูอยู่ด้วยใจอันเต็ม
 ระวัง

ด้วยสัญญาตญาณอันเคยชินของแพทย์ พอทั้งสองร่างถูก

ลากเข้ามาในกระโจม หล่อนก็ทำท่าจะตรวจชีพจร แต่รพินทร์
ปัดมือเฉไป พุดเร็วปรือ

“หน้าที่ของคุณหญิงตอนนี้ไม่ใช่มาตรวจดูอาการของไอ้
สองคนนี่ แต่ไปจัดการตามแผนเร็วที่สุด”

“เขาไม่ตายแน่ะ?”

หล่อนไม่วายร้องมาอย่างกังวล รพินทร์โบกมือตวาดเบาๆ

“เออว่าพวกเราไม่ตายดีกว่า อย่างอื่นช่างมัน ทุกสิ่งทุก
อย่างเป็นแผนของคุณหญิงทั้งนั้น ผมเป็นแต่เพียงผู้ปฏิบัติตาม
คำสั่ง งานต่อไปนี่เรื่องของคุณหญิงแล้ว”

คารินผลุบออกนอกกระโจม และทำเป็นเดินทอดน่อง
ช้าๆ ตรงเข้าไปที่ทหารซึ่งอยู่ยามตามไฟด้านขวามือที่เห็นใกล้
ที่สุด

ส่วนภายในกระโจมพัก รพินทร์กับคะหยิ่นลากร่างอัน
หมดสติหรือมิฉะนั้นก็อาจถึงแก่ชีวิตไปแล้วทั้งสอง เข้าไปแอบ
บังอยู่หลังกองสัมภาระ คะหยิ่นนั้น จัดการลอกคราบเสื้อผ้า
ของทหารยามทั้งสองออกอย่างรวดเร็ว นำมาสวมปลอมแปลง
ตนเองชุดหนึ่ง อีกชุดหนึ่งส่งให้รพินทร์ ซึ่งดูรุ่มร่ามไปนิด แต่
ถ้าไม่ใช่ความสังเกตให้ถี่ถ้วนจริงๆ แล้วก็ไม่น่าจะจับพิรุธนี้ได้
จอมพราวนซ่อนเข็มขัดปืนสั้นไว้ภายใต้ชายเสื้อยาวซึ่งคลุมลงไป
เกือบถึงเข่า แล้วทั้งสองก็ออกจากกระโจม ปลอมเป็นทหาร
ยามถือหอกยืนเฝ้าอยู่ในตำแหน่งเดิมกับเจ้ายามแท้จริง ซึ่งบัดนี้
อาจหลับอย่างไม่มีวันตื่นไปแล้ว

คารินทำงานของหล่อนเสร็จเรียบร้อยแล้วยก่อนหน้าที่ทั้งรพินทร์
และคะหยิ่นจะไพล่กลับออกมาทำเป็นยืนเฝ้ายามเสียด้วยซ้ำ

ภักการของหล่อนไม่มีอะไรยากเลย เลือกลงตำแหน่งกองไฟที่เห็นอยู่เหนือลมมากที่สุด แล้วก็เดินทอดเท้าไปรยยิ้มอ้อยอิ่งเข้าไปสนทนาทักทายกับทหารที่นั่งล้อมกองไฟเหล่านั้น งานของหล่อนสะดวกยิ่งขึ้น เพราะพวกนั้นสับบ้องยาอะไรชนิดหนึ่งซึ่งมีกลิ่นคล้ายๆ พวกกัญชาอยู่ก่อนแล้ว หล่อนพูดจาทหารพวกนี้กันอย่างอ่อนหวาน แล้วก็ขอพิจารณาบ้องยาสูบของเขาเหล่านี้พร้อมกับถามโน่นถามนี่

ชั่วไม่ถึง 5 นาทีของการเข้าไปใกล้กองไฟ หล่อนก็สามารถวางถ้วยที่คะหยิ่นมอบให้มาเข้าไปในกองไฟได้สำเร็จ ปฏิกิริยาของมันขณะที่กระทบเข้ากับไฟก็คือระเหยเป็นควันสีเทาอ่อนๆ ละลายไปกับควันของฟืนโดยแทบจะสังเกตไม่เห็น แล้วลมพัดไปทางไหนมันก็โชยไปทางนั้น

จากนั้นหล่อนก็ผละไปแอบปรียารมยังกองไฟตำแหน่งอื่นๆ อีกเท่าที่เห็นว่าจำเป็นในรัศมีรอบกระโจมพัก มันไม่ได้หมายถึงเฉพาะเหล่าทหารที่อยู่ยามตามไฟเท่านั้น แม้นายทหารที่แสง ซึ่งนอนพักอยู่ในกระโจมในละแวกใกล้เคียงก็ย่อมจะโดนควันรมเข้าด้วย สุดแต่ลมจะโชยไปถึงไหน

แล้วหล่อนก็ทำเป็นหวานกลับมาขึ้นคุยกับทหารยืนยามทั้งสองซึ่งแท้จริงก็คืออรพินท์ และคะหยิ่นนั่นเอง

“อีกนานไหม คะหยิ่น กว่ายามจะออกฤทธิ์”

“ไม่นานหรอก นายหญิง ตอนนี้เพื่อกันสงสัย หากจะมีทหารลาดตระเวนขี่ม้าผ่านมา ขอให้นายหญิงเข้าไปหลบในกระโจมก่อน จนกว่าไอพวกนั้นจะเค้กั๊กกันไปทั้งหมดเสียก่อน คะหยิ่นกับพรานใหญ่จะสังเกตเหตุการณ์อยู่ตรงนี้”

ว่าพลาจคะหยื่นก็เอามือที่เปื้อนว่านแก้พิษควันสะกด ขยี้
 จมูกตัวเองอีกครั้งเหมือนจะให้แน่ใจที่สุดว่า ตนจะไม่โดนเข้าด้วย

ชั่วไม่นานนัก ทุกสิ่งทุกอย่างตรงตามแผนที่ดาร์นิวางไว้
 หมดทุกอย่าง พวกอยู่ยามตามไฟ่วงหงุบกอดอาวุธนอนหลับ
 กรนกันสนั่นหวั่นไหวอยู่ริมกองไฟที่ก่อไว้นั่นเอง ความแรงของ
 อำนาจสะกดที่คะหยื่นไปขโมยจากยามของบุญคำกับล่างปา
 ขนาดทหารที่ขี่ม้าลาดตระเวนตรวจดูความเรียบร้อยภายในค่าย
 อยู่เป็นระยะ พอผ่านขึ้นรัศมีควัน ก็ยังมีอาการวิงเวียนมึนงง
 บ้างฟุบหลังคาหลังม้า บ้างก็ร่วงลงมานอนแผ่กับพื้นราวกับถูก
 ระเบิดไอพิษ

“เจ้าจงยืนทำที่เหมือนจะเฝ้ายามอยู่ตรงนี้แหละ คะหยื่น
 อย่าได้ไหวตัวไปไหนเป็นอันขาด จนกว่าฉันกับนายหญิงจะกลับ
 มา” เขาสั่ง แล้ววิ่งไปที่กระโจมพัก

ดาร์นิคอยที่อยู่ก่อนแล้ว ก็เล่นสว่นออกมา

“เรียบร้อยหรือ รพินทร์?”

“เรียบร้อย แต่คุณหญิงจะไปทั้งอย่างนี้ไม่ได้ ต้องเปลี่ยน
 ชุดเป็นทหารหน่วยลาดตระเวนเสียก่อน...กันผิดสังเกต อย่าลืม
 ว่าทหารกองนี้มีเป็นจำนวนมาก ไอ้ที่โดนควันสะกดเข้าไปจริง
 อย่างมากก็ไม่เกิน 5 เปอร์เซ็นต์ที่แวดล้อมอยู่ใกล้ซิดเราที่สุด
 เท่านั้น”

พร้อมกับพูด เขาโยนเสื้อผ้าของทหารชุดหนึ่ง ซึ่งเลือก
 สรรไว้แล้วไปให้หล่อน ดาร์นิรับอย่างปราศจากการลังเล จัดการ

เปลื้องชุดที่สวมใส่อยู่ต่อหน้าเขาอย่างรวดเร็วจนเหลือแต่ชั้นใน
 แผลงขึ้น ก่อนที่หล่อนจะสวมชุดทหารหลวงของมรกตนคร
 ทรัพย์สินผู้ยืนมองอยู่ในเงาสลัว ก็รวบร่างที่เกือบจะเปลือยนั้นเข้า
 มาถอดไว้แนบอก

“นายหญิงของผมลงไปมาก ผมจนผิดตาทีเดียว
 แต่ก็แกร่งเกร็งขึ้น”

หล่อนปลุกอกเขาเบาๆ ให้ถอยห่างออกไป

“ฉันไม่สวยแล้วใช่ไหมล่ะ นอนกับดิน กินกับทราย
 แสบทุกสมบัตินยิ่งกว่าสัตว์ป่าแบบนี้”

“ที่ไหนได้ สวยกว่าเดิมขึ้นอีกตั้งเยอะ ไม่งั้นรหัสยะคงไม่
 เข้ม้มมองตาเป็นมันหรอก”

“อย่ามัวแต่พูดเล่นอยู่เลย”

หล่อนว่า จัดการแต่งกายอย่างรวดเร็ว ชุดทหารที่ทรัพย์สิน
 เลือกเฟ้นมาให้ได้ขนาดพอเหมาะพอเจาะสำหรับหล่อนที่สุด
 พกคาดดาบ สะพายธนู เอาผ้าโพกหัวซ้อนผมไว้ก็กลายมาเป็น
 แก้วบนหม่มน้อยชาวมรกตนครผู้สง่างามยิ่งนัก หล่อนเหินบ.357
 ที่ถนนไว้ที่เข็มขัดใต้เอวเสื้อ ส่วนกระสุนสำรองถอดจากเข็มขัด ใส่
 ลงไปในย่ามหรือใต้ของเสื้อนักรบ ซึ่งเย็บติดไว้ทางเอวด้านซ้าย

“ไป...เราจะไปกันเดี๋ยวนี้ ให้กะหยิ่นทำหน้าที่ยามยืนเฝ้า
 อยู่ตรงนั้นแหละ เพื่อตบตา หากจะมีสายตรวจที่ยังไม่ถูกยารม
 ผ่านเข้ามา”

เมื่อหวนกลับมาอีกครั้ง กะหยิ่น จูงม้าสองตัวซึ่ง
 เจ้าของม่อยกระรอก ลงมานอนกลิ้งอยู่กับพื้นไปแล้วด้วยอำนาจ
 ฟ้าสะกด

“ชีม้า จะมีอันตรายและช่วยให้ถูกสงสัยได้น้อยกว่าเดินไป เพราะพวกชีม้าจะเป็นพวกลาดตระเวนไปตลอดทั้งกองทัพระหว่างพักแรมโดยไม่จำกัดเขต” อดีตนักเลงโตหล่มข้างบอก

คารินยิ้มพรวาย ตบไหล่คะหยิ่นหนักหน่วง

“เจ้าฉลาดมาก คะหยิ่น...ฉลาดเกินกว่าที่ฉันคิด ฉันกับพรานใหญ่จะไปไม่นานนัก และจะกลับมาก่อนที่ฤทธิ์ยาสะกดจะหมดสิ้นลง หลังจากนั้น เราจะกลับเข้าไปนอนในกระโจมพักของเรา ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น”

พร้อมกับกล่าว หล่อนเหยียบโกลง เหวี่ยงกายขึ้นบนหลังม้า เมื่อผิดกลืนม้าศึกผกโผนทำท่าจะพยศเอาเล็กน้อย แต่คารินแสดงให้เห็นชัดถึงผู้ชำนาญพอสมควรในด้านนี้ หล่อนบังคับม้าให้ตกอยู่ในอำนาจโดยไม่ยากนัก แล้วพยักหน้าเรียกให้รพินทร์โดดขึ้นขี่อีกตัวหนึ่ง ชั่วไม่กี่จิตใจทั้งคู่ชีม้าของหน่วยลาดตระเวน เหยาะอย่างช้าๆ เพื่อไม่ให้เกิดพิรุณ ผ่านไปตามกระโจมพักและกองทหารที่เรียงรายอยู่โดยไม่มีสิ่งใดชวนสงสัยในหมู่ของทหารเวรยามอื่นๆ

ท่ามกลางความมืดของราตรี สว่างวับแววมก็แต่เพียง กองเพลิงที่ก่อไว้เป็นหย่อมๆ กับอีกด้านหนึ่งที่พอจะสังเกตเห็นก็คือแสงสว่างเรืองๆ ที่ส่องขึ้นมาจากภายในกำแพงเมืองมรกดนครเท่านั้น ออกจะเป็นการลำบากไม่ใช่เล่นเหมือนกันในการที่จะหาทางตัดออกนอกเขตค่ายพักของทหารโดยไม่วุ่นวาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคาริน

“หาทางตัดออกให้พ้นแนวกองทหารในระยะสั้นที่สุด และหลีกเลี่ยงให้ห่างพวกลาดตระเวนด้วยม้ามากที่สุดด้วย เราไม่หวังว่าพวกนี้มีการหักท่าย หรือขานรหัสกันเช่นไรหรือไม่”

หล่อนกระซิบบอกเขา รพินทร์พยักหน้ารับทราบ

“เราจะตัดออกทางปีกขวาของกองทัพ ซึ่งจะตรงกับด้านซ้ายของกำแพงเมือง และหลังจากพ้นจากเขตกองทัพไปแล้ว เราจะใช้ม้าอีกไม่ได้เป็นอันตราย เพราะเสียงฝีเท้าม้าจะดังก้องในเวลาวิกาลเช่นนี้ ทำให้ฝ่ายในกองทัพสงสัยได้ว่ามีทหารม้าหน่วยลาดตระเวนออกห่างจากที่ตั้ง”

“ก็สุดแล้วแต่คุณจะเห็นสมควร จันจะเป็นแต่เพียงผู้ตามเท่านั้น”

รพินทร์นำน้องสาวของนายจ้างของเขาเหาะม้าเลาะเลียบไปตามสุ่มทুমพุ่มพฤษ์เตี้ยๆ ของท้องทุ่ง หน้าเขตประตูเมือง ที่ขณะนี้เป็นที่ตั้งของกองทัพไพร่พลนับพันหลับนอนกันอยู่เพื่อจะรอตะวันขึ้น ร่องรอยการขึงกระโจมนอนของทหารเหล่านี้เริ่มบางตาลงเป็นลำดับ เมื่อออกห่างใจกลางกองทัพออกมา

ทันใดนั้นเอง ก่อนที่รพินทร์และดาร์รินจะก้าวลงจากหลังม้า เพราะรู้สึกว่พ้นเขตกองทัพแล้วนั้น ทั้งสองก็มีความรู้สึกเหมือนมีงูมารัดพันกายไปอย่างรวดเร็ว โดยปลิวตัวมาจากเบื้องหลัง

ดาร์รินอุทานลั่นออกมาอย่างลึมตัว สะบัด และพร้อมๆ กับการสะบัดของหล่อนนั่นเอง สายยาวๆ ที่รวบรัดมัดกายหล่อน

ไว้ก็ถูกกระชากโดยแรง ทั้งดารินและทั้งพรานใหญ่รพินทร์ ลอย
ละลือลงมาจากหลังม้าศึกตัวใหญ่ที่ขี่อยู่ และถูกลากซ้ำๆ ด้วย
พลังมหาศาลก็คงจะลากด้วยมันนั่นเอง จากเสียงฝีเท้าที่เหาะ
กุกกักอยู่ในขณะนี้สิ่งที่มัดกายอยู่ในขณะนี้คือสายบาศ

มีเสียงหัวเราะใส ดังออกมาจากเงามืดของร่มไม้ใต้
เงาพระจันทร์ ระคนไปกับเสียงของการเคลื่อนไหวคึกคัก
รอบกาย ทั้งสองพยายามจะดึงปืนที่ติดตัวอยู่ แต่ไร้
ประโยชน์ บาสทั้งสองเส้นรวบรัดแขนทั้งสองไว้นั่น โดย
มัดติดกับลำตัว

“พระองค์เขาทั้งสองขึ้น...และบอกกับเขาด้วยว่า...ผู้ที่หยุด
เขาไว้ในครั้งนี้ คือเมยานี ผู้ปรารถนาดี!”

เสียงพูดนั้นชัดเจน ในกระแสที่อ่อนโยนนุ่มนวลระคนไปด้วยอำนาจ พร้อมกันก็มีเงาของชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งประมาณ 4-5 คนในเครื่องแบบของทหารหลวง พุ่งเข้าถึงตัวบุคคลทั้งสองขณะที่นอนกลิ้งอยู่แล้วจุดประกายขึ้น ระหว่างที่รพิินทร์กำลังตะลึงอยู่นี้ ดารินซึ่งหวาดระแวงภัยอยู่แล้วทุกฝั้เท้าย่างแล้วสลัดสายเชือกบาศที่รัดแขนทั้งสองของหล่อนคลายออกพร้อมกับพยายามจะดึงปืนสั้นประจำตัวอีกครั้ง

แต่หล่อนก็จำต้องชะงักงันอยู่เพียงนั้น เพราะปลายหอก
 อันต้องแสงเดือนเป็นประกายขาววับ ไพล่จากเงามืดของร่างที่
 อยู่บนหลังม้าและจ่อปลายซิดคอคอยของราชสกุลสาวนักผจญภัย
 ในทันทีนั้น

“ข้ารู้ว่านายหญิงเป็นผู้ที่มีความสามารถเกินสตรี ไม่เป็น
แต่เพียงแพทย์ผู้ทรงวิทยาคุณอันเลอเลิศเท่านั้น ฝีมือในการ

แต่กลิ่นและน้ำใจก็เด็ดเดี่ยวแกร่งกล้า...แต่ ณ บัดนี้ เดี่ยวนี้ นายหญิงไม่รวดเร็วไปกว่าหอกของเมยานีไปได้หรอก เพราะฉะนั้นทุกความคิดในด้านที่จะต่อสู้ขัดขืนลงเสียเถิด ที่สำคัญที่สุดก็คือเราทุกคนที่แวดล้อมตัวท่านอยู่ในขณะนี้ หาได้มีภัยอันตรายใดๆ แก่ท่านไม่”

ดาร์นยืนตัวแข็งทื่อ คมหอกกดแน่นึงมายังลำคอของหล่อนจนรู้สึกถึงความเจ็บ ถ้ามันลึกกว่านั้นอีกนิดเดียวก็แปลว่า ผิวลำคอของหล่อนจะต้องทะลุ เป็นมีื่อหอกที่สนิทหนึ่งและเที่ยงตรงที่สุด

“เมยานี...”

หล่อนหลุดปากอุทานออกมา

มีเสียงจู่ปากเบาๆ พร้อมกับกระแสเสียงพูดดังมาจากเจ้าของปลายหอก ซึ่งยังเป็นเงาทะมึนอยู่ภายใต้ความมืดว่า

“อย่าส่งเสียงอิงไป ouseแล้ว...ข้าคือเมยานี...”

“ลูกสาวของขุนพลอรชุน ที่แหกเอานักโทษของรหัสยะหนีไปได้เมื่อคืนนี้นั้นนะรี?”

“ใช่...!”

เสียงตอบมากลัวหัวเราะแฉ่วเบา มันมีทั้งหวาน และทั้งเหยยมอยู่ในสำเนียงนั้น

“...เมยานีคนนี้แหละคนที่นายหญิงกระชากลงมาจากหลังม้าก่อนที่จะปักหอกลงไปบนอกของกุตะมะ คนทรยศ นายหญิงเป็นคนกล้าหาญมาก”

พร้อมกับเสียงอันเนิบนาบนั้น ม้าทะมึนในเงาไม้ก็โผล่ออกมากลางแสงจันทร์ ทั้งรพินทร์และดาร์นจึงมองเห็นร่างใน

ชุดนายทหารม้านั้นอย่างถนัด แต่ใบหน้าคลุมเครือเพราะมีผ้าพันคอตัวดมาปิดหน้าไว้ อันเป็นลักษณะการกระทำทั่วๆ ไปของทหารหลวงทั้งหลาย เพื่อป้องกันหนาวในเวลากลางคืน

คมหอกนั้นถอนออกไปจากการจ่อคอดาาริน เมื่อแน่ใจว่าจะไม่มีการขัดขืนต่อสู้ใดๆ อีก แล้วคำสั่งก็มีต่อมา แต่กับคนของนางเองว่า

“แก้สายบาศทั้งสองออกเดี๋ยวนี้!”

ขาดคำสั่งอันแผ่วเบาเฉียบขาดนั้น กลุ่มของชายฉกรรจ์ซึ่งความจริงก็ปรากฏออกมาแล้วว่า เป็นพวกทหารโจรปลอม-แปลงทั้งสิ้น ก็แก้สายบ่วงที่รัดกายดาารินกับรพินทร์ผู้ยังยืนหนึ่งอยู่ออกเป็นอิสระ

เมยานี้มีดวงตาต้องประกายจันทร์เป็นมันชลับ เหยาะ
ม้าด้วยท่าทางอันแคล่วคล่องสง่างาม อ้อมมาทางจอมพราณพร้อมกับเอ่ยปราศรัยขึ้นว่า

“คงจะเป็นท่านกระมัง ที่มีนามว่ารพินทร์ ไพรวลย์ พราณผู้ยิ่งใหญ่ ผู้นำทางที่ทรหดและแม่นยำต่อเป้าหมายที่สุดในพิภพโลกนี้”

รพินทร์ยิ้มออกมานิดหนึ่ง พร้อมกับยกไหล่

“เราชื่อรพินทร์ ไพรวลย์ ถูกต้อง! แต่จะเป็นพราณผู้ยิ่งใหญ่สักเพียงใด หรือเป็นผู้นำทางที่แม่นยำต่อเป้าหมายเพียงไหน เราหาไม่รู้”

เมยานี้หัวเราะแผ่วเบา ก้มศีรษะให้เขานิดหนึ่ง

“เรารู้ ว่าท่านยิ่งใหญ่เพียงใด หากไม่คงจะไม่บุกบันฟันฝ่า
 มาถึงแผ่นดินของเราได้หรอก และเราขอขอบใจกับพวกท่าน
 ทุกคนในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านได้ทำไปแล้ว”

“ก็นางคิดว่าเราทำอะไรไปบ้างเล่าที่เป็นความชอบใจของ
 นาง”

“สิ่งที่เราจะขอขอบใจต่อท่าน และพวกท่านโดยตรงก็
 คือ น้ำใจอันการุญ ซึ่งได้มีต่อคนของเราระหว่างเป็นนักโทษ
 ของรหัสยะ ส่วนสิ่งที่เราจะขอบใจท่านทางอ้อมก็คือ...”

นางโจรสาวหรืออีกนัยหนึ่งธิดาแห่งอดีตขุนทัพอรชุน วัน
 หนึ่งไปนิตหนึ่ง กระโดดลงจากหลังม้าด้วยอาการอันรวดเร็ว
 และเบากรีบแทบไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวนั้น เดินมาเผชิญ
 กับเฉลยของกองทัพหลวงมกรตนคร

“จะโดยรู้ตัวจงใจเจตนาหรือไม่ก็ตาม ท่านและกลุ่มของ
 ท่านได้นำดวงประทีปชัยมาคืนให้แก่ประชาชนชาวมรกดตนคร
 ทุกคน”

“จักราช องค์มกุฎราชกุมารแห่งราชวงศ์เทพ ผู้มีสิทธิ์
 เหนือบัลลังก์มรกดของนครโดยชอบธรรม...ใช่ไหม?”

รพินทร์ พุดซ้ำๆ เน้นชัดทุกถ้อยคำ

เมยานี้หัวเราะระน้อยๆ สลัดผ้าคลุมหน้าออก

“เรารู้ว่าท่านเป็นผู้เดียวที่รู้มาก่อนล่วงหน้าแล้วว่า คน
 หนึ่งในกลุ่มคนรับใช้ของท่านคือใคร และท่านก็ให้ความปรานี
 โอบอุ้มอุปการะเขามาโดยตลอด บุญคุณของท่านช้อนี่กองทัพ
 ประชาชนของมรกดตนครหรือท่านจะเรียกว่าเป็นกองโจรก็ได้ จะ
 ไม่มีวันลืมเลือนไปได้”

คารินเดินเข้ามาจนใกล้ แล้วเอื้อมมือจะสัมผัสกาย แต่เมยานีถอยตัวห่างออกไปอย่างไม่ไว้วางใจ หรือมิฉะนั้นก็โดยสัญชาตญาณ คารินรีบบอกโดยเร็ว

“อย่าเกรง หรือหวั่นระแวงอะไรเราเลย เมยานี เจ้าและพวกเจ้าอันเป็นกองทัพประชาชนทั้งหลายย่อมจะประจักษ์ดีอยู่แล้วว่า ฝ่ายเราทั้งหมดที่มากันนี้ หาได้มีภัยใดๆ กับพวกเจ้าไม่ครั้งแรกที่เราเตรียมจะต่อสู้ ก็เพื่อป้องกันตัวเองโดยนึกว่าเป็นทหารหลวงเท่านั้น นึกไม่ถึงว่าจะจะเป็นหน่วยโจรของเจ้าที่ปลอมแปลงมาดักเฝ้าอยู่บริเวณนี้ และเล่นงานเราจากเบื้องหลังด้วยสายปาส”

พร้อมกับพูด คารินเดินเข้าไปใกล้อีก เมยานีมีอาการเหมือนจะลังเล แต่แล้วก็หยุดยั้งหนึ่ง ยอมให้นักมานุษยวิทยาสาวจากโลกภายนอกเอื้อมมือมาจับข้อมือไว้

“นายหญิง ขำรู้จักนายหญิงมาดีพอสมควร จึงทำให้บังเกิดความเกรงกลัวและคารวะ”

คารินยิ้ม

“เจ้ารู้จักเราได้อย่างไร?”

“ขำรู้จักทั้ง 11 คนในคณะของท่าน รู้ว่าใครเป็นใคร อยู่ในฐานะเช่นไร เหมือนกับว่าขำเป็นคนหนึ่งที่ได้ร่วมออกเดินทางมาตั้งแต่ต้นพร้อมกับท่านเช่นกัน”

“ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่า คนหนึ่งในคณะของเราที่ได้ร่วมเดินทางมาแต่ต้น และบัดนี้ได้ไปร่วมอยู่ในชมรมของเจ้าแล้ว เป็นผู้บอกให้เจ้าทราบนั่นเอง เราสงสัยแต่แรกที่เจ้าเอ่ยเรียกเราว่า ‘นายหญิง’ แล้ว เมยานี...ด้วยใจจริงของเรา นายหญิงผู้นี้รู้สึก

แต่อย่างยิ่งที่ได้พบเห็นเจ้าอีก แต่บอกหน่อยเถิดว่า เจ้าไป
 กี่วันและมาอย่างไร จึงมาดักสกัดเราสองคนไว้เช่นนี้ พวก
 เจ้าปลอมเป็นทหารหลวงเช่นเดียวกับเรา และลอบเข้ามาเป็น
 ส่วนหนึ่งของกองทัพที่พักแรมอยู่ตรงหน้าประตูเมืองเพียงแค่นี้
 เพื่อประสงค์สิ่งใด”

“นายหญิงกับพราหมณ์ใหญ่ กำลังจะเล็ดลอดหนีออกจาก
 กองทัพนี้...จงบอกข้าก่อนเถิดว่าจะไปไหน?”

เมยานีกลับย้อนถามมา

“เราไม่ได้คิดจะเล็ดลอดเพื่อหนีไปไหนหรอก เราเพียง
 แต่จะออกสำรวจสถานที่เท่านั้น แล้วก็จะกลับเข้าไปรวมอยู่กับ
 พวกเราส่วนใหญ่ในฐานะเชลยของกษัตริย์สิงหราชต่อไป”

เมยานีสั่นศีรษะแฉ่มซ้ำ

“นายหญิงกล้าหาญเกินไป ไม่เป็นการปลอดภัยแม้แต่
 เติเตียวที่ท่านและไม่ว่าใครก็ตามในกลุ่มของท่านจะเล็ดลอด
 หนีออกไปจากกองทัพในเวลาเช่นนี้ แม้จะใช้วิธีปลอมแปลงให้
 ดูเหมือนทหารหลวงมรดกนครก็ตาม เพราะกฎมีอยู่ว่า เมื่อ
 กองทัพมาหยุดยังอยู่หน้าประตูเมือง เพื่อรอตะวันขึ้นในวันพรุ่ง
 นี้ เราไม่ให้ทหารในกองทัพออกลาดตระเวนและใกล้ริมกำแพง
 ไทเขมราตรีเป็นอันตราย เว้นแต่ภายในเขตที่ตั้งของกองทัพตน
 ถนั้นจะได้รับอันตรายจากการเข้าใจผิดของหลายๆฝ่าย ทหาร
 ที่อยู่เวรยามประจำเชิงเทิน อาจยิงด้วยธนูลงมา หน่วยกองโจร
 ของเราที่มีอยู่ทั่วทุกหัวระแหง ก็อาจลอบสังหารท่าน เพราะ
 เข้าใจว่าเป็นทหารหลวง โชคดีอยู่บ้างที่ฝ่ายเราได้มองเห็นการ
 เคลื่อนไหวของพวกท่านโดยตลอด ในระหว่างที่พวกเราได้

แทรกซึมปลอมแปลงเข้ามายึดหน่วยยามด้านนี้ไว้ ก่อนที่ท่านทั้งสองจะพ้นออกไปจากเขตกองทัพด้านนี้ เราจึงยับยั้งสกัดกันไว้เสียก่อน และเป็นการกะทันหันมากจึงต้องใช้วิธีมัดไว้ด้วยสายบาศก่อน เพื่อความปลอดภัยของพวกเราเอง“

“พบนางก็ดีแล้ว เมยานี เราจะได้ไม่ต้องตื่นรนออกเสาะแสวงหาเบาะแสให้เหนื่อยเปล่า บอกเราตามตรงดีกว่า คินนี้ นางจะมีปฏิบัติการเช่นใดกับกองทัพนี้ซ้ำอีกหรือ?”

เมยานีสั่นหน้า ยิ้มน้อย ๆ

“เราไม่มีปฏิบัติการอันใดกับกองทัพนี้ในคินนี้ แต่ได้รับบัญชาให้หาทางเข้ามาติดต่อบอกข่าวแก่พวกท่าน ก็ประจวบเหมาะแก่ที่ท่านกำลังจะหาทางฝ่ากองทัพออกมาพอดี”

“มีข่าวอันใดที่นางจะบอกกับพวกเรา และเป็นข่าวจากใคร?”

รพินทร์ถามโดยเร็ว

เมยานีเหลือบมองไปรอบด้านในความมืดสลัวนั้น ซึ่งมีเงาตะคุ่มของทหารม้า เหยาะเดินสวนกันอยู่ไปมาในระหว่างรอบด้าน กิริยาของหล่อนเยือกเย็นปราศจากความรุ่มร้อน กระวนกระวายใดๆ ทั้งสิ้น มั่นนํ่าจะหมายถึงว่าเวรยามทางด้านนี้กลายเป็นคนของกองโจรที่ปลอมแปลงเข้ามายึดครองไว้หมดสิ้นแล้ว!

ธิดาสาวแห่งอดีตขุนพลยุคกษัตริย์วิษณุพรหมนารถโบกมือน้อย ๆ กับทั้งสองเป็นสัญญาณให้เดินตามหล่อนไป พอลับ

พุ่มไม้หนาที่บ ก็พบกับกองไฟย่อมๆ ที่ก่อๆไว้ พร้อมกับสุรา
 กากแก้วเป็นเสปียงของทหารยาม มีเวรยามประจำอยู่ 3 คน
 ที่แท้ที่เห็นเมยานี เวรยามซึ่งก็คือทหารโจรปลอมเหล่านั้นก็ลุก
 ขึ้นแพ่งกายคารวะ แล้วหลีกหายไปในเงามืด

หล่อนผายมือลงยังขอนไม้เบื้องหน้ากองไฟที่ก่อไว้เป็น
 กองไฟใหญ่ที่ตากหน้าไว้เรียบร้อย สะดวกแก่การนั่งพักผ่อน
 เป็นอย่างยิ่ง เมื่อตางนั่งลงล้อมกองไฟเบื้องหน้า รัศมีจากไฟ
 ไนแสงสาดแดงวอมแวม ทำให้มองเห็นหน้ากันได้นัดยิ่งขึ้น ทั้ง
 ตางและรพินทร์จ้องใบหน้าและทรวดทรงงามราวกับวาดนั้น
 ตางความพินิจ ส่วนหล่อนก็จ้องมองทั้งสองอย่างสนใจใคร่ครวญ
 เช่นกัน อึดใจต่อไปจึงหันไปหยิบไหย่อมๆ ที่วางอยู่ข้างๆ ตัวขึ้น
 มา แก้วเตาและส่งไปให้ดารินก่อนด้วยการคารวะ

“อะไร?”

“เมรียของประชาชนที่ต่อสู้เพื่อปลดแอกแห่งมรกตนคร
 ไม่ใช่สุราบัดซบของเหล่าทหารทรราชหรอก เมยานีขอคำแนะนำ
 ให้ ‘นายหญิง’ และ ‘ท่านพราน’ จากใจจริง”

ขณะนั้นอากาศกำลังหนาวจัด

ดารินพึมพำชอบใจ รับไหเล็กๆ อันนั้นมาถือไว้ ไอระเหย
 ของมันที่โชยขึ้นมาหอมหวานแบบเหล่าหมัก หล่อนยกขึ้นจิบสอง
 แก้วก็ มันทวนเพื่อนเมื่อผ่านลำคอเข้าไป แต่พอดกถึงท้องก็
 วกวนด้วยดีกรีสูง แล้วหมอดารินก็ส่งต่อไปให้จอมพราน เขา
 วกมาดื่มเช่นกัน เลือดลมวิ่งพล่านยิ่งกว่าบัดนี้เพียวๆ เสียอีก
 ช่วยให้ลดความหนาวเย็นของอากาศลงได้เกือบครึ่งค่อน และ

โดยเหล้าหมักชั้นดีไห่เดียวกันนั้น เมื่อรพินทร์ส่งคืน เมยานี้ก็
รับมาดื่มราวกับน้ำ

รูปทรงเท่านั้นที่เป็นสตรี นอกจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง
ของหญิงสาวชาวมรกตนครผู้มีความคมเข้มผู้นี้ เป็นชาย
ชาติริโดยแท้

“ท่านทั้งสองไม่ต้องกังวลใจ เราจะนั่งผิงไฟสนทนากัน
ที่นี่ได้ตามสบายทีเดียว เพราะบริเวณด้านนี้ ทหารของข้ายึด
เรียบร้อยแล้ว”

“ยึด! หมายความว่าอย่างไร?”

ดาร์รินร้องอย่างตกใจ

เมยานี้เผยรอยยิ้มให้เห็นไรฟันขาวงาม จากริมฝีปากที่
บางคมเฉียบเป็นมุมกระจบน้ำนั้น

“ก็เหมือนๆ กับที่ท่าน ‘ยึด’ ยามที่แวดล้อมกระโจมพัก
ของท่าน และพากันพยายามจะหนีออกนอกเขตค่ายพักนั้น
แหละ เพียงแต่ผิดวิธีการกันไปบ้างเท่านั้น ท่านอยู่ภายใน หา
ทางลักลอบจะออกไปด้านนอก ส่วนข้าอยู่ด้านนอก...แต่ยึดเอา
ด้านทหารรอบนอกด้านนี้ไว้ โชคดีมากที่ข้ามาทันเวลาก่อนที่ท่าน
ทั้งสองจะออกไป เพราะการตามตัวกันในคืนนี้ คงจะเกิดอันตราย
ขึ้นแน่”

“เจ้าจะเข้าโจมตีกองทัพหลวงนี้ข้าสอง ในขณะที่มา
พำนักอยู่ใกล้ประตูเมืองแค่นี้หรือ?”

เมยานีหัวเราะเสียงใส

“ถ้าเป็นการโจมตีข้าสอง ก็น่าจะทำได้สำเร็จอย่างง่าย-
ดาย เพราะศัตรูชะล่าใจว่ากองโจรคงจะไม่กล้าทำงานแบบเดิม

ที่เก่า ส่วนประการหนึ่งกองทัพนี้ก็ใกล้พระนครแค่นี้เอง กอง
โจวที่ไหนดจะบังอาจ แต่ข้าได้บอกแล้วข้าไม่ได้มีปฏิบัติการรุนแรง
อะไรกับกองทัพนี้หรอก เพียงแต่จะหาทางเข้ามาติดต่อกับพวก
ที่นั่น”

แล้วหล่อนก็หันไปทางรพินทร์ จ้องสำรวจลักษณะของ
เขา อย่างลึกซึ้ง ด้วยสายตาคมกริบ เอ่ยต่อมาเบา ๆ ว่า

“ท่านพราน...เมื่อตะวันบ่ายของวันนี้ ท่านได้รับสัญญาณ
จากจักราช และอ่านได้เข้าใจดีหรือไม่”

จอมพรานพยักหน้าลงช้า ๆ

“ไปบอกจักราชเถิด ว่าเราเห็นและเข้าใจดีตลอดแล้ว แต่
ก็เข้าใจเฉพาะข้อความที่ส่งมาสั้น ๆ เท่านั้น มันไม่ช่วยให้เรา
กระจ่างในลู่ทางนัก เชื่อว่านางคงจะมีอะไรมาอธิบายให้เราได้
ทว่า เบละเอียดขึ้น”

ก่อนที่เมยานีจะกล่าวเช่นไร ดารินก็ถามมาว่า

“ก่อนอื่น เราต้องการทราบว่านางชาย อดีตคนใช้ของเรา
หรือจักราช องค์มกุฎราชกุมารของพวกเจ้าในปัจจุบันขณะนี้อยู่
ที่ไหน?”

เมยานีเปลี่ยนสายตาไปยังดารินทันที

“เขาอยู่ในที่ปลอดภัยที่สุดแล้ว พร้อมกับ ‘ผู้เฒ่า’ และ
กองทัพประชาชน ฝากคารวะมายังเจ้านายเก่าของเขาทุกคนด้วย
และให้บอกด้วยว่า ครั้งนี้เป็นคราวจำเป็นนักที่จะต้องแยกตัว
หลบหนีไปก่อน เพื่อความปลอดภัยของตัวเองและเพื่อความ
ปลอดภัยของพวกท่านทุกคนด้วย เขาจะยังไม่กระทำการสิ่งใด
ไปทั้งสิ้น จนกว่าจะเห็นว่าฝ่ายท่านทุกคนรวมทั้งผู้ที่ท่านติดตาม

ค้นหาอยู่ในฐานะปลอดภัยแล้ว เขาย้ำให้เราทำความเข้าใจ
เช่นนี้”

รพินทร์หรีดตาลง ส่วนดารินพยักหน้าแฉ่มซ้ำ

“ทางฝ่ายเรานั้น ยังไม่สู้เข้าใจอะไรนักหรอก เมยานี จักราชส่งข่าวมาแต่ว่า ขอให้เราไปพบกษัตริย์สิงหราชในฐานะ เชลยเช่นที่เป็นอยู่ที่นี่ และหากถูกสอบสวนถึงจำนวนคนหนึ่งที่ สูญหายไป ก็ให้ยอมรับอีกด้วย ก็ถ้าเมื่อเรารับแล้วว่ามิไครมา กับเราด้วยอีกคนหนึ่ง หากสิงหราชถามเพื่อเอาตัวบุคคลผู้นั้น เราจะปฏิบัติเช่นไรต่อไป”

“ขณะนี้ คนที่ท่านพยายามเดินทางบุกบันมาเพื่อติดตาม
ตกอยู่ในกำมือสิงหราชทั้งสองคนไม่ใช่หรือ?”

คารินกัมศิระณะแล้วว่า

“นั่นแหละ คือปัญหาสำคัญ”

“แต่เรา หรือใครๆ ในมรกตนครนี้ก็ยังไม่แน่ใจนักว่า ทั้งสองคนที่ถูกจับเมื่อปีก่อนนี้จะยังมีชีวิตอยู่อีกหรือไม่ ยกเว้นแต่พวกที่ใกล้ชิดกับสิ่งมหัศจรรย์ๆ เท่านั้น”

คำพูดของเมยานีประโยคนี้ ทำให้ดารินและรพินทร์ชั้น
กายขึ้นในทันที

“แต่กุตะมะบอกกับเราว่า ทั้งสองยังอยู่และมีสุขภาพดี”

เมยานี้ยิ้มหยัน ๆ

“อย่าเพิ่งไวใจகுதະမະນັກ ไม่ใช่จักราชเท่านั้นที่สั่งให้มาบอกความนี้แก่ท่าน แม้ตัวเราเอง ซึ่งต่อสู้กับทราชาอยู่ในแผ่นดินนี้มาแต่เกิด ก็ขอเตือนท่านเช่นกัน”

ดาร์รินเริ่มใจเต้นแรงหันไปมองหน้าจอมพรานของหล่อน

แต่ก็ไม่เห็นวืแวอะไร นอกจากความเครียดขริม เขาเป็นผู้ตอบ
แทนนี้ด้วยเสียงต่ำ ๆ ว่า

“ไม่มีใครในบรรดาพวกเรา ที่จะไว้วางใจกุดะมะ หรือ
ใครก็ตามที่เป็นฝ่ายทหารหลวงของสิงหราแม้แต่คนเดียว ถึง
ทหารป่าของ ‘ผู้เฒ่า’ และจักราชเองก็อย่านึกว่าเราจะไว้วางใจ
ชีวิตของพวกเรา 11 คนขณะนี้แขวนอยู่บนเส้นด้าย จักราช
คงไม่คำนึงถึงชะตากรรมของพวกเราเลยก็ได้ เพราะเขาเองก็
แปลกภัยและสมเจตนาที่มุ่งหน้ามาแล้ว”

เมยานี้ยิ้มอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ดูจะอ่อนโยนผุดผกไป จ้อง
ไฟเทอร์ตาไม่กะพริบ

“นี่แน่ะ...ท่านพราน! จักราช ซึ่งเคยเป็นคนใช้ของพวก
ท่านเรียกท่านว่า ‘ผู้กอง’ มิใช่หรือ?”

“ก็ใช่”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าก็จะขอเรียกท่านว่า ‘ผู้กอง’ ด้วยเหมือนๆ
กับที่เรียก ‘นายหญิง’...ก่อนจะมาพบท่านในคืนนี้ ข้าบอกแล้ว
ว่า ข้าได้ศึกษาพวกท่านหมดสิ้นแล้วทั้ง 11 คน จากการแนะนำ
ของมกุฎราชกุมารของเรา ซึ่งต่อไปจะเป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดิน
นี้ ในขณะนี้ข้าจะเอ่ยถึงเขาในฐานะของชายพเนจรที่เข้ามาร่วม
ชมรมกับเราก่อนเท่านั้น เขาบอกกับข้าว่า พรานรพิินทร์ มีเล่ห์
เหลี่ยมไหวพริบรอบตัว เป็นผู้มีความสามารถและถ่อมตน อีก
ประการหนึ่งอันเป็นลักษณะที่เห็นเด่นชัดก็คือ เก็บความลับได้
พิถีพิถัน ปากพูดอย่างหนึ่ง ใจคิดอีกอย่างหนึ่ง ตลอดเวลาท่าน
มักจะกล่าวติเตียน ประณาม และมีอาการเหมือนจะเป็นศัตรู
กับเขามาตลอด แต่โดยจริงใจภายในแล้ว ท่านรักและปรารถนาดี

ต่อเขาประจักษ์พี่น้องร่วมสายโลหิตฉะนั้น เพราะฉะนั้นในการที่
เข้ามาพบท่านในคืนนี้ จักราชสั่งมาล่วงหน้าว่า แม้จะได้ยินได้
ฟังถ้อยคำใดที่ขัดหู แสดงถึงความเห็นแก่ตัว ความขลาด และ
ความเคียดแค้นซึ่งชังจาก ‘ผู้กอง’ ก็จงรับฟังไว้อย่างสงบ เพราะ
ใจจริงของบุรุษผู้นั้นหาได้มีความหมายตามที่พูดไม่ และเขาก็
ฝากคำนับมายังท่านเป็นพิเศษอีกด้วย”

กล่าวจบ เมยานี้ก็ก้มศีรษะโน้มลงต่ำ กิ่งแสดงคารวะ
อย่างสูง กิ่งเยาะยั่วอยู่ในทันที

รพินทร์ ไพรวลย์ ขยับปลายจมูกอย่างหงุดหงิด นึกเสียดาย
ที่เขาพบกับแม่เลิร้ายแห่งกองโจรพร้อมหน้ากับดาร์รินเช่นนี้
หากเป็นการพบกันตัวต่อตัวคงจะน่าดูมากระหว่างเขากับนาง
เลิดาวผู้นี้

ในระหว่างฝ่ายเดียวกัน ดาร์รินหันไปจ้องหน้ารพินทร์แล้ว
ยิ้มน้อยๆ คล้ายกับรอยยิ้มของเมยานี้เช่นกัน

ดูเอาเถอะ เจ้าแวงชายตัวดี! แม้ตัวจะมีได้มาอยู่ที่นี่
เพียงแต่ฝากคำให้คนอื่นมาพูด ถ้อยคำนั้นมันก็ยังเชือด-
เฉือนเสียดสีเขาอย่างลึกซึ้งอยู่นั่นเอง ข้าตัวแทนที่รับเอา
ถ้อยคำนั้นมาบอกก็สามารถเจรจาได้ราวกับแวงชายเองฉะนั้น!

“มีอะไรที่จักราชสั่งความมาอีก”

รพินทร์ถามต่อไปด้วยเสียงขุ่นๆ

“เขารู้ว่า พวกท่านมีความร้อนใจ และกระสับกระส่าย
เช่นไรในคืนนี้”

เสียงเนิบนาบเยือกเย็นของเมยานี้กล่าว

“เขาเองก็มีอาการดุจเดียวกับพวกท่านทั้งหลาย ขณะนี้
 กองทัพปลดแอกของประชาชนพร้อมที่จะรบทุกขณะ หากไม่ใช่
 เพราะจักราชมัวพะวงเป็นห่วงพวกท่านอยู่ เขาไม่ได้ห่วงเพียง
 แต่พวกท่าน 11 คนนี้เท่านั้น เพราะเป็นการง่ายมากที่จะใช้
 กองโจรตีบุกเข้าแย่งชิงตัวกันซึ่งๆ หน้า ถึงเดี๋ยวนี้ ข้า เมยานี
 ก็ทหารคัดแล้วเพียงจำนวนไม่มากที่ยึดกองยามด้านนี้ไว้ ก็รับ
 หวังว่าจะนำพวกท่านทั้งหมดหนีรอดจากการควบคุมของทหาร
 ห่วงไปได้อย่างสบาย แต่ที่น่าเป็นห่วงก็คือ เซลยสองคนที่เข้า
 มาติดกับสิงหราชตั้งแต่ปีกลายและถูกคุมขังอยู่ในคุกเมืองมรดก-
 แคว ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่มากที่จะแก้ไขเอาตัวออกมาให้ได้โดย
 ปลอดภัย ก็ด้วยเหตุนี้แหละ จักราชจึงปลีกรัฐหนีออกจากหมู่
 ท่านเสียก่อนภายในคืนหนึ่ง ปล่อยพวกท่านให้ตกเป็นเชลยของ
 ทหารหลวงภายใต้การนำของรหস্যะ และถูกนำตัวเข้าไปเพื่อ
 เผชิญหน้ากับสิงหราชอย่างที่เป็นอยู่นี้ เพื่อว่าบางทีการถูกจับกุม
 เป็นเชลย และเข้าไปสู่ใจกลางนครเช่นนี้ ท่านอาจจะได้เบาะแส
 ของคนสองคนที่ท่านติดตามมาแน่ชัดยิ่งขึ้น เพื่อจะได้หาทาง
 ช่วยเหลือต่อไป และขอให้ท่านทราบเถิดว่า นับตั้งแต่เข้าซึ่งทหาร
 ห่วงเข้าทำการล้อมจับพวกท่าน เหตุการณ์ทั้งหลายหาได้คลาด
 ไไปจากสายตาเฝ้าจับมองของจักราชไปไม่เขาติดตามการเคลื่อนไหว
 ของพวกท่านและกองทหารอยู่ทุกขณะ ด้วยกำลังในมือที่
 พร้อมพอจะบดขยี้กองทัพของรหস্যะนี้ให้แหลกไปได้ หาก
 จำเป็น...”

เมยานีเว้นไปชั่วขณะ ตาคมกริบจับอยู่ที่ดารินและรพินทร์
 ไม่กะพริบ แผ่วเสียงลงอีกจนเกือบจะกลายเป็นกระซิบ

“...โดยสิ่งอันมีอำนาจลึกลับชั่วร้าย ที่หนุนอยู่เบื้องหลังอำนาจของสิงหรา เขาย่อมรู้ว่าพวกท่านมากถึง 11 คน และคนที่ 12 อันหายไปนั่นแหละ คือมหาศัตรูของเขาที่จะต้องเร่งหาทางจำกัด ก่อนที่เขาและบริวารกลุ่มทรราชของเขาจะถึงกาลพิณาศ ฝ่ายเราเองก็ล่วงรู้มาก่อนเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น ก่อนที่ทหารหลวงจะเข้าล้อมพวกท่านทั้งหมด ‘ผู้เฒ่า’ จึงสั่งข้าให้มารับตัวจักราชไปจากพวกท่านเสียก่อน”

รพินทร์หัวเราะแค้น ๆ

“เราก็นึกไว้แล้วไม่ผิดหรอก เมยานี เจ้านั้นแหละที่เป็นคนมาพาจักราช พร้อมทั้งอาวุธและวัตถุระเบิดทั้งหมดของพวกเราไประหว่างที่พวกเรานอนหลับกันเป็นตายด้วยยาสะกด”

เมยานีส่ายหน้านิดหนึ่ง

“ข้าได้รับคำสั่งมาให้รับตัวชายคนหนึ่งในคณะของท่านเท่านั้น ซึ่งครั้งแรก ข้าก็ไม่ได้รู้ด้วยว่าเป็นใคร นอกจากปฏิบัติตามคำสั่ง ‘ผู้เฒ่า’ อันเป็นบิดาของข้าประการเดียวเท่านั้น สิ่งที่ข้าได้คำสั่งเพิ่มเติมจาก ‘ผู้เฒ่า’ ก็คือ ชายคนนั้นจะเป็นใคร รูปร่างลักษณะอย่างไรไม่สำคัญ สิ่งที่ข้าจะต้องสังเกตก็คือ รูปกงจักรในกลางฝ่ามือด้านขวาของเขา ไม่ใช่รูปแผลเป็น หากแต่เป็นรอยมหัทศจรรย์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด”

“รูปกงจักร ใจกลางฝ่ามือด้านขวา?”

ทั้งคารินและรพินทร์อุทานขึ้นพร้อมกัน ขมวดคิ้ว

เมยานีก้มศีรษะรับ

“ถูกแล้วท่าน... รูปกงจักร... จักรอันเป็นอาวุธของพระนารายณ์ซึ่งติดมือ ‘เขา’ ผู้นั้นมาแต่กำเนิด ตั้งแต่เกิดมา ข้าก็ไม่

เทพเห็นใครมีตำหนิประหลาดเช่นนี้มาก่อน กลางดึกของคืน
ต้งก่่าว เราบุกล้อมเจียบเข้าไป ในระหว่างที่พวกท่านทั้งหมด
แห่เหล็บด้วยฤทธิ์ยาสะกด ซึ่งเขาเองเป็นผู้วางไว้ แล้วฝ่ายของ
เว ก็พบกับเขายืนตระหง่านรอคอยอยู่ก่อนแล้วกลางแสงดาว
ไ้แท้ไ้่งริมธารน้ำ พวกเราเคลื่อนเข้าไปยังเขาอย่างระมัดระวัง
โตกที่เขาที่ยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่เช่นนั้น ลมดึก เป่าเส้นผมยาว
ของเขาลิวไสว อีกประมาณ 5 ก้าวจะถึงตัวซึ่งกันและกัน
ไ้เสียงกังวานลึกของเขาจึงประกาศขึ้นว่า ในพระนามแห่งเทพ
ผู้ศักดิ์สิทธิ์ทุกองค์แห่งมรกตนคร และในพระนามแห่งพระวิษณุ-
พรหมนารถผู้เป็นพระราชบิดาของข้า หากพวกเจ้าได้รับคำสั่งจาก
'ผู้เฒ่าอรชุน' ให้มารับตัวข้าไป ก็จงรู้เถิดว่า ข้าได้ยืนรออยู่ ณ บัดนี้
แล้ว..."

เมยานี้เว้นระยะไปอีกครั้ง นัยน์ตาฉายแสงประหลาด

"...ไม่มีปัญหาอะไรให้ข้าต้องเคลือบแคลงคิดมาก เขา
แก่ชื่อ 'ผู้เฒ่าอรชุน' ได้อย่างถูกต้อง เขาเอยถึงอดีตกษัตริย์
วาชวงศ์เทพองค์สุดท้ายคือ วิษณุพรหมนารถ และเขาก็ได้ยืน
รอคอยการมาของเราพร้อมอยู่แล้ว ข้าจึงบอกให้เขาเดินทางมา
พร้อมกับเราทันทีโดยไม่ชักถาม หรือตรวจสอบอะไรอีก รูป
เงจกรกลางฝ่ามือ ข้าและทุกคนพึงจะได้สังเกตเห็น เมื่อพวก
เราได้นำเขาเข้าไปพบกับ 'ผู้เฒ่า' ยังปากถ้ำแห่งหนึ่งภายหลัง
จากพระอาทิตย์ขึ้นแล้ว 'ผู้เฒ่า' เป็นผู้ขุมมือเขาขึ้นสูงเพื่อให้พวก
เราทุกคนได้เห็น ประกาศกลางที่ชุมนุมของแม่ทัพนายกองชั้น
ผู้ใหญ่ของเราว่า เขาชื่อ 'มกุฏราชกุมารจักราช' โอรสแห่งวิษณุ-
พรหมนารถและราชินีเกษราเทวี ผู้ถูกขบถสิงหราชทำลายล้างไป

เมื่อ 20 กว่าปีก่อน ซึ่งบัดนี้ได้กลับคืนมาแล้วเพื่อปลดแอก
ทรรราช”

คารินมีสีหน้าตื่นเต้น หันขวับไปทางรพินทร์

“คุณเคยสังเกตเห็นเงาชายมีรูปกงจักรใจกลางฝ่ามือมา
ก่อนหรือเปล่า”

รพินทร์ทำเสียงหึๆ ในลำคอ

“ถ้ามันมีอยู่บนหน้าผาก บางทีผมอาจสังเกตเห็นได้ ฝ่ามือของมันผมไม่เคยจับแบบตุลั๊กที่...”

แล้วเขาก็นั่งไปทางเมยานี่

“เมยานี จักราชของพวกเขาเจ้าไม่ได้ไปกับเจ้าตามลำพังตัว
เปล่านะ เขาขนเอาปืนกับระเบิดของพวกเขาไปทั้งหมด”

แม่เสียร้ายแห่งกองทัพปลดแอกมรกดพยั๊กหน้ารับ

“มีสิ่งของอยู่หลายชิ้น น้ำหนักค่อนข้างมาก ที่เขานำมาวางกองรวมกันอยู่แล้ว เขาเป็นคนออกคำสั่งให้พวกเราขนไปด้วย ข้าถามเขาว่ามันคืออะไร และเหตุใดจึงต้องแบกขนไปด้วยให้เสียเวลา เขาบอกว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ถ้าชิ้นพล่อยทิ้งไว้ อีก 11 คนพวกเขาที่มาด้วยกันจะต้องตายกันทั้งหมด เมื่อกองทัพรหัสยะเข้าล้อม เขาไม่ต้องการให้พวกของท่านคนใดได้รับอันตรายทั้งสิ้น จึงให้ยึดสิ่งเหล่านั้นไปเสียเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการต่อสู้ และบีบบังคับให้พวกท่านยอมจำนนเป็นเชลยของรหัสยะโดยปริยาย”

“ถ้าฉันเราก็ทลายใจแรงชายไว้ไม่ผิดเลย”

ดารินหันไปพิมพ์ำกับจอมพราน รพินทร์กล่าวถามต่อไป
โดยเร็วว่า

“เราอยากจะทราบว่า ‘ผู้เฒ่า’ อันเป็นบิดาของเจ้าและ
 เป็นหัวหน้าของขบวนการปลดแอกทั้งหมด หยั่งทราบล่วงหน้า
 อย่างไรว่าจักราชยังมีชีวิตอยู่ และบัดนี้ได้เหยียบย่างเข้ามาใน
 ที่แคว้นนี้แล้วจนถึงกับส่งให้เจ้ามาคอยรับได้อย่างถูกต้อง”

“ข้าก็ไม้อาจทราบได้เช่นกัน...”

แล้วสาวงามแห่งมรกตนคร ผู้มีฝีมือรบเป็นเยี่ยม ก็
 หันเหาะเหมือนคำรามในลำคอ

“สิงหราชยังมีสิ่งชั่วร้ายอันลึกลับคอยบอกอนาคตให้ทราบ
 ได้ ก็เหตุใดเล่า ‘ผู้เฒ่า’ อรชุน ซึ่งก็เป็นคนดีมีวิชาอยู่ในแผ่นดิน
 นี้เช่นกัน จะไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คอยบอกเตือน เมื่อธรรมยังมี
 เทพอยู่ได้ เหตุใดในธรรมมะจึงจะไม่แก่กล้าฤทธิ์ไป ยิ่งกว่านั้น
 สิงหารู้อะไร ‘ผู้เฒ่า’ ก็ย่อมรู้อย่างนั้น หรือมากกว่านั้น หาไม่
 จะดำรงตนมาได้จนถึงปานนี้ สำหรับข้าและทหารป่าทุกคน...
 จะทำอะไรก็โดยคำสั่งของผู้เฒ่าเท่านั้น ข้าไม่เคยรู้อะไรมาก่อน
 ทั้งสิ้น ยิ่งชีวิตของข้าเอง เมยานี้ผู้นี้ ตั้งแต่เกิดขึ้นมาดูโลก ก็
 เห็นว่าบิดาถูกกล่าวหาว่าเป็นโจรขบถเร่ร่อนหนีทหารหลวงมา
 ตกทอดชีวิต พออายุได้เดือนเดียวข้าก็ต้องอยู่บนหลังม้าศึก
 ร่วมกับบิดาหรือพี่เลี้ยงแล้ว สี่ขวบ ข้าขี่ม้าเองได้ และ 8 ขวบ
 ข้าเรียนวิทยายุทธพิชัยสงครามและสรรพอาวุธทุกชนิด เมื่อข้า
 เจริญเติบโตใหญ่เต็มทีดูจในขณะนี้...”

เมยานี้ผายมือลงไปยังสรีรกายแห่งตนเอง กิ่งภาคภูมิใจ
 กิ่งโอ้อวดโฉม ซึ่งเจ้าตัวเองก็คงตระหนักในความงามสมบูรณ์
 ไปทุกส่วนสัดของตนเองเช่นกัน

“ข้าก็พร้อมแล้วที่จะนำกำลังของราษฎรเข้าสู้รบกับสิงหราช

เป็นศึกใหญ่ แม้พวกเราจะมีกำลังน้อยกว่าพวกทรราช เป็น 1 ใน 4 และด้อยอาวุธกว่าก็ตามที แต่ ‘ผู้เฒ่า’ ได้ห้ามปราชญ์ไว้ตลอดเวลาเหมือนจะรอคอยอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งข้าไม่เคยเชื่อมาก่อนว่าจะเป็นไปได้กองกำลังของเราจึงได้แต่รบรวงวนอย่างกองโจรสะสมกำลังอาวุธและเสบียงเรื่อยมา หาได้มีโอกาสรบประจันหน้าเป็นศึกใหญ่ไม่ เราเพิ่งรู้เอาเดี๋ยวนีเองว่า บิดาเผ่ารอคอยการกลับคืนมาของทายาทอันแท้จริงแห่งบัลลังก์มรกดนคร ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นความลึกลับที่ทำให้ช่างงงงไปหมด”

“เมยานี เจ้ามีตำแหน่งเป็นอะไรในกองโจร หรือใน กองทัพปลดแอกนี้?”

ดารินถามแฉ่วเบา ลูกขึ้นมาหนึ่งใกล้ แล้วจับฝ่ามือไว้
ครั้งแรกนางขยับจะเคลื่อนห่างและมีอาการคล้ายสลัดมือ แต่
แล้วก็ยอมให้หมอดารินผู้เต็มไปด้วยเมตตาจับเนื้อตัวร่างกาย
โดยมีนักมานุษยวิทยาสาวบอกกับตนเองว่า หล่อนไม่เคยเห็น
หญิงสาวคนใด อวบใหญ่สมบูรณ์ราวกับชายฉกรรจ์เช่นนี้
มาก่อนเลย ทุกส่วนสัดแข็งแรงสมส่วน เนื้อแน่นเต็มไปด้วย
ด้วยพลังกำลัง ขนาดมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งเคยเห็นกันว่าอวบ
สมบูรณ์ที่สุดก็ยังไม่อาจเปรียบเมยานี้ได้ เอวกลมสะโพก
หนา แขนขาอวบใหญ่ อกพุงตระหง่าน ส่วนสูงของหล่อน
เกือบจะเท่ากับส่วนสูงโดยเฉลี่ยของทหารชาวมรกตนคร

และฝ่ามือสองข้างของแม่สาวงามเลือดนักรบนั้นเล่าหา
ได้นุ่มนวลเหมือนมือสตรีทั่วไปไม่ ทว่ามันสาบกระด้างไปด้วย

ท่ามกลางสรรพอาวุธ และแน่นละ คงจะชุ่มโชกเลือดมาเสียนักต่อ
 แก่แล้ว

เมื่อคารินย้ำถามคำถามเดิมอีกครั้ง นางตอบว่า

“ข้ามีตำแหน่งเป็นหัวหน้าหน่วยจู่โจมสังหารของกองโจร
 ทศกัณฐ์ตัดปล้นสะดมและก่อกรวนอย่างที่ท่านเคยเห็นแล้ว ทหาร
 ไบเบ็งคับบัญชาของข้าได้รับการฝึกปรืออบรมมาเป็นพิเศษ มี
 จำนวน 500 คน พวกนี้รบเก่งทั้งสิ้น ทั้งบนหลังม้าและบนดิน
 ยกเว้นแต่กำลังทหารหลวงเป็นพันแคว้นนี้เลย ต่อให้เป็นหมื่น...พวก
 ข้าก็สามารถจะตัดตัดกลางแหกล้อมออกไปได้”

คำพูดของเมยานี ทำให้คารินเต็มไปด้วยศรัทธาเต็มที
 เฝ้ารอพิชิตหัวเราะหึๆ อีกครั้งพึมพำว่า

“ไพร่พลของเจ้าได้จำนวนพอดิบพอดีทีเดียวนะ 500 คน
 เก่งนี่ไงล่ะ ที่เขาเรียกกันว่า ‘โจรห้าร้อย’ วิตถารไปหน่อยก็
 ตรงที่นายโจรเป็นผู้หญิงสาวและสวยเท่านั้น”

เมยานีมองหน้ารพิณทร้อยอย่างไม่รู้ความหมาย คารินไม่
 สนใจกับถ้อยคำของเขา หันไปถามเมยานีต่อไปว่า

“ในฐานะบุตร และมือเก่งกล้าสามารถถึงเพียงนี้ เจ้า
 ไม่ได้มีตำแหน่งเป็นรอง ‘ผู้เฒ่า’ อันเป็นบิดาของเจ้าเองหรือ”

ธิดาสาวแห่งอดีตขุนพลผู้รักดีต่อราชวงศ์เทพสันคีระ

“เรามีความใกล้ชิดกับ ‘ผู้เฒ่า’ ในทางส่วนตัวในฐานะ
 พ่อกับลูก แต่ในทางการงานหน้าที่อันพึงปฏิบัติแล้ว เรามีฐานะ
 เพียงหัวหน้ากองล่าสังหารเท่านั้น ‘ผู้เฒ่า’ ยังมีทหารคู่คิดที่
 เป็นผู้ใหญ่กว่าเราอีกหลายสิบคนนัก”

“เมยานี ขณะนี้เจ้าอายุกี่ปี?”

รพินทร์ถามตรงๆ

เมยานี้ไม่ตอบ นัยน์ตาเริ่มวาวปะหลับปะเหลือกอย่าง
ไม่พอใจ ดารินหัวเราะเบาๆ ลูบหลังแม่เสือร้ายแล้วดูไปทาง
รพินทร์ว่า

“คุณฉลาดมาได้สารพัด ไม่น่าจะมาโง่เอาในเรื่องนี้ ไม่มีผู้หญิงคนไหนในโลกนี้พอใจ เมื่อถูกถามตรงๆ ถึงเรื่องอายุหรอก”

“ขอโทษที่ ผมยอมรับว่าโง่ไปถนัด...เอาเงี้ดีกว่าแม่คนสวย
แห่งจອງโจร ระหว่างที่สิงหราเป็นขบถล้มล้างราชวงศ์เทพองค์
สุดท้ายเพื่อชิงอำนาจ เจ้าเกิดแล้วหรือยัง?”

“ข้ายังไม่ได้เกิดในยุคนั้น แต่ข้าก็พอจะรู้เรื่อง เพราะพ่อ
เล่าให้ฟัง พ่อเริ่มทำการต่อสู้และชองสุขผู้คนเป็นชมรมขึ้นแล้ว
ข้าจึงถือกำเนิดขึ้น”

“แล้วมารดาของเจ้า” ดารินถามขึ้นบ้าง

เมยานีเชื่อว่าชิมลงในบัดนั้น สีสหน้าแสดงความสะเทือนใจ
อย่างหนัก

“แม่ข้าถูกทหารฝ่ายพระราชฆ่าตายอย่างทารุณ ขณะที่ข้า
ยังจำความไม่ได้ พ่อเล่าว่าแม่ติดอยู่ในเคหะหลังหนึ่งของหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ขณะนั้นทหารหลวงได้ล้อมและจุดไฟเผา แม่โยนข้า
ซึ่งอายุไม่กี่เดือนลงมาทางหน้าต่างให้พ่อมารับไว้ได้ ส่วนตัวแม่
เองล้มลงในกองไฟที่ลุกลามเคหะหลังนั้น พ่อเองกว่าจะหนีเอา
ตัวรอดออกมากับข้าได้ ก็มีธนูติดหลังมาถึงสามดอก ต้องไป
นอนชมรักษากายอยู่ในที่ซอมนานเป็นเวลานาน”

“มิน่าเล่า...เจ้าจึงมีปฏิบัติการที่เฉียบขาดและดุร้ายกับ

ทหารหลวงทุกคนอย่างสาสมทีเดียว ยามเมื่อเจ้าเติบใหญ่ขึ้น
มาอย่างเดี๋ยวนี”

รพินทร์ว่าปณิธิม ๆ และกล่าวต่อมาว่า

“เราอยากจะได้รู้ว่า บิดาของเจ้าทราบได้อย่างไรว่า จักราช
จะมาพร้อมกับคณะของเรา จนถึงกับสั่งให้เจ้าไปคอยดักรับตัว
และอีกประการหนึ่งจะเอาอะไรมาพิสูจน์ว่าผู้ที่เจ้านำไปนั้น คือ
จักราชแท้จริงโดยไม่ใช้คนอื่นสวมรอยแปลงปลอมมา”

คำถามของเขาเป็นการหยั่งเชิง เพื่อจะสอบความรู้สึก
แม่เล่าร้ายมากกว่าอื่นใด

“ข้าไม่อาจทราบได้ในชั้นนั้น และแต่แรก เมื่อได้รับคำสั่ง
ที่กระทำได้เชื่อถือใดๆ ไม่ แต่เมื่อเป็นคำสั่งข้าก็ต้องปฏิบัติ คิน
ไ้ ดาวประกายพรึกทอแสงสุกใสอยู่เหนือเงาทะมึนของแมก
ไม้ กำลังพลของเราอยู่ในที่ชุม เปรียบเสมือนสุนัขล่าเนื้อหมอบ
เฝ้าดูเลือดาบอดเขียวหัก อันเราหมายถึงกองทัพแห่งรหัสยะซึ่ง
มหายุคพักผ่อนอยู่เหนือทุ่งทองกวาว รอให้สุนัขป่าโจนเข้าคว้า
เหยื่อ ขอเพียงให้รับคำสั่งจากหัวหน้าเท่านั้น แต่คินดังกล่าว
เวลกลับไม่ได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติภารกิจอะไรใดๆ กับฝ่ายทหาร
หลวงทั้งสิ้น คงชุมนุมอยู่เฉยๆ อันยังความประหลาดใจให้แก่
พวกเราทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง ทันทนั้น ก็มีทหารคนหนึ่งมาปลุก
ข้าให้ตื่นขึ้นมาจากการนอนพักผ่อนพุกหนิ่งแกะในซอกคูหาหนึ่ง
ทหารกล้าตาย ผู้มีฝีมือเป็นเลิศของข้าจำนวน 12 คนพร้อม-
พร้อมเรียงรายอยู่แล้ว แล้วเราทั้งหมดในชุดนี้ก็ถูกนำมาพบ
‘ผู้เฒ่า’ ซึ่งขณะนั้นกำลังยืนพิจารณาดาวประกายพรึกอย่าง
สงบ...เมื่อข้ามาถึง และก้มลงเคารพแล้ว ‘ผู้เฒ่า’ ได้กล่าวว่า

‘ลูกเอ๋ย บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ที่เจ้าจะต้องไปรับราชบุตรจักราชมายัง
ชมรมของเขา จงออกเดินทางเดี๋ยวนี้ และนำเจ้าชายให้ออกพ้น
จากคณะ ที่พระองค์อาศัยแอบแฝงซ่อนเร้นมาด้วย ก่อนอรุณจะ
รุ่ง...และก่อนที่เจ้าจิ้งหรีดจะอยู่กับเจ้าแก่งกะทะจะเอาทหารไปล้อม
พระองค์จะประทับรอคอยเจ้าอยู่ก่อนแล้ว ตามตำแหน่งบริเวณที่
พ่อได้กำหนดไว้ให้เจ้าแล้วเมื่อตอนกลางวันนี้...เมื่อได้ยินดังนั้น
ข้าก็ไม่กล่าวอันใดทั้งสิ้นอีก เพราะต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นกับ
ตาเช่นกันว่า ทุกสิ่งจะเป็นไปตามที่ ‘ผู้เฒ่า’ พูดยหรือไม่ ข้ากับ
ทหารร่วมตาย 12 คน จึงควมม้าตัดป่าเขาตรงไปตามทิศทางที่
ได้รับการกำหนดให้ทราบไว้ก่อนหน้านี้ทันที เมื่อใกล้ที่หมายเข้า
มา เราเริ่มสัมผัสกับสายลมที่พัดเอาควันสลบกระจายจางไป
ทั่ว พวกเราจึงวกอ้อมขึ้นด้านเหนือลม ผูกม้าไว้เมื่อรู้สึกว่
เสียงฝีเท้าอาจได้ยินไปถึง แล้วพากันย่องเข้าไปพร้อมกับอาวุธ
แล้วสิ่งที่ ‘ผู้เฒ่า’ บอกเราไว้ ก็เป็นจริงทุกอย่าง เราพบคณะ
เดินทางต่างแดนคณะหนึ่งนับจำนวนได้ 11 คน พากันนอน
สลบไสลอยู่ไ้ร่มไม้ริมธารน้ำ ชายหนึ่งเท่านั้นที่ตื่นพร้อมและ
รอการมาของเราอยู่อย่างสงบเยือกเย็นอย่างที่เราได้บอกแก่ท่าน
ทั้งสองไปแล้ว ข้าไม่สนใจที่จะพิสูจน์รอยกงจักรบนใจกลาง
ฝ่ามือของเขาในยามนั้น เมื่อเขายืนรอยคอยข้าอยู่แล้ว เอ๋ย
ประโยคที่ทักทายเราได้อย่างถูกต้อง ข้าก็รับตัวเขามาทันที พร้อม
กับสิ่งที่เขาต้องการให้พวกเราขนไปด้วย ก่อนจากไป เขาไม่ลืม
ที่จะลบร่องรอยของพวกเราทุกคน รวมทั้งตัวเขาเองด้วย และ
ข้าได้ยินเขาหันไปประกาศกับเหล่าท่านผู้ยังนอนสลบกันอยู่ว่า
‘สหายทั้งหลายขอให้เทพเจ้าแห่งมรกตนครจงคุ้มครองท่านอย่า

ไฟใต้รั้วภัยอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น เราจะพบกันอีกเมื่อถึงเวลา...แต่
๓๓ ปี ลาก่อน' จบคำพูดนั้น เขาก็ผละมาพร้อมกับเรา เราออก
เคเทเพ่งกันอย่างรีบเร่งเพื่อจะแข่งแสงอุษา เราจะต้องกลับให้
ถึงทววมของเรา ซึ่งมี 'ผู้เฒ่า' และที่ปรึกษา รวมทั้งกำลังคน
๔ เคเททั้งหมดชุมนุมรอคอยอยู่ด้วยความกระวนกระวายใจ ข้า
๕ เรา เข้าถึงที่ตั้งของเราตรงตามกำหนดที่กะไว้ คือพระอาทิตย์
๖ เพนเพนตี เห็นหน้ากันได้ถนัดทีเดียว..."

เสียงเล่าของเมยานี้แผ่วเบาหายไป นัยน์ตาเหม่อลอย
ลงไปกึ่งกองไฟอย่างเคลิ้มฝัน กล่าวต่อไปเหมือนจะรำพึงกับ
ตาเอง...

“...ข้าได้มีโอกาสเห็นหน้าและโฉมกายของเขาได้ถนัดตา
ไปเระนั้น วาระที่แสงอุษากำลังสาดกระจายแจ่มกระจ่างไป
ทั่ว และเขายืนม้าเป็นสง่าอยู่กลางที่ล้อมของพวกเราทุกคนยัง
ด เชมรมหน้าดำ...โอ! เจ้าชายของข้า!...เจ้าชายแห่งราชวงศ์เทพ
ผู้ระหกระเหินพลัดพรากจากมาตุภูมิไปตั้งแต่มายังเยาว์ ด้วยความ
ทวาทหักหลังของไอ้กลุ่มคนคด บัดนี้พระองค์ได้กลับคืนมาแล้ว
เระตุจสวรรค์เบื้องบนประทานคืนมาให้ เมื่อเห็นว่ารกตนคร
จะหมดเคราะห์ภัย...ในสายตาอันตื่นตะลึงของข้า...ข้าได้เห็นบุรุษ
เระงามปานเทพผู้หนึ่ง ทอดดวงเนตรประดุจสีเหล็กจับนิ่งมาที่
ข้า สายตาของเราประสานกัน บัดนั้น...ประสาทสำนึกใดๆ ก็
เระสนาการไปจากจิตของข้าโดยสิ้นเชิง ด้วยภาวะตะลึง ข้าไม่
เระเหนียวว่า ‘ผู้เฒ่า’ หรือใครต่อใครจะเข้ามากล่าวเช่นไร เรา
เระเฝ้ายต่างยืนม้า ประจันหน้าสบตากันนิ่งอยู่ ริมโอษฐ์คู่นั้นดู
เหมือนจะแยมให้ข้าน้อยๆ หัวใจของข้าก็วูบหวิวประดุจมีหัตถ์

กามเทพมาบีบ...ขณะนั้นคลับคล้ายคลับคลาว่าทุกคนที่ยืนม้ายู่
จะลงจากหลังม้าจนหมดสิ้นแล้ว เพื่อคุกเข่าลงกับพื้นถวาย
คารวะ มีแต่ข้าเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ยังยืนม้าประจันอยู่เพราะ
ความตื่นตะลึง...”

**เสียงของเมยานีแผ่วหายไปเป็นความเงียบอีกครั้ง
ตาของหล่อนคงทอดเหม่อลอยจับอยู่ที่ไฟในกองอยู่อย่าง
ปราศจากความหมายเช่นนั้น...**

“เล่าไปให้ละเอียดซิเมยานี...เหตุการณ์ขณะที่เจ้าได้เผชิญ
หน้ากับจักราชกลางชมรมของพวกเจ้าในเวลาเช้า ซึ่งสามารถ
มองเห็นหน้ากันได้ถนัดแล้ว”

เสียงเอ่ยถามทำลายความเงียบงันดังมาจากดาร์ริน เมยานี
สะดุ้งตื่นจากภวังค์ที่จมลึก นางถอนใจยาว เตะมิดสันที่ถือ
เล่นอยู่ในมือ แล้วขว้างข้ามกองไฟเบื้องหน้า ไปปักยังขอนไม้ฝั่ง
ตรงข้าม เป็นการระบายอารมณ์ภายในอันอัดอั้นว่าวุ่นมากกว่า
จะอยู่ในความหมายอย่างอื่น แต่กระนั้นคมมีดก็ยังเสียบลงไป
ยังบริเวณของขอนไม้อันโผล่สูงขึ้นมาเป็นรูปคล้ายๆ ใบโพธิ์หรือ
หัวใจนั้นอย่างแม่นยำ

และอย่างไม่มี ความหมายอะไรทั้งสิ้นเช่นกัน รพินทร์
ไพรวัลย์ดึงมีดโบว์ประจำตัวข้างเอวขึ้นมาบ้าง ขว้างแวบไปใน
ทิศทางเดียวกับหล่อน เสียงโลหะกระทบโลหะดังแซ็ก มีดของ
เมยานี ที่ปาไปปักนิ่งอยู่บนของไม้ยุคก่อน ก็ถูกมีดของจอม
พรานซึ่งอวบใหญ่ และหนักกว่าเบียดให้กระเด็นหลุดไปโดยมี
มีดโบว์อันนั้นปักชำร่วยแทนที่

ปรากฏการณ์นั้นดึงดูดความสนใจของนาง ให้หันไปจ้องหน้า
เขา แทนที่ พิมพ์ออกมาเบาๆ

“ท่านพราน... ท่านมีอะไรหลาย ๆ อย่าง คล้าย ๆ จักราช
เจ้าชายของเรา”

รพินทร์สันศิริชะ

“เราไม่มีอะไรคล้ายจักรราชของเจ้าเลย เราเป็นแต่เพียง
พว เหน่ป้าและนักรับจ้างนำทางอันต่ำต้อย ส่วนจักรราชนั้นเกิด
มา เพื่อที่จะเป็นกษัตริย์ ตัวเราเองโง่และด้อยปัญญา แต่จักรราช
ศุขุมรอบคอบ เต็มไปด้วยไหวพริบปฏิภาณและความรอบรู้ควร
แก่การเป็นผู้นำคน”

ขณะที่พูดเนิบ ๆ จอมพรานเดินไปเก็บมิดของเมยานีที่
กระเด็นตกอยู่ และมิดของเขาเองที่ปักอยู่กับขอนไม้ขึ้นมาพร้อม
กัน เล่มของเขาโยดเข้าฝักตามเดิม ส่วนเล่มของเมยานีนำมาส่ง
คืนให้อย่างสุภาพ ซึ่งนางก็รับมาอย่างงง รอยยิ้มฉงนก็งพอใจ
เร็วจับบนริมฝีปาก

“ที่ข้ากล่าว่า ท่านมีอะไรหลาย ๆ อย่างคล้ายจักรราช
เจ้าชายของเรานั้น ข้าหมายถึงลักษณะอันเป็นนักผจญภัยที่ยาก
จะหาใครเสมอและฝีมือในการต่อสู้ซึ่งคล่องรอบตัว แม้แต่ใน
คัมภีร์ของอาวุธที่เราคิดว่าท่านไม่น่าจะถนัด ท่านใช้ดาบ หอก
กบฏ และมิดสั้น ได้ชำนาญดีหรือ?”

“ความจริงแล้วเราใช้ไม่เป็นเลย ในด้านการต่อสู้
สำหรับอาวุธสั้นเหล่านั้น เราชำนาญแต่เฉพาะอาวุธสมัยใหม่
ของเรานั่น”

ธิดาสาวแห่งขุนพลอรชุนมองดูเขาอย่างไม่ไว้วางใจใน

คำพูดนั้น แล้วหันมาทาง ‘นายหญิง’ ผู้จับมองอยู่ทุกอิริยาบถ พลังเอื้อมมือไปจับแขนของคารินบ้าง ด้วยความรู้สึกที่สนิทใจเพิ่มขึ้น

“เรามีเวลาที่จะสนทนากันได้นานพอ นายหญิง...เมยานี จะเล่าให้นายหญิงฟังถึงเหตุการณ์ในรุ่งอรุณที่เจ้าชายจักราช เสด็จเข้าถึงที่ตั้งกลางชมรมใหญ่ของพวกเรา ภายหลังที่ได้ผละจากขบวนของท่านออกมาในตอนดึกแล้ว...

“ดั่งข้าได้กล่าวแล้ว ท่ามกลางแสงปัจจุสมัยที่สว่างกระจ่างแจ้งไปทั่ว ณ ลานหน้าถ้ำที่ชุมนุมของเรา ชายที่เข้าไปรับตัวมากลางดึกยืนม้าสงบนิ่งอยู่ใจกลางที่แวดล้อม ข้าได้ยินไม่ผิดว่า ‘ผู้เฒ่า’ อันเป็นบิดาและหัวหน้าใหญ่ของพวกเราทุกคน ประกาศก้องเป็นใจความเช่นไร เพราะมัวแต่เพลินพิจารณาดูใบหน้าและทรวดทรงของบุรุษแปลกหน้าผู้นั้นอยู่ ต่อมารู้สึกคล้ายๆ กับว่า ‘ผู้เฒ่า’ จะได้จับมือด้านขวาของเขาแบบเหยียดออก และชูขึ้นสูงเหนือศีรษะกระทบกับแสงตะวันยามอรุณ เพื่อให้แม่ทัพนายกองชั้นสำคัญของพวกเราทุกคนได้เห็น ข้าเองไม่ได้สนใจดูใจกลางฝ่ามือของชายผู้นั้น คงสำรวจดูแต่เฉพาะใบหน้าและเรือนร่างอันสง่างามของเขาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก แต่กระนั้นก็ยังรู้สึกคล้ายๆ กับว่าฝ่ามือที่แบเหยียด ชูสูงรับแสงอาทิตย์ของเขาเกิดประกายประหลาดหลากๆ สี และมีเสียงคำรนแว่วมาแต่ไกลทางด้านเทวาลัยอันเป็นที่สถิตของปราสาทพระอุมาเทวี ตะวันที่เพิ่งจะโผล่พ้นทิว-

เขา เห็นมาแล้ว ก็สำแดงปรากฏการณ์ทรงกลดเป็นวงกลม ดูเป็น
ที่ประหลาดมหัศจรรย์นัก ครั้นแล้วต่อมาบรรดาคนของเราทั้ง
หมู่ รวมทั้ง ‘ผู้เฒ่า’ ด้วย ก็พากันลงมาจากหลังม้า ทрудกาย
ลงคุกเข่าเอาปลายดาบปักกับพื้นเป็นการแสดงความเคารพอย่าง
สูง เยี่ยงข้าทาสจะพึงปฏิบัติต่อกษัตริย์ผู้เป็นจอมทัพฉะนั้น”

“สำหรับตัวข้านั้นมาได้สตรัสรู้สีกตัวขึ้น ก็ต่อเมื่อได้ยินเสียง
ตบเท้าเบาๆ จากบิตาว่า

“เมยานี! เจ้าจะยืนม้าแสดงท่าโอหังประจันอยู่เบื้องพระ
พักตร์ของพระยุพราชเช่นนั้นหรือ? ลงจากม้าและถวายความเคารพ
เถิดเถิด!”

“พระยุพราช?...ข้าทวนคำพร้อมกับยืมหัน ซึ่งอาการของ
ที่เช่นนั้นแทบจะทำให้ ‘ผู้เฒ่า’ และแม่ทัพนายกองชั้นผู้ใหญ่
ทั้งหลายบ๊อคลังไปด้วยความแค้นตระหนกตกใจแต่ข้าหาหวั่นหรือ
ผวาใจใดๆ ไม่ ‘ชายพเนจร’ แต่งกายราวกับนักภิกขาจาร ซึ่งเข้าไป
นำตัวมาตามคำสั่งของท่านผู้เฒ่านี้ะรี คือพระยุพราช...พระยุพราช
แห่งอาณาจักรไหนกัน?”

“เมยานี!!”

เสียงบิตาของข้าแผดตะโกนลั่น แต่บอกแล้วข้าไม่สนใจ
ข้าก็ม้าที่ขี่อยู่เข้าไปจนเผชิญหน้าชายผู้นั้นโดยใกล้ พร้อมกับถาม
ว่า

“ท่านหรือ ที่มีนามว่าจักราช แห่งราชวงศ์เทพ ของ
มวกตนคร?”

บุรุษผู้นั้นยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า ขณะนั้นลมเข้าเป่าเส้นผม
ของเขาให้ปลิวลงมาเคลียอยู่บนหน้าผาก ทำให้ดูอ่อนเยาว์

เหมือนมานพน้อยวัยรุ่น สายตามองมายังข้าเต็มไปด้วยประกาย
เอ็นดู และรู้เท่าทันในความเกะกะกระด้างกระเดื่องจากท่าทีของ
ข้า เพราะย่อมเป็นที่รู้กันทั่วไปว่า ขึ้นชื่อว่าเมยานี ธิดาแห่งอรชุน
แล้วย่อมร้ายกาจประดุจเสียดาว ข้าไม่เคยหวั่นในฝีมือเชิงอาวุธ
ของผู้ใดในแผ่นดิน นอกจาก ‘ผู้เฒ่า’ อันเป็นบิดาและครูของข้า
เองเท่านั้น

“ครั้งหนึ่งเราเคยมีนามดังนั้น”

เขาตอบคำถามข้ามาอย่างมีความหมายลึก กระแสเสียง
นั้นเล่า ก็อ่อนโยนเยือกเย็นนัก

“แล้วเดี๋ยวนี้เล่า?”

“ก็สุดแล้วแต่พวกท่านทั้งหลาย ที่จะให้เรา ‘เป็น’ หรือไม่”

“ท่านบุกบั่นกลับมายังมรกตนครแห่งนี้อีกเพื่ออะไร เพื่อ
ราชบัลลังก์เก่าของบิดาซึ่งไม่มีบาร์มีพอที่จะคุ้มครองไว้ให้แก่ลูก
จนต้องชมซานหนี่ไปในครั้งกระนั้นนะรี?”

ข้ารู้ตัวเองดีว่าวาจาของข้าก้าวร้าวและแรงนัก ท่ามกลาง
ความตะลึงพรึงเพริดของผู้เฒ่าและทหารชั้นผู้ใหญ่ทั้งมวล อัน
ไม่คิดมาก่อนว่าจะได้ยินถ้อยคำชนิดนี้จากข้า แต่มันเป็นเจตนา
โดยตรงของข้าที่จะยั่วให้เขาโกรธ และอยากเห็นรัศมีแห่งปัญญา
ของบุคคลที่จะมาเป็นกษัตริย์แห่งมรกตนครในอนาคตต่อไป

ข้ายอมรับว่ายามนั้น ข้าเต็มไปด้วยความลำพองและ
หมั่นเขายังนัก ข้าเคยคิดไว้ด้วยหัวใจอันมักใหญ่ใฝ่สูงทะเยอ-
ทะยานเสมอมาจากเล็กจนโตว่า แผ่นดินมรกตนครว่างกษัตริย์
ส่วนผู้ที่ขึ้นไปนั่งอยู่บนบัลลังก์ในขณะนี้คือปิศาจร้าย ซึ่งวันหนึ่ง
จะต้องถูกกำจัดทำลายล้างออกไป และคนที่บุญญาธิการอัน

คู่ควรเท่านั้น...ที่จะปกครองสืบต่อและคนที่มีบุญญาธิการนั้น
หากเป็น 'ผู้เฒ่า' พ่อของข้าหรือตัวข้าเองเมยานี ผู้นี้ก็ได้!

ดาบของข้าพร้อมแล้วที่จะบันคอคัตรูไม่ว่าจะกี่หมื่นกี่แสน
เพื่อช่วงชิงความเป็นหนึ่ง ซึ่งข้าเคยหลงคิดว่าจะต้อง 'มี' อยู่ใน
ตัวข้า แต่บิดาไม่เคยสนับสนุนข้าเลย คอยแต่จะห้ามปราม
เหนียวรังข้าไว้เสมอมิให้คิดการอันอาจเอื้อมถึงเพียงนั้น ทำให้
ข้าชุ่นแค้นขัดเคืองอยู่เจียบๆ ตลอดมา แต่ก็ยังเกรง 'ผู้เฒ่า' อยู่
จึงไม่ได้กระทำการใดออกมาให้ปรากฏชัด มาเข้าวันนี้ กลุ่มคน
ทั้งหลายในชมรมของเรายอมศิโรราบให้แก่บุรุษแปลกหน้าหนึ่ง
ซึ่งเดินทางมาจากแดนไกลอันข้าก็ไม่อาจทราบได้ว่า เขาโผล่
มาได้อย่างไรจากไหน ครั้นแล้วก็ประกาศตัวเป็น 'จักราช'
ทายาทอันชอบธรรมแห่งบัลลังก์ของมรกตนคร โดยมี
สัญลักษณ์สำแดงตนเพียงรูปกงจักรใจกลางฝ่ามือขวา

คนอื่นอาจเชื่อ แต่เมยานีจะเชื่อได้อย่างไร

พวกเราทั้งหมด ก่อตั้งกันเป็นชมรม ต่อต้านกับ
ทรราชมาเป็นเวลานานถึงกว่า 20 ปี นานก่อนข้าเกิด กระดูก
ของเราถูกฝังทับถมลงยังแผ่นดินนี้เสียนักต่อนักแล้ว ทั้ง
เลือดทั้งน้ำตาที่นองเจิงไปทั่ว เป็นการกระทำ เพียงเพื่อ
รอคอยให้ชายผู้นี้มาชุบมือเปิบ แอบอ้างสิทธิกระนั้นหรือ?

แม้ 'ผู้เฒ่า' และใครต่อใครในพวกเราจะยอม แต่ข้า
...เมยานีผู้นี้ ยอมไม่ได้!

ระหว่างที่ข้าจ้องตาเขาเขม็งอยู่นั้น เขาได้ตอบข้ามา
อย่างสงบว่า

“ดูก่อน นางผู้มีศิริลักษณ์และฝีมือเป็นเลิศ เรากลับมาในครั้งนี้อาได้ปรารถนาในบัลลังก์มรกดนครไม่ แต่เรากลับมาเพื่อล้างรอยแค้นที่ไอ้คนทรยศกระทำไว้ต่อพระชนกชนนี และวงศ์สกุลของเรา และมาเพื่อชำระล้างแผ่นดินมรกดนครให้หมดสิ้นเผ่าทรราชอันกดขี่เบียดเบียนประชาชนอยู่ในขณะนี้ เรามาด้วยวิญญูญาณของชาวมรกดนคร อันรักที่จะเห็นความยุติธรรม ความผาสุกร่มเย็นของแผ่นดินเหมือนกับพวกเจ้านั่นเอง”

ข้าแห่งหน้าขึ้นหัวเราะดังกังวานไปทั่ว กรายม้าให้เดินวนรอบม้าของบุรุษผู้นั้น ซึ่งสงบนิ่งเหมือนภาพปั้นมิได้หวั่นไหวหรือส่ออารมณ์ใดๆ ออกมาทั้งสิ้น นอกจากริมฝีปากรูปงามซึ่งยิ้มน้อยๆ อยู่เช่นนั้น

“ใช่! ทุกคนที่รักความยุติธรรม และไม่อยากจะอยู่ใต้แอกบังคับของทรราชล้วนชุมนุมกันอยู่ที่นี่ทั้งสิ้น และทุกคนในที่นี้ ก็ล้วนได้ต่อสู้สุดใจขาดค้นกันมาแล้วทั้งสิ้นเช่นกัน...”

ข้าเว้นระยะไปชั่วครู่ นำม้าวกมาเผชิญซึ่งหน้าอีกครั้ง แม้ในส่วนลึกของจิตใจ ข้าจะพอใจในรูปโฉมท่าทีของเขานั้น และใจนึกเมตตาอยู่ก็จริง แต่ความปราชัยในฝีมือและความคิดในข้อที่ว่าอยู่ๆ เขาก็จะมาเป็นผู้นำของพวกเราทุกคนเหนือยิ่งกว่า ‘ผู้เฒ่า’ บิดาของข้า ทำให้ข้าเคียดซึ่งชิงชังและปรารถนาที่จะลองดี

“ก็ท่านล่ะ ได้ต่อสู้อะไรมาบ้างแล้ว?”

“เรากำลังจะมาต่อสู้ร่วมกับพวกเจ้า”

เขาตอบ

“นี่แน่ะ จักราช...”

ข้าประกาศด้วยเสียงอันดังได้ยืนไปทั่วหมู่ของเรา ซึ่ง
แก่งกัตะลิ่ง บ้างก็ตะโกนร้องห้ามเข้ามาไม่ให้ข้าทำให้สิ่งอันไม่
สมควร สำหรับผู้เฒ่าอันเป็นบิดาของข้าเองนั้น ไม่ต้องเอ๋ย
ถึงบิดาข้าแทบจะเป็นลมพับไปด้วยความโกรธแค้นในความ
ทนังการของข้า ร้องเร่งให้ทหารจับตัวข้าไว้ แต่ทว่า...ทหาร
ใดเล่าจะกล้ากรายเข้ามาใกล้เมยานีในยามมีอกกุมด้ามดาบ
ทญูเช่นนั้น

“สมมติว่า พระองค์คือเจ้าชายจักราช ราชโอรสของ
วนบุพพรหมนารถจริง หนี่รอดเงื้อมมือศัตรูไปได้เมื่อยี่สิบกว่าปี
ก่อน และเสด็จกลับคืนมาอีกครั้งเพื่อกอบกู้อาณาจักรให้พ้น
จากมือโจร หม่อมฉันก็ไม่สนใจทั้งสิ้น สิ่งที่หม่อมฉันสนใจก็คือ
พระองค์มีฝีมืออันใดนอกจากอ้างถึงสิทธิในชาติกำเนิดที่จะมา
เป็นผู้นำของพวกหม่อมฉันทั้งหลาย พวกหม่อมฉันได้รวมตัว
กันมานานจนได้กลายเป็นกองทัพประชาชนขึ้นมาแล้ว แม้จะ
ไม่แข็งแกร่งเท่ากองทัพของฝ่ายทรราชนัก ก็เชื่อว่าเป็นดูล่วง
ก่อกวนของสิงหราช และอาจเข้าทำสงครามช่วงชิงอำนาจมาได้
ส่วนพระองค์ ในนามของเจ้าชายจักราช จะมีหน้าที่เพียงติด
สอยห้อยตามอยู่ในกองทัพนี้ และคอยรับรางวัลสถาปนาขึ้นนั่ง
บนบัลลังก์ภายใต้เศวตฉัตร ภายหลังเมื่อกองทัพประชาชนได้
ทัพชนะแล้วกระนั้นหรือ”

ทุกคนตระหนักดีว่า ถ้อยวาจาของข้า ร้อนแรงประหนึ่ง
เปลวสุริยา จนบิดาของข้าเองก็ทนฟังไม่ได้ แต่ในคราวนี้บุรุษผู้
นั้นยิ้มกว้างจนเห็นไรฟันขาวสะอาด

“น้องนางผู้ล่าเพาพักตร์...”

เขากล่าวขึ้นอ่อนหวานไพเราะ

“ไม่เพียงแต่จะงามเป็นหนึ่งในแผ่นดินนี้เท่านั้น ทั้งฝีมือและฝีปากของเจ้าก็เลิศแล้ว สมที่เกิดมาเป็นลูกสาวคนเดียวของขุนพลอรชุน ในยามบ้านแตกสาแหรกขาดเช่นนี้ พี่เองก็ยังไม่แน่ใจว่าจะมาทำประโยชน์อันใดให้แก่แผ่นดินเกิดนี้ได้ แต่ก็มีเจตนามาแล้วว่า เมื่อพี่เกิดที่นี่ก็จะขอกลับมาตายที่นี่ เป็นการดีแล้วที่เจ้ามีสติปัญญาอันเฉลียวฉลาดไม่เชื่อในสิ่งใดง่าย ๆ และตัวพี่เองนั้น...เมื่อจะขอเข้ามาอยู่ร่วมกับกองทัพประชาชนของเจ้า ก็จำเป็นต้องอยู่บ้างดอกที่จะต้องสอบให้ผ่าน เพื่ออย่างน้อยก็จะได้ไม่เป็นภาระน่าห่วงสำหรับใครขณะเมื่อกองทัพเข้าเผชิญศึก แต่พี่ยังไม่แนใจนักว่าจะสอบผ่านครั้งนี้ได้หรือไม่ และถ้าไม่ได้ก็จะขอตายเสียต่อหน้าเจ้า ณ บัดนี้เลยทีเดียว ไม่ต้องมีชีวิตยืนยาวเป็นภาระให้แก่เจ้าคอยห่วงรำคาญอยู่...”

กล่าวจบ เขาก็โดดลงจากหลังม้าที่ขี่ มายืนอยู่กับพื้น ใช้มือตบตะโพกม้าให้วิ่งโยกหลบทางออกไป เขายืนตระหง่านโดดเด่นอยู่กลางที่ล้อมของเรา ซึ่งซ้ำในขณะนั้นก็ยังทำนายไม่ถูกว่าเขาจะสำแดงสิ่งใดให้ดู

“พี่รู้มานานแล้ว ว่าดาบของชาวมรกดนศรนั้นแกร่งนัก แกร่งกว่าดาบของชนชาติใดในโลกนี้ทั้งสิ้น”

เขากล่าวยิ้ม ๆ กับข้าต่อมา พร้อมกับแบมือออก

“มือพี่นี้มีอยู่สองมือ ดังนั้น ส่งดาบของมรกดนศรให้พี่สัก 2 เล่มเถิด!”

ข้ายังขมวดคิ้ว ยืนม้าดูเขางอยู่ พอดีกับได้ยินเสียงตวาดอันดังจากบิดา ซึ่งท่านโกรธแค้นในความสามหาของข้า

กฤษณ์แล้ว ผู้เฒ่าเตือนให้ข้าปฏิบัติตามคำของจักราช ข้าจึงสั่งให้
ทพคนหนึ่งนำดาบไปส่งให้หนึ่งเล่ม จักรารับดาบเล่มนั้นไว้
ดมกรมือซ้าย แล้วโบกมือขวามาทางข้า

“เมยานี! เห็นหรือไม่ว่ามีมือข้างนี้พี่ยังว่างอยู่ เพราะฉะนั้น
ทพให้มันกำดาบของเจ้าซึ่งติดเอวอยู่นั้นเถิด”

ข้าหัวเราะหึในลำคอ และโดยอารมณ์ที่เจตนากลั่นแกล้ง
ข้าแฉ่งดาบออกจากฝัก แล้วแทนที่จะเหาะม้าเข้าไปชิด เพื่อส่ง
ดาบเล่มนั้นให้โดยดี ข้ากลับแกล้งส่งโดยวิธีเลือกปลายดาบให้
พุ่งตรงไปยังเขา กะเอาไว้ว่าอาการนั้นคงจะทำให้เขาใจหายใจ
ทว่าหากหลบทันก็บุญไป ถ้าหลบไม่ทันปลายดาบจะทิ่มเข้าหา
ทรวงอกของเขาแม้จะไม่ต็มลึกนักแต่ก็ต้องได้บาดแผลให้เจ็บ
กตไปทีเดียว

การณ์ได้ผิดคาดไปหมด ขณะที่ดาบของข้า ซึ่งพุ่งตรงไป
ท่งเขานั้น ก็ปรากฏเสียงดังเจียะอันเป็นเสียงเหล็กกระทบเหล็ก
เขาให้ดาบเล่มที่ทหารนำไปมอบส่งให้ก่อน และถืออยู่ในมือข้าง
ซ้าย แล้วบิดใบดาบของข้าให้พลิกหมุนกลางอากาศเอาทางด้ามหัน
กลับเข้าหาตัว แล้วกำกระบั้นไว้ได้ท่ามกลางความตื่นตะลึงของ
พวกเราที่แวดล้อมอยู่

จักราชหัวเราะแผ่วเบาภายหลังเมื่อรับดาบจากข้าได้ เขา
ทกลายดาบของข้าขึ้นชูเหมือนจะส่งคารวะทักทายมาให้ คม
ดกทั้งสองต้องแสงตะวันยามเช้าเป็นประกายวาววูบ เขาตวัด
ดกทั้งสองเล่มขึ้นควงเหนือศีรษะเร็วเป็นจักรผัน ขยับเยื้อง
หมุนตัวไปรอบๆ เหมือนจะลองความคล่องแคล่วของร่างกาย
กนั้นก็หยุดยั้งหนึ่ง ประภาศก้องพยับกุ่มมาทางข้าว่า

“เมยานี! แม้พี่เองจะเพิ่งมาถึงแผ่นดินเกิดนี้ ก็ยังรู้จักตีศัพท์ดีว่าทหารม้าในการควบคุมของเจ้านั้น ขึ้นชื่อลือชาในทางเพลงหอกนักรบ ถ้าหากได้อยู่บนหลังม้าศึกและมีหอกติดมืออยู่เพียงเล่มเดียว ก็สามารถจะแหวกวงล้อมทหารหลวงนับร้อยนับพันไปได้อย่างสบาย เป็นจริงเช่นนั้นหรือไม่เพียงไร”

ชายกมือขึ้นกอดอก แล้วเลิกคิ้วหันไปดูทหารม้าหน่วยกล้าตายของข้า ยังไม่เข้าใจอะไรนัก

“พระองค์ต้องการเช่นไร?”

แล้วข้าก็หันไปถามเจ้าชาย ผู้บัดนี้ยืนเด่นอยู่กลางลาน

“สิ่งที่พี่ต้องการก็คือ ส่งทหารม้า ฝีมือคิดว่าเลิศแล้วของเจ้า มายืนรายล้อมพี่รอบด้าน 4 คน 4 ทิศ หอกพร้อมในมือ เมื่อพี่ร้องบอกว่า ‘พร้อมแล้ว’ เจ้าจงสั่งให้ทหารชำนาญหอกเหล่านั้น ช่วยกันตีแทงพี่สุดความสามารถของแต่ละคนที่จะกระทำได้ ใครเห็นช่องว่างด้านใดก็จงตีแทงหอกลงมาอย่าได้ปราณี ทั้งด้านหน้าด้านข้างซ้ายขวา และด้านหลังทุกทิศทุกมุมโดยไม่จำกัด หน้าที่ของพี่ที่จะทำ ก็เพียงแต่จะร่ำดาบคอยปกป้องตนเองไว้เท่านั้นโดยไม่จู้โจมตอบ สิ่งที่เจ้าจะพึงกำชับทหารของเจ้าก็คือ ฆ่าพี่ให้ได้ ไม่ต้องยังมือ”

ข้าไม่คิดฝัน ว่าจะได้ยินข้อเสนอเช่นนั้น จึงทำให้หัวใจเต้นแรงและเริ่มจะมองเห็นมรณกาลของจักราชรอคอยอยู่ข้างหน้าไม่ไกลนี้นัก อันทหารม้าของข้า นั้นหนึ่งต่อสิบ ก็ยังสู้ทหารหลวงได้ นี่จะให้เอาทหารม้าชั้นดีถึง 4 คน ยืนมัล้อมอยู่ทั้งสี่ทิศและรุมแทง!

โอ!...ทေး! ดาบเพียงแค่สองเล่มจะปกป้องอะไรได้
ทว่าแต่จักษุจะมีแต่เพียงสองดาบ สองมือเลย ต่อให้ส
ก็ทด้วย

และโดยใจจริงของข้าก็หาประสงค์ที่จะฆ่าเขาไม่!

196

**ระหว่างที่ชายืนลับเลอยู่มิ จักราชได้พยักหน้า
ร้องสั่งเข้ามาอีก เพื่อจะให้ข้าสั่งการไปยัง
คนของข้า ซึ่งพร้อมอยู่แล้วจะปฏิบัติตามคำ
สั่ง ข้าพาเลื่องไปทางท่านบิดา เห็น 'ผู้เฒ่า'
ยืนสงบเฉย สีหน้าบึ้งตึงไม่พอใจข้า และไม่กล่าวคำใดทั้งสี่
ผู้คนทั้งหลายในชนมของเราก็รู้อยู่ในอาการเดียวกัน**

ยามนั้นข้าเริ่มมีความรู้สึกที่อยากจะให้บิดากล่าวชัดขวาง
เช่นไรขึ้นบ้าง เหตุการณ์ครั้งนี้จะได้เลิกลี้มไป แต่ท่านก็มิกล่าว
คงคล้ายจะดูน้ำหน้าของข้าฉะนั้น ว่าจะดำเนินการกับเจ้าชาย
เช่นไร

“จักราช หม่อมฉัน ในฐานะของทหารฝ่ายประชาชน
คนหนึ่งได้ไปรับพระองค์มายังชมรมของเรา ตามคำสั่งของผู้-
บังคับบัญชา ก็ขออย่าให้กลายเป็นว่าหม่อมฉันไปรับพระองค์

ม เพื่อทำพิธีประหารเสียเลย ที่ประชุมส่วนใหญ่ก็คงไม่พอใจให้ หม่อมฉันทำเช่นนั้น เพราะฉะนั้นสิ่งใดก็ตามที่หม่อมฉันอาจ ได้แสดงโดยวาจา หรือกิริยาเป็นที่ก้าวร้าวล่วงเกินพระองค์ไป แล้ว หม่อมฉันขอประทานอภัย”

“เมยานี!...”

เสียงดังกึกก้องมาจากท่านบิดาซึ่งเจียบขีรึมอยู่นาน จน ข้าต้องสะดุ้งหันไปมองด้วยความตกใจ

“เจ้าเป็นคนโอหังและสามหาวิ เจ้าเกิดมาในสมัยที่พ่อ เป็นโจร กิริยาวาจาของเจ้าจึงกลายมาเป็นโจร กักขะหยาบเข้า ไปหมด หารู้จักที่ต่ำที่สูงไม่ และบัดนี้...เจ้าก็ได้แสดงความ มามาส ดูหมิ่นพระยุพราชไว้แล้ว ถ้าจะยุติเลิกรากันเพียงแค่นี้ เนใจโอหังลำพองของเจ้าก็ย่อมจะสปรมาทเจ้าชายซึ่งจะมา เป็นผู้นำของเราตลอดไป ดังนั้นเมื่อเจ้าประสงค์จะทดลองฝีมือ ของเจ้าชายเพื่อให้หายแคลงใจ ก็จงทำไปตามที่เจ้าประสงค์ให้ ต่ผลตลอดฝั่ง ก็ดีเหมือนกัน ต่อหน้าที่ประชุมแม่ทัพนายกอง ไหญ่ผู้น้อยทั้งหลายจะได้รู้ประจักษ์กันทั่ว โอรัสแห่งวิษณุพรหม- แวด ผู้จะมาปลดแอกของทรราชแก้แค้นพระชนกชนนี ถ้าไม่มี ฝีมือจริงก็ไม่ควรกลับมา”

เมื่อบิดากล่าวบังคับข้ามาเช่นนั้น ข้าก็ยอมไม่มีทางเลือก ข้าตัดสินใจ และเรียกชื่อเอาทหารหนุ่มฉกรรจ์ได้บังคับบัญชา ทยอยมาสี่คน ล้วนคัดเอาแต่ตัวกล้า ๆ ทั้งสี่กระโดดขึ้นหลังม้า สีบทัดอาวุธพร้อม

“เจ้าทั้งสี่ได้ยินคำทำของเจ้าชายแล้วหรือมิใช่ เพราะ จะเน้นจงปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าให้ดีที่สุด!”

ข้าสั่งด้วยเสียงอันเจียบขาดเด็ดเดี่ยว แต่ในใจเริ่มหวั่น
วิตก

ทหารม้าทั้งสี่คน ซึ่งมีประวัติในการรบบนหลังม้ามานับ
ครึ่งไม่ถ้วน ไม่เคยเพลี่ยงพล้ำให้แก่ข้าศึกศัตรูมาก่อนเลย
เหาะม้ารายล้อมจักราชผู้ยืนตระหง่านอยู่กลางวงเข้าไป พอ
ได้ระยะก็หยุดยืนกันสกัดอยู่ทั้งสี่ทิศสี่ด้าน ชักหอกสั้นจากแผง
ที่ติดประจำม้าขึ้นมาถือชูไว้ จักราชยิ้มพราวกับทหารของข้า
เหล่านั้น แล้วประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

“พวกเจ้าเป็นทหารที่ได้รับการฝึกปรือมาอย่างดีแล้ว ต่อ
ไปจะเป็นทหารของประชาชน นำความร่มเย็นเป็นสุขมาสู่แผ่นดิน
แต่สำหรับบัดนี้ ขอให้เจ้าจงปฏิบัติตามหน้าที่ จงพยายามเอา
ชีวิตข้าให้ได้ ไม่ต้องยังมือหรือปรางี้ เพราะเจ้ายืนม้านั่งอยู่ทั้ง
4 ทิศ ย่อมมีช่องโอกาสที่จะแทงข้าได้รอบตัว ถ้าข้าเพลี่ยงพล้ำ
ถึงแก่ชีวิต ก็จะไม่มีการเอาผิดกับเจ้าได้เพราะเป็นข้อตกลงกัน
ไว้ก่อนแล้ว เข้าใจหรือไม่?”

ทหารทั้งสี่ก้มศีรษะลงรับคำ ความเจียบก็เกิดขึ้นในบัด
นั้น เจียบจนดูเหมือนว่าที่ประชุมชายฉกรรจ์ถืออาวุธนับพันจะ
ไม่มีใครอยู่เลย

พวกเราเห็นบุรุษผู้นั้น ผู้ซึ่งเราได้รับทราบกันว่ามีนาม
‘จักราช’ โอรสองค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์เทพ...เขาได้หันหน้าไป
ทางทิศตะวันออก อันมีดวงสุริยากำลังทอดแสงอบอุ่นสาด
กระจำงไปทั่ว จบดาบทั้งสองเล่มขึ้นเหนือศีรษะ มีอาการ

เหมือนจะภาวนาหรือไหว้บูชาอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วเดาะดาบทั้งสองเล่มลอยไขว่กันกลางอากาศ รับด้ามไว้ด้วยมือทั้งสอง กางแขนย่ำ รวากับเทพเจ้าจะเป็นผู้ยื่นประทานดาบนั้นให้แก่นั้น

จากนั้นเขาก็เริ่มกริดกรายดาบโฉบเฉียวตัดอากาศและหมุนควงรอบตัว พร้อมกับขยับย่างเท้าไปทางด้านซ้าย ขวาทิ้ง และหลังอย่างสวยงามจับตา ยิ่งเมื่อแรกก็เริ่มแฉ่มช้าก่อน แล้วต่อมาก็เร็วขึ้นเป็นลำดับ จนมองประหนึ่งว่ามีกายเขาเคลื่อนไหวอยู่ใจกลาง ส่วนเบื้องนอกเห็นเป็นเงาขาววาวอยู่แทน คือกงจักร หรือมิฉะนั้นก็กัณฑ์ลมที่หมุนป้องกันตัวไว้ทั้งสี่ทิศ มือที่แต่เดิมเห็นเพียงสองมือ แต่ความเร็วของการกวัดแกว่ง ดาบทำให้มองดูเหมือนจะเป็นสี่มือ และดาบสี่เล่มจะนั้น!

ท่านผู้เจริญ! เพียงแค่การรำดาบของจักราชเท่านั้น ก็ทำให้เราทั้งหมดพากันตะลึงงันแทบไม่กะพริบตาและลืมสิ่งใดหมดสิ้น ณ บัดนี้ร่างอันเคลื่อนไหวอยู่ไปมาของเขาอยู่ในวงล้อมของใบพัดสี่เงิน ซึ่งพอเห็นเช่นนั้น ข้าก็พอจะนึกได้ทันทีว่า อย่าว่าแต่หอกสี่เล่ม จากสี่ด้านที่จะให้รุมแทงเลย แม้หาธนูที่จะระดมยิงกันเข้าไป ก็คงยากนักที่จะฝ่า 'กัณฑ์สี่เงิน' ที่วาบวูปพัดเป็นเครื่องป้องกันตัวเขาเข้าไปได้

ครั้นแล้ว 'กงจักร' หรือ 'กัณฑ์ดาบ' คู่นั้นก็เริ่มจะพัดช้าลงเป็นจังหวะ ใบหน้าอันหมดจดปานเทวรูปปั้นพญายักษ์กับทหารที่ถือหอกอยู่ทั้งสี่ด้าน เท้าข้างหนึ่งกระโดดลงกลางแผ่นดิน พร้อมกับร้องบอกว่า

“ข้าพร้อมแล้ว เชิญเถิด สหาย! เชิญเลือกทิมแทงเอาตามใจเถิด!”

ทหารม้าผู้ชำนาญหอกของข้าทั้งสี่ก็ชักม้าให้ขยับเคลื่อนไหววนรอบร่างที่กำลังควงดาบเป็นจักรผันนั้นทันที พร้อมกับหอกในมือที่ลดลงในท่าเตรียมประจัญบาน

“มหาเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ โปรดคุ้มครองเขาไว้ด้วยเถิด!”

ข้าได้ยินเสียงในใจของตนเองคร่ำครวญเช่นนั้น โดยไม่รู้สีกตัวเมื่อเห็นทหารสองคนสะอึกเข้าแทงพร้อมกันทั้งด้านหน้าและหลัง...

ข้าได้ยินเสียงโลหะกระทบโลหะ ขณะที่สองทหารปรี่เข้าแทงนั้นในพริบตา ก็เห็นหอกทั้งสองเล่ม เบนเฉออกไปจากมุมแทงคนละทาง จนดูไม่ทันว่ามันถูกปัดออกไปในลักษณะการเช่นไร

กลางที่ล้อม จักรราชคงรำดาบในจังหวะหนึ่งวงข้าเหมือนเจตนาจะเปิดช่องว่างยั่วให้แทงอยู่เช่นนั้น

อีกพริบตาต่อมา คู่ของทหารที่ขนาบอยู่ด้านซ้ายและขวาก็สบช่องชักม้าโผนเข้าแทงสุดแรงเกิดอีกครั้ง จนข้าต้องหลบตาลงด้วยความรู้สึกหวาดเสียวอันลึมตม

มีเสียงโลหะกระทบโลหะ เกิดขึ้นอีก เมื่อข้าลืมหันด้วยใจอันสั่นระทึก เป็นเวลาเดียวกับที่ได้ยินเสียงครางกระหึ่มกันไปทั่วทั้งชุมนุมพวกเรา สองหอกคู่หลังหาได้ระคายผิวเจ้าชายไม่ คงถูกปัดเฉเบนเบี่ยงเสียจังหวะไปอีกเช่นกัน

ครั้นแล้ว ภาพที่ทำความตื่นตะลึงประทับใจนักรบฝ่ายประชาชนก็อุบัติขึ้น ณ บัดนั้น

ทหารม้าของข้าทั้งสี่คน บัดนี้เริ่มใช้วิธีชักม้าให้วิ่งวนรอบ
กายเจ้าชาย และโดยไม่ต้องนัดหมายใดๆ แก่กันเลย ผู้ใดเห็น
ช่องเหมาะก็เลือกปลายหอกแทง และแทงซ้ำๆ อยู่เช่นนั้นโดย
ปราศจากจังหวะหรือเปิดโอกาสให้ผู้ถูกแทงได้มีโอกาสดังหลัก
เลย บางขณะทั้งสี่ด้านก็โถมแทงเข้ามาพร้อมๆ กัน เป็นที่น่า
ทศนาระคนหวาดเสียวยิ่ง ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ที่คนคนเดียว
กลางที่ล้อม มีดาบเพียงสองเล่ม แม้จะทรงความเป็นเอตทัคคะ
ในเชิงดาบสักเพียงใด จะสามารถปิดป้องคมหอกมิให้ล่วงล้ำ
เข้าไปสะกิดผิวกายได้ แต่ทว่า! บุรุษผู้นี้กระทำได้ด้วยอาการ
ประหนึ่งมายากล ซึ่งก็คือวิธีรูดดาบให้กลายเป็นใบจักรผันเร็ว
ประหนึ่งมีกังหันเหล็กพัดอยู่รอบกายเขานั่นเอง

ไม่ว่าปลายหอกอันใด จะล้ำเข้ามาทางด้านใด เป็นถูก
พัดกระเด็นออกไปทุกครั้ง เราดูกันไม่ทันว่าเขาปิดหอกเล่มไหน
ออกไปด้วยมือที่ถือดาบข้างไหน และไม่สามารถบอกได้จริงๆ
ว่า เขาหมุนดาบที่ควงอยู่ในมือเพียงสองเล่มปิดป้องไว้ได้เช่นไร
กัน แม้ ‘สัตย์นัต’...ครูดาบของพวกเราทุกคนอันขึ้นชื่อลือชาไป
ทั่วทั้งแผ่นดินเรื่องฝีมือเพลงดาบ และมีคำหวัจากฝ่ายทรรราช
ไม่น้อยกว่า ‘ผู้เฒ่า’ อรชุน แม้มาตกอยู่ในฐานะเช่นนี้ ข้าก็เชื่อ
ว่ายากนักที่จะเอาตัวรอดได้ ฐานะที่เพียงแต่คอยป้องกัน ปิดป้อง
ให้ถูกรุมกระทำเอาข้างเดียว โดยไม่ได้ตอบ

ข้าได้เรียนรู้ในวิชาเพลงดาบมาจากท่านครูสัตย์นัตจนกล้า
ที่จะอ้างได้ว่า ตนเองเป็นนักดาบผู้ชำนาญคนหนึ่งในแผ่นดินนี้
ก็ยังเห็นว่า กลเพลงดาบของจักราชผิดเพี้ยนไปจากเพลงดาบ
ของนักดาบมรกดนครจากอดีตมาถึงปัจจุบันโดยสิ้นเชิง ราว

กับเทพเจ้าจะประทานพลังฤทธิ์มาให้ฉะนั้น และเป็นเสมือน
กฤษดาภินิหารเสียมากกว่าจะเป็นฝีมือของมนุษย์ปุถุชนโดย
ปกติ เดียวนี้ข้าไม่สงสัยแล้ว เหตุไฉนบุรุษผู้นี้จึงมีรอยตำหนิ
มาตั้งแต่เกิด เป็นรูปกงจักรอยู่ใจกลางฝ่ามือ ดาบสองมือ
ที่เขาควงอยู่ ณ บัดนี้แหละคือคำตอบอย่างดีที่สุด

เสียงฟืมพำกระหึ่มของพวกเราทั้งหลายยิ่งดังเพิ่มขึ้นทุก
ขณะ จนในที่สุดกลายเป็นโห่ร้อง เอ่ยเรียกนาม ‘จักราช’ อยู่
อ้ออิง ส่วนทหารชำนาญหอกทั้งสี่ เมื่อยังไม่มีคำสั่งให้หยุดรบ
จากข้า ผู้เป็นผู้บังคับบัญชาการโดยตรง ก็ดูเหมือนจะยิ่งบ้า
ดีเดือด ชักมวกเวียนหลอกล่อเข้ารุมแทงโดยไม่ยั้ง แต่ทุกครั้ง
ก็ต้องผงะหลุดออกมาทุกทีเช่นกัน จนเวลาผ่านไปนานพอ
สมควร สังเกตเห็นได้จากทหารและม้า เหนือแตกเป็นมันระยับ
ต้องแสงแดด ซึ่งเริ่มจะสายขึ้นทุกขณะ แต่ก็ไม่สามารถจะทำ
ให้กงจักรที่พัดหมุนอยู่รอบกายจักราชบังเกิดช่องว่างขึ้นไม่

ความคิดของข้าขณะนั้น มันเป็นการเอาเปรียบกันอย่าง
ยิ่งที่คนคนหนึ่งจะควงดาบเพียงเพื่อป้องกันตัว ส่วน
คนอยู่บนหลังม้าถึงสี่คน ใช้หอกรุมแทงเพื่อหมายชีวิต ข้ามอง
เห็นชัด นี่เพียงแค่เจ้าชายควงดาบเพื่อป้องกันตัวเท่านั้น ถ้า
หากพระองค์จะทรงตอบโต้บ้างเล่า

ปานนี้ ทหารทั้งสี่ของข้ามิหวัหฺลุดไปนานแล้วหรือ

“หยุดเดี๋ยวนี้ หยุด!”

ในที่สุดข้าก็ชักม้าสะอึกเข้าไป ตะโกนขึ้นกึกก้อง น่าเสียง

แกว๊วกราดสำแดงความไม่พอใจที่เห็นทหารมือดีของข้าทั้งสี่คน
รวมทางชายผู้นั้นอยู่เป็นเวลานาน ก็ยังทำอะไรไม่ได้เลย

ขาดคำสั่ง ทหารทั้งสี่ ก็ผละออกจากการรวมทางจักรราช
แต่ละคนเหนื่อย หอบฮัก รวากับตีฝ่าทหารสักสองกองร้อยก็
ไม่ปาน ทั้งๆ ที่เห็นใจทหารของข้าเหล่านั้น ข้าแสรังแผดเสียง
ตุต่าบริภาษเอ็ดอิงไปทั่ว

“พวกเจ้าไม่ได้แทงจริงเลย ทำเหมือนจะเล่นละครหลอก
ข้า เพราะรู้อยู่แล้วว่า ‘ผู้เฒ่า’ ประรณนาที่จะรับชายผู้นี้ไว้ใน
ชมรมของเรา”

ทหารทั้งสี่เหนื่อยอยู่แล้วยังกลับยิ่งหน้าซึด เพราะความ
ตกใจเกรงกลัว ข้ากระชากออกจากแผงม้าประจำตัวขึ้นมาถือ
กระบี่ไว้ พร้อมทั้งกระตุ่นม้าให้เดินทื่อเข้าหาจักรราช ซึ่งบัดนี้
กำลังขมวดคิ้วยมองดูข้าอย่างฉงน

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าคงจะแทงพี่ได้ ‘จริง’ กว่าทหารทั้งสี่คน
นั้นกระมัง”

เขาร้องถามมา

ข้ายิ้มดูๆ

“ก็อาจจะไม่จริงนักหรอก แต่ขอดูฝีมือด้วยตนเองให้
ประจักษ์อีกครั้งเถอะ”

และโดยไม่ทันขาดคำพูด ข้ากระตุ่นม้าให้โผนเข้าใส่โดย
เร็ว จนจักรราชผู้ยืนเผลอตัวอยู่เพราะคาดไม่ถึง หหมดทางที่จะ
ขยับเขยื้อนทันปลายหอกของข้าพุ่งเฉี่ยวชอกคอของเขา ตรง
ตามเป้าหมายตาที่ข้าหมายตาไว้ก่อนแล้ว มันตัดเอาสร้อยซึ่ง
ทำด้วยเชือกเหนียวสีคล้ำ แขนวโลหะสีทองชนิดหนึ่งเป็นรูป

แบบกลมติดปลายหอกของข้าขึ้นมาในพริบตา จักราชปล่อยดาบในมือทั้งสองออก ทำอาการเหมือนตะครุบที่สร้อยดูไม่มีค่าเส้นนั้น แต่ข้าไปเสียแล้ว ด้วยความชำนาญก่อนที่สร้อยเส้นนั้นจะหลุดร่วงลงกับพื้น ข้าใช้ปลายหอกแกว่งควงเป็นวงกลมเลี้ยงสร้อยนั้นไว้ได้ โดยให้มันหมุนไต่เตี้ยะอยู่กับคมหอกของข้า พร้อมกับหัวเราะเย้ยหยันก้องไปทั่ว

ระหว่างที่จักราชและทุกคนยังตะลึงอยู่ที่นี่ ข้าเดาะสร้อยเส้นนั้นลงมารับไว้ด้วยมืออีกข้างหนึ่ง แล้วยกขึ้นดู

ตัวสร้อยย่อมไม่มีความหมายใดๆ ทั้งสิ้น เพราะข้าได้บอกแล้วว่ามันทำด้วยสายเชือกเหนียวอะไรชนิดหนึ่ง สีดำคล้ำ แต่โลหะที่แขวนติดอยู่กับสร้อย เรียกความฉงนฉงายให้แก่ข้าสุดที่จะกล่าวได้ มันเป็นทองคำทั้งแผ่น ทำเป็นรูปดวงสุริยากำลังเปล่งประกายแสง...แน่ละ นั่นคือตราของราชวงศ์เทพ! ซึ่งบิดาได้เคยเล่าให้ฟังว่าเป็นเครื่องหมายจากราชวงศ์เพียงชั้นเดียวที่ติดองค์เจ้าชายจักราชไปขณะที่พระมารดาพาเสด็จหนีระหว่างเกิดขบถ แผ่นทองนั้นสุกปลั่งต้องแสงตะวัน ส่องประกายวาววูบราวกับพระอาทิตย์ดวงที่สอง ซึ่งอยู่ในมือข้าจะนั้น

ข้ากำตรานั้นไว้นั่น โดยไม่ให้พวกเราคนใดทันสังเกตเห็น ภายของข้าสันสะท้านขณะที่จ้องดูเขา แต่อารมณ์ที่จิตต์ือดีของข้ายังอยู่ จักราชยามนั้น สีพระพักตร์ดูจะเผือดซีดลง เมื่อข้าใช้ปลายหอกตัดเอาตราประจำตัวไปได้อย่างรวดเร็วเกินกว่าที่เขาจะนึก ข้าได้ที่จึงขู่สาทักไปอีกว่า

“หอกแรกนี้ เพียงแต่เตือนท่านเท่านั้น ให้ระวังหอกที่
สองและสาม แม้จะไม่สาหัสถึงชีวิตแต่มันก็จะเริ่มเรียกเลือด
จากร่างพระองค์ละ เตรียมตัว! หยิบดาบทั้งสองเล่มนั้นขึ้นมา!”

เขาส่ายหน้าไปมาอย่างข่มขำ ไม่สนใจกับดาบทั้งสอง
เล่มที่ปล่อยให้ลงไปกับอยู่กับพื้น เพราะความตกใจในการจู่โจม
ที่ใดไม่ทันรู้ตัวของข้า

“เจ้าอยากให้เห็นเลือดในกายพี่ พี่ก็จะให้เห็น แต่จะ
ต้องมีการแลกเปลี่ยนกันบ้างละ โถมเข้าแทงเถิด เมยานี พี่
พร้อมแล้ว”

“ด้วยมือเปล่าเช่นนี้นะรี”

ข้าร้อง

“ใช่ ด้วยมือเปล่าทั้งสองข้างพี่นี่แหละ”

เขาตอบอ่อนโยนอยู่เช่นเดิม แต่ตาจ้องระวังข้าทุกอิริยาบถ

ข้าไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงไปแม้แต่นิดเดียว ทั้งๆ ที่เมื่อแรก
ก็หาเคยคิดที่จะทำอันตรายใดๆ เขาไม่ แต่บัดนี้ อำนาจโทสะ
มันเบดบังจิตใจของข้าหมดสิ้นก็ใครเล่าที่จะทำลายเมยานีเช่น
นี้แล้วยังมีชีวิตยืนอยู่บนปฐพีนี้ได้โดยหัวไม่หลุดจากบ่าหรือ
อกไม่ทะลุ

ม้าศึกของข้าก็โอดถลาเข้าใส่เขาในทันที พร้อมกับหอก
ในมือ ที่เสียดักวงนอกกะให้เสียบเข้าระหว่างกลางอกพอดี
ไต่ยคะเนแล้วว่า เขาจะต้องหลบออกซ้ายเพราะม้าของข้าเบียด
ขวา

การณ์ได้กลับเป็นตรงข้าม คาคณไม่ถึงไปหมด!

จักราชผู้แต่แรกยืนเฉยนิ่งอยู่ราวกับตุ๊กตาปั้นนั้น แทนที่จะหลบออกซ้าย เพื่อรับกับปลายหอกของข้าอย่างทีกะไว้ เขากลับติดกายสุดแรงเกิด พ้นช่วงของร่างกายส่วนหน้าอันพ่วงพีของม้าศึกเข้าไปทางด้านขวา ระหว่างที่ปลายหอกของข้าเสยอากาศที่ตามัวแต่จ้องอยู่ยังตำแหน่งเดิมกับที่เขาเคยยืนอยู่นั้น ได้ปรากฏว่า ขนคออันหนาทึบของม้าศึกอีกด้านหนึ่งได้ถูกมือเขาขยี้มไว้แล้ว

และชั่วเวลาอันประมาณความเร็วมิได้ จักราชได้เหวี่ยงกายขึ้นมาอยู่บนม้าตัวเดียวกับข้า วงแขนอันกำยำข้างที่จับขม่อมม้าไว้ บัดนี้เปลี่ยนมารัดไว้รอบเอวข้า ส่วนอีกมือหนึ่งก็จับข้อมือที่ถือหอกของข้าไว้ยกชูขึ้นสูง

ไม่เคยมีใคร หรือศัตรูใด สามารถกระทำกับข้าเช่นนี้ได้มาก่อน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องแทบว่าภูผาหน้าถ้ำของชมรมพวกเราจะถล่มทลาย แต่สำหรับข้านั้น...ไม่ได้ยินอะไรเสียแล้ว สองหูอื้ออึงไปด้วยลมแห่งโทสะและความอับอาย มือข้างที่ถือหอกของข้าข้างนั้น ไร้ประโยชน์เสียแล้ว เพราะแม้ว่าข้าจะแข็งแกร่งสักปานใด ก็หาได้แข็งแกร่งไปกว่าอู้งมอราวกับคิมเหล็กนั้นได้ อุปมาประหนึ่งเด็กน้อยที่ลองปลั่งกับผู้ใหญ่ฉะนั้น

มือข้างที่ถือบังเหียนม้าของข้า จึงปล่อยจากบังเหียน เอื้อมไปที่มิดสันข้างเอว บุรุษผู้นั้นก็รู้ทันอีก ด้วยวงแขนที่กอดรัดข้าไว้นั่นเอง เขาใช้อู้งมอตะครุบข้อมือข้างที่จะดึงมิดสันของข้าไว้ ขณะนั้นม้าศึกก็โผนผยอง ยกเท้าหน้าทั้งสองขึ้น ส่วนตัวข้าเองก็เปรียบเสมือนลูกไก่ที่ตกอยู่ในกำมือ หมดทางกระดิกกระเดี้ย

ไต่ยลั่นเชิง มีหอกในมือก็แทงไม่ได้ มีมีดสั้นติดเอวอยู่ แม้จะ
 ชักจากฝักก็ถูกยึดไว้ ช้ายังถูกกอดรัดสัมผัสจากเบื้องหลังจาก
 ชายผู้ที่เข้าสบประมาทไว้

มันช่างเป็นภาวะที่กระอักกระอ่วน น่าเจ็บใจอะไรเช่น
 เน

พฤติกรรมนั้น เกิดขึ้นเพียงไม่ถึงจิตใจเท่านั้น พลันชอก
 หูซาก็ถูกสัมผัสด้วยริมฝีปากอบอุ่น พร้อมกับเสียงกระซิบนุ่มๆ
 ว่า

“เมยานีเอ๋ย ผีเจ้าปรารถนาจะได้เห็นเลือดผี ว่าเป็น
 ผีเช่นเดียวกับเลือดของเจ้าหรือไม่ก็จงไปเกิด ไปในที่ลับตาให้
 ห่างไกลจากกองกำลังเหล่านี้ แล้วผีจะแบะอกให้เจ้ากรีดตามใจ
 ทบปทีเดียว”

กล่าวเพียงแค่นั้น เจ้าม้าเจนศึกผ่านมาหลายสงคราม
 ของซำก็พุ่งโผนราวกับลมพัดไปเบื้องหน้า เทวะ! มันถูกบังคับ
 ไต่ยคนที่นั่งซ้อนหลังซ้ำเสียแล้วหาได้ไปตามทิศทางที่ซ้ำปรารถนา
 ไม่ ทั้งๆ ที่ซำก็พยายามทุกวิถีทางที่จะเหนี่ยวรั้งมันไว้ มันควบ
 ตะบึงเต็มฝีเท้าห่อเหี่ยวตกลงจากลานหน้าผากลางชมรมของเรา
 แล้วก็โลดแล่นฝ่าไปในทุ่งทานตะวันอันกำลังออกดอกสีเหลือง
 สะพรั่งเต็มทุ่ง น่าประหลาดใจน่าเจ็บใจ ที่ไม่มีทหารของเรา
 คนใดตามมาเลยสักคน ซึ่งเข้ามาทราบภายหลังว่า กองทหาร
 ม้าของซำกำลังออกติดตามมา แต่ท่านผู้เฒ่าคือบิดาของซ้ำเอง
 ห้ามไว้

“ปล่อยน้องลูกสาวหัวดีของซ้ำให้มันเรียนรู้เอาเอง ว่า
 มันไม่ใช่ผู้ที่จะชนะเสมอไปหรอก!”

นั่นคือเสียงตะโกนของท่าน ซึ่งพวกทหารแอบมากระซิบ
บอกข้าภายหลัง

ชั่วลัดนิ้วมือ ด้วยผีเท้าอันเยิ้มที่ห่อตะบึงเต็มเหยียด
นั่น เราทั้งสองซึ่งพยายามที่จะต่อสู้กันอยู่บนหลังม้าในทุกวิถีทาง
ก็ห่างที่ตั้งชมรมของเราออกมาลิบลิบ ในที่สุด ม้าได้บรรลุถึง
เนินหญ้าริมธารสายเล็กๆ อันอาเกียรณกลั่นบุปผาชาติที่กำลัง
เบิกบานสะพรั่ง ผู้ที่บังคับอยู่บนหลังม้าและยังบังคับอยู่ด้าน
หลังของข้า ก็พ่อนผีเท้าม้าลง ในที่สุดมันก็มายืนสงบนิ่งอยู่ได้
ร่วมไพรใหญ่อันแผ่ฉายาร่มรื่นเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงลมพัด
ใบไม้ไหว เสียงนกร้อง และเสียงลมหายใจหอบของข้า

เขายังกอดข้าหนึ่งอยู่เช่นนั้น

“ปล่อยข้า!”

ในที่สุด ข้าก็แผดเสียงลั่นออกมาด้วยอารมณ์หญิง
มีเสียงหัวเราะหุ่่มกั๊วกรอกที่ช่องหูของข้า และที่
เรือนผม ซอกคอ ตลอดจนปลายแก้ม ก็รู้สึกกับริมฝีปากอุ่น
ซึ่งคลึงเคลียเบาๆ ไปทั่ว

“เมยานี้...ในการศึกสงคราม หรือการต่อสู้เพื่อจะเอาชีวิต
ซึ่งกันและกันนั้น เจ้าจะไปตวาดศัตรู ด้วยประโยคที่เจ้าตวาด
แก่พื้ันนี้ได้หรือ ใครเขาจะปล่อยเจ้า นอกจากจะเร่งบีบคอเสีย
ให้ตาย”

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็เสียทีแล้ว บีบคอข้าเสียให้ตาย”

จักราชหัวเราะอีก รู้สึกว่าอารมณ์ของเขายามนั้นแจ่มใส

กิ่งเก็ก ผิดกับข้า ซึ่งชุ่นม้วนเฉียว ทั้งขัดแค้น ทั้งอับอายจน
ล้มตัวเองไปเสียณั้คว้า ข้าคือเมยานี ผู้บัญชาการทหารม้า
ทมิฬล่าสังหารอันแกร่งกร้าว กลายเป็นอิสตรีผู้กระเจ้ากระงอด
ตมเวฏ์กรรมดาไปเสียแล้ว

“เจ้ามีบุญคุณกับพีนั้ก อุตส่าห์ไปรับมาจากที่พักกลาง
ตึกเพื่อจะให้พีนั้มือศัตรูของเรา พี่จะบีบคอเจ้าให้ตายได้อย่างไร
หากจากจะโอบไว้แนบอกรเพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงความขอบคุณ
เท่านี้”

แล้วเขาก็เริ่มต้นจุมพิตข้า จากด้านหลัง จนทำให้ข้า
แทบขาดใจตายด้วยรสสัมผัสนั้น บ่ายเบี่ยงสะบัดหน้าหนี
ทญ่ไปมา ข้ายังดินหนีจูบก็ดูเหมือนจะทำให้เขาเบิกบานใจ
และเร่รังแกข้าเพิ่มขึ้นเท่านั้น

ในที่สุด ข้าก็นึกถึงกลยุทธ์ของหญิง และเคยใช้เมื่อสมัย
ที่ข้ายังเยาว์วัยขึ้นมาได้ ข้าแสวงสบเฉยอยู่ครู่ พอได้โอกาสก็
ก้มกั้ที่แขนข้างที่เขาโอบรัดข้าไว้โดยแรง จักราชร้องออกมา
ด้วยความสะดุ้งตกใจ ปล่อยวงแขนออกจากการกอดรัดทันที
มันเป็นพอดีกับที่จังหวะซึ่งข้ากระต๊บโกลนกระตุ้นด้วยบังเหียน
ม้าศึกคู่ใจ ตกอยู่ในอำนาจของข้าอีกครั้ง มันส่งเสียงร้องคะนอง
ก้อง โผนผกขานหน้าทั้งคู่ขึ้น แล้วกระโจนพรวดไปเบื้องหน้า

จักราชหล่นจากเบื้องหลังม้า ไปนอนตะแคงอยู่กับพื้น
คราวนี้ข้าก็วกม้ากลับมาอย่างรวดเร็วอีกครั้ง หอกยังกระชับ
แน่นอยู่ในมือ ข้าเงื้อขึ้นสุดช่วงแขน หมายถึงเจ้าชายผู้นอน
นิ่งอยู่เพราะไม่ทันในกลยุทธ์ข้อนี้ของข้า ระยะมันห่างกันเพียง

3 วา ระหว่างเป้าสังหารกับปลายhook ซึ่งเป็นระยะพุ่งชัดซึ่งไม่เคยพลาดเลย

ตาต่อตาเราประสานกันหนึ่ง ช้ำกัตรีมฝีปากแน่น ส่วน
เขายังยิ้มๆ...ต่างฝ่ายต่างตะลึงนิ่งกันไปชั่วครู่ ขณะนั้น ภาพ
ของเราทั้งสองรวมทั้งม้าศึกอีก 1 ตัว จะกลายเป็นภาพปั้นหนึ่ง
ไปฉะนั้น

ครั้นแล้ว เหมือนจะมีอะไรผ่านวูบขึ้นมาในใจ ภาพชนิดนี้ ข้าเคยผ่านมาก่อนแล้ว ณ ที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งลักษณะเหมือนกันทุกอย่าง...ชายคนหนึ่งปราศจากอาวุธ วรหน้าและเรือนกายสง่างามนัก นอนตะแคงอยู่กับหญ้า ห้างออก...เป็นตัวข้าเองที่อยู่บนม้าศึก กำลังเจียดเจือหอกร เตรียมจะพุ่งไปสังหาร...ข้าเคยฝันไปก่อนหรือเปล่าหนอ และไม่เคยเก็บมาคิดจำได้อีกเลย จนกระทั่งข้าได้มาพบกับแผ่นภาพแท้จริง ณ วันนี้

“ใช่แล้ว มันเป็นความฝันนั่นเอง ฝันเป็นलगบอกเหตุ-
การณ์ล่วงหน้า ที่ผ่านมาเมื่อไม่นานนี้นัก แต่ข้าไม่สนใจลืมเสีย
อีก มานึกขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเผชิญจริงอยู่ ณ บัดนี้”

นานต่อมา ม้าศึกสะบัดชนคอร้องขึ้นเบาๆ เหมือนจะ
เตือนให้ข้าเร่งสังหาร เมื่อนั้นจึงเป็นการปลุกภวังค์คิดของข้า
ส่วนเขาก็คงเช่นกัน ได้ยกแขนข้างที่ถูกข้ากัดขึ้นชูให้ข้าเห็นซ้ำๆ
กล่าวทำลายความเจ็บมาทั้งที่หน้ายังยิ้มว่า

“เจ้าอยากให้เห็นเลือดพี่ ก็นี้ยังงีละ มันหลังออกมาแล้ว แต่มันหลังลงมาด้วยคมฟันของเจ้า หาได้หลังออกมาจากคมอาวุธไม่”

ความรู้สึกของข้า ผันแปรไปอีกรูปหนึ่ง จนบอกไม่ถูก

เกิดให้เหลือแต่ความอู้จ้อบอาย และประหม่าชวนเงินไปหมด
 ทกกก็ยังคงเงือร่าอยู่เช่นนั้น จะลดลงเสียเข้าฝักก็กระไรอยู่
 ที่เง้งขว้างเลยศีรษะเขาไปเสียบั่นไปมาอยู่กับรากไทร เหนือ
 ฝาพะของเขา แล้วชักม้ากลับ ตั้งใจว่าจะเผ่นหนีไปเสียให้พ้น

“เมยานี!”

เสียงเรียกเบาๆ ปนกระแสวิงวอนของเขานั้นเอง ทำให้
 ที่ต้องชะงัก หยุดนิ่งไปชั่วอึดใจอย่างทำอะไรไม่ถูก

“เจ้าจะทิ้งพี่ไว้ที่นี่ ภายหลังจากประทุษร้ายพี่สำเร็จแล้ว
 หรือ?”

ข้าไม่ตอบ ยังยืนม้านิ่ง

“หากเจ้ากลับไปถึงชมรม จงบอกกับผู้เฒ่าตามตรงเถิด
 ว่า พี่ตกม้าอยู่นี้ และอันเนื่องจากเมื่อคืนที่ผ่านมา พี่ไม่ได้นอน
 แยกตลอดทั้งคืนเพราะรอคอยการมารับตัวของเจ้า เช้านี้พี่ง่วง
 แก่ จะนอนหลับสักตื่น”

“พระองค์จะนอนหลับ...”

ข้าได้ยินเสียงตัวเองพูดเช่นนั้น ด้วยประโยคอันตะกุก
 ตะกัก

“ใช่ พี่นอนหลับสักงีบ”

“ที่นั่นะรี?”

“ก็จะให้พี่หลับที่ไหนเล่า สำหรับคนอาภัพเช่นพี่ อุตส่าห์
 บุกบันฝ่าภัยมาสารพัดสิ่ง หวังจะได้กลับคืนบ้านเกิดเมือง
 แดน แต่กลับพบสาวบ้านเดียวกัน รูปสวย แต่ใจดำนัก รับพี่
 มาจากคณะเดินทางเพื่อให้พ้นเงื้อมมือทรราชแล้ว กลับจะมา
 ขำพี่เสียเองอีก”

คำพูดนั้น ข้าตระหนักว่าเป็นคำสัพยอก แต่มันก็กินใจ
เสียดแทงข้านัก ข้าชักม้ากลับมา เหยาะเข้ามาใกล้จนถึงตัว
แล้วกระโดดลงจากหลังม้า เอื้อมมือไปจับแขนของเขาข้างที่ถูก
ข้ากัดขึ้นตรวจดูบาดแผล มันไม่ลึกนัก และเลือดออกซึมเพียง
เล็กน้อย ต่างฝ่ายต่างไม่ได้พูดอะไรกันเลย ข้าดึงผ้าพันคอออก
จัดการคัดเลือดจากรอยฟัน แล้วมัดพันไว้ด้วยผ้าพันคอผืนนั้น
เขายิ้ม พึมพำชอบใจ แล้วทำท่าจะเอนกายลงนอนอีกครั้ง แต่
ข้าซ่อนประคองต้นคอแน่นไว้ ก่อนที่จะถึงรากไทรอันแข็งแกร่งต่าง
แล้วบรรจงวางศีรษะนั้นลงกับตักของข้า

“เมยานี!”

เขาอุทานแผ่วเบา สีหน้าประหลาดใจ

อำนาจอันใด ไม่อาจบอกได้ ทำให้ข้าก้มต่ำลงไปจุมพิต
เบาๆ ที่ริมฝีปากและหน้าผากนั้น เป็นการกระทำครั้งแรกใน
ชีวิตของข้าที่จะมีต่อชายใดเว้นบิดา พลังกระซิบ

“นิทราเสียเถิดเพคะ ณ ตักของเมยานี ตักของหญิงชาว
มรกตนครซึ่งมิได้ปราศจากน้ำใจสำหรับพระองค์เลย และเป็น
ตักที่รอคอยองค์พระยุพราชมาตั้งแต่เกิด จนกระทั่งทุกวันนี้
หม่อมฉันเฝื่อนหาพระองค์อยู่ทุกวันคืน แต่หาเคยเชื่อไม่ว่าจะ
มีโอกาสได้พบตัวจริง อา!...จักราช...เจ้าชายของประชาชาวมรกต
นครทุกคน เว้นแต่พวกทรราช”

พร้อมกับกล่าว ข้าบรรจงผูกสร้อยตราราชวงศ์คืนให้กับ
เขาด้วยมืออันแผ่วเบา ดวงตาคู่นั้นเผยขึ้นมองหน้าข้าอีกครั้งแล้ว
ก็พริ้มกลับไปในชั่วไม่นานนัก...หลับเหมือนทารก!

เสียงเล่าเรื่องของเมยานี ค่อยๆ แผ่วเหือดหายไป ตวงตาเป็นประกายวาววามประหลาดทอดทับอยู่ที่เปลวไฟใน กองเหมือนจะจ้องให้เกิดเป็นภาพในอดีตที่ผ่านมาไม่นาน หรือ เองจะคิดอะไรอยู่ในขณะนี้ ฝ่ายที่รับฟังอยู่ทั้งสองก็ไม่อาจ ทราบได้

รพินทร์กับคาริน หันมามองดูตากันโดยไม่ตั้งใจ แล้ว ตาก็เปลี่ยนสายตาไปจับยังแม่เสือร้ายเมยานี แห่งกองโจร หรือ กองทัพประชาชนอีกครั้ง

ใบหน้างามหมดจดของนางกระทบบเปลวไฟที่แลบเลียอยู่ ในกองเป็นสีแดงปลั่ง

ครั้นแล้ว รพินทร์ก็เป็นคนทำลายความเงิบมาอีกว่า

“รู้สึกว่เรื่องราวระหว่างเจ้ากับเจ้าชายจักราช มิได้สุด เน้นลงเพียงเท่าที่เล่ามามิใช่หรือ ทำไมเจ้าไม่เล่าไปให้ตลอด”

เมยานียังคงเงิบเฉยอยู่ คารินจึงหัวเราะเบาๆ สะกิดที่ เ่าจอมพรวานของหล่อนแล้วว่า

“เรื่องมาถึงจุดชะงักเอาตรงที่ จักราชกลับไปบนटकของ แม่สาวน้อย ณ ไตรัมไทรริมฝั่งธารอันหอมหวานอบอวลไปด้วย กลิ่นดอกไม้ป่าและธรรมชาติสันโดษเช่นนั้น ยังมีอะไรที่คุณ อกากจะแคะไค้แม่สาวน้อยผู้นี้ต่อไปอีก คุณนี้จะทำเป็นคนไม่มี มรรยาทไปถึงไหนกันนะ จึงถามรูกเราเสียจนเมยานีตั้งตัวไม่ติด ทีเดียว ทีสมัยคุณเข้าไปติดอยู่ในถ้ำกับมาเรียสองต่อสองตลอด ทั้งคืน ยังไม่มีใครในพวกเราแม้แต่ตนเองสนใจที่จะแคะไค้อะไร คุณเลย ระหว่างคุณกับฉันก็หลายครั้งที่เราหลงพลัดไปด้วยกัน

ตามลำพัง ก็ไม่มีพวกเราคนใดซักถามอะไร พบหน้าเห็นว่ามีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยก็ดีใจที่สุดแล้ว”

รพินทร์โบกมือ สีน้ายู่ยี่ เขารู้ว่า ดารินเพียงสัพยอกเล่นเท่านั้น

“ผมไม่ได้หมายความว่าลึกลับอย่างที่คุณหญิงเข้าใจนั้น แต่ผมต้องการรู้ว่า ทั้งสองคนปลื้มตัวออกมาจากชมรมนานสักเท่าใด และกองทหารม้าของเมยานีเอง หรือผู้เฒ่าอรชุนออกมาตามหรือไม่ มีการเจรจาหรือวางแผนกันอย่างไรต่อไป เพราะเท่าที่เมยานีเล่ามาให้ฟังนั้น สรุปได้แต่เพียงว่า ในที่สุดหล่อนก็ยอมรับว่า แงชายคือเจ้าชายจักราชของหล่อน ยอมศรัทธาในฝีมือในการที่จะมาเป็นผู้นำเท่านั้น”

ระหว่างที่ทั้งสองโต้เถียงกันเอง เมยานีคงนั่งเหม่อลู่กองไฟเหมือนจะไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้นอยู่ตามเดิม ดารินจึงเอื้อมมือไปโอบเอาไว้ นางสะดุ้งเบาๆ อย่างตกใจ เพราะคิดอะไรพลิดอยู่ แล้วหันมายิ้มเงื่อนแก้มกับ ‘นายหญิง’

“เราต้องการให้เจ้าเล่าเรื่องราวต่อไปอีก เมยานี”

ดารินพูดอ่อนหวาน เมยานีละสายตาจากกองไฟ มองสูงขึ้นไปบนท้องฟ้าซึ่งกำลังสว่างเรืองอยู่ด้วยดวงจันทร์ สีน้าและอาการของนางอยู่ในภาวะเพ้อฝันเต็มด้า ขณะที่เอ่ยคำกล่าวต่อมาว่า...

“...บนटकของข้า เจ้าชายหลับอย่างสนิทและเป็นสุข หลับอย่างไว้วางใจในทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่เฉลียวระแวงคิดเลย

๑๑ ข้าพเจ้าเชื่อคอเสียเมื่อใดก็ได้ หรือมิฉะนั้น ระหว่างที่ข้าพเจ้า
 ถูกมัดให้เป็นเชนยหนูนอนอยู่นั้น หากทหารหลวงของทรราชผ่าน
 ๑๒ หรืออาจเกิดเหตุฉุกเฉินใดๆ ซึ่งหมายถึงอันตรายจะมาถึง
 ตัว พระองค์ก็หาสนพระทัยไม่ เหมือนจะปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้
 อยู่ในความอารักขาคุ้มครองของข้าแต่เพียงผู้เดียวจะนั้น...

ในขณะนั้น ดวงใจของข้าว่าวุ่นจนสุดประมาณ ความ
 ไม่กล้าไม่อาจบอกได้ ข้านั่งพิศดวงพักตร์ที่มีดวงเนตรทั้งสองหลับ
 เกล่ และลมหายใจแผ่วระรวยเป็นจังหวะสม่ำเสมอ นั้น แล้วก็
 บอกกับตนเองว่าข้าจะไม่ยอมให้ภัยอันตรายใดๆ เกิดขึ้นแก่ชาย
 ผู้นี้ได้เลย ตราบใดที่ลมหายใจของข้ายังอยู่ ระหว่างที่เขานอน
 หลับไปติดต่อกันไปเป็นเวลานานนั้น ข้ามีอาจที่จะเขี่ยอนขยับ
 ๑๓ ได้ แม้จะเมื่อยแสนเมื่อย ด้วยเกรงว่าการขยับไหวกายของ
 ข้า จะกลายเป็นการทำลายนิทรารมณ์อันเป็นสุขของเขา มือหนึ่ง
 ข้าบรรจงลูบไล้แผ่วเบาไปตามใบหน้าและเรือนผมอันหยักเป็น
 คั่นงามของเขา อีกมือหนึ่งก็ทำหน้าที่พัดวีมิให้เหลือบยุงรินไร
 หวังแมลงใดมาก่อความรำคาญแก่เขาขณะหลับ ม้าศึกแสนรู้
 ของข้า แม้จะมีได้ผูกไว้ ก็ไม่เตลิดไปไหน มันเล็มหญ้าวันเวียน
 อยู่ใกล้ๆ เราทั้งสองนั่นเอง...

ประมาณเที่ยงวัน โดยตักของข้าแทนหมอนนอนอยู่นั้น ข้า
 ก็แว่วเสียงฝีเท้าม้าหมู่หนึ่ง ประมาณไม่เกิน ๑๐ ควบเหาะๆ ตัด
 ทุ่งทานตะวันตรงเข้ามา ทิศทางของเสียงที่แว่วมานั้น บอกได้
 ชัดว่าเป็นการมาโดยสะกดรอยม้าของข้าที่ล่องหน้ามาก่อนแล้ว
 นั่นเอง และเสียงที่ควบกับอีกหลาย ๆ อย่างในสัญชาตญาณเคย

จีน บอกให้ข้าทราบโดยว่า เป็นคนของฝ่ายข้า หาใช่ฝ่ายทหารหลวงไม่...”

“ด้วยความตกใจ ระคนขวยเขินที่ตักของข้ากลายเป็นที่หนุนนอนของชายผู้นั้น ข้าจึงรีบซ่อนศีรษะของเขาลงจากตัก และวางพาดลงกับรากไทรตามเดิม และนั่งเฝ้าในลักษณะที่ไม่สามารถจะบรรยายความรู้สึกได้ถูกอยู่ตรงนั้น เขาจะสะดุ้งตื่นขึ้นเพราะเสียงฝีเท้าม้าที่เคลื่อนเข้ามาใกล้ หรือจะตื่นขึ้นเพราะข้าวางศีรษะของเขาลงกับรากไทรหรือไม่ขณะนั้นข้าไม่อาจทราบได้ เพราะเห็นดวงตาปิดสนิท และไม่ไหวติงอยู่เช่นเดิม ปล่อยให้ข้านั่งคุกเข่าบีบมือทั้งสองเข้าหากันอย่างทำอะไรไม่ถูก...”

เป็นจริงดังที่คิดไว้ คนของฝ่ายเราจริงๆ ที่แคะรอยมา และก็ที่น่าตกใจที่สุดก็คือ ผู้เฒ่าอรชุน อันเป็นบิดาของข้า ครูดาบสัตย์นั้ต์และผู้ใหญ่ในชมรมของเราอีก 2-3 คน พร้อมกับทหารม้าขอเข้าหมู่หนึ่ง กำลังเหาะม้าเข้ามา ท่านผู้เฒ่าขี่ม้าอยู่หน้าหมู่ สีหน้าบึ้งตึงอยู่เช่นนั้น และเพิ่มขึ้นอีกด้วยแววพิศวงกังขาเหลือประมาณเมื่อยืนม้ารายล้อมข้าผู้นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ จักราช ซึ่งนอนนิ่งสนิท ท่านผู้เฒ่ากวาดสายตาสำรวจมองไปรอบด้าน อย่างจะแสวงหาร่องรอยอะไรออกมาให้ได้ และในที่สุด ก็เปลี่ยนสายตาจับจ้องที่เจ้าชายกับข้า ซึ่งบัดนี้ นั่งกอดันหน้าก้มหน้าเฉย

“นั่งลูกโอหัง และถือดี บอกมาเดี๋ยวนี้ เจ้าวางกลอุบายทำร้ายองค์ยุพราชเช่นไรจึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้”

เสียงบิดาตวาดข้ามมาเบาๆ แต่ก็ไม่มีใครลงจากหลังม้า นอกจากยืนม้ารายล้อมข้าอยู่เช่นนั้น

“โอ...!”

ข้ากระอักกระอ่วน อีกอึดต่อช้อกล่าวหานั้น หน้าซีด

“หามิได้ ท่านบิดา ไม่มีใครในแผ่นดินนี้ ที่จะสามารถ
ทำร้ายองค์จักราชได้”

ข้าตอบติดตะกุกตะกัก พลาจข้าเลื่องไปทางใบหน้าของ
ทนายนั้น แล้วข้าก็สำเหนียกในทันทีที่เห็นว่า เขาคงตื่นนานแล้ว
คงตั้งแตได้ยินเสียงฝีเท้ามาแว่วเข้ามา แต่แสร้งทำเป็นไม่รู้สีก
หน้าตาเฉย ริมฝีปากนั้นดูเหมือนจะมีรอยยิ้มนิดๆ

“ใช่! ไม่มีใครจะทำร้ายองค์จักราชได้ซึ่งๆ หน้า แต่พ่อ
ไม่ไว้วางใจในอุบายของเจ้า เจ้าอาจแสวงหาเล่ห์กลได้สารพัดวิธีเพื่อ
ที่จะเอาชนะเจ้าชายให้ได้ โดยไม่คำนึงถึงว่าพระองค์จะบาดเจ็บ
หรือมีอันตรายเช่นไรหรือไม่ บอกมาตามตรง เจ้าทำอะไรวงค์
กษัตริชนหนึ่งไปเช่นนั้น”

บิดารุกกระชั้นช้อกล่าวหาเสียจนข้าตกประหม่าว่วนวาย
ไปหมด อนิจจา! ข้าจะบอกได้หรือว่า สิ่งที่ข้าทำร้ายเจ้าชาย
ก็คือ เพียงแต่กัดเอาที่แขน ครั้นแล้วก็ต้องชดใช้ความผิด
ในประทุษกรรมนั้น ด้วยการเสียสละตัวให้เป็นทีหนูนอน
จนเจ้าของดักเมื่อยขบไปหมดเพราะไม่กล้าขยับเขยื้อนกาย

“เจ้าชายบรรทมหลับไปต่างหาก และข้านั่งเฝ้าพระองค์”

ข้าละล้าละลักบอกออกไปเช่นนั้น ทุกคนมองข้า และ
กษัตริย์ยังบรรทมนิ่งเหมือนจะไม่หายใจอยู่ด้วยความกังขาซีด
เฉย

“จากเช้า จนถึงเที่ยง ที่เจ้าเอาเจ้าชายผละหายออกมา
จากชมรมของเราในลักษณะคู่ต่อสู้ที่ประลองฤทธิ์กันจนถึงที่สุด

เห็นนานผิดปกติ พวกเราก็ตามมา แล้วก็เห็นเจ้าชายบรรทมนิ่ง
 อยู่ที่นี่ หอกของเจ้าเองก็ยังปักคาอยู่กับรากไทรนั้น คำตอบของ
 เจ้าก็คือไม่ได้ทำอะไรเลย เจ้าชายบรรทมหลับไปเองกระนั้นหรือ?”

ครูดาบสัตย์นักร้องถามมาบ้าง ดูท่าที่ข้าจะตกที่นั่งลำบาก
 เสียแล้ว

“พระองค์บรรทมหลับจริงๆ รับสั่งว่าอ่อนเพลียมาหลาย
 ราตรีแล้ว และจะขอบรรทมได้รึมไทรนี้ ข้าจึงไม่อาจทอดทิ้งไป
 ได้ ต้องคอยเฝ้าดูแลอยู่ ด้วยเกรงจะเกิดภัยใดๆ ขึ้น ข้าจึงไม่
 ได้กลับไปส่งข่าวที่ชมรมเพราะเหตุนี้”

“เออละ เมื่อเจ้าว่า เจ้าชายบรรทมหลับไปเฉยๆ โดยไม่
 ได้เกิดอันตรายใดๆ ขึ้นจากน้ำมือของเจ้า ก็จงปลุกพระองค์
 ขึ้นเดี๋ยวนี้ซิ!”

ข้าอยากจะร้องไห้เสียจริงๆ ในขณะนั้น ข้ารู้ว่าจักราช
 ตื่นแล้วและนอนฟังอยู่ เหตุใดเขาจึงไม่ลุกขึ้นมาแก้ข้อกล่าวหา
 ที่รุมคุกคามข้าอยู่ในขณะนี้

ข้านั่งตะลึงงงอยู่เป็นครู่ เพราะถูกเกรี้ยวกราดซ้ำมาอีก
 ก็โผเข้าไปเขย่าสั่นปลุกบุรุษผู้นั้น...บุรุษผู้นอนหนุนตักข้ามาอย่าง
 สบายจากเข้านจนกระทั่งเที่ยง เขาแน่นิ่งไม่ไหวติงเลย ทำอาการ
 เสมือนคนสลบหรือคนตายฉะนั้น ข้ายังจิตใจหวั่นไหวจนบอก
 ไม่ถูก เริ่มจะบังเกิดความไม่แน่ใจขึ้น จึงก้มहुลงไปฟังเสียงลม
 หายใจของเขาก็พลันได้ยินเสียงกระซิบเบาๆ จากริมฝีปากนั้นว่า

“เมยานีเอ๋ย พี่ตายไปเสียแล้วด้วยมนต์สะกดแห่งอ้อม
 ตักของเจ้า...อยากจะให้พี่ฟื้น ก็จงจูบปลุกพี่สักครั้ง มิฉะนั้นพี่
 จะนอนตายอยู่เช่นนี้ตลอดไป”

ถ้าคนมารยากล่าวแก่ข้าเช่นนี้ โดยไม่มีใครอื่นเลย ข้าก็
คงจะสนองตอบให้ได้ด้วยความเต็มใจยิ่ง แต่ที่ ทั้งพ่อ ทั้งที่
ปรวักษาผู้ใหญ่และคนอื่น ๆ ของเราแวดล้อมเต็มไปหมด ข้าจะ
ปฏิบัติตามที่เขาสั่งแกมบังคับนั้นได้อย่างไร

พลันข้าก็บังเกิดอารมณ์ฉุนโกรธและขวยอายขึ้นในบัดนั้น
จะทนกับความรู้สึกอื่นๆ อีกหลายชนิดที่จำแนกไม่ถูก ดูเหมือน
จะมีความขำขันเข้าปะปนด้วย จึงโดยปัจจุบันทันด่วนนั้นข้าหยิก
โตกแรงที่ต้นแขนของคนมารยา พร้อมกับผลักเขาพลิกกลิ้งศีรษะ
ตกจากรากไทโรไปทางหนึ่ง แล้วข้าก็ผุดลุกขึ้นโดยเร็ว วิ่งปราด
ไปที่ม้า กระโดดขึ้นหลัง ห่อเหี้ยดบ้ายหน้าหนักกลับไปยังชมรม
ของเรโดยไม่ฟังเสียงว่า บิดาหรือใครต่อใครจะร้องตะโกนไล่
หลังข้ามาด้วยสรรพสำเนียงแสดงความตกใจเช่นไร

แล้วข้าก็มารู้ภายหลังว่า เมื่อข้าผลักจนคนเจ้ามารยา
พลิกตะแคงไปและแผ่นหนึ่ไปโดยไม่ฟังเสียงใครแล้ว เขาผู้นั้นก็
ผุดลุกขึ้นโดยดี และได้แจ้งแก่ ‘ผู้เฒ่า’ กับทุกคนที่กระโดดลงจาก
ม้ามารายล้อมว่า เขาได้นอนหลับไปภายหลังจากที่นั่งสนทนา
กับข้า และเพิ่งจะมาตื่นขึ้นเมื่อถูกข้าผลักโดยแรง ข้ายังสร้าง
วางแผนไว้ถามหาข้าเสียอีกว่าอันตรายกันไปไหนเสียแล้ว

จึงเป็นอันว่าเรื่องราวทั้งหลาย นับจากที่เขาได้โดดขึ้น
เกาะหลังม้าข้า และควบตะบึงผ่านทุ่งทานตะวันมา จน
กระทั่งมาถูกข้ากีดขวางเอาที่ไ้ร่มไทโร รวมทั้งนอนหลับ
อยู่กับตักข้านั้น เรารู้กันแต่ในใจเพียงสองคนเท่านั้น ไม่มี
ใครอื่นใครู้เห็นด้วย

ตลอดทั้งบายวันนั้น ข้าไม่เข้าหน้าเขา หรือบิดาเลย
 ภายในชมรมของเรา ข้าทราบว่าเจ้าชายจักราช ซึ่งบัดนี้พวกเรา
 ทุกคนยอมรับรองแล้วว่า เป็นองค์จริงที่เสด็จหนีรอดภัยขบถใน
 ครั้งนั้นออกไปได้และกลับคืนมาแล้ว ได้มีภารกิจที่จะปริกษา-
 หารือกับบุคคลสำคัญในขบวนการของพวกเรา แต่ถึงอย่างไรก็
 ไม่มีข้าเข้าร่วมอยู่ด้วย เพราะข้าขี่ม้าเตลิดเที่ยวไปเสียจากชมรม
 โดยย่อนวกกลับมา นั่งรำพึงอยู่ที่ใต้ร่มไทรริมธารน้ำตามลำพัง
 อีกครั้ง

เที่ยงของวันเดียวกันนั้นเอง มีรายงานข่าวจากหน่วย
 ลาดตระเวนของเราแจ้งให้ทราบว่า หมู่บ้านสิงคาล อันเป็นแหล่ง
 เคยหาเสบียงของพวกเรา ได้ถูกกองทัพของรหัสยะเข้าทำการ
 กวาดล้างเผาผลาญและสังหารจนหมดสิ้น ไม่ว่าสตรีหรือเด็ก
 คนของเราที่แทรกซึมอยู่ในหมู่บ้านนั้นได้ยิงธนูอาบยาหมาย
 สังหารรหัสยะขณะที่สังการอยู่ แต่บังเอิญกุดะมะที่ปริกษาฝ่าย
 ทหารรับเคราะห์แทน คนของเราอีกจำนวนหนึ่งถูกจับเป็นนัก-
 โทษ ซึ่งจะต้องถูกนำตัวเข้าพระนคร พร้อมกับ ‘เซलयต่างแดน’
 ที่รหัสยะจับกุมมา

ข้าทราบข่าวนี้เช่นกัน แต่ดังได้บอกแล้ว ตลอดเวลาของ
 วันนั้นจิตใจของข้าไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัว มันล่องลอยเตลิดไป
 ไกล ในสมองก็สับสนอลหม่านไปหมด ข้านั่งจมอยู่ใต้ร่มไทร
 นั้นนานแสนนาน จนดวงตะวันบ่ายคล้อยลงทุกขณะ แล้วทหาร
 สนิงของข้าคนหนึ่งก็ห้อมม้าตะบึงมาตาม ‘ผู้เฒ่า’ มีคำสั่งที่จะ
 ให้ข้าปฏิบัติงานเป็นการด่วน ข้าจึงจำใจต้องตามคนสนิงของ
 ข้าไป

บัดนี้ เขาผู้นั้นอยู่ในชุดสงคราม เป็นชุดออกศึกของ
ขัตติยราชแห่งราชวงศ์เทพ! เกราะทองคำที่ทำเป็นรูปเกล็ด
ซ้อนกระทบกับแสงคบเพลิงริมผนัง ที่ปักไว้เป็นประกาย
ระยับ ชับสีหน้าอันงามประดุจเทวรูปนั้นให้แลดูสว่างสดใส
ตลอดทั้งองค์กายพพ ไม่ได้เหลือริ้วรอยของชายนักภิกษาจารย์
ดังที่ข้าเคยเยาะหยันหมิ่นประมาทไว้ทั้งให้เห็นอีกเลย นอกจาก
สง่าราศีแห่งราชวงศ์เทพ ผู้ครองมรกดนครมาแต่บรรพกาล โดย
เพียงจะมาเปลี่ยนมือเพราะความทรยศของมหามนตรีสิงหรา

เมื่อเราสบตากัน ริมฝีปากคู่นั้นยิ้มน้อยๆ พร้อมทั้ง
พยักหน้าเป็นความหมายให้ข้าเข้าไปใกล้ แต่เท่าทั้งสองข้าง
ของข้าขณะนั้นดูประหนึ่งจะกลายเป็นหินไปเสียแล้ว ไม่อาจ
ขยับเขยื้อนได้ ระหว่างที่ข้ายืนตะลึงนั่งอยู่ที่นี่ เขาได้เป็นฝ่าย
เคลื่อนเข้ามาหาข้าเองอย่างแฉ่มฉ่ำ และบัดนั้นเอง...ข้าก็ทรุดกาย
ลงคุกเข่า ถวายเคารพก้มหน้าหนึ่งอยู่ เขาก็มลงมาประคองข้าไว้
ความประหม่ว้าวุ่น ทำให้ข้าไม่อาจมองสบตาเขาได้ นอกจาก
ทอดสายตาลงเบื่องต่ำ

“เมยานี...”

เขาเอ่ยขึ้นเบาเหมือนกระซิบ แต่น้ำเสียงทุ้มรินโสตนัก

“ความหม่นหมอง...อาจขนางใดๆ ที่เจ้ามีต่อพี่ ขอให้
สิ้นสุดลงเสียเถิด บัดนี้เราจะทำงานร่วมกันแล้ว งานกวาดล้าง
ทำลายทรรราช งานที่จะทำให้ประชาชนชาวมรกดนครทุกคนอยู่
อย่างสันติสุขโดยเสมอภาค พ้นจากแอกแห่งความกดขี่ชั่วร้าย
ทั้งมวล พี่ขอยืนยันกับเจ้าอีกครั้งว่า การหวนกลับมาในครั้งนี้
มิได้กลับมาเพื่อความมักใหญ่ใฝ่สูงที่จะเอาบัลลังก์มรกดนคร

หรรษา แต่ที่กลับมาเพื่อจะมาตายร่วมกับพวกเจ้าทุกคน หาก
ว่างานของเราสำเร็จลงแล้ว พี่ก็พร้อมที่จะออกจากมรกดนคร
ร้อนรุ่มเนรตามประสาต่อไป ใครก็ได้ที่จะเป็นผู้ปกครอง
แผ่นดิน ขอเพียงให้เขาตั้งอยู่ในหลักของทศพิธราชธรรมเท่านั้น
บางที...อาจเป็นตัวเจ้าเองก็ได้”

อีกครั้งหนึ่ง ที่ข้าทรุดกายลงไปคุกเข่ากับพื้น มือแตะที่
เท้าของเขา

“พระองค์คือเจ้าชายที่แท้จริงของพวกเราทุกคน และจะ
เป็นกษัตริย์ผู้ประเสริฐในอนาคตอันใกล้ ประชาชนทุกคนจะไม่
ยอมให้พระองค์ต้องร้อนรุ่มเนรไปไหนอีกแล้ว นอกจากสถิต
อยู่เป็นมิ่งขวัญของเขา สำหรับหม่อมฉัน เมยานีผู้นี้ หากว่าได้
เคยลบหลู่ดูหมิ่นล่วงเกินอันใดแก่พระองค์ไปแล้ว ก็โปรด
ประทานอภัยให้ด้วยเถิด หม่อมฉันและเราทุกคนพร้อมแล้วที่
จะเป็นข้าฉลองพระบาทด้วยชีวิต”

ข้าได้ยืนเขม่นใจแผ่วเบา แล้วก็ลงประคองข้าให้ขึ้น
มายืนประจันหน้า

“เราจะยังไม่พูดถึงปัญหาอื่นใดก่อนทั้งสิ้นนอกจากงาน
เฉพาะหน้า พี่ได้ทราบว่ เจ้ามีภารกิจในคืนนี้มีใช้หรือ?”

“เพคะ แต่ ‘ผู้เฒ่า’ ให้หม่อมฉันมารับทราบแผนงาน
โดยละเอียดจากพระองค์ ก่อนที่จะลงมือปฏิบัติ”

“เช่นนั้น ดีแล้ว มาทางนี้เถิด พี่จะให้เจ้าเข้าใจอะไรไว้
มันเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการต่อสู้ของเราครั้งนี้”

แล้วเขาก็จูงมือข้าไปนั่งยังแท่นหิน จากนั้นก็เล่าให้ข้า
ฟังโดยละเอียดถึงพวกท่านทุกคน รวมทั้งความสัมพันธ์ทาง

ด้านน้ำใจที่เขามีต่อคณะของท่าน ซึ่งตกเป็นเชลยอยู่ใน
กำมือของรหัสยะขณะนี้ ตลอดจนบอกนโยบายให้ข้าทราบ
ด้วยว่า ความปลอดภัยของพวกท่านทุกคน เป็นอันดับแรก
ที่พวกเราจะต้องคำนึงถึง เพราะฉะนั้น ข้าถึงได้กล่าวว่า
ข้ารู้จักพวกท่านทั้ง 11 คนดีที่สุดใน

“มิน่าเล่า เจ้าถึงเรียกข้าว่า ‘นายหญิง’ ในคืนที่เจ้า
นำทหารโจรเข้าปล้นเอาตัวนักโทษ และบุกเข้าไปในกระโจม
ของกุดะมะ” ดารินกล่าวขึ้น

เมยานี้กัมศิระรับ

“จักราชกำชับข้าว่า ถ้าเป็นไปได้ ให้พยายามสังเกตดู
สภาพของเชลยทั้ง 11 คนด้วย ข้าจึงบุกเข้าไปในกระโจมของ
กุดะมะ อันเป็นที่ชุมนุมของพวกท่านด้วย”

“เหตุใดเจ้าจึงไม่สังหารกุดะมะเสีย”

รพินทร์ถามขึ้นบ้าง ขณะที่จ้องตา

“ข้าจะสังหารได้อย่างไร ในเมื่อนายหญิงเป็นผู้กระโจน
เข้าปะทะข้า และดึงข้าลงจากหลังม้าก่อนที่จะปักหลดลงไป
นายหญิงกล้าหาญมาก”

“อย่ากลบเกลื่อนความจริงเลย เมยานี้ เราทราบความ
โดยละเอียดจากปากคำของกุดะมะหมดสิ้นแล้ว ว่าเจ้าไม่ได้มี
เจตนาจะเอาชีวิตรอดกุดะมะเลย เพียงแต่บุกเข้าไปเพื่อสำรวจดู
พวกเราเท่านั้น เป็นความจริงหรือไม่ ในข้อที่ว่าอย่างน้อยก็
ครั้งหนึ่ง กุดะมะไว้ชีวิตเจ้าและปล่อยให้เจ้าหนีรอดไปได้ ซึ่ง

ความสำนึกในบุญคุณนั้น ทำให้เจ้าไม่อาจสังหารกุตตะมะได้ในที่นั้น”

จอมพรานดักทางมา เมยานีนั่งอิงไปขณะหนึ่ง

ไม่มีใครเร่งเร้านาง คงปล่อยให้ระยะเวลาให้พร้อมทั้งพิจารณาอาการท่าทีไปด้วย จนกระทั่งไม่นานนัก แม่เสือร้ายแห่งกองโจรก็เหือบตาขึ้นดูรพินทร์พร้อมกับมือที่โยนหินซึ่งถูกไฟกินลามออกมาข้างนอกให้เข้าไปในกอง

“กุตตะมะบอกอะไรกับท่านบ้าง?”

นางย้อนถาม

“ก็มีอะไรต่ออะไรมากทีเดียว ที่กุตตะมะบอกกับพวกเรา เพราะพวกเราทั้งหมดมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับกุตตะมะมากที่สุด เนื่องจากได้รับอนุญาตจากรหัสยะให้ทำการรักษาบาดแผลจากหนูซึ่งคนของเจ้าลอบยิงมา...”

คารินเป็นผู้ตอบแทนรพินทร์อย่างชัดเจนเข้มแข็ง

“และอย่างน้อยที่สุด ภายหลังจากที่เจ้าผละหนือออกจากกระโจมไปพร้อมกับกองโจรของเจ้าแล้ว กุตตะมะก็ได้บอกให้ฝ่ายเราทราบว่าแท้จริงเจ้าคือใคร”

เมยานีถอนใจลึก เค้าน้ำเริ่มปรากฏแววกังวลอัด-
กัตใจขึ้นเป็นครั้งแรก ก่อนที่จะกล่าวเช่นไรต่อไป นางหันไป
สังเกตบริเวณที่ยึดครองไว้โดยรอบนั้นอีกครั้งอย่างระมัดระวัง
เมื่อเห็นทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเรียบร้อย ไม่มีอะไรระเือก
กระตาค จึงพูดว่า

“กุดะมะเป็นคนทั้งบิดาและข้าไม่อาจเข้าใจได้มานานแล้ว เขาเป็นฝ่ายของผู้ทรยศต่อราชวงศ์เทพในครั้งนั้น ในขณะที่บิดาของข้า เป็นฝ่ายซื่อสัตย์ราชวงศ์ และต้องพ่ายแพ้สิ้นอำนาจวาสนาลงพร้อมกับกษัตริย์ผู้ประเสริฐ ต้องหลบหนีชมซานเอาชีวิตแทบไม่รอด จนกระทั่งในที่สุดก็ต้องแยกตัวออกไปซ่อน숨ผู้คนต่อต้านทรราชผู้สถาปนาตัวเองขึ้นครองบัลลังก์ จากนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ ส่วนกุดะมะนั้นก็มีความสุขและอำนาจอยู่กับพวกขบถจากนั้นมาจนบัดนี้เช่นกัน มีอะไรจะเจ็บข้าเท่ากับมิตรร่วมน้ำสาบานได้แปรพักตร์ไปอยู่กับฝ่ายศัตรูเสียแล้ว นั่นคือความรู้สึกของบิดาข้าที่มีต่อกุดะมะมาตั้งแต่บัลลังก์ของราชวงศ์เทพถล่ม...แน่ละ ก่อนข้าเกิดเสียอีก...ฝ่ายหนึ่งยืนหยัดอยู่ข้างฝ่ายประชาชนผู้ถูกริดนาทาเร้นและกดขี่ อีกฝ่ายหนึ่งมีอำนาจวาสนาอยู่ข้างฝ่ายกดขี่กระทำตัวเป็นนาย บิดาเคยปรารภให้ข้าฟังอยู่เสมอว่า แม่หมามนตรีสิงหรา และน้องชายที่ชื่อ รหัสยะจะคิดคดขบถต่อบัลลังก์โดยมีแม่ทัพนายกองส่วนใหญ่สนับสนุนเข้าข้างก็ตามที่ หากกุดะมะและอรชุน ชุนพลขวาซ้ายของวิษณุพรหมนารถ ยืนหยัดเคียงข้างอยู่ริมบัลลังก์ของท้าวเธอโดยไม่แตกแยก พวกขบถก็ย่อมจะทำการไม่สำเร็จโดยแน่นอน เพราะอรชุนผู้เป็นบิดาข้าก็ดี กุดะมะก็ดี ล้วนคุมกำลังทหาร กองทัพที่แข็งแกร่ง มีฝีมือรบเป็นเยี่ยม ยิ่งกว่ากองทัพใดๆ ทั้งสิ้น ต่อให้สิงหรา และรหัสยะจะมีกำลังมากกว่าสักเพียงใดก็ยากจะต้านอยู่ แต่เนื่อกุดะมะพลอยทรยศร่วมกับพวกนั้นไปด้วย ซึ่งผลก็คือราชวงศ์เทพพินาศ อรชุนบิดาข้า ก็แผ่นหนีเข้าป่าไปอย่างเลื้อเจิบ...”

เสียงของเมยานีแข็งกร้าวขึ้นมาในบัดนั้น ตาลูกวาวเป็นประกาย แต่แล้วก็กลับคลายแสงอันดุดันนั้นลง กลายเป็นมองอย่างเหม่อลอย กล่าวต่อมาน้ำเสียงเบาลงเหมือนกระซิบว่า

“จากเล็กจนโต บิดาสอนให้ข้ารู้ว่าอะไรเป็นอะไร สอนให้ข้ามีความรอบรู้ในสรรพอาวุธและเล่ห์กลศึก กับอีกทั้งให้กรมสละชีพเป็นพลีให้แก่แผ่นดินอันเป็นที่เกิดนี้เพื่อต่อต้านกับกรรม ข้าได้ยินบิดาพร่ำรำพันด้วยความเคียดแค้นมาตลอดเวลาว่า สิ่งที่ต้องการจากไอ้พวกทรราชเป็นอันดับแรกคือ หัวของ กูตะมะ อันสิงหรา ผู้ตั้งตนเป็นกษัตริย์ในขณะนี้หรือรหัสยะ ผู้ดำรงตำแหน่งอุปราชพระอนุชา ก็ยังเป็นรองลงไป ข้าได้ยินคำพูดเช่นนั้นของบิดาจนฝังใจ และข้าก็ตั้งปณิธานไว้ตลอดเวลาว่า มีโอกาสเมื่อใด ข้าจะต้องสังหารกูตะมะให้ได้ ในฐานะของคนทรยศต่อแผ่นดิน ทรยศต่อเพื่อนน้ำสาบาน...

กาลเวลาได้ผ่านมา จนกระทั่งข้าเติบโตใหญ่พร้อมด้วยสรรพวิทยาการที่ได้รับการถ่ายทอดจากบิดา และครูอาจารย์ในแขนงต่างๆ แห่งชมรมกู้แผ่นดินของเรา ความแค้นของบิดาถ่ายทอดมาสู่ข้าและพวกเราอันเป็นทหารฝ่ายประชาชนรุ่นใหม่ได้้วย หลายต่อหลายครั้ง...ที่กำลังของฝ่ายเราปะทะกับกองทัพที่มีกูตะมะเป็นผู้นำ เราเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ทุกครั้งไปเพราะไพร่พลน้อยกว่าหลายเท่า ข้าพยายามที่จะบุกตะลุยเข้าไปจนเคยได้ประจันหน้ากับกูตะมะ ไม่ต่ำกว่าสี่ห้าครั้ง แต่ข้าก็ไม่อาจทำอันตรายใดๆ กูตะมะได้ ประดาบหรือกระบี่หอกอันไม่ถึง / 8 เพลง กลุ่มทหารของกูตะมะที่แวดล้อมอยู่ก็เข้ามากลุ่มรุม

รบนันขับไล่ข้าให้ต้องผละออกมา และต้องแหกล้อมหนีไปทุก
ครั้ง ข้าสังเกตเห็นกุดะมะ เฟ่งพินิจดูข้าด้วยสายตาอันพิศวง
งุนงงในครั้งแรกๆ ที่ข้าเพียรจะบุกให้ถึงตัว และพยายามจะให้
ทหารหลวงจับเป็นข้าให้ได้ แต่ไม่มีหวังหรอก ข้าเอาตัวรอดไป
ได้เสมอ ครั้นแล้วไม่นานต่อมา กุดะมะก็รู้แน่ชัดว่า ข้าเป็นใคร
อันเนื่องจากจับทหารใจได้ และคงทราบซักถาม ข้าเข้าใจ
ว่าเป็นเช่นนั้น เพราะในการสู้รบนั้น การเพเลียงพล้ำถูกฆ่าตาย
หรือถูกจับเป็นนักโทษย่อมมีอยู่เป็นธรรมดา แม้ว่าเราจะเป็น
ฝ่ายสังหารทหารหลวงล้มตายเป็นจำนวนมากกว่าก็ตาม ตั้งแต่
นั้นเป็นต้นมา ข้าสังเกตเห็นว่ากองทหารอันเป็นฝ่ายปราบปราม
ของกุดะมะสะกดรอยปิดเป้าหมายอยู่ตลอดเวลา กองทหารนับ
พัน ที่อาจขยี้กองโจรจำนวนเพียงไม่ถึงร้อยของเราในระหว่าง
ปฏิบัติการต่างๆ ให้มีอันเป็นไปคลาดเคลื่อนกันอยู่เสมอ เรา
ยอมรับตามตรงว่า เราไม่ต้องการเผชิญหน้ากับกองทหารที่มี
กำลังมากมายเหล่านั้น ซึ่งก็แล้วคลาดไปได้ทุกครั้ง หากมี
กุดะมะเป็นผู้นำ หรือเป็นที่ปรึกษาอยู่ในกองทัพครั้งนั้นๆ เรา
ไม่คิดว่ากุดะมะจะโง่ หรือตามไม่ทันในอุบายหลอกล่อหลบหนี
ของฝ่ายเรา แต่เราก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเหตุใดกุดะมะจึง
กระทำการอันน่าจะเป็นผลดีทางอ้อมกับเราเช่นนั้น มีอยู่
หลายต่อหลายเหตุการณ์ที่ทำให้ข้าพิศวงว่า กุดะมะพยายาม
จะช่วยเหลือกองโจร หรือกองทัพประชาชนอยู่ทางอ้อมเช่นกัน
แต่ก็ไม่อาจแน่ใจนัก ข้าได้นำความพิศวงข้อนี้ไปแจ้งให้บิดาทราบ
ซึ่งบิดาก็ได้ซักถามถึงเหตุการณ์โดยละเอียดแล้วก็อึ้ง หรือคาด
อยู่ ทว่าก็ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น นอกจากประกาศออกมาด้วย

มิฉะนั้นก็จับกุมซ้ำให้ได้ ซ้ำยิ่งเตือนม้าให้เร่งฝีเท้าขึ้นไปอีกจนกระทั่งพ้นบริเวณสมรภูมิเลือด ล่วงเข้าชายป่าละเมาะระหว่างเนินเขาเตี้ยๆ สองลูก เสียงฝีเท้าม้าฝ่ายติดตามก็คงแว่วอยู่เช่นนั้น เป็นม้าตัวเดียวตามมาโดดๆ ซ้ำจึงชักม้าหลบเข้าหลังพุ่มไม้เตรียมดักที่จะสังหารเสีย ทั้งๆ ที่ขณะนั้นซ้ำก็บาดเจ็บและอ่อนกำลังลงทุกขณะ ไม่นานนัก ซ้ำก็เห็นม้าและคนขี่ได้โดยถนัด กุตะมะสหายผู้ทรยศของบิดาซ้ำนั่นเอง...

อาวุธประจำกายที่ซ้ำเหลืออยู่ในขณะนั้น มีแต่ดาบเพียงเล่มเดียวที่ติดเอวอยู่เท่านั้น ซ้ำดึงออกจากฝัก กระชับแน่นในมือเตรียมพร้อมอยู่ รอจังหวะที่จะให้กุตะมะเข้ามาได้ระยะใกล้ที่สุด แล้วเตือนม้าให้โผนทะยานเข้าไล่ด้วยกำลังทั้งหมดที่มีเหลืออยู่...

ซ้ำทราบจากบิดามานานแล้วว่า กุตะมะเป็นผู้ชำนาญในเพลงดาบเหนือกว่าอาวุธทั้งปวง ในวัยหนุ่มที่เคียงคู่กับอรชุน บิดาซ้ำ ผู้ถนัดการรบด้วยหอกบนหลังม้า ซ้ำเสียชีวิตในครั้งนั้นที่หอกสั้นประจำม้าศึกได้ถูกขัดหลุดมือไปเสียบอกทหารหลวงผู้หนึ่งเสียแล้ว โดยที่ซ้ำไม่ทันจะตามไปตั้งคืนมาได้ ในภาวะอันสับสนนั้น ถ้าซ้ำมีหอกสักเล่มเดียวเท่านั้น บางทีกุตะมะอาจเพลี่ยงพล้ำแก่ซ้ำได้ แต่เป็นการปะทะกันด้วยดาบที่เขาชำนาญเป็นเลิศจู่แล้ว แม้จะอายุล่วงเข้าวัยชรา ความเป็นเอตทัคคะในเชิงมันพิสูจน์ได้ชัด เพียงแค่การสัมผัสดาบกันครั้งแรก...

ซ้ำพยายามจนสุดความสามารถที่จะสังหารเขาให้ได้ แต่ทางฝ่ายเขาดูคล้ายจะเพียงแต่ปิดป้องเท่านั้น ปากก็เหมือนจะเอ่ยเรียกนามซ้ำ พร้อมทั้งพูดเช่นไรซึ่งในขณะนั้นซ้ำไม่ฟังเสียง

และไม่ว่าสนใจทั้งสิ้น ก็น่าประหลาดอยู่ที่ว่า มีเขากับข้าเผชิญหน้า
กันอยู่ตามลำพังโดยไม่มีทหารหลวงผู้ใดติดตามมาด้วยเลย...

แล้วชั่วไม่นานนัก ม้าศึกของข้าก็ผงะถล่ม หล่นลงไป
หลุมพรางขนาดใหญ่ ที่ฝ่ายทหารหลวงขุดล่อไว้ เพื่อจะให้ฝ่าย
แองโงร์ที่แตกหนีมาทางด้านนี้พลัดตก มันเป็นหลุมที่กว้างใหญ่
มากได้ซึ่งปกคลุมเบื้องบนไว้ด้วยกิ่งไม้ นั่น ปักพราวไปด้วยไม้
ไผ่เสียมปลายแหลม...

มันเสียบทะลุทรวงอก และท้องม้าของข้าหลายอัน ติด
คว้างตายคาที่อยู่อู่นั้น และขวากที่คมประดุจหอกอีกอันหนึ่ง
ก็แทงโคนขาของข้าเป็นแผลเหวอะ ข้าคิดว่านั่นคือภาวะสุดท้าย
ของข้าแล้ว เพราะหมดปัญญาที่จะยับเยินอย่างใดได้อีกทั้งสิ้น
นอกจากจะรอเป็นเป้าคมอาวุธจากฝ่ายตรงข้ามที่โผนเข้ามาใกล้ริม
หลุม..."

“พ่อเดือนเจ้าแล้ว เมยานี ว่าให้ระวังหลุมขวาก!”

หูข้าไม่ได้ฝาดไปเลย ข้าได้ยินเสียงกู่ตะมะร้องบอกมา
เช่นนั้น พร้อมทั้งกระโดดลงจากหลังม้า

“คนหักหลังทรยศ!...”

ข้าแผดตะโกนก้องออกไปสุดเสียง ตาลุกวาว

“บังอาจอย่างไรจึงมาแทนตนเองว่า ‘พ่อ’ กับข้า เมื่อข้า
เพียงพล้ำเป็นที่ของท่านแล้ว ก็จงเร่งฆ่าข้าเสียโดยเร็วเถิด”

กู่ตะมะสะอึกหนึ่งอยู่อึดใจ เมื่อได้ยินถ้อยคำบริภาษของ
ข้า แววดาคู่นั้นบอกถึงความเจ็บปวดรวดร้าว ทั้งๆ ที่ไม่ปรากฏ

บาดแผลใดเลย ต่อมาก็กลับมีสีหน้าเป็นปกติ ดึงสายบาศอก
จากม้าศึกของเขา เดินเข้ามาจนชิดปากหลุมที่ข้าไม่มีปัญญาจะ
กระดิกกระเดี้ยได้ กล่าวด้วยเสียงเบาอ่อนโยนแทบไม่น่าเชื่อว่า
“เมื่อเจ้าเป็นลูกของอรชุน เจ้าก็เปรียบเสมือนลูกของพ่อ
เช่นกัน...”

เขากล่าวเพียงแค่นั้น ก็ขว้างบาศมาคล้องตัวข้าไว้ บอก
ต่อมาว่า

“ระวัง! พ่อจะจุดเจ้าขึ้นมาจากหลุม พยายามเหยียบย่ำ
บนหลังม้าของเจ้า แล้วจับเชือกไว้”

ในความคับขันเช่นนั้น ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ไม่มีเวลา
แม้แต่จะคิดด้วยว่า เหตุใดเขาจึงช่วยข้า แทนที่จะสังหารข้าเสีย
ในฐานะข้าศึกศัตรู ข้าปฏิบัติตามคำสั่งของเขา พยายามทรง
กายขึ้นเหยียบย่ำบนหลังของม้าที่ตายแล้ว และยึดสายเชือกไว้
แน่น

กูตะมะก็ออกกำลังกระชากสายเชือกโดยแรง พร้อมกับ
การกระโจนของข้า ชั่วพริบตาข้าก็พ้นขึ้นมาจากหลุมมรณะนั้น
ได้โดยไม่มีอาวุธติดตัวอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากบาดแผลที่เลือด
โตรม

กูตะมะไม่รอช้า ในระหว่างที่ข้ายังยืนตะลึงระคนงงงัน
อยู่ นั้น เขาก็ประคองข้าขึ้นไปบนหลังม้าศึกของเขาพร้อมกับ
บอกต่อมาโดยเร็ว

“ไปเร็ว เมยานี! ไปก่อนที่ทหารหลวงอื่นจะตามมาพบ
เราทั้งสองในสภาพเช่นนี้ บอกอรชุนพ่อของเจ้าด้วยว่าเขาฆ่า
กูตะมะได้ แต่กูตะมะจะไม่มีวันฆ่าเขา ไปเถิดลูก ไป!!”

ท่ามกลางของบรรยากาศแห่งความไม่เข้าใจ แต่จะรื้ออ
แง่งเวลาช้าอยู่ไม่ได้ ข้ากระตุนม้าศึกของกุดะมะ ซึ่งมีอาวุธติด
ประจําพร้อมนั้นเผ่นออกไปในทันทีเพื่อเอาชีวิตรอด แต่แล้ว
เมื่อกม้าโผนไปได้เพียงแค่สองช่วงตัว ข้าก็ร้องให้หยุดชะงักอย่าง
กะทันหัน จนเท้าทั้งสองของม้ายกขึ้นตะกายอากาศ ข้าหัน
กลับมาทางกุดะมะ เห็นเขายืนมองอยู่

“กุดะมะ...”

ข้าร้องเบา ๆ

“ท่านช่วยชีวิตข้าไว้ด้วยจุดประสงค์อันใด?”

ชายชราอันเป็นสหายร่วมตายเก่าแก่ของบิดาข้า ยิ้ม
เยือกเย็นอยู่ภายใต้สีหน้าอันแสดงความการุญเห็นชัด

“พ่อไม่ประสงค์สิ่งใดจากเจ้า จากอรชุน หรือกองทัพ
ปลดแอกของประชาชนหรอก ลูกเอ๋ย แต่ดังได้บอกไว้แล้ว เจ้า
เป็นลูกสาวของอรชุน ก็เปรียบเสมือนลูกสาวของพ่อเอง นั่นคือ
เหตุผลที่พ่อต้องช่วยเจ้าในครั้งนี้”

ข้ายังไม่หายงง จิตใจที่เฝ้าอาฆาตพยาบาทขุนพลผู้นี้มา
ตั้งแต่เกิด อันเนื่องมาแต่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากบิดาและ
ครูอาจารย์ ทำให้ข้าชำเลื่องไปที่หอกสั้นซึ่งติดอยู่บนหลังม้า ที่ข้า
ถืออยู่โดยไม่ตั้งใจ มันเป็นโอกาสอันดีเลิศของข้าแล้ว เพียง
แต่ข้าจะกระชากหอกของกุดะมะเองเล่มนั้นขึ้นมาเท่านั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเรียบร้อย

แต่มือของข้าสั่นระริก ไม่อาจจะเอื้อมไปยังด้ามหอก
นั้นได้ เหมือนมีหัตถ์ของเทพเจ้าแห่งความกตัญญูมาเหนี่ยว
รั้งไว้

“ข้าไม่เข้าใจเลย บิดาของข้า และประชาชนที่ถูกกดขี่
 ทุกคนเกลียดชังท่านมานานแล้ว กุตะมะ ท่านเป็นคนสำคัญผู้
 หนึ่งที่ร่วมมือกันทรยศต่อราชบัลลังก์ และหักหลังเพื่อนร่วม
 น้ำสาบาน ท่านบอกข้าได้ไหมว่าเหตุใดท่านถึงกระทำเช่นนั้น”

ด้วยสีหน้าที่เยือกเย็นไม่เปลี่ยนแปลงเลยนั้น กุตะมะ
 ตอบว่า

“สักวันหนึ่ง ถ้าพ่อและเจ้ายังไม่ตายเสียก่อน เจ้าจะได้
 คำตอบนี้โดยกระจ่าง ฝากความปรารถนาดีของพ่อ ไปยังอรชุน
 และกองทัพของประชาชนทุกคนด้วย”

ข้ายืนม้าจ้องเขาอยู่ครึ่งอึดใจ จากนั้นก็โผนตะบึงออกไป

เป็นอันว่าชั่วรอดชีวิต เพราะการช่วยเหลือของกุตะ-
 มะคู่แค้นของบิดาข้าเอง และได้กลับมาอนสมรักษาบาดแผล
 อยู่เป็นเวลานานในชุมกำลังอันซ่อนเร้นของเรา ระหว่างที่นอน
 เจ็บอยู่นั้น ข้าได้เล่าให้ ‘ผู้เฒ่า’ หรือบิดาของข้าฟังตามสัจย์จริง
 ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น

บิดาสดับฟังข้าอย่างสงบ สีหน้าและแววตาเครียดขริม
 ลง ไม่ได้กล่าวอะไรแก่ข้าแม้แต่คำเดียว ข้ามารู้ภายหลังว่า ‘ผู้
 เฒ่า’ ของเราได้พยายามส่งสายเข้าไปติดต่อกับกุตะมะอยู่หลาย
 ครั้ง เพื่อจะให้เขาปลื้มตัวออกจากทรราช และถ้าเป็นไปได้ ขอ
 ให้เกลี้ยกล่อมนำกำลังทหารภายใต้บังคับบัญชาของเขามาสมทบ
 กับกองกำลังฝ่ายประชาชนหรือที่ทหารหลวงเรียกว่า ‘กองโจร
 เสนียดแผ่นดิน’

“ไม่มีคำตอบใดๆ จากกุตตะมะทั้งสิ้น แต่สายของเราที่
ส่งเข้าไปก็รอดปลอดภัยออกมาได้ โดยไม่ได้รับอันตรายใดๆ
ทั้งสิ้นเช่นกัน...

อีกหลายครั้งต่อมา บิดาของข้าได้นำกำลังเข้าปะทะกับ กองทหารที่มีกุตะมะบัญชาการอยู่ด้วยตนเอง โดยหวังจะ ทะลุเข้าไปให้ถึงสหายเก่าให้ได้ แต่ก็ปรากฏว่ากุตะมะพยายาม จะหลีกหลบไม่เผชิญหน้าด้วย และใช้กำลังทหารที่มากมายกว่า สกัดกั้นล้อมตัวเองไม่ให้บิดาข้าฟันฝ่าเข้าไปจนถึง...

ทั้งบิดาและข้า จึงไม่อาจเข้าใจกุตมะมะได้จนกระทั่งบัดนี้
ว่าเขาเป็นคนประเภทใด และฝ่ายเราก็ไม่อาจไว้วางใจเขาได้ทั้ง
สิ้น แต่สำหรับข้า นั้น ย่อมนึกอยู่ตลอดเวลาว่า ครั้งหนึ่งกุตมะมะ
เคย ‘ให้’ ชีวิตแก่ข้า และปฏิบัติต่อข้าเสมอด้วยบิดากับบุตรฉะนั้น
แม้จะชั่วระยะเวลาอันสั้น”

“ดูก่อน ท่านพราน...จึงด้วยประการฉะนี้แหละ ที่ข้า
ไม่อาจสังหารกุดะมะ ขณะที่นอนเจ็บอยู่ในกระโจมพัก ณ คันทิ
กองโจรของข้าเข้าโจมตีด่าทอทหารหลวงได้ลงคอ ถ้าข้าประสงค์
จะสังหารเขาแล้วไซ้ร้ ไม่จำเป็นที่ข้าจะต้องทะยานม้าเข้าไปจน
ถึงเตียงนอนของเขาเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ ระยะเวลาเพียงแต่
แหวกกระโจมเห็นตัว ข้าก็ปาหอกเข้าไปสังหารเขาได้แล้วโดย
ไม่ผิดพลาด”

แล้วเมยานี้ก็หันมาสบตากับดาริน ที่นั่งสตั๊ปปังอยู่อย่างตั้งใจโดยแทบไม่ยอมให้คำพูดใดๆ ของนางตกหล่นไปจากการรับทราบแม้แต่คำเดียว นางกล่าวต่อมาว่า

“ผู้เฒ่าอรชุนและจักราช ฝากให้ข้ามาคำนับขอบคุณต่อ นายหญิงและทุกท่าน ที่ได้เมตตารักษายีวยาคคนของเราไว้ใน ระหว่างที่ตกเป็นนักโทษของรหัสยะ จนกระทั่งฝ่ายเรามาแย่งชิงตัวคืนไปได้ ทุกคนปลอดภัยเรียบร้อยดีแล้ว และความสำนึกในบุญคุณมาด้วย”

“เราอยากพบจักราชเหลือเกิน เหตุใดคืนนี้เขาจึงไม่รวมมากับเจ้าด้วย” ดารินถาม

“เจ้าชายมีความร้อนพระทัย และปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะร่วมในปฏิบัติการครั้งนี้กับข้าด้วย เพื่อจะได้มาพบและทำความเข้าใจกับพวกท่านทุกคน แต่ ‘ผู้เฒ่า’ และผู้ใหญ่ของเราทั้งหลายทัดทานไว้ไม่ยอมให้เสด็จมาด้วย โดยมีเหตุผลว่าเสี่ยงเกินไปและยังไม่ถึงวาระอันควร พระองค์จึงได้แต่ฝากความระลึกถึงและห่วงใยพวกท่านทุกคนมากับข้า บุคคลที่ข้าจะต้องพยายามพบให้ได้ในคณะของพวกท่านก็คือ ท่านพรานรพินทร์ นายใหญ่ หรือนายหญิง คนใดคนหนึ่ง นอกนั้นแล้วไม่จำเป็น”

จอมพรานพยักหน้าช้า ๆ

“เดี๋ยวนี้เจ้าก็ได้พบแล้ว ทั้งนายหญิงและพรานรพินทร์... มีอะไรที่จักราชรับสั่งมาอีก”

เมยานียกมือขึ้นกุมขมับเหมือนจะทบทวนความทรงจำ

“รับสั่งกำชับมาอีกว่า ภายหลังจากเหล่าท่านได้เข้าไปเผชิญหน้ากับสิงหราในตัวพระนครแล้ว ให้ออกอุบายหาทางเพื่อให้รู้เห็นกับตาให้ได้ว่า ทั้งคนที่ชื่อชดและหนานอิน ยังมีชีวิตอยู่จริงหรือไม่ เพราะทางฝ่ายเรายังไม่แน่ใจอย่างใดทั้งสิ้น กับฝากบอกมาอีกด้วยว่า ชีวิตของคนชื่อชดกับหนานอิน สำคัญ

ต่อหน้าใหญ่ และนายหญิงเช่นไร ชีวิตของบุคคลทั้งสองก็ย่อม
 ฝากบุญต่อพระองค์เพียงนั้น จนยังไม่อาจตัดสินใจตัดสินพระทัยกระทำ
 การสิ่งใดลงไปได้นัดมือ และทนปล่อยให้พวกท่านตกเป็นเชลย
 ของรหস্যะอยู่ในขณะนี้ ก็โดยเหตุผลดังกล่าวนั่นเอง หาไม่
 เช่นนั้นแล้ว ก็จะเชิญพวกท่านทุกคนเข้าไปอยู่ในกองทัพของ
 ประชาชน ซึ่งจะปลอดภัยที่สุดเสียตั้งแต่แรกเริ่มก่อนรหস্যะจะ
 มาล้อมจับแล้ว แต่ถึงอย่างไร ก็ยังรับสั่งว่า ทรงเชื่อในไหวพริบ
 สติปัญญาของพวกท่านที่จะแก้ไขเอาตัวรอดได้ โดยกองกำลัง
 ของพวกเราจะคอยเฝ้าดูอยู่ทุกฝีก้าวอย่าง และพร้อมที่จะให้การ
 ช่วยเหลือในทันทีที่จำเป็น”

คารินถอนใจลึก หันไปมองดูรพินทร์แล้วกระซิบว่า

“เห็นไหม ในที่สุด เขาก็คือแงชายคนเดิมของเรานั้น
 แหละ ฉันไม่เคยอ่านคนผิดเลย!”

พราณใหญ่ไม่ได้เอ่ยโต้ตอบคำใดกับแม่ดอกฟ้าคารินของ
 เขา สายตาจับนิ่งอยู่เฉพะะวงหน้าของเมยานี

“สิ่งที่เจ้าจะปฏิบัติภายในคืนนี้ ก็มีเพียงแค่นำข่าวจาก
 จักรามาส่งให้ถึงฝ่ายเราเท่านั้นเองหรือ?”

นางกัมศิระลง

“ก็เพียงเท่านั้น และให้สังเกตอีกด้วยว่าพวกท่านทุกคน
 สุขสบายดีหรือไม่ หรือว่ามีผู้ใดเดือดร้อนทุกข์ยากเช่นไรบ้าง”

“พวกเราทุกคน เป็นสุขและปลอดภัยเรียบร้อยดีตาม
 อติภาพของความเป็นเชลย ไม่ได้ถูกทารุณกรรมเช่นไร นอก
 จากการควบคุมตัวเท่านั้น และฝากความปรารถนาดีของเราไป
 ยังจักราชด้วย ทูลเจ้าชายด้วยเถิดว่า เราทุกคนพร้อมเสมอที่

จะช่วยเหลือพระองค์ และขออย่าได้หวังใยจนเกินการณ์นัก จะเพื่องพลา้แก่ศัตรูได้ ทางด้านเรานั้น เชื่อว่าคงจะหาทางเอาตัวรอดได้ และถ้าหากเราได้ตัวบุคคลของเราสองคนคืนมาเมื่อใด หรือแน่ใจแล้วว่าเขาหาชีวิตไม่แล้ว เราก็จะตัดสินใจทำอะไรลงไปได้ทันที โดยไม่มีอะไรต้องลังเล หรือยอมตนเป็นเบี้ยล่างแก่สิ่งไหนอีก”

ดาร์นจับมือเมยานี้ไว้ แล้วพูดเช่นนั้น

นางสตั๊บฟังอย่างตั้งใจ พลังกัมศิระรับอีกครั้ง

“เราจะไปทูลให้จักราชทราบในข้อความที่นายหญิงส่งไปทุกประการ และเมื่อเสร็จภารกิจของเราแล้วเช่นนี้ เราก็จะขอถอนกำลังกลับ ณ บัดนี้”

กล่าวจบ เมยานี้ทำท่าจะยืนขึ้น แต่ดาร์นยังรั้งข้อมือไว้เหลียวมองไปรอบๆ อย่างกริ่งเกรงระแวงภัย

“ที่นี้มันกองทัพของทหารหลวง ซึ่งมาตั้งอยู่หน้าประตูเมืองห่างกันแค่มองเห็นนี่เอง พวกเจ้ากระทำการคุกอาจเสี่ยงอันตรายนักที่เข้ามายึดครองหน่วยทหารยามทางด้านนี้ไว้ทั้งหมด เจ้าทำการนี้ได้อย่างไร โดยไม่มีอะไรระโตะกระตากเลย”

ธิดาสาวของอรชุนหัวเราะเบาๆ

“ไม่ยากอะไรเลยสักนิด...สำหรับกองจู่โจมของเมยานี้ 3 ใน 4 ของทหารด้านนี้ถูกยาสะกดของพวกเรา หลับเป็นตายหมดแล้ว ทั้งพวกที่หลับนอนตามปกติ และทั้งพวกที่อยู่เวรยาม พวกที่มีหน้าที่นอน เราก็ปล่อยให้หลับไปตามเดิม พวกเวรยามเรามีความจำเป็นจะต้องลากตัวออกไปนอกเขต แล้วสวมรอยเป็นยามแทน ดังเช่นที่ท่านเห็นนั่งหรือเดินอยู่เหล่านั้นคือพวก

เราทั้งนั้น ครั้งแรกเราเป็นห่วงแต่เพียงว่า เมื่อยึดหน่วยยาม
 ด้านนี้ได้แล้ว เราจะหาทางเล็ดลอดเข้าไปถึงกระโจมพักของ
 พวกท่านอันตั้งอยู่ใจกลางที่แวดล้อมของกองทหารได้อย่างไร
 ระหว่างที่คิดใคร่ครวญอยู่ ก็พอดีกับที่นายหญิงและท่านพราน
 กำลังจะหาทางออกมาทางด้านที่เรายึดครองอยู่พอดี”

“โชคดีมาก เป็นการประจวบเหมาะที่โชคดีเหลือเกิน”

คารินพึมพำ แต่รพินทร์ถามมาด้วยน้ำเสียงแสดงความ
 กังวลว่า

“พวกเวรยามที่เจ้าขโมยตัวไป ก่อนที่จะเข้าสวมรอยแทน
 เหล่านั้นขณะนี้อยู่ที่ไหน?”

แม่เสือร้ายแห่งกองโจรหัวเราะสำเนียงประหลาด

“มีอะไรที่ท่านพรานจะต้องสนใจหรือ ขอให้ท่านรู้ไว้เถิด
 ว่า กองโจรพวกเรานั้น ถ้ามีโอกาส ไม่เคยไว้ชีวิตใครที่อยู่ใน
 เครื่องแบบของทหารทรราชเลย”

“ศพเหล่านั้นอยู่ไหน?”

“เราเตรียมการไว้แล้ว จะไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ไว้ทั้งสิ้น
 ทุกศพจะถูกลากหายไปหมด อย่างมากที่สุด หากมีการ
 ตรวจผลในวันพรุ่งนี้ ก็จะพบแต่เพียงว่า ทหารยามบางส่วน
 สูญหายไปเท่านั้น”

“ถ้างั้นดีแล้ว เรามีเรื่องที่จะต้องพึ่งเจ้าในเรื่องนี้เหมือน
 กัน”

เมยานี้เลิกคิ้วเหมือนจะถาม ส่วนคารินหันขวับมามอง
 หน้าจอมพรานของหล่อนด้วยความสงสัย ร้องออกมาเบาๆ

“รพินทร์...”

“ช่วยไม่ได้เลยครับคุณหญิง...”

พราณใหญ่ตอบขริม ๆ ลูกขึ้นยืน ในขณะที่เมยานี้ก็ยืนตามขึ้นอย่างแคล่วคล่อง ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เข้าใจอะไรนัก

“อย่าทำตัวเป็นคนเปี่ยมไปด้วยเวทนาปราณีโดยไม่เลือกอยู่เลย เพราะบางขณะมันหมายถึงชีวิตของเราเองด้วย ถ้าไปมัวแต่มีเมตตาไม่เข้าใจเรื่องเช่นนั้น ผมงกับคะหยิ่นมีความจำเป็นที่จะต้องทำให้ทหารยามสองคนที่เฝ้าอยู่หน้ากระโจมของเรา ‘ไม่หายใจ’ เพื่อความสะดวกของเรา แต่ยังเป็นห่วงอยู่ว่าจะจัดการอย่างไรกับศพ ก็พอดีกับเมยานี้มีแผนที่จะนำศพทหารที่ถูกเก็บ เอาไปซ่อนไม่ให้กองทัพนี้รู้อยู่แล้วจะได้อาศัยให้ช่วยขนไปอีก 2 ศพ”

หมอดารินอึ้ง พุดอะไรไม่ออก ได้แต่จ้องหน้าเขาค้าง รพินทร์ไม่สนใจ หันไปอธิบายให้แม่เสือดาวแห่งกองโจรทราบโดยเร็ว นางพยักหน้าอย่างเข้าใจ

“ถ้าเช่นนั้น ท่านทั้งสองกลับเข้าที่พักได้แล้ว เราจะเอาทหารของเราที่ปลอมเป็นหน่วยม้าลาดตระเวนตามเข้าไปจนถึงที่พักด้วย หน้าทีของท่านก็เพียงแค่เอาศพของทหารทั้งสองนั้นมาส่งให้เรา หลังจากนั้นเป็นหน้าที่ของเราเอง”

กล่าวจบ นางก็หันไปโบกมือเป็นสัญญาณกับพวกกองโจรที่ปลอมเป็นทหารหลวง ทั้งหมวดลาดตระเวนและหมวดอยู่ยามทั้งหลาย พวกนั้นเสียงเข้ามาสมทบเพื่อรับคำสั่งทันที นางสั่งการด้วยเสียงกระซิบ ชั่วไม่ถึงอึดใจ บรรดาผู้แคล่วคล่อง ฝึกปรือไว้เป็นอย่างดีแล้วพวกนั้นก็รู้หน้าที่ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง คนหนึ่งไปจูงม้าของดารินและรพินทร์ที่ถูกยึดไว้มาคืนให้

เขาพูดแผ่วเบา เมยานีเอียงหูเข้ามาฟัง ระหว่างที่ม้าทั้งสองเหยาะเคียงคู่กันไป

“เจ้าจะเห็นทหารหลวงคนหนึ่งยืนยามอยู่หน้ากระโจม... จงรู้ไว้ด้วยว่านั่นคือคนของเราที่ให้ปลอมตัวทิ้งให้ยืนยามไว้กันพัรุธ จากหน่วยลาดตระเวนของทหารที่จะผ่านมา”

นางพยักหน้ารับ

“เราเข้าใจแล้ว และจะไม่ทำอะไรให้ผิดพลาด แต่เป็นหน้าที่ของท่านที่จะต้องส่งสัญญาณให้คนของท่านคนนั้นรู้เสียก่อน มิฉะนั้นเขาอาจเข้าใจผิด เพราะท่านออกมาเพียงสองคน แต่หากกลับเข้าไปมีทหารม้าตามหลังมาด้วยอีก 3”

ครูเดียว หน่วยลาดตระเวนปลอมทั้งชุด ก็ผ่านค่ายพักพลเข้ามาจนถึงบริเวณกระโจมเชลย ซึ่งบัดนี้พวกอยู่ยามตามไฟยังคงนอนหลับไหลไม่ได้สติกันอยู่ ทำให้กองไฟที่กองไว้ตามจุดต่างๆ ดับหมดเพราะไม่มีคนคอยใส่ฟืน บรรยากาศอันสลัวมัวมนอยู่แล้ว เกือบจะกลายเป็นมืดสนิท เห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเงาตะคุ่มไปหมด จัดเป็นโชคดีย่างยิ่งที่ไม่มีทหารลาดตระเวนหน่วยอื่นซึ่งไม่ได้ถูกควั่นสะกด...ผ่านมาจากด้านนี้เลย

กะหยิ่นยังคงทำหน้าที่ถือหอกยืนยามตัวตรงเป็นเสาค้ำยืนอยู่ตามเดิม เมื่อใกล้เข้ามา จอมพรานส่งเสียงสัญญาณผิวปากเหมือนนกร้อง อันเคยชินรู้กันเข้าไป เพื่อเตือนให้เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างรู้ตัวเสียก่อน แล้วเขาก็หันมาบอกดาริน

“คุณหญิงนำเมยานีกับพวกนี้เข้าไปในกระโจม แล้วให้เขาลากศพยามสองคนนั้นออกมา ผมจะไปบอกกะหยิ่นให้รู้เรื่อง”

หล่อนพยักหน้ารับคำ ระหว่างที่พราณใหญ่กระโดดลง
ลงม้วนเข้าไปที่คะหยิ่น ชุบชิบบอกความให้เข้าใจ แล้วหลบ
เข้าไปในเงามืดจัดการลอกคราบทหารหลวงมรกตนครออกห่อไว้
แล้วมาสวมชุดเดิม ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่ม้าสองตัวที่เขาและ
เพื่อนใช้ขี่อยู่ กลายเป็นที่บรรทุกศพของทหารยามเคราะห์ร้าย
ทั้งสอง และดาร์นก็ไพล่ออกมาจากกระโจมในชุดแต่งกายเดิม
ของหล่อนเช่นกัน โดยไม่ต้องนัดแนะหรือบอกเตือนกันให้เสีย
เวลาทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างประสานกันอย่างกลมกลืนจากไหว-
พวัณสติปัญญาของแต่ละบุคคล ตลอดจนความคล่องตัวที่เคย
ทำงานร่วมกันมาในระยะยาวนาน

เครื่องแต่งกายของทหารหลวงเหล่านั้น จะไม่เหลือเป็น
หลักฐานใดๆ ให้ถูกสอบสวนได้อีกทั้งสิ้น เพราะรพินทร์มัด
รวมติดขึ้นไปบนศพของทหารยามที่พาดอยู่กับหลังม้าด้วย ซึ่ง
บัดนี้เมยานีกับคนของหล่อนอีก 2 คน กำลังจูงม้าคู่หนึ่งพร้อม
ที่จะนำออกไปนอกค่ายพัก

**“ขอให้โชคดี เมยานี แล้วเราคงจะได้พบกันอีก ถ้า
ไม่ตายเสียก่อน”**

รพินทร์พูดโดยเร็ว ขณะที่ยกมือขึ้นแตะปีกหมวกเหมือน
จะส่งคารวะมาให้ นางยิ้ม พร้อมทั้งชูหอกขึ้นนิดหนึ่งเป็นการ
ทักทายตอบ

“แงชาย...ฝากความระลึกถึงอย่างสุดหัวใจมายังผู้กอง
รพินทร์ด้วย นี่คือการรับสั่งของจักราชให้นำมาบอกกับท่านเป็นครั้ง
สุดท้าย ก่อนที่เมยานีจะจากท่านคืนนี้”

จอมพรานยี่มชนิดหนึ่ง

“ไปบอกแฉงชายด้วยว่า ผู้กองระลึกถึงเขาทุกขณะจิต”

เมยานี้หันมาทางดาริน ประกายตาของนางแจ่มใส แฝงไว้ด้วยความชื่นชมภายใน

“แฉงชาย...ฝากกราบมายังแทบเท้าของนายหญิงด้วย นี่ก็คือรับสั่งของจักราชให้นำมาบอกนายหญิงก่อนที่จะจากเช่นกัน”

ดารินอิงไปด้วยความตื่นตันประหลาด

“ไปบอกแฉงชาย...นายหญิงรักเขาเสมอด้วยน้องชายคนหนึ่ง และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นายหญิงจะยืนอยู่เคียงข้างเขาจนลมหายใจสุดท้าย!!”

สิ่งที่ดารินและรพินทร์เห็นเป็นครั้งสุดท้าย ภายใต้แสงจันทร์ที่รอดกึ่งไม้โปรงๆ ลงมา ก็คือรอยยิ้มอันแฝงล้นไปด้วยไมตรีของบุตรสาวอดีตขุนพลอรชุน แล้วนางก็ชักม้าเดินผละจากไปอย่างเงียบๆ ลักษณะเหมือนทหารลาดตระเวนตรวจค่าย มีทหารอีกสองคนจูงม้าที่พาตบรรทุกไว้ด้วยศพทหารหลวงเดินตามไปด้วย ซึ่งนั่นหมายถึงว่าจะไม่ทิ้งร่องรอยหลักฐานใดๆ ไว้ในกองทัพรู้ได้ละเอียดยเลยว่า...ได้เกิดอะไรขึ้นในกลางดึกของคืนนี้ อย่างมากการสูญหายไปของทหารหลวงบางส่วน ซึ่งส่วนมากก็ล้วนเป็นพวกอยู่เวรยามด้านตะวันตกก็คงเป็นที่เข้าใจกันว่าเกิดจากการลอบเข้ามาสังหารหรือลักพาตัวไปของพวกกองโจรโดยที่ฝ่ายเชลยไม่รู้เห็นด้วย ซึ่งความจริงก็น่าเป็นเช่นนั้นด้วย

เพราะเซลยส่วนใหญ่ถึง 8 คน ล้วนหลับไหลไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น
มีตัวการอยู่เพียง 3 คนเท่านั้นที่ลุกขึ้นมาทำการ

เมยานี้กับคนของนางหายไปในเงามืด ทั้งสามยืนสงบ
นิ่งกลั้นใจฟังสรรพสำเนียงด้วยความหวั่นระแวงอยู่อีกครู่ใหญ่
ไม่มีอะไรกระโตกกระตากขึ้นทั้งสิ้น แล้วมิชามินาน ก็ดูเหมือน
จะแว่วเสียงฝีเท้ามากลุ่มใหญ่แว่วห่างไกลออกไปลิบๆ จนถ้า
ไม่เงี่ยโสตสดับอย่างตั้งใจก็จะไม่สำเนียงถึงเสียงอันผิดปกตินี้
เป็นทีที่คาดคะเนได้ว่า กองม้าส่วนหนึ่งของเมยานี้ซึ่งซุ่มไว้ห่างๆ
แค้นกำลังกลับนั่นเอง

นายจ้างสาวกับพรานหนุ่มถอนหายใจออกมาอย่างโล่ง
๓๓ รพินทร์หันไปตบไหล่คะหยิ่น

“หมดงานของเราตามคำสั่งนายหญิงแล้ว กลับเข้าไป
แทนกันเถอะ”

ว่าแล้วเขาก็ทำท่าจะเดินกลับไปในกระโจมพร้อมกับคะ-
ทกีน แต่มือเรียวทว่าแข็งแรงของหมอดารินเหนี่ยวแขนเอาไว้

“คะหยิ่นกลับไปนอนได้ แต่ ‘ท่านพราน’ ยังไปไม่ได้”

หล่อนเลียนคำของเมยานี เขาหันไปดูหน้า ขณะนั้นเจ้า
นักเลงโตหล่มซ้างได้เดินผละหายเข้ากระโจมไปแล้ว

“ถ้าจะมีคำถามว่า เหตุใดผมกับคะหยิ่นจึงต้อง ‘เก็บ’
 ๗. เมทั้งสองคนนั้นด้วย ก็อย่าถามให้โง่”

หล่อนั่นศิระชะช้า ๆ

“ฉันไม่สนใจเรื่องนั้นแล้ว แต่สนใจอีกเรื่องหนึ่งตะหาก”

“เรื่องอะไร?”

“ต่อหน้าต่อตาทุกๆ อย่างจะรู้ว่าเมื่อตะกี้กระซิบ‘เกี้ยว’อะไรเมยानी?”

คารินถามหน้าตาเฉย หางเสียงฟังไม่ออกว่าพูดเล่นพูดจริง ทำเอาจอมพรวนแทบจะสะดุ้ง จ้องหน้าในเงามืด แล้วสวมกอดเอาตื้อๆ หล่อนทำท่าเหมือนจะผลักออก แต่แล้วก็สงบนิ่งอยู่ในอ้อมแขนวงนั้น มือทั้งสองวางไว้กับไหล่ของเขา

“แล้วคุณหญิงว่าผมเกี้ยวอะไร?”

“จะไปรู้รึ แต่จะเตือนไว้ การยิงปืนคุณอาจยิงได้แม่นยำกว่างาช้าง แต่เพลงดาบนะ ชื่นก่าแหงไปดวลกับเขาเมื่อไหร่ละก็ หัวหลุดแน่”

เขาก็มลงจูบที่แก้มนั้นหนักหน่วงและเอาคางคลึงที่ชอกคอแม่ดอกฟ้าของเขา จนหล่อนจ๊กจี้ ผงะหน้าหนีไป พร้อมกับทุบเบาๆ ท็อก

“ในยามเป็นยามตายกำลังกันอยู่เช่นนี้ หัดมีอารมณ์ขันเสียบ้างก็ดีครับ เดียวนี้คุณหญิงของผมแกร่งขึ้นมากเหลือเกิน กลายเป็นคนละคนเลย”

คารินหัวเราะเบาๆ

“ใครบอกว่าฉันมีอารมณ์ขัน ฉัน ‘หึง’ ตะหากล่ะ”

“อย่าหึงเลยครับ ผมไม่บังอาจพอจะไปยุ่งกับแม่เสือนั้นหรอก ไม่ใช้กลัวเพลงดาบของงาช้าง แต่กลัวหอกของหล่อน และลูกปืนของผู้หญิงที่ชื่อ ม.ร.ว.คาริน วราฤทธิ์เสียมากกว่า และอีกอย่างหนึ่ง ผมก็ไม่ใช้คนเจ้าชู้ด้วย คุณหญิงรู้ดี ไป...เราเข้าไปนอนพักกันดีกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างลุล่วงไปได้ด้วยดีแล้ว พร้อมทั้งข่าวคืบหน้าที่เป็นประโยชน์ต่อเราอย่างคาดไม่ถึง”

“คีนนี้ ขอนอนอยู่ใกล้ๆ จอมพรานของฉันได้ไหม?”

“ก็อาจพอได้ ถ้าพี่ชายของคุณหญิงไม่บังเอิญตื่นขึ้นมา เห็น แล้วก็เหยียบบอกลูกจ้างผู้ต่ำศักดิ์คนนี้แบนราบติดดินไปเสียก่อน”

หล่อนสั่นศีรษะอมยิ้ม เอื้อมมือมาจับข้อมือเขาไว้

“คงไม่หอรอก ทหารเกือบทั้งกองทัพ ฉันยังสะกดเสียหลับไหลไปหมด นับประสาอะไรกับพวกเราเพียง 7-8 คน กว่าทุกคนจะตื่นก็คงใกล้ๆ รุ่งนั้นแหละ”

“ก็ไม่ควรจะลืมเสียด้วยว่า เจ้าคะหยื่นยังตื่นอยู่อีกคนหนึ่ง”

“ฉันไม่แคร้หอรอก ลูกน้องของคุณคนไหน ใครมันจะเห็นอะไรอย่างไร ระหว่างฉันกับคุณ ก็ช่างมันเถอะ เพราะมันเป็นคนของคุณ ขอเพียงอย่าให้พี่ใหญ่ ไชยยันต์ หรือเมียเห็นเท่านั้น แต่ฉันพูดเล่นหอรอกนะ เพียงแต่รู้สึกว่ ทั้งฉันและคุณกว่าจะหลับก็คงอีกนาน เพราะฤทธิ์ว่านกับยารม เรามีเรื่องที่จะหารือกันอีก อย่างน้อยก็สักสองสามนาที่ ก่อนแยกกันนอน”

“เป็นงั้นไป ทีแรกหลงดีใจ...”

ทั้งสองแฝงกายเข้ามาในกระโจมพัก อันสว่างสลัวๆ อยู่ด้วยแสงคบไฟที่ปักไว้ สังเกตดูทุกคนหลับสนิทอย่างสบาย แม้กระทั่งคะหยื่นซึ่งเพิ่งจะเข้าประจำที่นอนของมัน ก็ทำท่าจะกรนแล้ว ไม่ได้ลืมตาขึ้นมาดูอะไรอีกทั้งสิ้น

รพินทร์ตรงเข้าไปยังที่นอนของเขา เอนกายลงพิงเบ้หลัง

ด้วยความอดโรยอ่อนแรง แต่ประสาทยังแข็งค้าง ดารินทรุด
กายลงนั่งข้างๆ

“คุณรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ในการที่เราพบเมยานี และได้
ข่าวต่างๆ ที่หล่นเล่าให้ฟัง”

“ผมเป็นคนประสาทตายด้านครับ ไม่ค่อยจะตื่นเต้นอะไร
นักหรอก”

“คุณอ่านใจกุตมะออกไหม ภายหลังจากที่เราได้สนทนา
กับเขา ตลอดจนถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เมยานีเล่าให้ฟัง”

“ผมก็ไม่รู้จะอ่านยังไงเหมือนกัน แต่ก็คิดว่าที่แกขายส่ง
เมยานีให้มาเตือนเราไว้ ก็น่าจะรับฟัง คืออย่าหวังหรือไว้วางใจ
ตาเม่านั้นให้มากนัก แกปฏิบัติตัวเป็นแบบคนที่เหยียบเรือสอง
แคม และไม่สามารถจะตัดสินใจทำอะไรได้ด้วยตนเอง ตั้งแต่
หนุ่มจนแก่ พุดง่าย ๆ ก็คือ แกทำงานแสวงหาแต่เฉพาะความ
ชอบ ถ้าจะมีความผิด แกจะปิดให้พ้นตัวทันที นั่นจึงเป็นเหตุ
ให้แกเข้าข้างสิงหรา เพื่อขบถต่อบัลลังก์อดีตกษัตริย์ราชวงศ์เทพ
ในขณะเดียวกัน ก็ทำตัวเป็นมิตรนัย ๆ ทางอ้อมกับฝ่ายกองทัพ
ประชาชนของอรชุน เมื่อเห็นว่ากองทัพนี้เริ่มจะสะสมกำลังคน
ทวีมากขึ้นทุกที”

ดารินนั่งคิด

“แต่กุตมะก็เคยช่วยชีวิตเมยานีไว้”

“นั่นไม่แปลก กุตมะทำดังนั้นก็เพื่อให้อรชุนลังเลที่
จะกระทำการใดอันเด็ดขาดลงไปกับตน หากว่าตนเกิดเพลี่ยง-
พล้ำขึ้นบ้าง”

“แต่กุตมะก็บอกกับเราไม่ใช่หรือว่าเขาจำใจต้องทรยศ

พลร่อยุ่แบบทหารป่า ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งแฝงเงาอยู่ในเมืองเพื่อ
 เหตุผลส่วนตัวอะไรสักอย่าง คุณคิดอย่างนี้บ้างไหม?”

คารินพูดแผ่วเบา ดวงตาทั้งสองหริ่ง

ภายหลังคิดอยู่ครู่ จอมพราณก็บอกว่า

“ก็อาจเป็นไปได้อย่างคุณหญิงว่าเหมือนกัน และถ้ามัน
 เป็นเช่นนั้นจริง ก็แปลว่ากุตะมะนั้นเข้าใจอรชุนอยู่ตลอดเวลา
 ทุกแง่ทุกมุม แต่อรชุนไม่เข้าใจกุตะมะได้”

“คุณแปลกใจอย่างที่ฉันคิดบ้างไหม?”

“อะไรครับ?”

“ทำไมอรชุนจึงรู้ว่า ราชโอรสจักรราชยังไม่ตาย และกลับ
 คืบมาถึงแผ่นดินนี้แล้ว ในรูปของนักเดินทางต่างแดนพร้อมกับ
 พวกเรา จนถึงกับสั่งให้เมยานีไปคอยดักรอรับได้ถูกต้อง ราว
 กับจะมีตาทิพย์มองเห็นนั่นแหละ”

“สิงหราชยังรู้ จนถึงกับสั่งให้รหัสยะนำทหารมาล้อมจับ
 เราเพื่อจะเค้นหาตัวจักราชให้ได้ และกุตะมะก็รู้ และเมื่อเป็น
 เช่นนี้แล้ว ทำไมอรชุนจึงจะไม่รู้ ส่วนไ้การที่ทั้งสองฝ่ายจะรู้มา
 ได้อย่างไรนั้น มันก็เหลือที่เราจะเดาได้ นครนี้เต็มไปด้วยสิ่ง
 ลึกลับ กฤติยาคม ซึ่งเราไม่อาจพิสูจน์ได้ และถ้าคุณหญิงจะ
 สงสัยในข้อนั้น ก็ทำไมไม่สงสัยด้วยว่าเหตุใดเจ้าแวงชายของเรา
 จึงรู้ตัวเหมือนกันว่าฝ่ายของอรชุนจะมารับตัวในกลางดึกของคืน
 ที่เขาวางยาสะกดพวกเราทุกคนให้หลับสนิทกันไปจนหมด สรุป
 ก็คือ พวกมรกดนครเขารู้ต้นลึกหนาบางของกันเองได้ดีที่สุด
 พวกเราต่างหากที่หลงพลัดเข้ามาโดยไม่รู้อะไรล่วงหน้าทั้งสิ้น
 จะว่าอันที่จริงแล้ว พวกเราทุกคนกลายเป็นเครื่องมือของจักราช

ที่แอบแฝงกายเข้ามา ซึ่งจะว่าไปแล้ว มันก็ถูกตามข้อกล่าวหา
ของรหัสยะเหมือนกันที่ว่า เรามาเป็นเสนียดของแผ่นดินนี้ เพราะ
เหตุการณ์นองเลือดมันหนักไม่พ้นแน่”

“แต่เราก็พอใจไม่ใช่หรือ ถึงแม้จะจำเป็นต้องกลายเป็นพาหนะนำจักรราชกลับคืนมาสู่มรกตนครโดยที่เราไม่ตั้งใจมาก่อน เขาเป็นฝ่ายธรรมะ เป็นฝ่ายที่ถูกต้อง ไร้ฝ่ายที่ครองอยู่เดี๋ยวนี้ต่างหาก ที่เป็นฝ่ายเสนียดจัญไร”

“เราอย่ามาโต้เถียงกันในเรื่องนี้เลยครับ ไหนๆ ก็ถลำตัวเข้ามาถึงเพียงนี้แล้ว ขอยานอนหลับให้ผมสักสองเม็ด และคุณหญิงเองก็ควรจะทานเสียด้วย เอาแรงไว้พรงนี้”

“ตกลง แต่ห้ามฝันถึงเมฆานี้นะ”

**ดารินว่า แล้วเดินไปที่กระเป๋าเครื่องเวชภัณฑ์ของ
หล่อน**

.....

**เขลยทุกคนเหมือนจะตั้นขึ้นพร๋อมกันทั้นหมด
ในยานสาบของวันรุ่งขึ้น เป็นการตั้นที่ถูกปลุก
ด้วยเสียงเอะอะโวยวาย และการเคลื่อนไหว
อย่างถูกละหุกของพวกทหารเสียมากกว่าที่จะ**

ตั้นขึ้นเอง

เสียงไชยยันต์ผู้สะดุ้งลืมนดาจากออกมาว่า

“เฮ้ย! นั้มนั้เกิดกลียุคอะไรขึ้นมากระมังหว่า”

ในขณะที่เชษฐา มาเรีย และคนอื่นตั่งกายลุกขึ้นนั่งเพื่อ
เงี่ยหูสดับฟังเสียงทั้นที่ด้วยความสงสัย รพินทร์ ดาริน และ
กะหยิ่น ผู้ซึ่งรู้เหตุการณ์ดีอยู่แล้ว บัดนี้ยังทำเป็นนอนหลับนิ่ง
เฉยอยู่ จนกระทั่งถูกคนอื่นปลุกขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ พี่ใหญ่?”

น้องสาวแกล้งไก้ ทำหน้าตื่นถาม

เชษฐาไม่ตอบ แต่นั่งตะแคงหูฟังสำเนียงเสียงเคลื่อนไหว และเสียงพูดกันอย่างอ้ออึ้งเป็นโกลาหล ผิดสังเกตอยู่นอกกระโจม แล้วสะกิดให้น้องสาวฟัง ดารินชำเลื่องไปทางจอมพราณของ หล่อน เห็นเขาลุกขึ้นนั่งชันเข่า เอามือเสยผมและอำปากหาวย อย่างไม่สนใจอะไรนัก ส่วนกะหยิ่นทำตาล็อกแล่งส่อพิรุณ แต่ ไม่มีใครหันไปสังเกตมัน

“เมื่อคืนนี้ฉันฝันว่ากองโจรบุกเข้าโจมตีกองทัพนี้อีกครั้ง”
มาเรียเอ่ยขึ้นเปรยๆ พร้อมกับหัวเราะอย่างไม่มี ความหมาย

แล้วก่อนที่จะใครจะเอ่ยเช่นไรต่อมานั่นเอง ปากประตู กระโจมก็ถูกแหวกกว้างออก ทหารหมวดหนึ่งโผล่พรวดเข้ามา จ้องดูเชลยทุกคนเขม็ง หัวหน้าสังเกตลักษณะแต่งกายมียศเป็น ชื่นนายกองมีสีหน้าเครียดขรึม ยกนิ้วมือขึ้นนับจำนวนเชลยไป ทีละคน พอเห็นว่าอยู่ครบคน ก็แสดงความพิศวง หันไปซุบซิบ กับทหารใต้บังคับบัญชา

“ทำไมรี? เกิดอะไรขึ้น?”

ท่านหัวหน้าคณะร้องถามออกไปอย่างสงสัยขีดสุด พร้อมกับ ลูกชั้นยี่น คนอื่นๆ ก็เลยพากันลุกขึ้นหมด ยกเว้นรพินทร์ คนเดียวที่ยังปิดกายอย่างเมื่อยขบ ทั้งหมดพากันยี่นประจันหน้า กับทหารที่โผล่เข้ามาอย่างพรวดพรวดชุดนั้น

ไม่มีคำตอบใดๆ จากทหารหมวดนั้น คงซุบซิบกันเอง อยู่อีกอึดใจ ก็ผลະเดินตบเท้าพรีบๆ ออกไปหมด เชษฐาก้าว พรวดเดียว ออกมานอกกระโจม ซึ่งทำให้ทุกคนตามหลังออกมา ในทันที ท่ามกลางอากาศอันเย็นขึ้นบริสุทธิ์ของยามเช้าก่อน

ที่แดดล่ำแรกจะทอดลงมา ทั้งหมดมองเห็นความผิดสังเกตได้ชัด ทหารม้าลาดตระเวนตรวจดูอะไรตามรอยพื้นดินรอบๆ กระโจมพักของเชลย และห่างออกไปรอบทิศพร้อมทั้งตะโกนร้องสั่งการกันเป็นทอดๆ บ้างก็ยืนจับกลุ่มพูดกันแซด

“เอ๊ะ! อะไรของมันหว่า ทำยังกะว่าเมื่อคืนนี้เสื่อย่องเข้ามาคาบเอาพวกมันไปกินงั้นแหละ”

ไชยยันต์พูดส่งเดชไปตามเรื่อง ขณะที่มองกวาดไปยังภาพซุลมุนชวนให้ผิดสังเกตนั้น

“ก็อาจเป็นได้ครับ แต่เราอย่าไปสนใจอะไรกับมันดีกว่า ไปล้างหน้ากันที่ลำธารนั่นกันเถอะ วันนี้แหละที่เราจะได้เผชิญหน้ากับกษัตริย์สิงหรา”

ผู้พูดเรียบๆ คือจอมมัคคุเทศก์ แล้วเขาก็เดินนำหน้าทุกคนโดยไม่รอใคร ตรงไปที่ลำธาร ทำให้คณะพรรคตามกันไปทั้งหมด

ระหว่างที่วักน้ำอันเย็นเฉียบขึ้นมาลูบหน้าเพื่อขจัดความจ้วเจีย มีทหารม้ากลุ่มหนึ่ง เหยาะเข้ามาคุมเชิงสังเกตดูห่างๆ อยู่ตลอดเวลา เซษฐาหันไปชำเลื่องมองรอบๆ ตัวแล้วหันไปมองจอมพราณ ซึ่งบัดนี้กำลังเอาผ้าขาวม้าเช็ดตามลำคออยู่ด้วยกิริยาปกติ

“รพินทร์?”

“ครับผม”

“เสื่ออะไรที่ไหนมันจะย่องเข้ามาคาบใครเอาไปกิน ในเมื่อที่นี่เป็นกองทัพกำลังคนเป็นกองพลเลย และภูมิประเทศที่

ตั้งก็เป็นทุ่งชานเมืองหลวงใกล้เคียงกันแค่นี้เอง สังเกตคุณลักษณะของพวกนี้ตื่นตกใจมาก มันคงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยทีเดียว”

รพินทร์ไม่ตอบ และมองไปทางคารินผู้นั่งอยู่บนก้อนหินกลางธารน้ำตื้นใกล้ๆ กับพี่ชาย ทำให้เชษฐาผู้เขาวนปฏิกานไวอยู่แล้ว หันขวับไปสังเกตน้องสาวเหมือนจะล้วงความลับออกมาให้ได้

“เฉยไว้ก่อนค่ะ พี่ใหญ่ ประเดี๋ยวน้อยจะเล่าอะไรให้ฟัง”

พี่ชายเขม่นมองหน้าพรานนำทาง กับน้องสาวคนละที่ อีกครู่หนึ่งก็พยักหน้าอย่างคนที่พูดกันได้เข้าใจอย่างง่าย ๆ ไม่กล่าวอะไรอีก ส่วนคารินก็หันไปเอานิ้วแตะริมฝีปากกับไชยยันต์และมาเรีย เชิงให้สงบความพิศวงลงชั่วขณะ ปล่อยให้พวกพรานพื้นเมืองพูดกันเอะอะแสดงความสงสัยในท่าทีของทหารหลวงไปตามเรื่อง มีคะหยิ่นเท่านั้นที่เย็บปากเงียบอยู่

ชำระสะสางร่างกายกันเป็นที่ผ่องใสเรียบร้อย ทั้งหมดกลับเข้ามาในกระโจมพัก แดดเช้าเริ่มทอแสงอบอุ่น อาหารยังไม่ถูกนำเข้ามาให้เชลยซึ่งผิดปกติไปกว่าทุกวันระหว่างที่ถูกควบคุมเดินทาง

สภาพของความขวกไขว่คว้าของผู้คนในกองทัพก็ยังไม่สร้างซาไป

ครั้นแล้วก่อนที่ฝ่ายเชลยจะรวมกลุ่มกันภายในกระโจมพัก ต่างก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจำนวนมากหนึ่งประมาณ 30-40 ตัวควบออกมาจากทางด้านประตูเมือง ชั่วไม่นานนัก บุรุษ

เคราะห์ผู้มีนามว่ารหัสยะ ตำแหน่งอุปราชพระอนุชาก็ปรากฏ
กายขึ้นภายในที่พักเชลย แวดล้อมไปด้วยบริวารทหารสนิท
เรียงรายอยู่เป็นขบวน

“อรุณสวัสดิ์ ท่านรหัสยะ เรายินดีที่ได้พบท่านในเช้าวัน
นี้อีกครั้งตามที่ท่านสัญญาไว้ ก่อนที่พวกเราจะถูกควบคุมตัวเข้า
เมือง”

เชษฐาร้องทักออกไปอย่างสุภาพแจ่มใสพร้อมกับยิ้มให้

รหัสยะยิ้มตอบเช่นกัน แต่ดูเหมือนแยกเขี้ยวมากกว่า
ตามวาทกรรมมองไปยังทุกคนตามลำดับ เหมือนเช่นทุกครั้ง
ที่โผล่เข้ามาเยี่ยมเชลย

“พวกท่านอยู่ครบจำนวนพร้อมหน้ากันอยู่ดอกหรือ?”

เสียงหัวเราะดังที่สวนคำมานั้น ไม่ได้แสดงถึงไมตรีเลย

“ก็ถ้าเราไม่อยู่ แล้วเราจะไปไหน?”

คารินปากไวกว่าทุกคน ร้องถามไป เลือดชักขึ้นหน้าแต่
เช้า เพียงแต่ได้ยินเสียงและเห็นหน้ารหัสยะครั้งแรก หล่อนก็
เริ่มอารมณ์ไม่ดีแล้ว

อุปราชพระอนุชาทำเสียงหึๆ ในลำคอ แว่วที่เคยส่อว่า
อาจเป็นมิตรได้บ้าง ขณะที่ฝ่ายเชลยได้ช่วยชีวิตकुตะมะเอาไว้
บัดนี้คุตะมะจะไม่เหลืออยู่เลย อย่างไรก็ตาม เสียงที่กล่าวต่อไป
เบาลง แต่ยังแฝงไปด้วยความซาเย็น

“ราตรีที่ผ่านมา พวกท่านนอนหลับสบายกันดีอยู่หรือ?”

“ก็หลับสบายดี ไม่มีใครถ่างตาอยู่ให้เสียเวลานอนพัก
ของเราหรอก”

ผู้ตอบคือไชยยันต์ ผู้เป็นขมื่นกับปุน กับรหস্যะตั้งแต่พบหน้ากันครั้งแรกแล้ว

“หลับสนิทตลอดคืน ไม่มีใครตื่นขึ้นเลยแม้แต่คนเดียว?”
อุปราชพระอนุชาัย้าถามอีกครั้ง ในลักษณะสอบสวน

“เราหลับกันทุกคน เพิ่งจะมาสะดุ้งตื่นเอาตอนเช้าตรู่ เพราะทหารพวกท่านซุลมุนวุ่นวายอะไรกันอยู่ ส่งเสียงเอะอะไปทั่ว จนเราทนนอนต่อไปไม่ได้”

มาเรียเอ่ยตอบขึ้นบ้าง แล้วกล่าวมาอย่างใจเย็นว่า

“รหস্যะ ทำไมท่านไม่บอกเราว่า เกิดอะไรขึ้นกับกองทัพนี้และอะไรที่ทำให้ท่านเข้ามาซักถามพวกเราเสียราบกับว่า เราได้กระทำผิดสิ่งใด ซึ่งเราไม่รู้ตัวเลย”

จอมพราณยืนสำรวจมึง ปล่อยหน้าที่การเจรจาโต้ตอบแก่คณะนายจ้างของเขา

“เมื่อคืนนี้ ประมาณยามสอง ขึ้นมาจนกระทั่งใกล้รุ่ง กองทัพนี้ถูกรมยาสะกดให้หลับกันไปเกือบทั้งหมด...โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกอยู่เวรยามทางด้านตะวันตก!...”

รหস্যะประกาศขึ้น ตาเหี่ยวทั้งคู่หรือลงเล็กน้อย ข้อความตามคำพูดนั้นทำเอาเชษฐา ไชยยันต์ มาเรีย และพวกพราณพื้นเมืองที่ไม่รู้เรื่องมาก่อน ถึงกับงงงันตกใจ

“มีการลอบเข้ามาขโมยตัวทหารที่อยู่เวรยาม สูญหายไปจำนวน 18 คน รวมทั้งยามสองคนที่เฝ้ากระโจมพักของพวกท่านด้วย เป็นการกระทำอันอุกอาจของพวกกองโจร และจากการตรวจสอบหลักฐานของฝ่ายเรา พบว่ากองโจรส่วนหนึ่งได้

เล็ดลอดเข้ามาจนถึงใจกลางกองทัพในระหว่างทหารยามหลับ และได้ป่วนเปื้อนเข้ามาใกล้กระโจมพวกท่านด้วย”

“น่าประหลาดมาก!”

คารินแสร้งทำหน้าตื่นร้องขึ้น

“พวกเราพากันหลับสนิทไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลย และท่านจะบอกได้หรือไม่ว่า กองโจรเหล่านั้นลอบเข้ามาในกองทัพนี้เพื่ออะไร เพียงเพื่อจะขโมยตัวยาม 18 คนของท่านไปเท่านั้นเองหรือ?”

“เราอยากจะให้พวกท่านเป็นฝ่ายตอบคำถามนี้เสียมากกว่า!”

รหัสยะสวณมาโดยเร็ว เสียงไชยยันต์อุทานออกมาว่า “อ้าว! เฮ้ย...” แต่รพินทร์ ไพรวลย์ก้าวล้ำหน้าทุกคนออกมา ประจันหน้ากับรหัสยะด้วยเค้าหน้าเรียบ ๆ ที่อ่านยากของเขา

“พูดให้แจ่มแจ้ง รหัสยะ ท่านหมายความว่าอะไร?”

อุปราชพระอนุชา ผู้มีอำนาจเต็มในกองทัพ จ้องหน้าเขาด้วยนัยน์ตาอันขุ่นเขียว

“จะต้องให้มีคำแปลอะไรอีก กองโจรสะกด และลักตัวยามของกองทัพ ตัดช่องเข้ามาจนถึงกระโจมที่พักของท่านเพื่อจะมีการติดต่ออะไรสักอย่างที่เราก็ยังไม้อาจรู้ได้ แต่พวกท่านปฏิเสธไม่รู้ โดยอ้างว่านอนหลับกันทั้งหมด”

“พูดแบบนี้ มาผลัดกันเอาดาบเกือคอคนละทีดีกว่าจะไ้ค่ายอมให้เชือดก่อนด้วย”

บุญคำอครนทนไม่ได้ ขยับดาบเดินป่าของแกจะเดินออกมา แต่ไชยยันต์คว้าคอไว้เสียก่อน กระชิบปราม เซษฐานั้น ครั้งแรกโกรธจนหน้าแดงเมื่อได้ยินรหัสยะพูดกล่าวหาเอาเช่น

นั้น แต่แล้วชั่ววูบเดียวก็ดูเหมือนเขาจะเฉลียวคิดอะไรขึ้นมาได้
สงบอารมณ์สงวนท่าทีลงตามเดิม มาเรี่ยจู้ปากเบาๆ อย่าง
เตื่อดดาลใจ แต่คนที่รู้อะไรอยู่แก่ใจดีของคณะทั้งสามคนมี
อาการที่เป็นปกติใจเย็นที่สุด

“ฟังเรา แล้วใช้เหตุผลใคร่ครวญสักนิด อย่าเอาแต่อ่านาจอ
หมั่นชู้นักร รหัสยะ...”

รพินทร์พูดเบา แต่กร้าว

“ท่านมีหลักฐานใดที่จะมากล่าวหาพวกเราเช่นนี้ ท่าน
เองอ้างว่าทหารซึ่งขอเดิมด้วยคำว่า ‘ผู้ไร้สมรรถภาพ’ ของท่าน
ทั้งกองทัพจำนวนเป็นพัน ถูกกองโจรรมด้วยยาสะกดหลับกัน
ไปหมด แล้วพวกนั้นก็เข้ามาเพื่อจะพยายามติดต่อกับพวกเรา
ข้อที่หนึ่งที่เราจะถามก็คือ...กองโจรมีอะไรผูกพันอยู่กับเรา จึง
จะต้องมาติดต่อเพื่อการอันใด ข้อที่สอง ถ้ากองโจรมีความเป็น
มิตรปรารถนาดีต่อเรา ขนาดขโมยยามรักษาการณ์ของพวกท่าน
ไปได้ เหตุใดจึงไม่ขโมยพวกเราทั้ง ๑๑ คนไปเสียให้พ้นจากการ
ตกอยู่ในการควบคุมของท่านด้วย ข้อที่สาม ถ้ากองโจรรมด้วย
ยาสะกดมีอิทธิฤทธิ์อำนาจจริง จนกองทัพของท่านหลับกันไป
หมด พวกเราเล่าจะอยู่กันได้อย่างไร พวกเราก็ต้องพลอยหลับ
เป็นตายกันไปหมดทุกคนด้วยเหมือนกัน จริงหรือไม่”

บุรุษผู้ยิ่งใหญ่แห่งมรกตนคร รองจากกษัตริย์สิงหราคอด
ออกอึ้งไป

รพินทร์กล่าวต่อไปว่า

“ข้อเท็จจริงก็คือ พวกเราพากันหลับเป็นตายเหมือน
ทหารของท่านนั่นแหละ และเพิ่งจะมาตื่นเอารุ่งสว่างตอนที่ทหาร

ของท่านอ้ออิงขึ้น พวกเราประหลาดใจกันอยู่เหมือนกัน เพราะตามปกติแล้วพวกเราเป็นคนนอนไวกันทั้งสิ้น การหลับรวดเดียวตลอดรุ่งเช้าโดยไม่รู้สึกเลยนั้น...เป็นสิ่งที่ผิดวิสัยสำหรับเรา เพิ่งทราบเดี๋ยวนี้เองจากปากคำของท่านว่า พวกโจรใช้ยาสะกดกรมกองทัพบกเพื่อลักลอบเข้ามา”

“ลักลอบเข้ามา...เพื่ออะไร?...”

เซษฐาพึมพำขึ้นลอยๆ เค้านำใช้ความคิด เขาจะ**ต้องมีลบลมคมในอะไรที่รพิทและดารินรู้กันอย่างแน่นอน**จากการที่น้องสาวแยมๆ ไว้ที่ธารน้ำตอนล่างหน้า แต่ก็ยังไม่ออก

“นั่นซิ ลักลอบเข้ามา เพื่ออะไร?...”

รหัสยะทวนคำบ้าง พร้อมกับหัวเราะเหยิ่มๆ ต่อมาว่า

“เราบอกท่านแล้ว ว่าเราค้นพบหลักฐานพวกโจรที่ลอบตัดทางเข้ามานั้น มุ่งตรงมายังกระโจมพักของพวกท่านด้วยจุดประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่ง ถ้าเจ้าพวกนั้นมันจะวางแผนขโมยตัวท่านทั้ง ๑๑ คนไปเสียเลย เราก็จะไม่สงสัยอันใดเลย แต่ก็มีรอยของมันลอบเข้ามาแล้วก็มีรอยกลับออกไป ส่วนพวกท่านก็ยังอยู่กันครบ อ้างว่านอนหลับสนิทตลอดทั้งคืนโดยไม่มีใครตื่นขึ้นมาเลย จึงทำให้เราสงสัยเป็นกำลังว่า มันเข้ามาพบใครสักคนหนึ่ง**ในบรรดาพวกท่านแน่นอน**”

“อย่าสงสัยอะไรไปเลย รหัสยะ ไม่มีโจรคนใด เข้ามาพบพวกเราคนไหน เพื่อประโยชน์สิ่งใดหรอก”

ดารินเอ่ยขึ้นด้วยเสียงใส หล่อนพยายามจะพูดกับรหัสยะอย่างอ่อนโยน

“อีกประการหนึ่ง ท่านก็น่าจะมาบอกให้พวกเรารู้ถึงความไร้สมรรถภาพของกองทหารของท่านเช่นนี้เลย รวมกำลังกันอยู่เป็นกองพล ปล่อยให้โจรมีกำลังเพียงไม่กี่คน ลักลอบเข้ามาจนถึงใจกลางที่พักรบ ช้ายังขโมยตัวทหารเผ่ายามไปได้เสียอีก กว่าที่จะมาระแคะระคายไยวายสอบสวนรู้เรื่องราวกันขึ้นก็ต่อเมื่อรุ่งเช้า น้าละอายมาก ทหารของท่านหาคนดีมีฝีมือยากเหลือเกิน นี่โชคดีที่ท่านจอมทัพรหัสยะ เข้าไปพำนักรนอนในเมืองเป็นที่สุขสโมสรมีก่อน ทิ้งให้ทหารใต้บังคับบัญชาพักรบกัณอยู่ข้างนอก ถ้าบังเอิญท่านรหัสยะพักอยู่ในกองทัพนี้ด้วย โจรมันขโมยศีรษะท่านไปเสียแล้วด้วยหรือสำหรับเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืนนี้”

คำพูดของดาร์วิน อ่อนหวานราบเรียบปนสีหน้ายิ้ม ๆ ก็ตามที่ แตรรหัสยะฟังแล้วตาพอง หนวดกระดิกด้วยความฉุนโกรธแผดเสียงออกมาว่า

“ก็เพราะเราไม่อยู่นะซี ไอ้โจรมันจึงกำหนดลักลอบเข้ามาทำการรุกรานได้ถึงเพียงนี้ ถ้าเราอยู่มันก็หากล่าไม่ หรือมิฉะนั้นก็คงจะต้องถูกจับได้ทั้งหมด”

“ถ้าเช่นนั้นก็เป็นความบกพร่องเพราะความเห็นแก่ตัวของท่านเอง ที่ทั้งกองทัพเข้าไปหาความสุขสบายในเมือง ทั้งๆ ที่ตนเองเป็นแม่ทัพคุมมา ปล่อยให้ทหารปราศจากระเบียบวินัยจนเกิดการชะล่าใจอ่อนแอขึ้น แล้วจะโทษใคร...จะมาแสดงท่าขุ่นเคืองพาโลหาเรื่องเอากับพวกเรา ผู้ไม่รู้ไม่เห็นอะไรด้วย เป็นการถูกต้องแล้วหรือ?”

มาเรียได้ที หาโอกาสว่าบ้าง รหัสยะดูท่าโกรธแค้นมาก

ที่ถูกรุมเสียดสีจากทางจากเซลยด้วยเหตุผลที่เหนือกว่า ไม่อาจกล่าวสิ่งใดได้อยู่เป็นครูใหญ่ ในที่สุดก็ฝืนสละเย้ย

“เหตุการณ์ครั้งนี้ นับเป็นการกำหนดหาญท้าทายที่สุดของพวกกองโจรอรชุน และมีปริศนาชวนให้คิดมาก เราจะไม่สงสัย ถ้ามันจะยกพวกเข้าโจมตีอย่างเมื่อคืนวาน แต่นี่มันลอบเข้ามาอย่างลึกลับมีเลศนัยพิกล พวกท่านยังอยู่กับครบ แต่ทหารยามที่จะเห็นเหตุการณ์กลับถูกขโมยตัวหายไปหมด บางแห่งมีรอยเลือดตกค้างอยู่ เพราะโจรลบร่องรอยไม่ทัน แสดงว่ามีการจู่โจมเข้าสังหาร ก่อนจะลากศพออกไป อย่างไรก็ตามมีนายทหารหัวหน้าเวรยามไม่ต่ำกว่า 3 คนจะต้องได้รับโทษถึงประหารชีวิตในครั้งนี้”

“นั่นมันเป็นเรื่องของท่าน ที่จะจัดการกันเอง แต่ตามความเห็นของเรา มันก็ไม่ใช่การยุติธรรมนัก ทหารหัวหน้าเวรที่ท่านกล่าวว่าจะต้องได้รับโทษถึงประหารชีวิต คงจะเนื่องมาจากมีความผิด ที่ปล่อยให้โจรบุกเข้ามาถึงใจกลางกองทัพได้ แต่ท่านไม่คำนึงถึงเหตุผลบ้างว่า ถ้าทหารหัวหน้าเวรเหล่านั้นโดนรมยาสะกดเข้า เขาก็มีโอกาที่จะนอนหลับไม่รู้สีกตัวเหมือนคนอื่นๆ เหมือนกัน เราไม่รู้กฎอัยการศึกของกองทัพเมืองมรกดนคร แต่ถ้าจะพูดกันตามความรู้สึกแท้จริงแล้ว ท่านควรจะได้รับผิดชอบมากกว่าใครในกองทัพนี้ คือละทิ้งหน้าที่ผละออกจากกองทัพไปหาความสบายส่วนตัว แล้วจะไปมัวโทษทหารบริวารของท่านคนไหน”

ไชยยันต์ยั่วมาอย่างสนุกปาก

รหัสยะดาพองขมึงทิ้ง

“เรา รหস্যะนะรี ละทิ้งหน้าที่ ท่านเอาอะไรที่ไหนมาพูดอย่างโง่เง่าเช่นนี้ เราเป็นใคร?”

“ก็ท่านเป็นใครล่ะ?”

“อุปราช พระอนุชา จอมทัพ!”

รหস্যะ แผลเสียงเกือบจะเป็นตะโกน

“อุปราชหรือพระอนุชานะมันไม่สำคัญหรอก มันสำคัญอยู่ที่ว่าท่านเป็นจอมทัพ หรือแม่ทัพของทหารเหล่านี้ในระหว่างปฏิบัติงานตามหน้าที่ออกศึกสงคราม แล้วลองคิดดู ในฐานะจอมทัพ ท่านกลับละทิ้งกองทัพไปเช่นนี้ แม้จะมอบหมายความรับผิดชอบทั้งหมดให้แก่บุคคลอื่นก็ตามที่ ท่านก็ยอมไม่พ้นที่จะรับผิดชอบไปได้ อย่างนี้กว่าทหารชั้นผู้น้อยเท่านั้นที่จะละเลยต่อหน้าที่ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ตำแหน่งจอมทัพอย่างท่านก็ยังละเลยต่อหน้าที่ได้เหมือนกัน ตัวท่านเองก็พูดอยู่หยก ๆ ว่า ถ้าแม้ว่าท่านอยู่เสียคนเดียว พวกโจรก็จะไม่บังอาจลักทรัพย์เข้ามา ใช่มั้ย?”

“เอาละ เราไม่ต้องการจะตีฝีปากใดๆ กับพวกเจ้าหรอก!”

รหস্যะพูดสะบัดๆ แล้วกล่าวมาอย่างมาดร้ายอันแสดงออกทางสายตาว่า

“เชลยทุกคนเตรียมออกเดินทางได้ ตะวันสายกว่านี้อีกสักนิด พวกเจ้าจะถูกคุมตัวเข้าพระนคร”

“ท่านลืมนะไรอย่างหนึ่งแล้ว รหস্যะ”

รพินทร์กล่าว พร้อมกับยิ้มหนึ่ง

“นั่นก็คืออาหารเข้าของพวกเราทุกคน เราจะไม่เตรียมตัวออกเดินทางโดยเด็ดขาด ถ้าไม่กินอาหารเสียก่อน”

“รอบคอบมาก ผู้กอง และพวกเราก็กำลังหิวกันทุกคน”
ไชยยันต์ร้องเชียร์มาอย่างยินดี
อย่างเสียไม่ได้ รหস্যะไปสอบถามพุดจาอะไรกับทหาร
ของตนอยู่ครูใหญ่ บางส่วนผละหายไป
“ประเดี๋ยวอาหารจะมีมาให้พวกท่านกินตามปกติ แล้ว
เตรียมออกเดินทางได้”

“ขอบใจมาก รหস্যะ เราขอถามสักคำ หวังว่าท่านคง
จะไม่รังเกียจ ผู้เฒ่ากุดะมะมีอาการเป็นอย่างไรบ้าง?”
คารินถามมาด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร
“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก กุดะมะสบายดีแล้ว ในความ
ดูแลของแพทย์หลวง”

แล้วโดยไม่รอช้า เพื่อมิได้เกิดการซักถามหรือพุดจาใดๆ
อีก รหস্যะเดินออกจากกระโจมไปอย่างพกเอาความหงุดหงิด
ขุ่นเคืองไปด้วย องค์กรกษัตริย์ตามหลังไปเป็นพรวน ทั้งให้เชลยอยู่
กันตามลำพังอีกครั้ง

พอลับหลังรหস্যะ คาริน วราฤทธิ์ ก็หัวเราะออกมา
เบาๆ ทุกสายตายกเว้นรพินทร์กับคะหยิ่น เบนมาจับอยู่ที่หล่อน
เป็นตาเดียว

“น้อย! เห็นจะเธอนี่แหละ ที่กุมความลับอะไรไว้ อัน
เป็นต้นเหตุให้เจ้าอ้วนนั้นหัวเสียเข้ามาพุดจาทำท่าจะเอาเรื่องกับ
เรา”

มาเรียกระซิบเบาๆ

“ไม่ใช่ฉันคนเดียวหรอก ไพรวลย์ แล้วก็คะหยื่นอีกคนหนึ่ง!”

อีกสองคนที่ถูกเอ่ยนาม ถูกพรรคพวกที่ยังไม่รู้เรื่องอะไร หันไปมองหน้าอีก

“เรื่องราวมันเป็นยังไง?”

พี่ชายจับแขนน้องสาวได้ ดึงเข้ามากระซิบถามเสียงต่ำ

“ประมาณตีสองของเมื่อคืนนี้ แงชายส่งแม่เสือเมยานี้ กับหน่วยจู่โจมจำนวนหนึ่ง เล็ดลอดเข้ามาเพื่อติดต่อกับพวกเรา ค่ะ มันประจวบเหมาะกันพอดีกับที่น้อย รพินทร์และคะหยื่น กำลังจะหาทางเล็ดลอดจากกองทัพนี้ออกไปสำรวจนอกบริเวณ ค่ายพัก จึงเจอกันเข้า มีข่าวคืบหน้าที่เป็นประโยชน์กับทางฝ่ายเรามาก”

ทุกคนตะลึงค้าง เมื่อได้ยินคำบอกเล่าของหมอดาริน หล่อนหัวเราะะ กล่าวต่อมาว่า

“อย่าเพิ่งตื่นเต้นค่ะ พี่ใหญ่ เดี่ยวน้อยจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดถึงความเป็นไปในระหว่างที่พวกเราคนอื่นๆ กลับเป็นตาย โดยมีน้อย รพินทร์และคะหยื่นตื่นเผชิญกับเหตุการณ์อยู่เพียง 3 คน ตั้งใจไว้แล้วว่าจะเล่าให้ฟังเพื่อให้พวกเราทุกคนรับรู้ไว้ ก่อนที่จะเดินทางเข้าตัวเมืองมรกตนคร...อ้อ! พวกนั้นเอาอาหารเข้ามาให้เราแล้ว ประเดี๋ยวเรากินไป ค่อยกันไปพลางก็ได้”

ตะวันเช้าเริ่มสาดแสงกระจ่างแจ้งไปทั่วพิภพ ฝ่ายเซลยทุกคนกินอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว และรับทราบความจริง

โดยละเอียดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมา โดยการบอกเล่าของดาริน มันเป็นเรื่องตื่นเต้น พิศวง และทำให้ต้องใคร่ครวญคิดหนัก อย่างไรก็ตาม ต่างสงวนท่าทีอยู่ในอาการอันสงบไม่ส่อพิรุณใดๆ ให้ปรากฏแก่การสังเกตของฝ่ายทหารหลวงทั้งสิ้น

กระโจมพักถูกรื้อถอน กองทัพเริ่มจัดขบวนเพื่อการเคลื่อนกำลังฝ่ายเชลยก็จัดของเตรียมตัวกันอย่างรัดกุมและเตรียมพร้อม

ปิ่นสันติัตถ์เท่าที่เหลืออยู่ในกลุ่มของพวกเจ้านายถูกตรวจสอบกระสุนที่บรรจุอยู่อย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง และกระสุนสำรองเท่าที่มีอยู่ของแต่ละขนาดแต่ละกระบอก ถูกเชษฐาสั่งให้เอาออกมาติดตัวไว้ให้พร้อม โดยไม่ให้แบ่งแยกไปเก็บไว้ยังหีบห่อสัมภาระใดทั้งสิ้น

ดารินนั้นยัดกระสุน .357 แมกฯ ของหล่อนเต็มรังกระสุนในเข็มขัด ที่เหลือเทจากกล่องใส่กระเป๋ากางเกงไว้อีก

หล่อนดูเหมือนจะมีกระสุนประจำปืนมากกว่าทุกคน

ส่วน .44 แมกนั้มของปืนสามกระบอก ที่อยู่ในมือเชษฐาไชยยันต์และรพินทร์ ท่านหัวหน้าคณะสั่งให้เอากระสุนทั้งหมดมารวมกัน แล้วแบ่งเฉลี่ยออกเป็น 3 ส่วนเท่าๆ กัน มาเรียนั้นไม่มีอะไรจะต้องยุ่งมากนักในเรื่องนี้ปิ่นสันของหล่อนเป็นโคลท์-ซิงเกิ้ลแอ็คชั่น .45 ของอดีตสามี ซึ่งกระสุนก็เหลือเพียงไม่กี่นัด ปัญหาจึงอยู่ที่ปืนลูกม่ซิงเกิ้ล .22 ของดาริน ซึ่งเปลี่ยนม่มาใช้ขนาด .22 แมกนั้มอีกกระบอกเดียว ยังตกลงกันไม่ได้ว่าควรจะ

มอบไว้ที่ใคร เพราะมาเรียผู้ซึ่งแต่เดิมดรินได้มอบป็นกระบอก
นี้ไว้ให้ ได้บอกว่า

“ไม่ควรให้ป็นสองกระบอกมารวมอยู่ที่นั่นคนเดียว เลือก
เอาคนหนึ่งคนใดก็ได้ในกลุ่มพรานพื้นเมืองของไพรวัลย์ที่คิดว่า
เขาพอจะใช้การมันได้เมื่อจำเป็น ขอเพียงอย่าให้แก่เจ้าสาंपา
ของฉันท่านั้น มันไม่ประสาทรอก”

เหตุผลของหม่มสาว เมื่อพิจารณาให้ลึก ทุกคนก็เห็น
ด้วยโดยปฏิเสธไม่ได้

“ถ้างั้นก็เป็นหน้าที่ของคุณแล้ว รพินทร์ ป็นกระบอกนี้
คุณจะให้ลูกน้องคนไหนของคุณดี พิจารณาเอาเอง” เซษฐาว่า

ภายหลังคิดนิดเดียว จอมพรานก็เรียกเกิดเข้ามา รับป็น
กับกล่องกระสุนมาจากมาเรีย แล้วลากแขนพรานเด็กหนุ่มผู้
ชอบเล่นป็นมากที่สุดของเขา ห่างพรรคพวกออกไปทางหนึ่ง
ภายหลังซบซิบสอนวิธีบรรจุ ถอดกระสุน และวิธียิงให้ครู่เดียว
เกิดก็พยักหน้าอย่างเข้าใจเอาผ้าขาวม้าเคียนเอวแน่น แล้วเห็บ
ป็นกระบอกนั้นซ่อนไว้ที่พุง

“อาจมีการพยายามปลดอาวุธพวกเราอีกครั้ง ก่อนที่จะ
เข้าถึงตัวกษัตริย์สิงหรา...”

เซษฐาผู้รอบคอบกระซิบบอกทุกคน

“ในภาวะเช่นนั้น เราจะตัดสินใจกันอย่างไร?”

ทุกคนมองหน้ากัน

“ยิ่งไอ้คนที่เราเห็นว่ามันกุมความสำคัญไว้มากที่สุดก่อน
เป็นคนแรก แล้วก็คนที่สำคัญรอง ๆ ลงมา จนกระทั่งหมดกระสุน
จากนั้นก็สุดแล้วแต่โชคชะตา”

ไชยยันต์พูดหน้าตาเฉย แต่ความหมายมันหนักแน่นชัด
 จริงจังในน้ำเสียงของอดีตนายทหารปืนใหญ่

“เอางั้นหรือ ผู้กอง?”

ท่านหัวหน้าคณะ ฟังเสียงจอมมัคคุเทศก์เขาอีกครั้ง
 รพินทร์ยิ้มชนิดหนึ่ง

“ครับ!”

เป็นคำตอบที่สั้นที่สุด

“มีใครมีความเห็นเป็นอย่างอื่นบ้างไหม?”

ก็เหลืออยู่สองคนเท่านั้น คือดารินและมาเรีย ซึ่งแน่ละ
 พิสูจน์มานานแล้วว่าทั้งสองสาวต่างมีเลือดที่เข้มข้นพอ ๆ กัน

“นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุดแล้วค่ะ พี่ใหญ่”

มาเรียเป็นคนพูด ผลักลูกไม้ปืนซึ่งเกิดขนาดใหญ่ของ
 หล่อนให้หมุนแกรกเล่น แล้วยัดลงซองข้างเอว

“ถ้าเราจะยอมให้มันปลดอาวุธก็ควรจะต้องเสียแต่แรก
 แล้ว และถ้ามันปลดอาวุธเราได้เสียแต่ตอนแรก สถานการณ์
 ของเรา จะเลวร้ายยิ่งกว่าที่เราเป็นอยู่ในขณะนี้มากนัก อำนาจ
 ต่อรองที่เรามีกับพวกมันจะไม่มีเหลืออยู่เลย ยิ่งเผชิญกับคิง
 สิงหราชในขณะที่เรามีปืนพร้อมอยู่ในมือเช่นนี้ยิ่งตึงเครียด
 ใช้น้อย”

ดารินหัวเราะกร้าวในลำคอ

“ก็หวังไว้ว่า กษัตริย์สิงหราชคงจะไม่ ‘หนักร่นไหว’ หรือ
 มี ‘มหาอุด’ นะ เห็นกุดะมะคุยนักคุยหนาว่าพวกเขามีเวทมนต์
 คาถาขลังนัก ถ้าปืนฉันเกิดยิงไม่ออก ฉันจะเอาปืนขว้างกบาล
 ของพระเจ้ากรุงมรกตนครเอง ไม่เชื่อคอยดู”

ทุกคนหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรก ต่างปลัดกันรดสาย
เป้สะพายหลังให้กันและกัน

“คำนวณไว้แล้วหรือยัง ผู้กอง ว่าถ้าเหตุการณ์วิกฤตเกิด
ขึ้นกระสุนที่เรามีอยู่ทั้งหมด จะปะทะไว้ได้นานสักเท่าไร?”

“ก็คงไม่เกิน 6-7 นาทีหรอกครับ ต่อจากนั้นพวกมันก็
จะเข้าถึงตัว แล้วคราวนี้...”

เขาเว้นคำพูดอยู่แค่นั้น ยิ้ม ๆ แทน

“เป็นอันตกลงตามนี้ ก็เชื่อเหมือนกันว่า รหস্যะกับ
กุดะมะผู้เห็นอำนาจปืนจากเราดีแล้ว คงจะไปบอกให้สิงหารู้
และถ้าเจ้าซี่โกงนั้นไม่โง่จนเกินไปนัก ก็คงไม่กล้าเสี่ยงชีวิต
อย่างไอก็ตาม เราจะต้องหาทางหนีทีไล่ให้รอบคอบ และกว้าง-
ขวางเข้าไว้ พวกเราเพียง 11 คน ตกอยู่ใจกลางที่ล้อมของทหาร
สิงหารอบด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่เข้าไปในเมืองแล้ว
เรากียิ่งเสียเปรียบและเสี่ยงมากขึ้น ทหารขมังธนูของรหস্যะก็
พิสูจน์ให้เราเห็นแล้วว่า ยิ่งธนูได้แม่นยำเพียงไร รหস্যะอาจ
เอาพลธนูนับจำนวนร้อยชুমเตรียมยิงเราอยู่ และถ้าธนูเหล่านั้น
รวมยิงออกมาพร้อมๆ กันรอบด้าน เราทั้ง 11 คน จะตายหมด
ก่อนที่จะทันชักปืนด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นวิธีที่ปลอดภัยที่สุดก็คือ
ปากกระบอกปืนของเราจะต้องจับอยู่ที่รหস্যะและสิงหาราตลอด
เวลาที่เผชิญหน้า เห็นไม่ชอบมาพากลอย่างไรก็ชดก่อนเลย ถ้า
เจ้าสองคนนั้นกลิ้งไปก่อน ก็มีอยู่สองความหมาย คือทหาร
กลุ่มรวมเข้าฆ่าพวกเราอย่างรวดเร็ว หรือมิฉะนั้นก็เป็นมนต์สะกด
สาปให้พวกนั้นหยุดนิ่งอยู่กับที่ไม่ว่าจะเข้ามาใกล้เราได้เพราะ
ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะกลัวตายได้เท่าๆ กัน”

เชษฐาพูดไปตามความคิดคำนึง วาดภาพเหตุการณ์ใน
 ทุกแง่ทุกมุมของเขา แล้วถอนใจออกมาเบาๆ แต่สีหน้าอยู่ใน
 รอยยิ้มอย่างไม่ยี่หระกับอนาคต กล่าวต่อมาว่า

“จากคำสั่งของจักราช ที่ฝากเมยานีให้มาบอกเราเรื่อง
 ไม่ให้ไว้วางใจகுตะมะ ทำให้ความมั่นใจในทางดิงามของเราลด
 ถอยลงไปมากทีเดียว อนุชา กับหนานอิน ซึ่งแต่แรกเราดีใจกัน
 เต็มที่ว่ายยังมีชีวิตอยู่ เดียวนี้กลับกลายเป็นสิ่งไม่แนไปเสียแล้ว”

“เราเสี่ยงเข้าไปพบสิงหราในครั้งนี้ ก็เพื่อความรู้ให้แน
 ชัดว่าคุณชายอนุชา กับหนานอินยังมีชีวิตอยู่หรือไม่เท่านั้นเอง
 ครับ และนางชายก็ต้องการให้เราทำเช่นนั้นด้วย ทั้งๆ ที่เขาก็ยัง
 ไม่อาจให้หลักประกันความปลอดภัยใดๆ แก่เราได้ทั้งสิ้น เพียง
 แต่บอกมาว่า จะพยายามส่งกองกำลังเข้าสอดส่องแทรกซึม
 เพื่อคอยให้การช่วยเหลือ ถ้าเราไม่หวังเสียอย่างเดียวว่า เราจะ
 ไปดูให้รู้แนว่า คุณชายอนุชา กับหนานอินยังมีชีวิตอยู่หรือไม่
 เราก็ควรหาทางหนีจากการควบคุมของฝ่ายทหารหลวง ไปอยู่
 ในความคุ้มครองของกองโจรอรชุนแล้ว”

พราณใหญ่บอกมา แล้วเขาก็ผละไปชักซ้อมนัดแนะทำ
 ความเข้าใจกับคนของเขาเพื่อให้แนใจที่สุดว่า เมื่อเวลาสำคัญ
 มาถึง คนเหล่านั้นจะร่วมมือประสานงานกันอย่างสอดคล้องที่
 สุด แล้วเขาก็หวนกลับมาที่คณะนายจ้างอีกครั้งอย่างรวดเร็ว
 ขณะนั้น ทหารที่ควบคุมอยู่ เริ่มให้สัญญาณเคลื่อนพลด้วยการ
 ตะโกนบัญชากร้อง และเสียงเป่าเขายาว

“เหตุการณ์ข้างหน้าที่เรา กำลังจะเผชิญ อ่านอะไรไม่ได้
 ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นหากความจำเป็นหลักเสี่ยงไม่ได้มาถึงจริง ๆ

กระสุนนัดแรกที่จะระเบิดขึ้น ขอให้เป็นกระสุนของคุณชายนะ
 ครับ พวกผมขอมอบการตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่างไว้ที่คุณชาย
 ถ้าคุณชายยังตมขึ้นเมื่อไหร่ พวกเราก็จะสู้ตายเมื่อนั้น”

“โอเค ไป! มั่นตอนเราแล้ว”

เซษฐาพูดเสียงหนัก ๆ

ประตุมหิมาของมหานครมรกต เผยกว้างออกแล้ว
 มองเห็นอยู่เบื้องหน้าห่างประมาณ 5-6 ร้อยเมตร บนปรากฏ
 เชิงเทินอันสูงลิบ ยอดกำแพงทะมึนชนิดหงนคอตั้งบำ บัดนี้
 มองเห็นทหารภายในพระนครขึ้นประจำเรียงรายอยู่ทุกช่อง ราว
 กับจะต้อนรับเชลยต่างแดนทั้ง 11 คน อย่างเต็มเกียรติยศ หรือ
 มิฉะนั้น จะดูอีกทีก็เหมือนกับว่าเตรียมพร้อมที่จะรับศึกใหญ่

กองทัพที่ควบคุมเชลยมา...เคลื่อนขบวนใกล้ปากทวารเข้า
 ไปทุกขณะอย่างเป็นระเบียบ เสียงฝีเท้าม้า และเสียงย่าเท้า
 เป็นจังหวะของพลเดินเท้า สะเทือนไปทั้งแผ่นดิน ทำให้ดูน่า
 เกรงขามเป็นที่ยิ่ง

ท่ามกลางแดดยามเช้าอันกระจ่างสดใสเช่นนี้ ทำให้มอง
 เห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้รอบด้าน ชัดเจนกว่ายามค่ำสลัว โพล้เพล้
 ของเย็นวานที่มาถึง ยิ่งใกล้เข้ามา ฝ่ายทั้ง 11 คน ก็ยิ่งตื่นตะลึง
 กับความงามของศิลปะการก่อสร้าง อันแสดงถึงความเจริญสูง
 สุดของสถาปัตยกรรม ซึ่งโลกภายนอกในปัจจุบันไม่อาจสร้างได้
 เพียงแค่ประตูเมือง กำแพงอันยาวเหยียดสุดสายตาโอบล้อมเขต
 เมืองไว้ ยอดปราสาทปราสาทมหามณฑป เคหะและเทวสถาน

ซึ่งยอดสูงตระหง่านเสียดฟ้า กระทบแสงแดดยามเช้าสะท้อน
ประกายวาววับด้วยอัญมณีหลาก ๆ สีที่ประดับไว้ มีถนนราบ
เรียบหลายต่อหลายสาย ตัดเข้าไปสู่ตัวเมืองทุกทิศทาง

และทุกคนก็เพิ่งจะสังเกตเห็น ในละแวกใกล้เขตกำแพง
เมือง ซึ่งไชยยันต์พูดอย่างติดตลกว่า ‘เขตเทศบาล’ นั้น ก็ปรากฏ
เคหะสถานบ้านเรือนของเมืองปลูกเรียงรายแน่นขนัดไปหมด
สิ่งที่นำมาก่อสร้าง บางแห่งก็เป็นอิฐหรือดินเผา และบางแห่ง
ก็เป็นศิลาแลงหรือหินสก็ดทั้งก้อนซึ่งมีขนาดเท่า ๆ กัน นำมาก่อ
ซ้อนทับกันไว้และทรงตัวอยู่ได้อย่างมหัศจรรย์

มีเสียงเป่าเขา รับกันเป็นทอด ๆ แ่วมาจากฝ่ายในพระ-
นครจากเชิงเทินสูง ประชาชนชายหญิงต่างเพศต่างวัยในเสื้อผ้า
อาภรณ์และแพรพรรณอันแสดงถึงความรุ่งเรืองเยี่ยงอารยชน
ซึ่งย้อนหลังประมาณ 2000 ปี ต่างยืนเรียงรายกันอยู่เป็นกลุ่ม ๆ
เฝ้าดูกองทหารที่ออกไปปราบเสี้ยนหนามของแผ่นดิน กลับคืนสู่
พระนคร บ้างก็สัญจรอยู่ไปมาขวัจไขว่ แม้จะอยู่เขตนอกเมือง
ก็ยังจัดว่าเป็นชุมชนที่หนาแน่นคึกคัก มีกลุ่มคนเลี้ยงแกะ โค
กระบือ ที่ต้อนฝูงไปตามถนน มีเกวียนเทียมด้วยโคต่าง ๆ และ
บ้างก็เป็นรถเทียมม้า ฝูงชนเหล่านั้นหลีกทางให้แก่กองทัพ ที่
กำลังเดินในลักษณะเหมือนสวนสนามเคลื่อนใกล้ประตูเมือง
เข้าไปทุกที

ในสายตาของเหล่าเชลยที่ถูกควบคุมล้อมหน้าล้อมหลัง
มาเหล่านั้น ไม่อาจสังเกตเห็นได้ว่า ฝูงชนที่เฝ้ายืนมองขบวน
รี้วทหารเหล่านั้น ส่อสีหน้าอาการอันบ่งถึงความรู้สึกเช่นไร

คารินใช้กล้องส่องทางไกลเดินส่องกราดไปรอบ ๆ เท่าที่

จะสามารถ แต่หล่อนก็ทำไม่ถนัดนัก เพราะกำลังขยายของ
กล้องสูงมากทำให้ภาพที่ส่งไปพบ ลั่นไหวอันเนื่องจากกล้อง
ไม่นิ่งอยู่กับที่ และมักจะมีทหารที่ห้อมล้อมอยู่มากคอยบังวิวอยู่
ตลอดเวลาหล่อนจึงส่งสูงขึ้นไปสำรวจที่ประตูและกำแพงเมือง
ตลอดจนยอดเคหะสถานที่สูงตระหง่านขึ้นมา แล้วอุทาน
กับตัวเองว่า

“ไม่นึกเลยว่า บ้านเมืองของแงชายจะสวยงามรุ่งเรืองถึงขนาดนี้ ยังกะกรุงราชคฤห์ในสมัยก่อนพุทธกาลงั้นแหละ รู้สึกว่ากำแพงที่ยาวเหยียดล้อมไว้รอบด้านเหล่านั้น จะเก็บเนื้อที่ภายในไว้ นับเป็นหมื่นๆ ไร่ทีเดียว เมืองใหญ่ทั้งเมือง แต่สามารถสร้างกำแพงล้อมไว้ได้รอบ พวกนี้สร้างกันขึ้นมาได้อย่างไรนะ”

“อย่ามาทำเป็นนักโบราณคดี หรือนักศิลปศาสตร์ในขณะนี้เลย...” ไชยยันต์เอียงหน้าเข้ามากระซิบ “มาช่วยกันคำนวณดีกว่าว่า กำแพงหรือประตูเมืองนั้นจะหนักสักเท่าไร จะต้องใช้ทีเอนที่สักขนาดไหน ถึงจะถล่มมันลงได้”

ดารินหัวเราะหันมองหน้าเพื่อนชาย

“ความจริงเธอก็เป็นทหารปืนใหญ่นะ เดินทางมาคราวนี้ ควรจะลากปืนใหญ่มาด้วยสักกระบอกก็ดี เราจะช่วยจักราชได้สะดวกขึ้นอีกมาก”

“ถึงว่าชิ ก็ไอ้แงซายมันไม่บอกให้เรารู้ล่วงหน้านี้ แต่
พูดก็พูดเถอะ ไอ้เสือนี่มันฉลาดเอาเปรียบพวกเราซะมัดเลย
ปานนี้ไปนอนกอดเมยานีสบายใจอยู่ในซุ่มกำลังของมัน แล้ว
ปล่อยให้เราเข้าไปเผชิญกับชะตากรรมตามลำพัง อย่างดีก็แค่
ส่งคำหวานมาปลอบเท่านั้นว่าจะหาทางช่วย มองไม่เห็นทาง

เลย...ว่ามันจะช่วยเราอีกทำไม ไฉน ถ้าหากสิ่งเหล่านี้ทำให้พวกทหาร หลวงกรมสกรัมเรา”

หมอดารินหันมาทำตาเขี้ยว ดูเบา ๆ ว่า

“นี่ อย่ามาว่าอะไรน้องชายฉันนะ เขากอดเมยานีนั่นะดี แล้ว ดีกว่าที่จะกอดคนที่ชื่อ ‘เมย์’ เฉย ๆ ซึ่งเขาน่าจะมีโอกาส ก่อนเธอเสียอีก”

มาเรียได้ยืนแว่ว ๆ หันขวับมามอง

“มีอะไรเกี่ยวข้องถึงฉันหรือ ฟังไม่ถนัด”

“เปล่า! ไม่ได้ว่าอะไรถึงเธอหรอก...รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง เมย์สำหรับเช้าวันนี้”

แม่สาวเลือดเยอร์มันผสมฝรั่งเศสยกไหล่ยิ้มเลียน ๆ

“สดชื่นแจ่มใสดีมาก และรู้สึกตื่นตาตื่นใจที่จะได้เข้าไป ทักทายในมหานครอันสวยงามนี้ ว่าแต่เขามีแผนกตรวจคน เข้าเมือง คอยตรวจพาสปอร์ตของเราหรือเปล่าหนอ ฉันไม่มี ติดตัวมาเสียด้วยซี”

รพินทร์กับเชษฐาเท่านั้น ที่สงบเงียบเฉย ในระหว่าง ที่สามคนพูดคุยกันอย่างต้องการจะสร้างบรรยากาศให้สนุก- สนานรำเริง ไม่มีใครอ่านความคิดของทั้งสองออก แต่เห็น ทั้งสองใช้ความสังเกตอย่างรอบคอบระมัดระวังที่สุด ใน ทุกฝั้วอย่างที่ไม่เคยมี

พวกพรานพื้นเมืองนั้น พวกกันมองสภาพบ้านเมือง เหล่านั้นด้วยสายตาอันตื่นตะลึง และซุบซิบคุ้ยกันอยู่ตลอดเวลา ตาเฒ่าบุญคำเดินเลี้ยวเข้ามาใกล้เจ้านายโดยตรงของแก กระซิบ

“นาย...เมืองมันใหญ่โตเกินกว่าที่เราคิดฝันมากเหลือเกิน”

“ฮือม...และศึกที่มันจะเกิดขึ้น ก็จะมีใหญ่เกินกว่าที่เราคิดด้วย!”

“นาย...”

“ฮือม...”

“เรามาตามนายชดกับหนานอิน หรือว่าจะมารบกับคนในแผ่นดินนี้”

“ไอ้จุดหมายเดิม เราก็รับจ้างเขามาตามนายชดกับหนานอินนั่นแหละ แต่มันเกี่ยวพันกันอย่างเลี่ยงไม่ได้เสียแล้วที่จะต้องเข้าไปยุ่งอยู่กับคนในแผ่นดินนี้ด้วย”

บุญคำนึงคิดอยู่ครู่

“สมมติให้นาย...สมมติว่าสองคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ และกษัตริย์เมืองนี้คืนตัวให้แก่เราโดยดี เราจะทำยังไง”

“แล้วบุญคำ่ว่าเราควรจะทำยังไง?”

“โดยสัญญาจ้าง มันก็ควรจะมีหมดภาระหน้าที่ของเราแล้ว เราควรจะไปไหนหรือ?”

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่เจ้านายของเราคงไม่ยอมยุติอยู่เพียงแค่นั้นหรอก”

บุญคำนึงไปนาน รพินทร์ชำเลืองมองหน้า แล้วถามบ้างว่า

“ไหนลองบอกมาสิ บุญคำกับพวกเราอีก 3 คน รวมทั้งกะหยิ่นและสา่งปา เห็นหารู้กันแล้ว ลงความเห็นกันว่าอย่างไร”

“โดยหน้าที่ บุญคำเป็นลูกน้องของนาย นายเอาอย่างไร

แค่นี้ ต่อไปค่อยว่ากันทีหลัง แต่ตอนนี้เราไม่รู้เสียแล้วว่าทั้งสองคนมีชีวิตอยู่จริงหรือเปล่า เพราะกระแสน้ำจากกองโจรบอกเรามาว่า เชื้ออะไรก็เถอะยังไม่ได้นัก”

ส่วนหน้าของกองทัพ เคลื่อนผ่านเข้าประตูเมืองใหญ่ เข้าไปแล้ว ต่อมาก็ถึงริ้วขบวนที่ควบคุมตัวเชลย กำลังพลทั้งหมดเดินไปตามถนนหินราบเรียบสายใหญ่ที่สุด

ใจกลางเมืองอันกว้างใหญ่ซึ่งสองฝั่งเต็มไปด้วยโรงเรียน ร้านค้าลักษณะคล้ายตลาด ผ่านบ่อน้ำหินขนาดใหญ่เหมือนบึงหรือทะเลสาบกว้าง อันมีบันไดทอดจากเบื้องบนลงไปเป็นชั้นๆ ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนขวักไขว่สองฟากถนนกำลังหยุดภารกิจที่กระทำลงชั่วคราว หันมาจ้องมองริ้วขบวนควบคุมเชลยเป็นตาเดียว พร้อมกับเสียงโห่ร้องแสดงความยินดี พร้อมกับเสียงแตรสังข์ที่เป่าประสานกันแซ่ซ่าจากหน่วยทหารที่รักษาการณ์อยู่ตามจุดรัศต่างๆ

ทั้งหมด บ่ายหน้าไปสนามประลองยุทธ์อันกว้างใหญ่ใจกลางพระนคร อันอยู่เบื้องหน้าเขตมหาปราสาทราชวัง ซึ่งบัดนี้รายล้อมคราคร่ำไปด้วยฝูงชนและกองทหารซึ่งตีวงล้อมอยู่ รหัสยะขี่ม้าศึกเหาะอย่างเป็นสง่านำอยู่เบื้องหน้าขบวน ซึ่งบัดนี้เริ่มจะแปรแถวออกเป็นรูปครึ่งวงกลม เสียงฝีเท้าม้า ฝีเท้าคนปี กลอง และแตร ดังประสานกันจนทำให้เชลยทุกคนบังเกิดอาการขนลุกชู่ซ่า

**ความรู้สึกเหมือนกำลังจะเหยียบย่างเข้าไปในมหา
อาณาจักรโรมัน สมัยจูเลียส ซีซาร์ ฉะนั้น!**

ครั้นแล้ว เชลยทั้ง 11 คน ก็พบตนเองยืนอยู่ ณ
กลางลานหินอันกว้างใหญ่ พร้อมด้วยทหารม้า และพลเดินเท้า
ที่แวดล้อมหมู่หนึ่ง ประมาณไม่เกิน 30 คน ส่วนทหารนับหมื่น
อันเป็นคนละส่วนกับกองทัพที่ตามมาซึ่งคงจะสลายตัวออกไปยัง
เคหะของตนแล้วเพื่อพักผ่อนหรืออย่างไรก็ไม่ทราบได้ ทว่าที่
เห็นแน่ๆ ก็คือ กองพลฝ่ายพระนครชุดที่แวดล้อมเชลยและกัน
ประชาชนไว้ในรัศมีที่ห่างออกไปในรูปครึ่งวงกลมประมาณ 100
เมตร แลเห็นสะพานพร้อมไปหมดเหล่านี้ เป็นทหารคนละส่วน
กับที่ได้ออกไปปราบพวกโจรตามชนบทและเป็นฝ่ายควบคุมมา
แต่ต้น แสดงให้เห็นถึงระเบียบวินัยและการพลัดเปลี่ยนหน้าที่กัน
อย่างดีที่สุด

เบื้องหน้าห่างออกไปราว 50-60 เมตร เป็นบันไดหิน
ใหญ่หลายสิบขั้นที่ทอดยาวลึกขึ้นไปสู่ลานชั้นบน ซึ่งเต็มไปด้วย
เสาหินอ่อนแต่ละต้นมหึมาค้ำยันไว้ ลักษณะมันไม่ผิดอะไรกับ
บันไดทางขึ้นรัฐสภาหรือทางขึ้นท้องพระโรงอันเป็นที่ออกประทับ
เพื่อสั่งราชการแผ่นดินของกษัตริย์

และมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ

เชิงบันไดชั้นล่างสุด เป็นภาพสลักของสิงโตหินและเทวรูป
บางองค์ ซึ่งทุกคนไม่รู้จักนั่งและยืนถ่มทิ้งอยู่ในลักษณะต่าง ๆ
กันบนลานสูง ซึ่งทุกคนในมุกที่ยืนอยู่เบื้องต่ำขณะนี้ ไม่สามารถ

จะมองเห็นตลอดเข้าไปได้นั้น เฉพาะริมลานชั้นบนสุด ก็ระดับ
ไปด้วยสิ่งสารสัตรี และเทวรูปลักษณะแปลกๆ ซึ่งสลักด้วย
ก้อนหินเช่นกัน

ขณะนี้เหล่าเฉลย ต่างหันหน้าไปเผชิญยังบันไดทางขึ้น
มหาปราสาทท้องพระโรงนั้น และพากันตะลึงไปชั่วครู่ ในความ
ใหญ่โตรโหฐานน่ายำเกรงของสถานที่ เพราะกำแพงเมือง ถนน
หนทางตลาดโรงร้าน เคหะ และสถานสุขาภิบาลของบุคคลทั้ง
สำคัญในตัวเมืองที่เดินผ่านและเห็นกันมาผาดๆ ต่างก็ตระหนัก
ถึงความรุ่งเรืองแห่งอาณาจักรและผู้คนเหล่านี้อยู่มากแล้ว บัดนี้
เมื่อมายืนเผชิญกับหนทางขึ้นท้องพระโรง ที่ออกกว่าราชการของ
กษัตริย์แห่งมรกดนครก็ยิ่งเห็นถึงความโอฬารนั้นอย่างชัดเจน
จนทำให้ความรู้สึกเชื่อมั่นในความฉลาดเฉลียวของตนเอง ซึ่งเป็น
คนที่อยู่ในยุคของวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าถูกข่มให้สะทกสะเทือน
และบังเกิดความสยองกลัว ไม่นั่นใจตนเองขึ้นมาเสียแล้ว อัน
ความกว้างใหญ่ของบันไดหินนั้น อย่างว่าแต่คนจะเดินขึ้นไป
พร้อมๆ กันได้ครั้งละร่วมร้อยคนในลักษณะแถวหน้ากระดาน
เลย ต่อให้กองม้าทั้งกอง ก็สามารถจะควบตะลุยขึ้นไปได้

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะจิตหนึ่ง ทหารที่โอบแวดล้อม
ไว้นับหมื่นยี่นึ่งเป็นตุ๊กตาปั้น ประชาชนฝูงคนถูกกันไว้เบื้องหลัง
ทหารอันยืนเป็นกำแพงล้อมนั้นไว้อีกที ส่วนพวกที่คุมเหล่าเฉลย
ในระยะใกล้ก็สนิทหนึ่งเช่นกัน เหมือนจะรออะไรสักอย่างหนึ่ง
พลอยทำให้เฉลยทั้ง ๑๑ คน กลายเป็นไปไปด้วย

มาเรียกเท่านั้นที่ใช้กล้องส่องทางไกล ส่องขึ้นไปสำรวจ

สภาพของบันไดหิน เหล่าเทวรูป และสิ่งสัตว์จตุรบาทอันเป็น
เครื่องประดับอันน่าเกรงขาม จากนั้นหล่อนบ้ายกล้องขึ้นสูงจับ
ขึ้นไปบนพื้นหินเหนือลานด้านบน แล้วสะกิดให้ดารินดู เมื่อ
นักมานุษยวิทยาสาวส่องกล้องของหล่อนตามขึ้นก็พบสัญลักษณ์
รูปหินสลักเป็นดวงอาทิตย์กำลังสาตรศมีออกเป็นแจกเป็นภาพ
ที่เด่นชัด เป็นประธานเหนือกว่ารูปสลักอื่นใดทั้งมวล

หน้าทางขึ้นบันไดนั้น หันไปทางทิศตะวันออก

“สุริยเทพ...! นั่นแหละที่มาของตระกูลผู้ครองนครนี้มา
โดยตลอดจนกระทั่งเปลี่ยนมืออยู่ในอำนาจของคนทรยศ”

หล่อนกระซิบ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

ความสงบนิ่งโดยปราศจากการเคลื่อนไหวใดๆ นี้ ดู
จะนานจนเกินปกติ ท่านหัวหน้าคณะจึงเอ่ยถามทหารที่ขี่ม้าถือ
หอกเคียงอยู่ข้างว่า

“ทหาร! นี่เราจะยืนรออะไรอยู่ กษัตริย์สิงหราชทรงต้องการ
พบพวกเรามีใช้หรือ?”

โดยมิได้หันหน้ามาสนใจมอง แต่นายทหารผู้นั้นตอบ
หัวจะฉานว่า

“เราทั้งหมดกำลังรอกระแสน้ำจะขึ้นอยู่ ว่าจะให้ปฏิบัติต่อ
เหล่าพวกท่านเช่นไร จะทรงอนุญาตให้เรานำเข้าเฝ้า หรือจะ
นำท่านไปพักผ่อนที่ใดก่อน อีกสักครู่ท่านคงรู้”

ไชยยันต์เอียงหน้าเข้ากระซิบสหายของเขาว่า

“ก็คงจะเป็นเช่นนั้นแหละ เชษฐา เมื่อสักนี้ก่อนที่จะเราจะ

ถูกนำมาใช้เป็นสัตว์ประหลาดของชาวเมืองที่นี่ ฉันสังเกตเห็น
รหัสยะชีม้าขึ้นบันไดพระราชฐานนั้นขึ้นไป”

ท่านหัวหน้าคณะไม่กล่าวเช่นไรอีก เพียงแต่หันไปมอง
ทางรพินทร์ผู้สงบเฉย แล้วแลไกลออกไปยังกลุ่มทหารมากมาย
ที่เข้าแถวล้อมวงอยู่ ก็ไม่เห็นว่ามีอะไรผิดปกติอย่างที่คิดหวาด
ระแวงไว้ คือไม่มีทหารกลุ่มใดเตรียมเงืองาธนู อีกประการหนึ่ง
ก็ล้อมวงไว้ระยะไกลมาก โดยมีทหารฝ่ายควบคุมเพียงจำนวน
น้อยห้อมล้อมอย่างเป็นระเบียบอยู่ใกล้ๆ เท่านั้น ถ้าหากเกิด
การระดมยิงด้วยธนู ก็แปลว่าจะต้องถูกทหารผู้ควบคุมเหล่านี้
ก่อน

ครูใหญ่ต่อมาจนกระทั่งทุกคนเริ่มกระสับกระส่าย เพราะ
แดดสายเริ่มส่องกล้ำมาทางด้านหลัง ความเคลื่อนไหวที่น่าสนใจ
ชนิดหนึ่งก็ปรากฏขึ้น

บนลานสูง เหนือบันไดชั้นสูงสุด อันเป็นฐานของมหา
ปราสาทปรากฏม้าขาวที่ทุกคนจำได้ว่าเป็นม้าของรหัสยะ ก้าว
ลงบันไดนำหน้ามาอย่างเข้มช้า ติดตามมาทางเบื้องหลัง เป็น
ชายฉกรรจ์แต่งกายสีแดงล้วน ผู้แยกไปจากเครื่องแบบทหาร
หลวงที่เคยเห็น แบกเสลี่ยงคนหามอันมีชายผู้หนึ่งนั่งอยู่บน
เสลี่ยงนั้น และติดตามมาด้วยทหารอีกหมู่หนึ่ง มีอาวุธพร้อม
ถือหอกในท่าเฉียดอาวุธ เดินตรงลงมายังคณะเชลยที่ยังยืนสงบ
อยู่ใจกลาง

ทุกคนเริ่มใจเต้นแรง และจ้องภาพนั้นตาไม่กะพริบ ครั่ง
แรกต่างก็เข้าใจว่า ผู้ที่นั่งอยู่บนเสลี่ยงมีคนแต่งกายชุดแดงหาม

แห่งมานั้นคือกษัตริย์สิงหราช แต่จากกล้องส่องทางไกลทำให้
มาเรียและดาร์วินอุทานออกมาอย่างตื่นเต้นพร้อมกันว่า

“กูตะมะ!”

เชษฐากับไชยยันต์ ขอกกล้องจากสองหญิงไปส่องดูบ้าง
ก็เห็นเป็นความจริงตามนั้น ผู้นั่งบนเสลี่ยงมาอย่างอัศจรรย์
คือกูตะมะที่ปรึกษาราชการแผ่นดินฝ่ายทหารของกษัตริย์
สิงหราช หรือที่ฝ่ายกองโจรอรชุนเรียกว่า ‘คนทรยศ’ นั่นเอง

“กูตะมะจริงๆ ด้วย รพินทร์ ส่วนไอ้ฮ้วนที่ขี่ม้าหน้า
มา นั่นคือรหัสยะ”

ท่านหัวหน้าคณะพิมพ์ฯ บอกด้วยน้ำเสียงแสดงความ
ประหลาดใจ

ไม่มีคำตอบ หรือการแสดงความเห็นอย่างใดจากจอม
มัคคุเทศก์หรือคนของเขาใดๆ ทั้งสิ้น ฝ่ายที่พากันเดินลงมาจาก
บันไดปราสาทเคลื่อนใกล้เข้ามาทุกขณะ จนกระทั่งมาถึงพื้นราบ
ในระดับเดียวกัน และเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าของคณะเฉลย
ต่างแดนห่างกันประมาณ 5-6 ก้าว รหัสยะยังคงอยู่บนหลังม้า
ส่วนกูตะมะก็ยังนั่งเป็นสง่าสีหน้าเคร่งขรึมอยู่บนเสลี่ยง ซึ่งชาย
ร่างยักษ์สี่คนแบกอยู่ บาดแผลจากธนูไม่สามารถจะมองเห็นได้
เพราะผ้าพันแผลของดาร์วินบัดนี้ถูกถอดออก ส่วนจะเยียวยากัน
ภายในอย่างไรไม่ทราบได้ เนื่องจากขุนพลเฒ่าอยู่ในเครื่องแบบ
ของนักรบเต็มภาคภูมิ ในตำแหน่งยศของเขา ทอดดวงตาสีเทา
จับนั่งมายังเฉลยทุกคนเหมือนประหนึ่งว่าไม่เคยรู้จักหรือมีความ
สัมพันธ์กันมาก่อน ดาร์วินนั้น ความดีใจที่พบเห็นทำให้หล่อน
ร้องทักออกไปว่า

“กุดะมะ เราดีใจเหลือเกินที่ได้พบท่านอีก ท่านสบายดีแล้วหรือ?”

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกดนคร ไม่ได้มีอาการว่าจะสนใจกับคำทักทายของหญิงสาวเลย ลักษณะท่าทีของเขายามนี้ ดูจะมีความสำคัญเสียยิ่งกว่าอุปราชพระอนุชาเสียอีก เพราะเงื้อมมือเสี้ยมเหยียดหน้ากับเขลยทุกคน รหัสยะนั้นหลีกเข้าไปยืนฝั่งอยู่ข้าง ๆ เหมือนจะปล่อยการเจรจาทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่กุดะมะ แต่เพียงผู้เดียว

“ในพระนามของกษัตริย์สิงหราช ผู้ครองมรกดนคร มีกระแสรับสั่งให้เรา กุดะมะ มานำเขลยทั้งหลายเข้าไปเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ภายในท้องพระโรงที่วาระการแผ่นดิน...”

เสียงกุดะมะประกาศขึ้นอย่างซาเย็น

คารินเริ่มหน้าเสีย...หล่นผิวดหวังและเสียใจในน้ำเสียงของกุดะมะเป็นอย่างยิ่ง แต่มาเรียเหยียบเท้าไว้ บังคับไม่ให้หล่นพูดอะไรอีกทั้งสิ้น เซษฐาซึ่งขณะนี้ยืนอยู่แถวหน้าเคียงคู่กับรพินทร์ ยิ้มให้พร้อมกับตอบว่า

“ฝ่ายเราก็พร้อมแล้ว และมาคอยอยู่ที่นี้นานแล้ว ท่านจงนำพวกเราเข้าไปเฝ้า กุดะมะ”

“โดยบทบัญญัติแห่งนครนี้...”

กุดะมะพูดเสียงห้าวหน้าตายต่อไป

“เขลยหรือนักโทษคนใดก็ตาม ที่จะถูกนำเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ จะมีอาวุธติดตัวไปไม่ได้ แม้แต่เข็มเล่มเดียว เพราะฉะนั้นจงวางอาวุธของท่านทุกคนลงก่อน”

“ว่าแล้ว ไม่มีผิดเลย เห็นจะได้ละเลงเลือดกันตรงนี้แหละวะ”

เสียงไชยยันต์พูดเบาๆ มาจากเบื้องหลัง

และราวกับนัดกันไว้ ทุกคนชักปืนจากซองข้างเอว หันหลังเข้าชนกัน ปากกระบอกปืนของรพินทร์กับเชษฐา จับไปที่ใบหน้าของกุดะมะและรหস্যะ สำหรับกุดะมะนั้นแน่นิ่งเคร่งขรึมอยู่ในอาการเดิมไม่สะทกสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น แต่รหস্যะเห็นชัดว่าหน้าซีด เหงื่อแตกซิกขึ้นทันที

“กุดะมะเดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านยิ่งใหญ่เพียงไรในแผ่นดินนี้ และเราจะไม่ขอล่ำเลิกบุญคุณใดๆ แก่ท่านทั้งสิ้น...”

คารินพูดเสียงเครือ

“แต่บทบัญญัติประจำใจของพวกเราก็มีอยู่เหมือนกัน ไซ้จะมีแต่เฉพาะพวกท่านเมื่อใด บทบัญญัติของเราก็คือจะไม่มีวันวางอาวุธให้แก่ใคร จนกว่าเราจะตายแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าท่านต้องการให้พวกเราวางอาวุธก็ขอเชิญเข้ามาปลดเองเถิด”

กล่าวจบ หล่อน้งำนกปืน .357 ซึ่งเกล็ดแฉักชั้นของหล่อนปรากฏเสียงกริก ในความเงียบ ณ บัดนี้ เสียงเตือนของงาชายที่ฟากสั่งมากับแม่เสือเมยานี แ่ววก้องอยู่ในหู แต่ยั้งนึกเสียดายที่ในขณะนี้มีแต่เพียงกุดะมะและรหস্যะเท่านั้นที่ประจันหน้ากันอยู่ ไม่มีกษัตริย์สิงหราชอันเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในครนี้อยู่ ณ ที่นี้ด้วย

ทุกคนรอเสียงระเบิดของปืนนัดแรกที่จะดังจากเชษฐาตามที่ตกลงกันไว้ แต่เชษฐายังไม่ยิง เพราะเขารู้ว่า...มันยังไม่ถึงวินาทีสุดท้ายจริงๆ อันเนื่องจากสังเกตเห็นรหস্যะ กุดะมะ

และทหารทั้งปวงที่อยู่แวดล้อมใกล้ชิดตัว ยังไม่มีใครขยับตัวไป
 ในท่าที่ร้าย แต่สำหรับฝ่ายเชลยนั้นมือขวากำป็น มือซ้ายกำ
 กระสุนสำรองไว้แล้ว ส่วนพวกพรานพื้นเมืองก็เขม่นหมายตา
 ไปยังทหารม้าที่อยู่ใกล้ชิดตัวที่สุด โดยกำหนดไว้แล้วเช่นกัน ว่า
 หากตะลุมบอนกันเมื่อใด ตนจะจัดการกับใครก่อนชนิดทีเดียว
 ดับจิต!

กุดะมะยกมือขึ้นสูง แล้วโบกเรียกรหัสยะให้เหาะ
 ม้าเข้าไปใกล้ อาการชนิดนั้นทำให้คนใจร้อนค่อนข้างจะขวัญ-
 อ่อนอย่างไซยยันต์เกือบจะยิงเข้าให้เสียแล้ว หากแต่ระลึกลงถึง
 ข้อตกลงขึ้นมาได้เสียก่อน อุปราชพระอนุชาที่ปรึกษาราชการ
 ทหาร ชุบชิบอะไรกันอยู่ครู่ กุดะมะก็หันมาทางเชลยอีกครั้ง

“เราไม่ได้หวั่นไหวต่ออาวุธของท่านเลย และเราก็ไม่ใช่
 คนกลัวตายด้วย หากจะรบในขณะนี้ ถึงแม้เราจะตาย พวก
 ท่านก็จะละเอียดยเป็นผุยผงภายในไม่กี่นาที...”

เสียงพูดนั้น เน้นหนักบ่งความหมายว่ามีได้สะทกสะท้าน
 เลย ความเฝื่อนของสีหน้าอันแสดงความกลัว ‘อาวุธสายฟ้า’
 ไปตกอยู่ที่อุปราชพระอนุชาเสียมากกว่า ถึงกับยกแขนขึ้นปาด
 เหงื่อบนหน้าผาก และไม่ยอมพูดอะไรทั้งสิ้น ปล่อยหน้าว่าการ
 เจรจาให้กุดะมะเพียงคนเดียว

“แต่กษัตริย์สิงหรา มีความปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะ
 ได้พบกับพวกท่านและยังไม่มีพระประสงค์ที่จะให้มีการเสียชีวิต
 เกิดขึ้นในหมู่ของพวกท่าน แต่เมื่อพวกท่านยังไม่ยอมวางอาวุธ

ตามบทบัญญัติเช่นนี้ เราก็จะขอกลับเข้าไปกราบทูลกษัตริย์
เหนือหัวของเราก่อน เพื่อพระองค์จะผ่อนปรนให้เหล่าท่านได้
เข้าพบทั้งอาวุธเช่นนั้น เพราะฉะนั้นขอให้พวกท่านไปนำพักผ่อน
ในอุทยานหลวงหลังมหาปราสาทนี้ก่อน เพื่อรอกระแสรับสั่ง
ต่อไป”

กล่าวจบ กุตะมะก็หันไปบงการแก่นายทหารชั้นแม่ทัพ
คนหนึ่งเพื่อให้นำตัวเชลยเคลื่อนย้าย

ในขณะที่รหัสยะ และที่ปรึกษาฝ่ายทหารขยับจะเคลื่อนถอยหลังกลับ จังหวะอันชิงไหวชิงพริบกั้นชั่วเสี้ยววินาทีนี้เอง รพินทร์ ไพรวลย์ กับเชษฐา วราฤทธิ์ ก็แผ่นออกไปข้างหน้า พร้อมกับปืนที่ถือจ้องสองมือ

“รหัสยะและกุตมะ หยุดก่อน ถ้าท่านผละออกจากที่
นี้ เราจะฆ่าท่านทันที!...”

ท่านหัวหน้าคณะประกาศเจียบขาด ยัมเหี่ยมเกรียม
คำสั่งนั้นศักดิ์สิทธิ์พอใช้

รหัสยะชักม้าชะงักก็กักกับที่ ส่วนกุตะมะขมวดคิ้ว โบกมือ
กับคนแบกเสลี่ยงร่างยักษ์ทั้งสี่ให้หยุดการเคลื่อนไหว เซษฐา
กล่าวด้วยเสียงอันดังก้องต่อไปว่า

“ท่านจะให้ใครไปกราบทูลกษัตริย์สิงหราชเช่นไร ก็สุดแล้ว
แต่ ทว่าสำหรับตัวท่านเองและอุปราชหัตถะจะเคลื่อนไหวไป
ไหน ห่างจากเราไม่ได้ทั้งสิ้น และขอประกาศให้ทราบว่า ขณะนี้
ทั้งรหัตถะและกุตตะมะ ตกอยู่ในภายใต้การยึดตัวของเราแล้ว

ถึงแม้ว่าพวกเราทั้งหมดจะอยู่ใจกลางที่ล้อมของพวกท่านก็ตาม เราจะไปพักในอุทยานหลังปราสาทตามที่ท่านบอก เพื่อรอฟังรับสั่งของกษัตริย์สิงหรา แต่ท่านทั้งสองจะต้องเป็นผู้นำเราไป และอยู่กับเราจนกระทั่งนำเราทั้งหมดเข้าเฝ้ากษัตริย์ของท่านหาไม่เช่นนั้นแล้ว ทั้งสองจะตายก่อนใครทั้งสิ้น!”

กุตะมะและรหস্যะตะลึงไปชั่วขณะ อย่างคาดการณ์ไม่ถึงมาก่อน ไชยยันต์ตะโกนมาบ้างว่า

“ว่ายังไง รหস্যะ กับตาเต๋ากุตะมะ ถ้าแน่จริงก็สั่งให้ทหารนับหมื่นเหล่านี้เข้าขยี้เรา หรือว่าเดินหันหลังผละจากเราไปซิ แล้วดูซิว่าขมอมของท่านทั้งสองจะกระจายหรือไม่”

รหস্যะนั้น จันไปเสียแล้ว จากความเอาจริงเอาจังของฝ่ายเชลย แต่กุตะมะยังเยือกเย็นอยู่เหมือนเดิม ยกมือขึ้นบอกห้ามมา

“ลดอาวุธสายฟ้าของพวกท่านลงเสียเถิด เรา...และอุปราชอนุชาจะเป็นผู้นำท่านไปยังที่พักชั่วคราว และจะอยู่เป็นตัวประกันให้แก่ท่าน จนกว่าเจ้าเหนือหัวของเราจะมีโองการประกาศิตมาเช่นไร”

“ดีมาก!”

เสียงของเชษฐาเกือบจะเป็นคำราม

“ส่งทหารคนใดคนหนึ่งของท่านให้ไปกราบทูลสิงหราว่าเราต้องการเช่นนี้ และในขณะนี้เราได้ยึดท่านทั้งสองไว้เป็นประกันแล้ว อย่าแสดงพิรุณว่าจะหลีกหลบจากเราเป็นอันขาด มิฉะนั้นเราจะฆ่าท่านทั้งสองทันที”

ขาดคำของเชษฐา ไชยยันต์ก็แผ่นพรวดเข้าถึงตัวรหস্যะ

เอาปืนจี้กระชากตัวลงมาจากหลังม้า แล้วลากเข้ามารวมกลุ่มของพวกตน ซึ่งเป็นการกระทำอันอกอาจห้าวหาญเกินกว่าที่คณะคนใดจะคาดถึง ซึ่งรหัสยะก็ไม่บังอาจที่จะขัดขึ้นใดๆ ทั้งสิ้น เพราะเห็นประจักษ์มากับตาแล้วว่า อำนาจปืนเป็นเช่นไร ส่วนรพินทร์ก็ปราดเข้าไปที่กุดะมะผู้นั่งอยู่บนเสลี่ยงคานหาม ดารินรู้ทัน รีบร้องบอกมาละล่ำละลักว่า

“อย่า รพินทร์ ปล่อยให้แกอยู่บนคานหามอย่างนั้นแหละ แกอาจเดินยังไม่ไหว นั่งอยู่บนคานหามอย่างนั้น ก็ไม่มีปัญญาหนีไปไหนได้หรอก”

“คุณหญิงชอบปรานีคนเสมอ แม้กระทั่งไอ้คนที่มันเป็นอันตรายต่อเรา!”

รพินทร์หันมาตวาดอย่างเดือดดาลใจ แล้วตบโดยแรงลงไปบนเสลี่ยงของกุดะมะ ร้องสั่งเฉียบขาดว่า

“ไป! เข้าไปรวมกลุ่มอยู่ในพวกเราเดี๋ยวนี้”

ทหารชุดแดงทั้งสี่ยังยืนนิ่ง อย่างไม่สะทกสะเทือน เพราะไม่เคยรู้ฤทธิ์ปืนมาก่อน ต่อเมื่อกุดะมะออกคำสั่งเรียบๆ ทั้งสี่ยกขึ้นนั่งหามเสลี่ยงเข้าไปอยู่ใจกลางวงล้อมของฝ่ายเชลยทั้ง 11 คน

“ทหารทั้งหลาย ฟังทางนี้...”

เชษฐาประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดังกึกก้อง

“ขณะนี้เราเป็นเชลยอยู่ในวงล้อมของพวกท่านนับหมื่น แต่ที่สำคัญของท่านสองคน คืออุปราชพระอนุชาและกุดะ-

มะ ที่ปรึกษาฝ่ายราชการทหาร ก็ตกเป็นตัวประกันของเราเช่นกัน เพราะฉะนั้นขออย่าให้ท่านคนใดกระทำการอันเป็นภัยต่อเราเป็นอันขาด เรามีความต้องการเข้าเผ้ากษัตริย์สิงหราชของพวกท่าน และต้องการตกลงในบางประการด้วยสันติวิธี มิใช่อย่างข้าศึกศัตรู ขณะนี้เรากำลังรอการตัดสินใจพระทัยของกษัตริย์สิงหราชในข้อที่ว่า จะยอมให้เราเข้าไปพบโดยไม่ทำอันตรายหรือจับกุมคุมขังเรา จงไปกราบทูลเจ้าเหนือหัวของท่านเถิดว่า ชีวิตของพระอนุชาและที่ปรึกษาฝ่ายทหารตกอยู่ในกำมือของเราแล้ว ถ้าจะแลกกับชีวิตเราทั้ง 11 คน เราก็พร้อมแล้ว”

ความเจ็บบ ขนาดเข็มตกได้ยืนปรากฏขึ้นอีกครั้ง ต่อมาก็ยังมีเสียงฮือฮาแว่วจางๆ มาจากฝ่ายประชาชนที่มุงล้อมดูอยู่เบื้องนอกกระยะไกล

ผู้คนเป็นจำนวนมาก เริ่มจะเบียดเสียดรวนเร ผลักดันทหารที่ยืนแถวล้อมอยู่ จนชวนเสียขบวนอยู่ไปมา ก็ไม่ทราบว่าเป็นหน่วยแทรกแซงของกองโจรอรชุนเข้ามาหาเรื่องก่อกวนและเตรียมช่วยเหลือเหล่าเชลยตามที่เมยานีบอกไว้ก่อนหรือไม่ แต่ถ้ำขึ้นรอช้า เหตุการณ์คงไม่เป็นไปในรูปดั่งามแน่ว รพินทร์จึงเข้าประกบตัวรหัสยะไว้

“สั่งให้ทหารเลิกแถว และกันประชาชนเหล่านั้นออกไปให้ห่างที่สุด และเมื่อท่านอ้างว่าจะนำเราไปพักในอุทยานหลังปราสาท ก็ให้เร่่งนำไปเสียโดยเร็ว รวมทั้งให้ทหารไปกราบทูลสิงหราชตามที่เราต้องการนี้ด้วย”

รหัสยะกัศกรามแน่น แล้วตะโกนบัญชาอย่างจำใจ

“อยากเก็บไอ้อ้วนจอมโอหัง กับไอ้แก่ที่เด็ด ยอดนัก
หักหลังนี้เสียจริงๆ ให้ตายहांซิ!”

“อย่าใจร้อนนะ ไชยยันต์ ชีวิตของเราทั้งหมดขณะนี้ฝากไว้กับสองคนนี้แหละ ถ้าสิงหราเกิดไม่แคร์ สิ่งทางบุญชี้จำหน่ายเมื่อไหร่เราก็ตายหมดเหมือนกัน”

คารินน้ำตาคลอ เดินเข้าไปใกล้ๆ ตะมะ พูดว่า

9474

กุดะมะไม่ตอบ เพียงแต่ปราชญ์ตามาทางนัก
มานุษยวิทยาสาวนิตหนึ่ง โดยที่หล่อนไม่อาจอ่าน
ความหมายใดๆ จากแววตาคู่นั้นได้

**ในขณะที่ต่างฝ่ายต่างคุมเชิง ทหารม้าและพล
เดินเท้าในจำนวนเดินประมาณ 30 คน ห้อมล้อม
เหล่าชลย ซึ่งบัดนี้ รหস্যะผู้ถูกไชยยันต์
กระชากลงจากหลังนำมาเดินอยู่ใจกลางเป็น
ไข่มุก พร้อมทั้งกุดะมะซึ่งนั่งอยู่บนเสลี่ยงคานหาบ**

ทั้งหมดเดินช้า ๆ ตรงไปยังตำแหน่งที่ล้อมรอบไปด้วยพันธุ์
พฤกษชาติอันปลูกไว้อย่างงามตานั่น เซษฐาไม่มีความเกรงใจ
ใดๆ จะให้แก่อุปราชพระอนุชาผู้โอรสอีกแล้ว เขาเดินเข้าไปตึง
ดาบออกมาจากฝักข้างเอวของรหস্যะ พร้อมทั้งมีดสั้นด้าม
ประดับเพชรพลอยสมฐานะของพระอนุชาผู้ครองแผ่นดินออก
มาแล้ว ส่งดาบเล่มนั้นไปให้คะหยิ่นถือไว้ ส่วนมีดสั้นเสียบฝัก
ติดไว้กับเป้หลังของบุญคำ เป็นการปลดอาวุธกันอย่างซึ่ง ๆ หน้า

รหস্যะไม่อาจขัดขึ้นอย่างใดได้ เพราะปากกระบอกปืน
ของไชยยันต์กดติดหลังอยู่ตลอดเวลา จอมทัพผู้หนุ่หนืดสย

ยิ้มอย่างเต็มไปด้วยความหมาย ปรายหางตาคมประดุจ
 เขี้ยวมองหน้าท่านหัวหน้าคณะเหมือนจะฝากรอยอาฆาต
 ฆาตร้ายไว้ แต่ก็ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น

ส่วนกุดะมะอยู่ในอาการนิ่งเฉยจนดูไม่ออก อาการ
 ประดุจน้ำนิ่งไหลลึกของกุดะมะผู้เฒ่า เป็นสิ่งที่ฝ้ายเชลยทุกคน
 หวาดระแวง และพึงต้องระมัดระวังเสียยิ่งกว่ารหัสยะมากนัก

คะหยิ่นนั้น ได้จับดาบของชาวมรกดเป็นครั้งแรก ก็เดาะ
 หาน้ำหนัก และคงอย่างย่ำมือ

“ดาบของไอ้พวกนี้น้ำหนักอึดกระชับมือดีแท้ ดีกว่าดาบ
 เติ่นป่าของพวกคะหยิ่นหลายเท่านี้ โอ้ว่าแต่คอคนเลย ต่อ
 ให้คอมาก็ขาดสองท่อน ถ้าหวดลงไป”

รหัสยะได้ย่นและดูเหมือนจะเกิดอารมณ์ขัน หรือมิฉะนั้น
 ก็นึกหยามอะไรขึ้นมาในใจ ตอบคำคะหยิ่นมาพร้อมกับอาการ
 ยิ้มที่ทุกคนยอมรับว่าน่ากลัวว่า

“เจ้าถ่อยเดนตาย จงรู้ไว้ด้วยเถิดว่า ดาบของทหารหลวง
 มรกดนครทุกเล่ม แกร่งกล้ายิ่งนัก และถ้ามันประสานกับดาบ
 เล่มบาง ๆ ของพวกเจ้าเมื่อใด ดาบของพวกเจ้าจะขาดกระเด็น
 ในพริบตา เจ้าจะทดลองดูก็ได้”

คะหยิ่นแยกเขี้ยว ทำท่าจะต่อปากต่อคำ แต่รพินทร์
 ถลึงตาห้ามไว้ จึงเฉยเสีย

ไม่นานทั้งตัวประกัน เชลย และทหารผู้ควบคุมอยู่
 ด้านนอกก็บรรลุนิติภาวะ เซษฐาผู้บัดนี้ซึ่งทุกคนมอบอำนาจใน

กุดะมะนี้มีท่าทีว่าจะหนี หรือต่อสู้ ยิ่งทั้งตามลำดับความสำคัญ
ของบุคคลสุดแต่จะเห็นสมควร!”

อดีตนายพันโททูตทหารบกบอกอย่างเฉียบขาด
รหัสยะหวัเราะะออกมดั่งลั่น ตอบมาว่า

“เราจะไม่ทำอะไรโง่ๆ กับพวกเจ้าหрок ไอ้พวกหนูติด
กับทั้งหมด!”

ไชยยันต์หันขวับมาเงือกำปั้นซ้ายที่ว่างเปล่าขึ้น หมายถึง
จะตะบันหน้าอุปราชาพระอนุชา ให้สมกับความเคียดแค้นหมั่นไส้
มานาน แต่มาเรียโดดขวางไว้ก่อน

“อย่า! ไชยยันต์ อย่างน้อย เราก็ควรให้เกียรติ ‘อุปราชา
พระอนุชา’ บ้าง เธอเป็นคนใจร้อนอย่างระยำเช่นนี้เสมอ!”

เมื่อยหม่อมปรามเชิงดำเข้าให้เช่นนั้น ทำให้ไชยยันต์สงบ
โทสะลงมา โบกมือให้รพินทร์กับเชษฐา เป็นสัญญาณตามข้อ
ตกลง พอทั้งสองพากันเดินออกสำรวจสถานที่ หายไปตาม
ห้องต่างๆ เขาก็สั่งให้เกิด ผู้มีปิ่น ไปยืนดักเฝ้าสังเกตการณ์อยู่
หน้าปากประตูทางเข้า เพื่อสังเกตการเคลื่อนไหวของเหล่าทหาร
ที่รายล้อมไว้รอบตำหนักเหล่านั้น ตนเองขยับจะเดินปรีเข้าไป
ที่กุดะมะ ผู้บัดนี้ นั่งสงบอยู่บนเสลี่ยง ซึ่งทหารในชุดแดงทั้งสี่
คนวางลงกับแท่นหินบริเวณหนึ่ง โดยทหารเหล่านั้นยืนเรียงแถว
กอดอกอยู่อย่างมีวินัยอันดี ดารินรู้นิสัยของเพื่อนชายดี ก็เหนียว
ไหลไว้อีก

“ฉันจะเข้าไปตรวจอาวุธของตาเฒ่าเจ้าเล่ห์นั้น กับทาส
ของเขาทั้งสี่คน”

เพื่อนชายบอกด้วยเสียงกระซก ๆ

“ฉันเข้าใจ แต่เธอนั่งสงบอยู่นี้ดีกว่า คุณรหัสยะไว้ ฉันจะเข้าไปตรวจค้นเอง”

หล่อนบอกเรียบ ๆ แล้วพยักหน้าเรียกคะหยิ่นให้เข้าไปเป็นเพื่อนด้วย และก่อนอื่นใด หล่อนออกคำสั่งให้ทหารผู้แบกเสลี่ยงทั้ง 4 ถอยห่างออกไปยืนรวมกลุ่มกันอยู่อีกทางหนึ่ง โดยไม่ให้ห้อมล้อมบังกุดะมะไว้ เจ้ายักษ์สูงประมาณ 6 ฟุต 4 นิ้ว ทั้งสี่ยืนเฉยโดยไม่สะทกสะเทือนทั้งสี่ ดูราวกับว่ามันจะไม่ยอมให้ใครมาออกคำสั่งใดๆ กับมันได้ทั้งสี่ นอกจากนายของมันโดยตรงเท่านั้น ก่อนที่ดารินจะโมโหเดือดดาลเช่นไร เสียงเรียบ ๆ ของกุดะมะก็ออกคำสั่งมาว่า

“เจ้าทั้งสี่ จงปฏิบัติตามที่สตรีผู้นี้สั่งเถิด”

เมื่อนั้นเอง พวกมันจึงถอยไปยืนยืดอก เอามือไขว้หลังรวมกลุ่มอยู่ชิดกำแพงเหมือนตุ๊กตาหินที่ปราศจากวิญญาณ ทำให้คณะเชลยทุกคนอดที่จะนึกชมเชยถึงระเบียบวินัยอันแสนจะเคร่งครัดของทาสทั้งสี่เสียมิได้

และโดยไม่จำเป็นจะต้องมีใครสั่ง บุญคำ จัน เส่ย และสาंगปากก็เข้ามาตรวจค้นอาวุธของยักษ์ทั้งสี่คนนั้นต่างไม่พบอะไรมากไปกว่ามีดสั้นที่เหน็บอยู่ใต้ผ้าแถบสีดำอันพันรัดเอาไว้ ซึ่งดูเหมือนมีดชนิดนี้จะเป็นเขี้ยวเล็บสามัญธรรมดาของชาวมรกตนครแทบทุกคน

มีดเหล่านี้นถูกยึดหมด

บัดนี้ ดารินเข้ามายืนเผชิญหน้ากับกุดะมะ สายตาที่หล่อนมองดูอดีตขุนพลขวาแห่งราชวงศ์เทพ เต็มไปด้วยแวว

ผิดหวัง และก่อนที่จะเอ่ยเช่นไร กุตะมะก็กล่าวขึ้นเสียก่อนด้วย
สีหน้าตายด้านว่า

“ไม่จำเป็นที่จะค้นอาวุธจากตัวเราหรอก แม่หญิง เราไม่
มีแม้แต่เข็มสักเล่มเดียว”

หล่อนไม่ตอบ แต่พยักหน้ากับบุญคำเป็นความหมาย
สมุนขวาของรพินทร์ก็กรากเข้าไปตบลูกคลำตามตัวของกุตะมะ
จนตลอด ไม่พบอะไรเลยจริงเหมือนกัน

“กุตะมะ ท่านทำให้เราผิดหวังเหลือเกิน”

หล่อนพูดแผ่วต่ำออกมาจากความรู้สึกแท้จริง ลคนกปีน
ลงพร้อมกับสอดเข้าช่องข้างเอว เพราะถือว่าทางด้านรหัสยะ
และทาสแบกเสลี่ยงทั้งสองคนนั้น ไซยยันต์กับพรานพื้นเมืองของ
รพินทร์คุมไว้อยู่มือแล้ว

ที่ปรึกษาทางฝ่ายทหารของมรกตนครเฉยเมย ไม่ปริปาก
หน้าเป็นเหมือนภาพหินปั้นอยู่เช่นเดิม คารินเดินวนไปรอบๆ
แท่นที่กุตะมะทรงกายนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้นและมาหยุดอยู่ตรง
หน้าอีกครั้ง เอื้อมมือไปจับไหล่ด้านที่ถูกธนูเจาะ ถึงอย่างไรเสีย
สัญชาตญาณแห่งความเป็นแพทย์ และความเป็นผู้มีน้ำใจอัน
การุญก็ไม่อาจสลัดออกไปเสียได้จากอุปนิสัยแท้จริงของราชสกุล
สาวผู้นี้

“บาดแผลของท่านคงจะค่อยยังชั่วมากแล้วสินะ จาก
การเยียวยาของแพทย์หลวง”

กุตะมะไม่มองสบตาหล่อน แต่แลมองอย่างปราศจาก
ความหมายไปยังผนังเบื้องหน้า อันเป็นหินสลักรูปลายภาพนูน

แสดงถึงฉาภยทุฏฐมอ์นหนองเลือด ผู้คนสองฝ่ายกำลังรบราฆ่า
ฟันกันอยู่ ทำเหมือนไม่ได้ยิน

“ไปถามมันทำไม รู้ปล่อยให้ตายท่าเสียวันนั้นดีกว่า!”
เสียงไชยยันต์ทะลุกลางปล้องมาอีก เมื่อเห็นอาการนั่ง
เหมือนใบ้ของกุดะมะ

“เฮ้! ชัดอัฟ อีเดียท!”

มาเรียตะโกนบริภาษสามีจำเป็นของหล่อนมาลั่นห้อง
ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง คราวนี้ไชยยันต์หุบปากสนิท ได้แต่นั่งยักไหล่

“กุดะมะ...”

ดารินพยายามพูดด้วยต่อไป

“บอกตามตรงอีกสักครั้งซิ พี่ชายของเรา กับพรานนำทาง
ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

คราวนี้ ตาสีเทา แต่มีประกายลึกกลับเช่นเดิมของกุดะมะ
เบือนมาสบตาผู้ถามอย่างเฉื่อยชาแถมซ้ำ

“ป่วยการที่เราจะพูดอะไรกับพวกท่านอีกทั้งสิ้น เมื่อท่าน
ได้เผ้ากษัตริย์สิงหรา ก็ให้ลองกราบทูลถามเองดีกว่า”

“คนทรยศ! นี่เป็นความจริงที่พวกที่ฝ่ายท่านเรียกว่าโจร
ขบถได้กล่าวไว้”

ดารินพูดแน่นหน้าก กุดะมะเหมือนจะมีรอยยิ้มจาง ๆ ผุด
ขึ้นที่ริมฝีปากเป็นครั้งแรก ตอบราบเรียบเหมือนเดิมว่า

“คนทรยศที่ยังมีชีวิต และมีอำนาจอยู่ ย่อมดีกว่าคน
ชื่อสัตย์สุจริตที่หาชีวิตไม่แล้ว”

“ถ้าไม่คิดเสียอย่างเดียว ท่านแก่คราวพ่อ คราวลุงของ

เรา และครั้งหนึ่ง...เราเคยสนทนาเป็นมิตรกันเป็นอย่างดีที่สุด ข้าจะ
ตอบท่านให้ได้ว่าไปเสียเดี๋ยวนี้”

คารินคำราม

“ท่านจะฆ่าเรา หรือท่านรหস্যะเสียเดี๋ยวนี้ก็ได้ ถ้าหาก
ท่านคิดว่าท่านเป็นผู้มีชัย”

เลิกกัน คารินหมดความเพียรพยายามที่จะเจรจาใดๆ
กับกุตตะมะอีกแล้วทั้งสิ้น หล่อนถอนใจยาว แล้วถอยออกมา
กวาดตาดูไปรอบๆ ห้องนั้น

ต่อมาก็เดินตรงไปยังปากประตูใหญ่ทางเข้า ซึ่งเกิดนั่ง
ถือปืนคุมเชิงเฝ้าสถานการณ์อยู่ เจ้าพรานเด็กหนุ่มของรพินทร์
เงยหน้ามองนายหญิงแล้วยิ้มด้วย ทุกคนล้วนมีกำลังใจดีทั้งสิ้น
ไม่มีใครแสดงออกถึงความหวาดหวั่น พรันพริงหรือขวัญเสียเลย
ทั้งๆ ที่สถานการณ์เป็นรองเต็มประตู

หล่อนโผล่หน้าออกไปดูยังอุทยานเบื้องนอก ก็ยังเห็น
ทหารเหล่านั้นกระจายล้อมอยู่เป็นจุดๆ เหมือนเดิม หอกเปลือย
ของทหารม้าที่ถือชูขึ้น ต้องอาทิตย์ยามสายเป็นประกายเงา
วับ น่าเกรงขามยิ่ง

ทางด้านรพินทร์กับท่านหัวหน้าคณะ ต่างถือปืนใน
ท่าเตรียมพร้อม เดินตรวจไปทุกห้องภายในตำหนักนั้น นอกจาก
เครื่องประดับอันเป็นของสูงค่าสมฐานะกับเป็นตำหนักในเขต
ราชฐานแล้ว ไม่มีวิแววว่าจะมีทหารหลวงคนใดเข้ามาแอบซ่อน
อยู่อีกทั้งสิ้น

ทุกสิ่งทุกอย่างเจียบเจียบ ไม่มีเสียงกระโตกกระตาก

“ผมตายไปแล้วไม่มีผิดว่า จะต้องพยายามปลดอาวุธเรา
ในครั้งสุดท้าย”

เชษฐากระซิบขึ้น ขณะที่เดินตรงไปตามห้องต่าง ๆ เหล่า
นั้น ก่อนจะย้อนกลับมายังห้องโถงกลางที่เดิม

“แต่เราก็เตรียมการไว้รับมือ ตรงตามแผนที่ตกลงกันไว้
แล้วนี่ครับ ยังโชคดีอยู่บ้างที่สิงหรา ให้รหัสยะกับกุดะมะมาทำ
หน้าที่ทูตเจรจากับเราจนเราสามารถยึดเป็นตัวประกันได้ ถ้าทั้ง
สองคนไม่โผล่ออกมาอีก ปล่อยให้แม่ทัพคนอื่นมาเจรจาแทน
เราก็คงแย่ไปแล้ว เพราะสิงหราย่อมไม่แค่ต่อชีวิตของทหารซึ่ง
แม้จะปะทะกับเราก็จะสูญเสียชีวิตไปเพียงเล็กน้อย แล้วหลังจากนั้น
เราก็จะถูกฆ่า หรือถูกรวบไว้ได้ทั้งหมด”

“แล้วตายถูกไหม ว่ามันจะเอาอย่างไรกับเรา?”

เชษฐาถาม

“ประเดี๋ยวก็คงจะรู้ครับ เพราะรหัสยะสั่งทหารให้เอาคำ
ต่อรองของเราไปบอกสิงหราแล้ว”

“รพินทร์ ตั้งแต่เราเดินป่าฝ่าดง เผชิญกับภยันตราย
ร้อยแปดมาด้วยกัน ไม่เคยมีครั้งใดที่ผมจะกระสับกระส่ายร่วม
ร้อนใจเท่าครั้งนี้เลย”

ท่านทูตทหารบกสารภาพตามตรง

“ผมก็เหมือนกัน” เขาบอกแผ่วต่ำ

แล้วทั้งสองก็ย้อนกลับมาสมทบกับพรรคพวกทุกคนใน
ห้องโถงกลางอีกครั้ง ก่อนที่ใครจะย้อนถาม เชษฐาก็ร้องออก
มาด้วยเสียงที่บังคับให้เป็นปกติว่า

“เรียบร้อย พวกเราปลอดภัยพอสมควรภายในที่มั่นแห่งนี้ มีประตูทางเข้าอยู่สองทาง ด้านหน้านี้กับด้านหลัง ซึ่งฉันกับรพินทร์ปิดลงดาลมั่นคงแล้ว ถ้าเกิดเหตุที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เราทั้งหมดจะปิดตัวเองขังอยู่在此 แล้วยิงด้านออกไป กว่าพวกนั้นจะบุกทำลายประตูเข้ามาได้ ก็แปลว่าเราสามารถจะแจกกระสุนให้ทั่วถึงกันจนหมดกระสุนที่มีอยู่ที่เดียว”

รหัสยะนั่งอยู่บนเก้าอี้หิน แผลเสียงหัวเราะออกมาอย่างเย้ยหยัน

“พวกซี้ตลาดตาวา เป็นความโง่อย่างมาก ที่เจ้าเพียง 11 คนคิดจะต่อสู้กับทหารนับหมื่น โดยคิดว่าเจ้าฉลาดแล้วว่าเอาตัวเรากับกุดะมะมาเป็นตัวประกัน ความจริงนั้น พระเชษฐาสิงหราชของเรามิได้ประสงค์ร้ายใดๆ กับพวกเจ้าเลย เพียงแต่เป็นประเพณีของแผ่นดินนี้เท่านั้นในข้อที่ว่า ชาวแปลกหน้าจะเข้าเฝ้าพร้อมด้วยอาวุธไม่ได้ จึงมีกระแสน้ำสั่งให้วางอาวุธเสียก่อน พระองค์ก็ได้เตรียมต้อนรับพวกเจ้าเยี่ยงอาคันตุกะต่างแดนผู้มีเกียรติอยู่แล้ว แต่พวกเจ้ากลับยโสโอหังบังอาจขัดขืนและยึดเรากับกุดะมะเป็นตัวประกัน นึกหรือว่า อาวุธของพวกเจ้าจะวิเศษสักแค่ไหน ระหว่างที่เดินทัพควบคุมตัวมา เรามีโอกาสนับพันครั้งที่จะสังหารพวกเจ้าทั้ง 11 คน เสียเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะประกาศิตของสิงหราชให้จับเป็นมา อย่างนี้กว่าเรายอมจำนนปล่อยให้เดินมาตามอิสระโดยไม่ผูกมัด พันธนาการเพราะเกรงกลัวในอาวุธของเจ้า”

“ถ้าจะมีความยโสโอหังใดๆ อยู่ในระหว่างเราทั้งสองฝ่าย
 ละก็ ขอให้รู้ไว้ด้วย มันเป็นเจ้านั่นแหละ รหัสยะ เจ้านึกหรือว่า
 ในแวดล้อมของทหารนับหมื่นคุมเชิงเราอยู่ ใจกลางพระนคร
 เช่นนี้จะทำให้เรายอมวางอาวุธ สິงหราต้องการพบเรา และเรา
 ก็ต้องการพบสິงหรา ใจนจึงจะมาเกียกกันเพียงเรื่องอาวุธที่ติดตัว
 เราอยู่ พวกเรามีจำนวนเพียง 11 คน พวกเจ้ามีจำนวนนับไม่
 ถ้วน ใครเป็นฝ่ายชี้ขาดตาขาวกันแน่”

คารินพูดอย่างห้าวหาญ พร้อมทั้งยิ้มเยาะ

อุปราชพระอนุชานั่งลอบเฝ้าอยู่ครู่ ก็ผุดลุกขึ้นยืนตระ-
 ห่งานเป็นสง่าอยู่กลางห้อง กวักมือเรียกกะหยิ่นซึ่งยึดดาบของ
 ตนไปถือไว้ให้เข้าไปใกล้ กะหยิ่นทำหน้าสงสัยเดินอาดๆ เข้าไป
 หา

“เจ้าสงสัยไม่ใช่รี ว่าดาบของชาวมรกดนครนะ มันคม
 แกร่งสักขนาดไหน เพราะฉะนั้น คินดาบเล่มที่เจ้ายึดไปนั้นมา
 ให้ข้าสักครู่ก่อนเถอะ ไม่ต้องเกรงไปหรอก พวกเจ้านายของ
 เจ้ามีอาวุธสายฟ้าจ้องเราอยู่แล้ว เราย่อมจะไม่เป็นภัยใดๆ ต่อ
 เจ้าหรอก”

กะหยิ่นยังยืนเฉย ถมึงตามอง เซษฐาก็คนจริงเหมือน
 กัน ร้องสั่งว่า

“เอ้า! กะหยิ่น คินดาบให้เขา”

อดีตนักเลงโตหล่มซ้าง โยนคินให้รหัสยะอย่างแกล้ง
 โดยเสือกปลายดาบเข้าไปให้ตรงตัว แล้วลวดลายแห่งความเป็น
 เอตทัคคะในเชิงดาบของอุปราชพระอนุชาก็สำแดงให้ทุกคนเห็น
 บรูษเคราดกผู้นั้นเบี่ยงกายหลบปลายดาบของตนเอง ใช้มือซ้าย

ตัวผ้าที่คลุมไหล่อยู่ปิดาบหนักทั้งเล่มหมุนกลับกลางอากาศ แล้วคว่ำด้ามไว้ได้อย่างแม่นยำ รวดเร็วจนดูไม่ทัน พलगแหกปากหัวเราะก้อง พยักหน้าทำท่ายไปยังกลุ่มเซลยต่างแดนซึ่งบัดนี้ตนเองกลับตกมาเป็นเซลยบ้าง

“เออละ หมู่พวกเจ้า ยกเว้นเสียจากอาวุธสายฟ้าเหล่านั่นแล้ว ใครคิดว่าเชี่ยวชาญในเชิงดาบ ก็จงก้าวออกมา เราจะเผชิญหน้ากันอย่างชายต่อชาย ดาบต่อดาบ คนละเล่ม...”

แล้วรหัสยะก็ปรายตาไปทางเซษฐา พยักยิ้มชวน

“บางทีจะเป็นท่านกระมัง ท่านเป็นหัวหน้าของคนกลุ่มนี้ไม่ใช่หรือ?”

เซษฐาหน้าแดงกำ ขยับตัว แต่รพิณทรียัดแขนไว้

“ใจเย็นครับคุณชาย อย่าหลงกลมันง่าย ๆ มันทำคุณชายประดาบกับมัน ก็เหมือนๆ กันกับเราโยนปืนให้มันสักกระบอก แล้วทำดวลนั้นแหละ ความชำนาญมันฝังกันอยู่แล้ว”

เซษฐานึกขึ้นมาได้ ยืนนิ่งอยู่ คะหยิ่นก็ชักดาบปราดจากฝักสะอึกเข้ามา

“ถ้างั้นกะหยิ่นเองก็ได้ นาย!”

“หยุด!...”

จอมพรานตวาดเอาเจ้ากะเหรี่ยงหล่มซ้างชะงักนิ่งไปอีกคน

“เอ็งไม่ได้เกิดมาในยุคที่ใช้ดาบเป็นอาวุธหลัก โง่บัดซบที่จะยื่นคอไปให้มันตัดเพียงคำทำท่ายเยาะยั่วเท่านั้น มันกำลังจะหลอกฆ่าพวกเรา มันยังไม่ถึงเวลา แต่ถ้าถึงเวลาเมื่อไหร่ก็จะไม่ห้ามเลย”

รหัสยะยิ้มพราย ตวัดตาบฟันอากาศรอบตัวอยู่ไปมา
อย่างแคล่วคล่อง

“นี่แน่ะ พราน! เจ้ามีคฤเทศ์ก็นำทางที่นำความเสนียด
จัญไรมาสู่แผ่นดินของข้า ข้า รหัสยะ ขอรับรองว่าจะไม่ทำ
อันตรายใดๆ พวกเจ้าในขณะนี้ เพียงแต่ข้าอยากจะลองดาบ
ของข้า กับดาบของพวกเจ้าที่สะพายติดหลังอยู่นั้นเท่านั้น ถ้า
เกรงว่าดาบของข้าจะตัดคอ หรือเสียบอกใครในหมู่เจ้าละก็ ส่ง
ดาบของพวกเจ้ามาให้ข้าได้ชมสักหนึ่งเล่มก็ได้”

รพินทร์ ไพรวลย์ขมวดคิ้วคิด แล้วเดินไปดึงดาบที่ขัด
หลังคะหยิ่นปราดออกมา พอดาบกะเหรี่ยงขึ้นมากำอยู่ในมือ
ของเขา รหัสยะก็ย่างสามขุมเข้ามาอย่างหมายมั่น เมื่อนั้นเอง
ปืนอีก 4 กระบอก ก็จ้องไปยังอกของรหัสยะ

“หยุดนะ! รพินทร์ คุณห้ามคนอื่นได้ แต่คุณเองกลับจะ
เป็นฝ่ายบ้าจี้ ถ้าจะมีการประดาบกันในเรื่องนี้ระหว่างคุณกับรหัสยะ
ละก็ ฉันจะช่วยเอง โดยวิธียิงทะลุหลังคุณให้กระสุนมันเลยลง
ไปทะลุอกรหัสยะพร้อมกันไปเลย”

คารินส่องปืนไปทางด้านหลังของเขา เป็นมุมตรงในแนว
เดียวกับรหัสยะที่ยืนเผชิญหน้ากันอยู่

“ผมไม่ใช่ลูกศิษย์ตะคยี้ ในเรื่องผู้ชนะสิบทิศหรอกครับ
คุณหญิงถึงจะได้กล้าไปฟันดาบกับมัน แต่เห็นมันทำท่ายอยาก
จะแสดงฝีมือของมันนักก็เลยอยากดู เอ้า! รหัสยะ นี่ไงละดาบ
ของพวกเรา ไม่ได้มีไว้สำหรับที่โค่นล้มบัลลังก์ใครหรอก แต่เรา
มีติดตัวไว้ฟันกิ่งไม้เท่านั้น”

กล่าวจบ เขาก็โยนดาบของคะหยิ่นไปให้รหัสยะอีกเล่มหนึ่ง แล้วรอดูว่าเจ้าอ้วนจอมโอหังจะทำเช่นไร

อย่างพยายามหยัน หมิ่นและเหยียด รหัสยะใช้เท้า อันสวมหุ้มไว้ด้วยหนังสัตว์ขนฟูเตะซ่อนดาบของคะหยิ่นเล่มบอบบางที่รพินทร์โยนไปให้ ลอยขึ้นมาพาดอยู่บนเท้าแขนเก้าอี้หินที่ตนนั่งอยู่สักครู่นี้ พลังหันไปยิ้มกับทุกคน

“ดูนี่...ที่วางพาดอยู่คือดาบของพวกเจ้า และที่ถืออยู่ในมือข้านี้ คือดาบของรหัสยะ”

ขาดคำพูดซ้ำๆ นั้น อุปราชพระอนุชา ก็เงียดดาบของตนเองขึ้นสุดช่วงแขน พันเฉียะลงไปเต็มเหนี่ยวกลางใบดาบของคะหยิ่นเล่มที่วางพาดเท้าแขนเก้าอี้ นั้น

ทุกคนที่จับตามองอยู่ พากันตะลึงไปชั่วขณะ

ปรากฏเสียงโลหะกระทบโลหะดังสนั่นลั่นห้อง ปรากฏไฟแลบวูบ แล้วดาบของคะหยิ่นก็ขาดสะบั้น หรือมิฉะนั้นก็หักเป็นสองท่อนร่วงผล็อยลงไปกองอยู่กับพื้น ท่ามกลางเสียงแผดหัวเราะสนั่นหวั่นไหวของรหัสยะ ร้องบอกว่า

“นี่หรือ ดาบของพวกเจ้า ไม่น่าทอนผุๆ แทะๆ เอ้า! แล้วก็ดูดาบของข้าเสียด้วย ว่ามันบิ่น เย็น หรือว่าชำรุดใดๆ หรือไม่”

กล่าวจบ รหัสยะก็โยนดาบของตนเองคืนมาให้ที่แทบเท้ารพินทร์

จอมพราณยีนนิ่ง ไม่ได้ก้มลงเก็บ เพียงแต่เหลือบตาลงดู และทุกคนก็ทำเช่นนั้น ต่างเห็นว่าดาบมรกตนคร ที่เนื้อเขี้ยวประดุจปีกแมลงทับ หนักอึ้ง ชนิดดาบเดินป่าของคณะสองเล่มยังไม่ลงเล่มเดียว หาได้มีรอยเย็นหรือบิ่นอยู่ใดๆ เลยไม่

“รหস্যะ ดาบของเจ้าคม และแกร่งมาก...”

คารินพูดขึ้นท่ามกลางความเงียบ

“และสักวันหนึ่งเถอะ ไม่ช้าก็เร็ว มันคงจะมีโอกาสประ
กับดาบของจักราช แล้วเมื่อนั้นเราจะได้เห็นกันเองว่า ระหว่าง
‘ดาบของเจ้า’ กับ ‘ดาบของจักราช’ ใครจะคมกว่ากัน เราจะ
คอยดูวันนั้น!”

“จักราช!”

รพินทร์ใช้เท้าที่เขี่ยดาบเล่มนั้น แล้วพยักหน้าให้คะหยิ่น
เก็บยี่ดไว้ตามเดิม อุปราชพระอนุชากระแทกกายลงไปนั่งลงบน
เก้าอี้ตัวเดิมพูดแหบห้าวออกมาว่า

“เป็นอันว่า บัดนี้ พวกเจ้ายอมรับแล้วใช่ไหมว่า พวก
เจ้าเอาศัตรูของเราเข้ามาในแผ่นดินนี้ด้วย มันคือจักราช หนึ่งใน
จำนวน 12 คน ที่หายไปจากพวกเจ้าก่อนที่กองทัพของข้า
จะเข้าล้อมจับ?”

“เราจะตอบคำถามนี้ ก็ต่อเมื่ออยู่ต่อหน้าสิงหรา กษัตริย์
ของเจ้าเท่านั้น!”

ผู้ตอบคำถามอย่างสงบ คือเชษฐา วราฤทธิ์!

ไม่มีคำพูดใดๆ กันอีกเลยระหว่างทั้งสองฝ่าย ซึ่ง
บัดนี้แยกกันเป็นสองกลุ่ม รหস্যะและทหารทั้งสี่คนที่แบก
เสลี่ยง เข้าไปรวมอยู่กับกุดะมะ อาจมีการซุบซิบหาอะไรกัน
อยู่ตลอดเวลา ซึ่งตกอยู่ในสายตาของฝ่ายเชษฐาโดยไม่คลาด
ไปได้

และแน่ใจว่า ทั้ง 6 คนฝ่ายมรกตนคร ซึ่งเป็นตัวประกัน
ในขณะนี้จะไม่มีโอกาสสร้างพิษสงใดๆ ขึ้นมาได้ทั้งสิ้น

ส่วนฝ่ายของตนก็มีเรื่องที่จะปรึกษากันไม่ขาดระยะเหมือนกัน แต่ไม่มีใครนั่งติดอยู่กับที่ เดินวนเวียนอยู่ไปมาเพื่อสังเกตลู่ทางศึกษาสถานที่และภูมิประเทศเท่าที่จะมองออกไปเห็นได้ ยกเว้นรพินทร์คนเดียว...ที่เลือกได้ที่เหมาะสมบริเวณหนึ่งของห้อง เป็นที่เอนหลังมีอาการเหมือนจะหลับ แต่ทุกคนย่อมรู้ว่า คนคนนั้นไม่ว่าจะหลับหรือตื่น ย่อมพร้อมที่จะเผชิญเหตุการณ์ได้ทันทั่วทั้งที่เสมอหากเกิดเหตุการณ์ใด ๆ ขึ้น

ยิ่งเวลานั้นนานออกไป ทุกคนของฝ่ายเชลยก็รู้สึกเหมือนกับตนเองเป็น ‘หนูติดกับ’ จริงตามที่รหัสยะว่า และไม่อาจหายใจสิงหราได้ถูกว่าจะดำเนินการเช่นไร เพราะไม่มีข่าวคราวใดๆ ส่งมาทั้งสิ้น ภายในสถานที่ซึ่งถูกจำกัดให้อยู่ โดยมีทหารล้อมไว้อีกชั้นหนึ่งเช่นนี้

“รหัสยะ ทำไมป่านนี้แล้ว กษัตริย์สิงหราชยังไม่ส่งข่าว
ใด ๆ มาอีก?”

มาเรียอดรันทนอยู่ไม่ไหว ร้องถามมา

อุปราชพระอนุชามองดูหุ่นทรงอันสะท้านใจของหม่อมสาว
ด้วยสายตาอันคมปราบ มีความหมายลึก ทั้งรหัสยะ กุตะมะ
และทหารทั้งสี่ กลายเป็นฝ่ายใจเย็นที่สุด ในระหว่างที่อีก 11
คนในฐานะเชลยเริ่มจะกระสับกระส่ายทวิขึ้นทุกขณะ เมื่อเวลา
ล่วงผ่านไป

“เราก็ไม่ทราบเหมือนกัน พระเชษฐาสืบหาราอาจมีราชการกิจที่สำคัญกว่า และยังไม่มีเวลาที่จะพิจารณาถึงเรื่องเซलय

ต่างแดน ซึ่งบัดนี้ก็เปรียบเหมือนตกลูกอยู่ในที่คุ่มขังเรียบร้อยแล้ว แต่ท่านจะเดือดร้อนไปใย ในเมื่อพวกท่านก็มีเราและกุดะมะ เป็นตัวประกันอยู่”

กล่าวจบ รหัสยะก็หัวเราะขึ้นเบาๆ มาเรียนรู้สักตัวว่าได้ ทพพวตัวถามไปอย่างโง่ถนัด

ทุกคนชำเลื่องไปทางรพินทร์ เห็นเขายังนอนเอา หมวกคลุมหน้า ชันเข้าข้างหนึ่งขึ้นในอาการเหมือนจะหลับอย่างสบาย โดยไม่ทุกข์ร้อนอะไรทั้งสิ้น ส่วนพวกพรานพื้นเมือง เริ่มจับกลุ่มกันบ่นสบถ และสาปแช่ง เซษฐาเดินไพล่ออกไปทางประตูเข้า สังเกตแสงตะวัน เห็นลอยขึ้นสูงทุกขณะ ถ้าเขาตาย ไม่ผิดมันเป็นเวลาเกือบเที่ยงวันแล้ว แปลว่า ทั้งหมดถูกนำมาให้อยู่ในตำแหน่งแห่งนี้ไม่น้อยกว่า 3 ชั่วโมงมาแล้ว โดยยังไม่มีข่าวคืบหน้าใดๆ ทั้งสิ้น

ขณะนั้นเอง ท่านหัวหน้าคณะก็สังเกตเห็นสะพานหินที่ทอดผ่านสระบัว อันจะเป็นทางนำมายังตำแหน่งนี้ มีทหารขี่ม้า นำหน้าเกรียนเทียมด้วยโค ต่างประดับประดาอย่างสวยงามมีหลังคาคลุม กำลังบ่ายหน้าตรงเข้ามาด้วยอาการปกติ เขาร้องบอกให้พรรคพวกทราบถึงความเปลี่ยนแปลงชนิดนี้ ในระหว่างที่ต่างพริกกันออกมายินจ้องสังเกตการณ์ มีเพียงรพินทร์คนเดียวที่ผงกกายลุกขึ้นนั่ง พร้อมกับป็นในมือ อาการของจอมมัคคุเทศก์ไม่สนใจกับความเปลี่ยนแปลงชนิดใหม่ที่พรรคพวกทุกคนพากันออกไปดูที่ปากทางเข้านี้นัก แต่เขาสนใจเฉพาะ

การคุมเชิงระว่างท่าทีของฝ่ายมรกดนครทั้ง 6 คน ที่ยึดไว้เป็นตัวประกันมากกว่า ในขณะที่พวกฟ้องทุกคนลืมน้อยอย่างสนิท

กุดะมะและรหัสยะมองมาที่เขา แล้วอุปราชพระอนุชา ก็แถมขึ้นเบาๆ ปนรอยยิ้มตามแบบฉบับของคนเจ้าเล่ห์ว่า

“พราน! ท่านจะไม่โผล่ดูตรงประตูนั้นบ้างดอกหรือว่า เกิดอะไรที่น่าตื่นเต้นขึ้น”

“ไม่มีอะไรตื่นเต้นสำหรับเราหรอก รหัสยะ แม้แต่ความตายที่จะเข้ามาถึง และในระหว่างสายตา 10 คู่ของพวกเราจับมองคอยระว่างอยู่แล้ว ก็ควรจะมีสายตาสักคู่หนึ่ง จับไว้ที่พวกท่านด้วย”

เขาตอบ พร้อมกับใช้ปลายปากกระบอกปืนสั้น .44 แมกฯ เบาๆ ที่ปลายคางอันสากครีมีไปด้วยเคราของตนเอง

“มีคนที่เราจะต้องระว่างมากอยู่เพียงสองคนเท่านั้นในบรรดาทั้ง 11 คนนี้ คนแรกคือชายร่างใหญ่หัวหน้าของคนกลุ่มนี้ ส่วนคนที่สองเป็นชายร่างเล็ก พรานนำทางคนนี้”

กุดะมะพูดแผ่วเบา กับอุปราชพระอนุชา ซึ่งดูเหมือนจะเฝ้าเจตนาให้เขาได้ยินด้วย รพินทร์หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ทั้ง 11 คนพวกเราล้วน ‘นาระวัง’ สำหรับพวกท่านทั้งแะแหละ เพียงแต่นาระวังไปคนละอย่างเท่านั้น และสำหรับกุดะมะขอให้ท่านรู้ไว้ด้วยว่า ยาที่ ‘นายหญิง’ ของเราถอนพิษธนูใจให้แก่ท่านจนกระทั่งท่านรู้สึกเหมือนว่าหาย ตีหน้ากลับกลายมาเป็นศัตรูกับเราอยู่เช่นขณะนี้ ก็อย่าคิดว่าท่านจะปลอดภัยตลอดไปแล้ว มันอาจเป็นยาสั่ง ทำให้ท่านสบายขึ้นมาได้เพียงสองสามวัน แล้วต่อจากนั้น ท่านอาจจะเฒ่าไปหมดทั้งตัวก็ได้”

รพินทร์ ไพรวลย์ ตอบอย่างชาติเสือไม่ทิ้งลาย เขาตระหนักดีว่า บุคคลสำคัญของมรกตนครแต่ละคน มีวาจาที่เชือดเฉือนคมคายทั้งสิ้น และไม่มีใครโง่ให้คนฝ่ายเขาคิดที่จะดูหมิ่นได้ง่ายๆ เพราะคนเหล่านี้เจริญในด้านสติปัญญาแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็ในยุคสมัยของตนถึงบังเอิญมาพบกันเข้าระหว่างคนในยุคสมัยของเขา

ทั้งสองคนไม่ตอบ รหস্যะแสยะหน้าพร้อมกับเป่าลมออกจากปากในลักษณะยวนยี้

ระยะมันไม่ห่างออกไปนัก และเคลื่อนใกล้เข้าทุกขณะ เชษฐาและพวกจึงมองได้ถนัดว่า ผู้ที่ขี่ม้าหน้าเกวียนประดับประดาคนนั้น คือแม่ทัพจิตเสนคนเดียวกันกับที่รหস্যะมอบอำนาจไว้ให้เฝ้าเฉลยระหว่างที่ตนเองและกุตะมะเข้าพระนครไปก่อนเมื่อเย็นวาน และเป็นคนที่รหস্যะบัญชาให้ไปกราบทูลข้อเสนอของเหล่าเฉลยเมื่อเช้านี้

ขบวนนั้น เคลื่อนใกล้เข้ามาเป็นลำดับ

“จิตเสน!...” เชษฐาพึมพำ “หวังว่ามันคงไม่จืดราจรดประดับวอทองมารับพวกเราละ”

แล้วเขาก็ป้องปากตะโกนออกไปว่า

“หยุดอยู่ตรงนั้นก่อน จิตเสน! ในเกวียนที่คลุมผ้านั้น มีอะไร?”

จิตเสนหยุดม้าตามคำสั่ง ตะโกนตอบมาว่า

“ขอเหล่าท่านอย่าได้ระแวงไปเลย โดยกระแสน้ำของ

สิ่งเหล่านี้เรานำอาหารอย่างดีมารับรองพวกท่าน ก่อนที่จะทรง
อนุญาตให้เข้าเฝ้าในตอนบ่าย”

ทุกคนได้ยืนชั่งงม มองหน้ากันเองเหมือนจะหารือ ไชย-
ยันต์นั้น พอได้ยินคำว่าอาหารอย่างดีก็เริ่มน้ำลายสอ และ
ความจริง ทุกคนก็เริ่มหิว อดีตนายทหารปืนใหญ่โบกปืนในมือ
พลางตะโกนไปบ้างว่า

“ถ้าเป็นจริงอย่างว่า เราก็ขอขอบพระทัยสิ่งหaramาก แต่
ก่อนอื่น...เลิกผ้าที่คลุมเกวียนอันสวยงามของเจ้าขึ้นให้หมดทุก
ด้าน!”

จิตเสนชักม้าหวนกลับมาที่เกวียน ใช้หอกเล็กผ้าลายทอง
ที่คลุมอยู่มิดชิดทุกด้านในตอนบรทุก ตลบให้ขึ้นไปบนหลังคา
หมด สิ่งที่เห็นนั่งประดับอยู่ในเกวียนคนนั้น คือดรุณีวัยสะคราญ
จำนวน 6 นาง แต่ละนางผิวพรรณทรวดทรงแซมซ้อยเป็นทั้งงาม
ตา ยิ่ง ลักษณะเหมือนพระสนมกำนัล หรือมิฉะนั้นก็นางในวัง
ทุกนางแต่งกายด้วยแพรพรรณหลาก ๆ สี เป็นที่สวยงาม และ
บนแท่นสูงบนเกวียนซึ่งนางเหล่านั้นนั่งล้อมพับเพียบเรียบร้อย
อยู่ เป็นภาชนะสีทองลักษณะต่าง ๆ จำนวนมากมาย มีฝาปิด
พวกพรานพื้นเมืองตาลูกกระเดือกน้ำลายลงคอ เมื่อเห็น ‘นาง
ใน’ และเถาทอง ซึ่งทราบว่าบรรจุอาหาร ส่งมาเป็นบรรณาการ
จากกษัตริย์สิงหราชเหล่านั้น

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน อึ้งอยู่อย่างตัดสินใจเช่นไร
ไม่ถูก ขณะนั้นเอง ดารินก็เรียกจอมพรานของหล่อนให้ออกมา
ดู พร้อมกับบ้วนปากไปยังภาพนั้น ถามว่า

“ในความคิดของคุณ นั้นหมายความว่าอะไร?”

“มองผาดๆ ก็คือเครื่องหมายแห่งสันถวไมตรี สั่งให้นำเคลื่อนเข้ามาเถิดครับ ประเดี๋ยวเราจะรู้เองว่าอุบายของสิงหราคืออะไรหรือลักษณะไหน”

เมื่อได้รับคำแนะนำจากจอมมัจจุเทศก์ซึ่งทุกคนฝากชีวิตไว้ให้กับเขา ท่านหัวหน้าคณะก็ร้องบอกให้ขบวนนั้นเข้ามาได้

จิตเสน ด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใสดูผิดแผกไป ชี้นำนำหน้าเกรียนบรรทุกนางงาม และอาหารข้ามสะพานเข้ามาจนถึงหน้าตำหนักที่ฝ่ายชลยียิตอยู่ แล้วบงการให้นางเหล่านั้นแบกถาดทองทยอยลำเลียงขึ้นบันไดตำหนักขึ้นไปก่อน วางประดับอยู่บนโต๊ะกลม อันมีลักษณะเหมือนโต๊ะประชุมเหล่านั้นพร้อม กับเปิดฝาครอบออก กลิ่นของอาหาร ซึ่งบัดนี้น่าจะเรียกว่า ‘โภชนาหารจากกษัตริย์สิงหร’ ก็พลันส่งกลิ่นโชยฉุยทำให้ทุกคนบังเกิดความหิวยิ่งขึ้น

ลักษณะของอาหารเหล่านั้นถูกปรุงอย่างดีเยี่ยม แม้จะมองเห็นด้วยสายตาผาดๆ ประกอบด้วยอาหารเหลวประเภทซूपและเนื้อสัตว์ย่างปรุงสีสนัสนวนรับประทานต่างๆ แถมด้วยผลไม้ อีกถาดใหญ่ ชนิดที่ทุกคนของฝ่ายชลยียิตผ่านความเจริญสูงสุดมาแล้ว ก็กล้ารับรองได้ว่าไม่เคยเห็นในภัตตาคารชั้นดีที่ไหนในโลกมาก่อน เป็นอาหารในราชสำนักอย่างแท้จริง หาใช่อาหารตามมีตามเกิดกินแก้หิวซึ่งได้รับในระหว่างถูกควบคุมตัวอยู่ในกองทัพ

ด้วยสีหน้าอันยิ้มแย้ม จิตเสนประกาศแก่ทุกคนว่า

“ขอให้ทุกท่านจงวางใจได้แล้ว มีพระบรมราชโองการให้ท่านทั้งหมดเข้าเฝ้าได้ ตามเงื่อนไขที่ท่านขอร้องไป และทรงเป็นห่วงว่าพวกท่านจะหิวโหย เนื่องจากได้เวลาเที่ยงวันแล้ว จึงให้จัดโภชนาหารอย่างดีเยี่ยมที่สุด มารับรองท่านก่อน ภายหลังเมื่อท่านอิ่มหน้าสำราญดีแล้ว จึงให้ท่านเข้าเฝ้าในห้องพระโรง ซึ่งพระองค์จะรอรับพวกท่านในฐานะอาคันตุกะต่างแดนผู้ทรงเกียรติ ส่วนสตรีที่คุมเครื่องโภชนาการเข้ามาเหล่านี้ก็จะเป็นผู้คอยปรนนิบัติเหล่านายอย่างสมเกียรติระหว่างรับประทานอาหาร”

“ดีมาก และขอขอบพระทัยในความกรุณาพร้อมทั้งประสงค์ในสันถวไมตรีของกษัตริย์ของท่านเป็นอย่างยิ่ง...”

เซษฐากล่าวพร้อมกับยิ้มตอบ

“แต่ก่อนอื่น ขอให้ท่านวางหอก ปลดเข็มขัดดาบ และมีดสั้นที่ติดตัวอยู่ออกวางเสียก่อน”

จิตเสนปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยดี วางหอกสั้นลงที่มุมห้องด้านหนึ่ง ถอดสายเข็มขัดดาบทั้งฝักและมีดเหน็บลงกับพื้น พร้อมกับขมื่อให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ว่า ไม่มีอาวุธอันใดแอบแฝงเข้ามา

ไชยยันต์จะปราดเข้าไปค้นตัวนางงามเหล่านั้นอีก เพื่อความแน่ใจ แต่ดาร์นกับมาเรียเหนี่ยวไหล่ไว้คนละด้าน

“พอแล้ว อย่าให้มากเกินไปนักเลย ไชยยันต์ก็มองเห็นอยู่แล้ว แม่งามเหล่านี้แต่ละคนก็แต่งกายด้วยแพรพรรณที่แสนจะโปร่งบางจนมองแทบจะทะลุถึงเครื่องในแบบนี้ เชื่อได้แน่ว่าคงไม่มีอาวุธซ่อนมาด้วยแน่นอน อย่าพยายามหาทางเข้าไป

‘แต่ะอั้ง’ แม่เจ้าประคุณพวกนั้นเลย แต่ละคนก็หน้าตาน่าเอ็นดู
ทั้งนั้น”

คารินพูด ไชยยันต์ยิ้มกร่อยๆ

“นี่ไงละ ประมาทผู้หญิงมรกดนคร ถ้าเธอหรือทุกคน
ย้อนนึกไปถึง ‘เมยานี’ ขึ้นมาได้ละก็ แต่ละนางเหล่านี้อาจ
เป็นแม่เลือดาวตัวร้ายๆ ที่คัดเลือกมาแล้วอย่างดีทั้งสิ้น อาวุธ
อาจไม่มีจริง แต่ยาพิษอาจมีซ่อนติดตัวอยู่ในเครื่องประดับทุก
คน เป็นต้นว่า แหวนหรือกำไล เพลอนิดเดียวแม่โรยให้เรากิน
ถ้าไม่ตายก็หลับ”

“อย่าทำเป็นรอบคอบเพื่อแก้เกี่ยวไปหน่อยเลย ถ้าเธอ
กลัวอย่างนั้น ฉันจะจัดการเอง”

มาเรียว่า แล้วเดินตรงเข้าไปยังนางงาม แต่ละคนรูปร่าง
โปร่งบางแฉ่มช้อย แต่แต่งกายอย่างยวนยั่วเหล่านั้นซึ่งกำลังสา
ละวนจัดวางเครื่องอาหารอยู่บนโต๊ะด้วยอาการอันสงบเรียบ-
ร้อย หม่อมสาวเดินเอามือลูบไหล่ทุกคนแล้วออกคำสั่งว่า

“เราทั้งหมดขอขอบใจแม่นาง ที่จะมาทำหน้าที่ปรนนิบัติ
ให้เราระหว่างเรากินอาหาร แต่เห็นจะไม่จำเป็นหรอก ระหว่าง
ที่เรากินอาหาร ขอให้ทุกคนออกไปนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่มุมห้อง
โน้น ไม่จำเป็นจะต้องเข้ามาช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้น”

ทั้ง 6 นางย่อกายลงทำอาการเหมือนจะเคารพ แล้วถอย
ออกไปนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ตามคำสั่งนั้นโดยดี

ระหว่างที่ฝ่ายเชลยทั้ง 11 คน กำลังจ้องมองไปที่
อาหารชวนกินเหล่านั้นด้วยสายตาอันตื่นตะลึง จิตเสนได้กวาด

ตามองไปยังฝ่ายตนคือ ชุนพลกุดะมะ อุปราชรหস্যะ และทาสแบกเสลี่ยงทั้งสี่ เห็นอยู่กันเรียบร้อยดี ก็พูดขึ้นแก่ทุกคนของฝ่ายเฉลยว่า

“ในพระนามของกษัตริย์สิงหราช เราขอขอบใจพวกท่านทุกคนที่ไม่ได้ทำอันตรายหรือผูกมัดพันธนาการเช่นใด ต่อองค์พระอนุชา ท่านกุดะมะ และทหารผู้แบกเสลี่ยงเหล่านั้น”

“แน่นอน เราย่อมให้เกียรติคนของกษัตริย์สิงหราชเสมอ แม้ว่าฝ่ายเราจะไม่ได้รับเกียรติเท่าที่ควรก็ตาม มีรับสั่งมาว่าอย่างไรบ้าง?” เชษฐาถาม

“ก็อย่างที่เราได้บอกกับท่านแล้ว พระองค์ทรงยินยอมให้พวกท่านเข้าเฝ้าได้ ภายหลังตะวันตกาย และภายหลังพวกท่านอิ่มหน้าพักผ่อนกันพอสมควรแล้ว”

“เหตุใดกษัตริย์สิงหราชจึงปล่อยให้พวกเราคอยกันเนิ่นนานนัก?” ไชยยันต์ถาม จ้องหน้า

“เราก็ไม่อาจทราบได้ในขณะนี้ ภายหลังที่เราได้รับคำสั่งจากท่านรหস্যะให้นำความไปกราบทูล ท้าวเธอทรงปรึกษาราชการแผ่นดินกับมุขมนตรีอยู่เป็นครู่ใหญ่ ต่อมาจึงรับสั่งให้เรานำโภชนาหาร และกระแสรับสั่งมาบอกกับท่านและทรงให้บอกมาด้วยว่า ขอพวกท่านอย่าได้ระแวงแคลงใจอะไรเลย ราชฐานมรกดนครจะขอต้อนรับพวกท่านทุกคนอย่างดีที่สุด”

เชษฐาพยักหน้าช้าๆ ร่ำรวยแห่งความหวัง ระคนความไม่แน่ใจปะปนกันขึ้นบนสีหน้า จะมองหาหรือไปทางรพินทร์ก็ไม่เห็นสายตาคุ่นั้นบ่งความหมายเช่นไร ไชยยันต์นั้นโบกมือเรียกพรรคพวกทันที

“หม่ำกันเถอะ พวกเรา อาหารอย่างดีทั้งนั้น รอข้าเสีย เวลาอยู่ทำไม หิวเต็มทีแล้ว”

“เดี๋ยวครับ อย่าเพิ่ง...”

เสียงที่ขัดขึ้นกลางคันเป็นเสียงรพินทร์ ผู้พูดน้อยที่สุด พลังเขาก็หันไปทางรหัสยะ กุตะมะและจิตเสน ซึ่งมีมือไปที่อาหาร เหล่านั้น

“จะหิวหรือไม่หิว จะต้องการอาหารเหมือนพวกเราหรือไม่ก็ตาม แต่เราขอให้ท่านทั้งสามคือรหัสยะ กุตะมะ และจิตเสน ชิมอาหารทุกจานในถาดทองเหล่านั้นให้เราดูก่อน”

รหัสยะยื่นขึ้นอย่างผึ่งผาย หัวเราะกร้าว เต็มไปด้วยแววเย้ยหยัน

“เรากล่าวไว้แล้วก็หาผิดไปไม่ ว่าพวกเจ้าชี้ตลาดตาชาวพระเชษฐาของเราปรารถนาดี และปรานีพวกเจ้าถึงเพียงนี้แล้ว ก็ยังระแวงสงสัย จงรู้ได้ด้วยเถิดว่า กษัตริย์สิงหราหาได้โง่เขลาเบาปัญญาเหมือนอย่างที่คุณเจ้าคิดหรือ ไม่จำเป็นที่กุตะมะหรือจิตเสนจะต้องมาทดลองชิมให้คุณเจ้าดูเพื่อตรวจว่าอาหารเหล่านี้เป็นพิษเป็นภัยหรือไม่หรือ ข้ารหัสยะเองนี่แหละ จะเป็นผู้ชิมให้คุณเจ้าดูเอง เพราะข้าก็กำลังหิวเหมือนกัน...”

กล่าวจบ รหัสยะก็เดินอาด ๆ ขึ้นมาครึ่งนั่งครึ่งยืนบนโต๊ะ ใช้มิดสำหรับหันเนื้อ ซึ่งเป็นคนละชนิดกับมิดที่ใช้เป็นอาวุธ กับเหล็กแหลมลักษณะคล้าย ๆ ส้อม จิ้ม และตัดลงไปยังอาหาร ชวนเสพย์ต่าง ๆ นั้น ยกขึ้นใส่ปากเคี้ยวตุ้ย ๆ อย่างเอร็ดอร่อย ปากก็พูดไปพลางว่า

“อาหารเหล่านี้เป็นโภชนาหารของกษัตริย์ และราชวงศ์

เท่านั้น พระเชษฐาของข้าสั่งจัดให้เหมือนพระองค์และเครือญาติ
จะเสวยเอง จึงนับว่าพระองค์ให้เกียรติแก่พวกเจ้าเกินกว่าที่ข้า
จะคิดเสียด้วยซ้ำ”

ระหว่างที่ทุกคนยืนมองเงิบๆ โดยไม่ได้ตอบคำใด
นั้น รหস্যะเสพย์อาหารเหล่านั้นอย่างตะกุ่มตะกาม แสดงให้
เห็นว่าเป็นคนเสพย์อาหารได้จุหรือมิฉะนั้นก็ประชด กินพลา
งก็มองเย้ยเยาะไปยังเชลยทุกคนและกินให้เห็นหมดทุกชนิด จน
กระทั่งสุดท้าย ยกคนโชน้ำจันท์อันเป็นคนโทบรรจุของเหลว
ประเภทมันเมา มีกลิ่นหอมหวานชวนดื่มขึ้นชดอ๊กๆ หายเข้าไป
ในลำคออันอวบใหญ่และลงไปบรรจุอยู่ในท้องมहीมาปานยังข้าว

รหস্যะกินจนเต็มอิมของตน อย่างไม่มีความเกรง
สำแดงพิรุฑใดๆ ทั้งสิ้น ภายในไม่เกิน 15 นาที พุงที่ใหญ่อยู่
แล้วก็กางออกไปอีก แล้วเดินกลับไปนั่งพุงอืดอยู่บนเก้าอี้หิน
ตัวเดิม ผายมือไปยังโต๊ะอาหารนั้น กล่าวมาด้วยเสียงอันดังว่า

“ต่อไปนี่ก็เป็นหน้าที่ของพวกเจ้าแล้วที่จะกินของเหลือ
เดนจากข้าหรือใครจะไม่กินก็ได้ ข้าไม่ขัด”

“ขอบใจมาก รหস্যะ ความจริงท่านเป็นบุคคลที่เหมาะสม
จะเป็นกษัตริย์มรกดนครนี้ มากเสียกว่าสิงหราชผู้เป็นเชษฐาเสีย
อีก”

คารินพูดยิ้มๆ แต่ประโยคสุดท้าย ‘ไปรยยาพิษ’ ลงไป
ในหัวใจของบุรุษผู้มักใหญ่ ชนิดวางชนวนระเบิดเวลาเอาไว้ให้
ทำเอารหস্যะยิ้มร่าออกมาได้

“ทำไมนางจึงกล่าวเช่นนั้น”

“เพราะเราเห็นแล้วว่า ท่านเป็นผู้กล้าหาญ กร้าวแกร่ง และเฉียบขาดกว่ากษัตริย์สิงหรามากนัก และอำนาจทหารทั้งหมดก็อยู่ในกำมือของท่านมิใช่หรือ ออกศึกสงครามปราบเสี้ยนหนามแผ่นดินครั้งใด ท่านก็ลงมือกระทำเองทุกครั้ง ผิดกับเชษฐาของท่านที่นั่งสบายอยู่บนบัลลังก์ คอยแต่ปรึกษาคนโน้นคนนี้อยู่ตลอดเวลา ทำอะไรก็ไม่เฉียบขาด ผิดกับท่านมาก”

รหัสยะเอียงหูฟังอย่างสนใจ ในระหว่างที่ฝ่ายเชลยทุกคนซ่อนยิ้ม

เชษฐาพยักหน้าเรียกพรรคพวกของเขาทุกคนให้เข้าร่วมวงกินอาหารอันโอชะ ซึ่งปรุงเป็นพิเศษนั้น ดารินกับมาเรียหันไปเรียกจิตเสนกับกุตะมะให้เข้าร่วมโต๊ะด้วย แต่ทั้งสองปฏิเสธโดยสงบ

ทุกถาดทองของอาหาร เต็มไปด้วยรสชาติโอชะ แต่ไม่มีใครในบรรดาคณะเจ้านายกินมากนัก เพียงแต่อิ่มเท่านั้น สำหรับพวกพรานพื้นเมืองไม่ต้องพูดถึง ต่างสวาปามกันเข้าไปเต็มคราบ เพราะเกิดมาไม่เคยพบ และอยู่ในภาวะอันหิวโหย

ภายหลังเวลาอาหารผ่านไปแล้ว จิตเสนก็ขออนุญาตให้นางงามผู้เชิญถาดอาหารเหล่านั้น เก็บอาหารออกไปส่งเกวียน ซึ่งบรรทุกมาตามเดิม แล้วกล่าวขึ้นว่า

“ท่านอาจพักผ่อนให้สบายอีกครั้งใหญ่ พอตะวันตกล้อยก็

จะได้เข้าเผ้ากษัตริย์สิงหราช ส่วนข้ากับคณะโภชนาหารเหล่านี้ก็จะถอยกลับออกไปทูลให้ทรงทราบว่า ‘แขก’ ของพระองค์กินอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว รับสั่งขอร้องมาด้วยอีกข้อหนึ่งว่า...”

จิตเสนวันระยะไปครู่หนึ่ง มองไปยังกุตมะมะ ซึ่งตลอดเวลานั่งสงบเหมือนฤๅษี

“กุตมะมะนั้นชรามากแล้ว ข้ายังเจ็บป่วยไม่สมประกอบนัก หากเหล่าท่านจะกรุณาไ้วางพระทัย ก็ขอตัวกุตมะมะกลับไปเพื่อพักผ่อนด้วย ส่วนอุปราชรหัสยะ อันเป็นพระอนุชานั้น ท่านจะยังยึดไว้เป็นตัวประกันต่อไปอีกก็ได้ ท่านจะว่ากระไร?”

คำพูดของจิตเสน ทำเอาฝ่ายเฉลยทุกคนต้องนั่งคิดแล้วมองตากันเองอยู่ไปมา เศรษฐาพยักหน้าเรียกดาร์ริน ไชยยันต์รพินทร์ และมาเรียเข้ามารวมหัวซุบซิบ

“ทุกคนมีความเห็นอย่างไร?”

“ก็มีเหตุผลพอสมควรเหมือนกัน ที่สิงหราชจะขอให้เราปล่อยตัวกุตมะมะ ผู้ยังเจ็บป่วยอยู่ แต่ยินยอมให้เราเอาเจ้าอ้วนนี้ไว้ เพราะถึงอย่างไรกุตมะมะก็คงไม่สำคัญไปกว่ารหัสยะหรือจริงไหมคะ พี่ใหญ่?” ดาร์รินให้ความเห็น

“ผู้กองล่ะ คุณเห็นอย่างไร?”

จอมพรานนั่งไปนาน

“ถ้าจะฟังตามเหตุผลของคุณหญิงก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ผมไม่กล้าลงความเห็นอะไรทั้งสิ้น เพราะเรากำลังเล่น ‘หมากรุก’ กระดานสำคัญอยู่กับสิงหราช จึงสุดแต่เสียงข้างมากเถิดครับ”

มาเรียกับไชยยันต์นั้น สนับสนุนเห็นด้วยกับความเห็นของดาร์ริน

“ตาเต๋านี้ย่อมไม่มีความหมายสำหรับสิงหราบิกขุไปกว่ารหস্যะ
 หรอก ถึงจะยอมปล่อยตัวประกันสักคน ที่มีความสำคัญน้อย
 กว่าอีกคนหนึ่งก็ไม่น่าจะเป็นไร อีกอย่างหนึ่งการส่งอาหารมา
 เลี้ยงดูเราเป็นอย่างดี ก็แสดงให้เห็นว่าท่าทีของสิงหราบิกขุสำหรับ
 เรานั้นเริ่มอ่อนลงแล้ว” ไชยยันต์ว่า

“สำหรับฉัน ยังไม่อาจไว้วางใจใคร ๆ ทั้งสิ้น...”

เซษฐาผู้รอบคอบกระซิบ

“กุตตะมะกำลัง ‘พิการ’ ความคล่องแคล่วว่องไวประจำตัว
 ลดถอยไป นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้สิงหราบิกขุขอตัวเราไปก่อน
 และในด้านสติปัญญาแล้ว ก็คงคิดที่จะพึ่งกุตตะมะมากกว่ารหস্যะ
 ผู้เป็นน้องชาย การขอตัวกุตตะมะในครั้งนี้นี้ก็คงจะเอาไปปรึกษา
 อะไรรแน่ สำหรับรหস্যะนั้นพี่ชายอาจเชื่อฝีมือ เพราะเห็นว่า
 ยังคล่องแคล่วเป็น ‘สิ่งหนุ่ม’ อยู่ จึงยอมให้เรายึดไว้ก่อน โดย
 อาจคิดว่าเมื่อความจำเป็นสุดยออดมาถึง รหস্যะเอาตัวรอดได้
 เพราะฉะนั้นก็ต้องใคร่ครวญกันให้ดี”

“ปัญหาสำคัญมันก็อยู่อย่างเดียวกันนั่นแหละค่ะ พี่ใหญ่
 คือเราต้องตีให้แตกว่าระหว่างรหস্যะกับกุตตะมะใครจะมีความ
 สำคัญสำหรับสิงหราบิกขุมากกว่ากัน”

คำพูดของมาเรียทำให้อีกสามคนต้องใช้ความคิดหนัก

“กุตตะมะเป็นแต่เพียงที่ปรึกษาฝ่ายทหาร ส่วนรหস্যะคือ
 พระอนุชา ตำแหน่งอุปราช สิงหราบิกขุให้เราเอาตัวอุปราชไว้
 เป็นตัวประกัน แต่กลับขอตัวที่ปรึกษาสำคัญ...เอาละพี่ตัดสินใจ
 เอง กุตตะมะจะสำคัญอย่างไรนั้นก็สุดแล้วแต่ เราถือเอาสายเลือด
 สำคัญกว่าก็แล้วกัน สิงหราบิกขุจะฆ่าน้องชายตัวเองได้ก็ช่างมัน...”

เช่น จากกล่าวอย่างรอบคอบที่สุด แล้วหันไปทางผู้ที่เอ่ย
นามถึงทั้งสอง ประการดังๆ ว่า

“กุดะมะและรหัสยะ ท่านได้ยื่นโองการของกษัตริย์สิงหราช
ที่แม่ทัพจิตเสนนำมาบอกนี่แล้วไม่ใช่รึ?”

กุดตะมะเจยเหมือนเดิม แต่รหัสยะพัยกหน้ารับ

“ข้าได้ยินแล้ว”

“แล้วท่านมีความเห็นเช่นไร ยินยอมจะอยู่เป็นตัวประกันให้เราต่อไปตามกระแสรับสั่งนั้นหรือ”

“แน่นอน! รับสั่งของพระเชษฐาของข้าย่อมเป็นประกาศิต
เมื่อจะให้ท่านปล่อยตัวกูตะมะไป ข้าก็จะอยู่แทน”

“ขอให้ข้าอยู่แทนเถิด พระอนุชานั้นแหละควรจะกลับไป”

กุดะมะเอ๋ยเนิบ ๆ ขึ้นเป็นประโยคแรก

ดูเหมือนจะเป็นประโยชน์นั่นเอง ที่ทำให้เชษฐาตัดสินใจ
ประกาศกับจิตเสนว่า

“เป็นอันว่าเราจะทำตามพระประสงค์ของกษัตริย์สิงหราช
คือปล่อยตัวกุตตะมะและทาสทั้งสี่คืนให้ไป โดยขอยืมรถม้าไว้
ก่อน เพื่อความปลอดภัยของเราเอง แต่มีข้อแม้ประการหนึ่ง...”

“ข้อแม้อันใด”

จิตเสนนาม

“ในฐานะที่บัดนี้ ท่านก็บอกกับเราแล้วว่า กษัตริย์สิงหราช
ถือเราเสมอด้วย ‘แขกเมืองผู้ทรงเกียรติ’ หาใช่เซลยต่อไปไม่
จนถึงกับส่งโภชนาหารอย่างดีมาให้ และพร้อมที่จะให้เข้าเฝ้า
เราขอให้ถอนทหารม้าทั้ง 30 คนที่รายล้อมตำหนักนี้กลับไปเสีย
ด้วย เพราะเราไม่มีปัญญาจะหนีไปไหนได้หรอก จะได้หรือไม่?”

จิตเสนตรองอยู่ครู่ ก็ว่า

“ไม่มีกระแสน้ำรับสั่งมาด้วยเช่นนั้น แต่เอาเถอะ เราจะตัดสินใจรับผิดชอบเอง เป็นอันตกลงว่าจะส่งถอนทหารที่รายล้อม ตำนักรถออกไปตามประสงค์ของท่าน เพื่อท่านจะได้สบายใจขึ้น”

“ดีมาก นี่คือสัญญาแห่งมิตรที่เราจะเริ่มต้นกันขึ้น”

ไชยยันตร์ร้องออกมา

จิตเสนก้าวออกไปยังประตูหน้า แล้วตะโกนบัญชากร้องด้วยเสียงอันดัง สั่งให้กำลังทหารม้าเหล่านั้นเลิกแถวสลายตัวออกไป มีเสียงของการเคลื่อนไหวอย่างเต็มไปด้วยระเบียบวินัยอันดี พวกนั้นจะกระจายออกไปแล้วดักล้อมหรือสังเกตการณ์ที่ไหนอีกก็เป็นเรื่องของมัน ซึ่งฝ่ายเชลยก็พอใจแล้ว ขอเพียงอย่าให้มาล้อมอยู่ใกล้ชิดเท่านั้น

“เออละ ท่านเอากุตะมะออกไปได้แล้ว!”

ท่านหัวหน้าคณะสั่งอย่างพอใจ

จิตเสนพยักหน้ากับทาสผู้แบกเสลี่ยงทั้งสี่ ซึ่งก้าวเข้ามาประจำหน้าที่ แล้วชั่วไม่นาน ร่างของขุนพลเต๋ากุตะมะผู้ลี้กลับก็ถูกห้ามออกจากประตูตำหนักไป จิตเสนก้มศีรษะให้เชษฐา

“เราขอฝากอุปราชพระอนุชาไว้ในความดูแลของท่านด้วย ขออย่าได้กระทำการใดๆ ให้เป็นการทำลายไมตรีของกษัตริย์สิงหราชที่จะมีต่อท่าน เพราะท่านก็ตระหนักดีแล้วว่า นั่นคือองค์พระอนุชา”

“วางใจเถิด จิตเสน ถ้าวรหস্যจะอยู่กับเราในอาการสงบก็

จะไม่มีอะไรขึ้นทั้งสิ้น และเราก็เชื่อว่าเขาคงจะเข้าใจอะไรดี ไม่ทำอะไรให้เราต้องยุ่งยากใจแน่นอน แม้บางขณะเขาพูดไม่ถูกหูปวกเรานัก ว่าแต่อีกนานสักเท่าใด เราจึงจะได้เข้าเฝ้า?”

คารินถาม

จิตเสนี่ยมพราย.

“ท่านพักผ่อนให้สบายเถิด ภายในไม่เกินสัปดาห์นี้ พวกท่านต้องได้เข้าเฝ้าแน่นอน และภายในตำหนักนี้มีสระน้ำสำหรับทรงสนาน น้ำใสเย็นสะอาดเป็นที่มืดชิด พวกท่านเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้ากันมากแล้ว จะอาบน้ำพลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายให้สวยงามเพื่อเตรียมเข้าเฝ้าก็จะเป็นการดียิ่ง สำหรับเราขอลาก่อนชั่วคราว อีกสักครู๋จะมารับท่าน”

“อย่าลืมทูลสิ่งทูลอีกครั้งว่า เราขอขอบพระทัย และยืนยันในความเป็นมิตรอยู่เช่นเดิม”

เชษฐาร้องบอกมาเป็นประโยคสุดท้าย เมื่อจิตเสนี่ยมลงโค้งคำนับ เดินไปหยิบสายดาบกับหอกและมีดสั้นประจำตัวขึ้นมาคาด แล้วเดินลงบันไดไปโอดขึ้นหลังม้าที่เตรียมพร้อมอยู่แล้ว

จิตใจต่อมา ขบวนโภชนาหารซึ่งนำมาเลี้ยงเชลย กูตะมะบนเสลี่ยง และจิตเสนาก็เคลื่อนพ้นสะพานลับตาไป ณ อุทยานแวดล้อมตำหนักแห่งนั้นก็เงียบสงบเป็นดุจณี ไม่มีเงาหอกของทหารม้าโผล่เป็นกำแพงแซมล้อมอยู่รอบด้านเหมือนเคย เชลยทุกคนมีความรู้สึกที่ปลอดโปร่งขึ้นเล็กน้อย

เมื่อหันมาอีกครั้งก็เห็นรหัสยะกอดคนโตน้ำจันทน์ดื่มอยู่อย่างเป็นสุขอยู่บนแท่นหิน...

ทุกคนเริ่มรู้สึกปลอดภัยขึ้น พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย พากันมองไปยังคนโทน้ำจันทน์ ซึ่งมีอยู่อีก 2-3 คนโทใหญ่ๆ ซึ่งตลอดเวลาที่รับประทานอาหาร ไม่มีคนใดของฝ่ายเชลยแตะต้องเลย ขณะนี้เมื่อต่างเห็นรหัสยะตี้อย่างออกกรสออกชาติเช่นนั้นก็ชักน้ำลายสอ อย่างว่าแต่พวกนั้น ไชยยันต์เองซึ่งอดน้ำประเภทดึกรีมานานก็ยังกระหายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แต่ยังไม่มีการกล้าเข้าไปแตะต้อง นอกจากจะเฝ้ามองการดื่มอย่างเป็นสุขของรหัสยะด้วยอาการกระหายอยาก

ในที่สุด ตาเต๋าบุญคำผู้ ‘ขี้เหล้า’ ยิ่งกว่าใครทั้งปวงในคณะ ก็เล็งเข้ามากะลุ่มกะเหลี้ยกับรพินทร์และนายใหญ่

“นาย ที่ไอ้ฮ้วนนั้นมันชดเอาชดเอานั้นนะ อย่างว่าใช่ไหม?”

“ก็คงทำนองนั้นแหละ ทำไม?”

จอมพรานย่อนถาม

สมุนขวาของเขายิ้มแห้งๆ กระเดือกน้ำลายลงคอ

“บุญคำอยากจะลองมั่ง มันขนมมาให้เราหลายไหทีเดียว ตอนกินอาหารพวกเราไม่ได้ดื่มเจ้าพวกนั้นเลย”

“เลิกตะกรามเสียที่ได้ไหม บุญคำ เราไม่รู้ว่เหล้าเป็นไหๆ ที่พวกนั้นขนมมาให้มีเจตนาจะมอมพวกเราหรือเปล่า และยังไม่มีอะไรพิสูจน์ได้ว่ามันผสมอะไรอยู่บ้าง ผิดจากอาหารเหล่านั้น อาจเป็นเหล้านั้นก็ได้อะไรซึ่งเป็นอันตรายต่อเราผสมอยู่”

รพินทร์พูดเสียงต่ำๆ มองคนของเขาอย่างตำหนิ บุญคำหน้าม่อย เซษฐานึกสงสาร เพราะรู้จักนิสัยพวกนั้นดีจึงบอกว่า

“ผมคิดว่า ถ้าเป็นเหล้าบริสุทธิ์โดยไม่มีพิษภัยอะไรเจือปนก็ควรจะให้พวกนี้มีโอกาสย้อมใจกันบ้าง แต่มีกติกายู่ว่าอย่าให้พวกเขาดื่มกันจนเมามาย เอาเพียงแค่หอมปากหอมคอเท่านั้น”

บุญคำยิ้มออกมาได้ บ่นออกมาดัง ๆ ว่า

“แหม! นายใหญ่ใจดีกว่านายของบุญคำเองแยะ อย่างนี้ไ้คำขอราบที่แทบเท่าเลย”

จอร์เจรานมองหน้าสมุนของเขาอย่างรำคาญใจ พอได้ยินไชยยันต์สนับสนุนมาอีกคน เขาก็เดินตรงไปที่รหัสยะ

“เหล้าของท่าน คงจะมีรสชาติน่าดื่มมาก”

เขาพูดเจี๊ยบ ๆ รหัสยะใบหน้าบัดนี้แดงก่ำ หัวร่อว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่างของมรกดนคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตราชฐานล้วนเป็นสิ่งวิเศษเลิศรสทั้งสิ้น เชิญเลย สหาย เชิญท่านดื่มกินกันให้สำราญ พวกเราก็นำมาเลี้ยงดูท่านอย่างเต็มที่แล้ว แต่ไม่เห็นมีใครแตะต้องนี่”

รพินทร์เดินไปหยิบคนโทอีกใบหนึ่งขึ้นมادم กลิ่นมันเป็นเหล้าประเภทสาโท หรือมิฉะนั้นก็เหล้าหมักแบบกระแช่มากกว่าจะเป็นพวกเหล้ากลั่น กลิ่นหอมชวนลิ้มอยู่ไม่น้อยสำหรับนักเลงคอสุราทั้งหลาย เขาถือคนโทใบนั้นมาส่งให้รหัสยะ

“เราขอเศษเหล้าเดนเหล้าในคนโทที่ท่านดื่มนั้นเกิดสำหรับท่านควรจะได้ดื่มจากคนโทใบใหม่นี้ ซึ่งยังบริบูรณ์เต็มอยู่”

รหัสยะหัวร่อจนตัวงอ

“กลัวยาพิษ! ข้ารู้...ได้ซิ จะเป็นไรไป เอ้า! เอาคนโทที่ข้ากำลังดื่มอยู่นี้ไป ข้าจะดื่มจากคนโทใหม่ก็ได้ จะได้พิสูจน์

ให้ท่านเห็นว่า เราไม่มีอุบายอะไรแอบแฝงอยู่ในอาหารและ
 เครื่องดื่มเหล่านี้ทั้งสิ้น”

กล่าวแล้ว รหস্যะก็รับเอาคนโทที่รพินทรียื่นส่งมาแลก
 โดยส่งใบที่ตนเองกอดอยู่ไปให้ แล้วยกขึ้นดื่มอย่างสบายอารมณ์
 จอมพราณโยนคนโทใบที่แลกได้มานั้น ลอยไปให้บุญคำอย่าง
 รวดเร็ว เหมือนจะแกล้งให้ตกแตกเสียรู้แล้วรู้รอด ตาเฒ่าร้อง
 สุดเสียงอย่างตกใจ กระโดดขึ้นรับไว้ได้อย่างใจหายใจคว่า

“โอ้ นายหนอนาย จะแกล้งไม่ให้บุญคำกินมั่งหรือยังงิ”

แกร้อง แล้วก็หิ้วไปกลางวง พวกนั้นพากันยิ้มย่องผ่องใส
 ร้อยยิ้มหลังเอาถ้วยพลาสติกประจำตัวออกมารินแจกจ่ายกันดื่ม
 กินเป็นที่ครึกครื้นสนุกสนาน โดยมีไชยยันต์กระโดดเข้าร่วมด้วย
 แล้วรินเอามาส่งให้เชษฐาทดลองดู ท่านหัวหน้าคณะยกขึ้นดื่ม
 แล้วจิบเข้าไปเล็กน้อย รสชาติของมันหวานปะแล่มระคนขมมัน
 พอตกถึงท้องก็ร้อนจ้ำด้วยดีกรีสูง มาเรียกระดกลิ้นสีชมพูออก
 มาเลียริมฝีปาก พอบุญคำถือถ้วยพลาสติกเอามาส่งให้ ก็เอื้อม
 มือจะไปรับ แต่รพินทรียัดมือเฉไปจนน้ำเมากระฉอก

“อย่าบ้าตามพวกนั้นไปหน่อยเลย เมย์ คุณกำลังจะมี
 ลูกประเดี้ยวแท้ง เราไม่รู้ว่ดีกรีมันแรงสักขนาดไหน...ในห้องขวา
 มือนี่เป็นห้องสำหรับอาบน้ำอย่างมิดชิดดีที่สุด คุณกับคุณหญิง
 ไปอาบน้ำอาบท่า ผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายและพักผ่อนให้
 สบายดีกว่า ผมจะนั่งเฝ้าปากทางนี้ไว้ให้เอง ไม่ให้เจ้าอ้วนนั้น
 พรวดพราดเข้าไปในระหว่างที่คุณทั้งสองคนอาบน้ำอยู่”

มาเรียยิ้มกร่อยๆ แล้วพยักหน้าอย่างว่าง่าย หันไปชวน
 หมอดาริน ผู้บัดนี้กำลังมองนิ่งๆ มายังเขา พร้อมกับเอียงคอ

“ฉันลองตีม้ามา...ของราชฐานกรุงมรกตนครนี้มันได้ไหมเจ้าคะ ท่านพราน?”

“ก็เชิญช้ขอรับกระผม ถ้าอยากจะสนุกกับพวกนี้ด้วย”

รพินทร์ว่า แล้วเดินนำหน้ามาเรียไปชี้ห้องทรงสนานให้ดู ตารินค้อนนิตหนึ่งหันไปคว้าเครื่องหลังประจำตัว พลางเดินตามแม่เพื่อนสาวต่างผิวเข้าไป สองสาวหายเข้าไปเพื่ออาบน้ำชำระกายแล้ว

เสียงรหস্যะตะโกนโหวกเหวกร้องเชิญชวนให้เซलय ทุกคนมาร่วมตีด้วย พร้อมกับหัวเราะร่าอยู่ตลอดเวลา คงมีแต่เชษฐาและรพินทร์เท่านั้น ที่อยู่ในอาการสงบสำรวมและระวังตนอยู่เหมือนเดิม นอกนั้นก็ตีกันอย่างไม้อั้น แต่ก็เริ่มจะเพลาลงเมื่อเชษฐาเดินเข้ามาบอกว่า

“ระวังอย่างให้มานะ ไม่งั้นหัวอาจขาดโดยไม่รู้ตัว!”

ไชยยันต์เริ่มตึงๆ หน้า และมีอารมณ์ครึ้นเคร่งขึ้น ทำท่ารวนหาเรื่องเตะรหস্যะให้ได้ ร้อนถึงเชษฐา ต้องกระซกคอให้ออกไปอยู่ห่างมุมหนึ่ง แต่ยั้งนั้นยังไม่วายร้องทำเหยียงๆ

“มาสอนให้เราฟันดาบหน่อยไม่ได้หรือรหস্যะ?”

“อ้อ ได้ซิ เจ้าคนปากกล้า หยิบดาบของเจ้ามาเล่มหนึ่ง แล้วส่งดาบของข้าคืนมา แล้วข้าจะสอนให้”

รหস্যะตอบมาเสียงอ้อแอ้ หัวร่อไปพลาจ รพินทร์ต้องปรีเข้ามาขวางไว้

“สหายของเราเพียงแต่พูดเล่นกับท่านฉันมิตรเท่านั้น

รหস্যะ ขอท่านอย่าได้ถือสาคิดเป็นอื่นเลย ขณะนี้พวกเราและท่านก็ล้วนมีอารมณ์ดีอยู่ด้วยกันแล้ว อย่าให้เกิดเรื่องไม่บังควรอันใดขึ้น”

รหস্যะยิ้มมุมปาก ยักไหล่มองดูไชยยันต์อย่างไม่กินเส้นเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่กล่าวอะไรอีก ถอยไปนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิม เชษฐาชี้หน้าสหายของเขา ซึ่งทำเป็นเมาดิบอาละวาดอยู่

“อย่าทำเรื่องที่กำลังจะไปได้ดี กลายมาเสียขึ้นเพราะแกนะ ไชยยันต์ ถ้าห้ามยังไม่ฟังประเดี๋ยวฉันจะฟ้องแม่...แล้วก็ทุกคนนั้นแหละ หยุดดื่มได้แล้ว พอที!”

ประโยคหลังท่านหัวหน้าคณะหันไปตวาดพวกพราณพื้นเมือง ซึ่งทำท่าจะติดลมเพราะฤทธิ์เหล้าหมัก บุญคำกับคะหยิ่นมีท่าอ้อยอิ่งเสียดาย แล้วฉวยโอกาสตีกันอีกคนละอีกใหญ่ ก่อนที่เสยจะโยนคนโทบรรจุน้ำเมาออกไปทางหน้าต่างของตำหนัก โดยคำสั่งอันเฉียบขาดของรพินทร์ ครั้นแล้ว อยู่ๆ อุปราชพระอนุชาก็ถามขึ้นมาลอยๆ ว่า

“พวกท่าน เอาศัตรูของเราไปซ่อนไว้ที่ไหน?”

น้ำเสียงนั้น ไม่ส่อลัคนิดเดียวว่า รหস্যะจะมึนเมาจจนครองสติไม่ได้ เว้นแต่จะเสแสร้ง

เชษฐาเดินเข้าไปนั่งยังเก้าอี้ตรงข้ามกับอุปราชพระอนุชา

“ก็ท่านเล่า เออน้องชายของเรากับพราณนำทางไปเก็บไว้ที่ไหน?”

“ท่านจะได้คำตอบนี้เอง เมื่อท่านได้อยู่เฉพาพระพักตร์ของกษัตริย์สิงหราช”

“ฉะนั้นเราจะตอบคำถามนี้ เมื่ออยู่เฉพาะหน้ากษัตริย์
สิงหราชเหมือนกัน”

รหস্যะไม่กล่าวเช่นไรอีก นอกจากจะดื่มอย่างหนักแล้ว
นั่งมองหน้าเชษฐาเฉย ส่วนท่านหัวหน้าคณะ ก็จัดเอาชิการ์ที่
อุตสาหกรรมอมเก็บงำไว้ขึ้นมา ตัดแบ่งเป็นสองท่อนโยนส่งไป
รพินทร์ท่อนหนึ่ง เขารับไว้ ต่างคนต่างจิบ

ไม่นานนัก ทั้งสองสาว ดารินกับมาเรียก็ผ่องใสสดชื่น
ออกมาจากห้องอาบน้ำ ทั้งสองแช่น้ำและขัดสีจนวิวรรณกันอย่าง
ฉ่ำใจ และเปลี่ยนเครื่องแต่งกายชุดใหม่ที่มีไว้สำหรับผลัดเปลี่ยน
สักรอง ดูสะอาดหมดจดขึ้น ทั้งสองหญิงบอกให้เชษฐา ไชยยันต์
และรพินทร์เข้าไปอาบน้ำบ้าง โดยตนจะรับหน้าที่ผลัดยามดูแล
เฝ้าอุปราชพระอนุชาไว้ ทั้งเชษฐา และไชยยันต์รีบฉวยโอกาส
นั้นอย่างเต็มใจ

แต่จอมพราณคงนั่งสงบอยู่ที่เดิมของเขา พวกพราณพื้น
เมืองก็เช่นกัน ไม่มีใครสนใจเรื่องการอาบน้ำนัก เพราะเคยชิน
เสียแล้ว

ทั้งหมด พักผ่อนสงบสติอารมณ์เพื่อใช้สมองเตรียม
หาเส้นทางอยู่อีกประมาณ 2 ชั่วโมง ก็แว่วเสียงกองม้าควบเหาะ
เข้ามาในเขตอุทยานใกล้ตำหนักที่พัก เมื่อต่างออกไปดูที่ปาก
ประตูทางเข้า ก็เห็นจิตเสนขี้นำหน้าทหารจำนวนประมาณ
30 คน ตรงเข้ามาด้วยอาการอันเป็นปกติ ทุกคนประสาทที่ตื่น
พร้อมอีกครั้ง พวกพราณพื้นเมืองซึ่งอิมหน้าด้วยสุราอาหาร

นอนพักผ่อนอย่างสบาย ก็ปล้นลุกขึ้นอย่างกระปรีกระเปร่า โดยไม่ต้องเตือน ไม่มีใครแสดงอาการว่ามีนเมาเลยสักคนเดียว นอกจากจะยิ่งแข็งขันเต็มไปด้วยพลังกำลังยิ่งกว่าเดิม

กองม้าเหล่านั้น หยุดอยู่ปลายสะพานฝั่งตรงข้าม คงมี จิตเสนเพียงผู้เดียว ที่เดินม้าข้ามสะพานเข้ามาหยุดยืนอยู่ยังเชิง บันไดทางขึ้น ครึ่งนี้ เขาไม่ได้ลงจากหลังม้า หากแต่ตะโกนขึ้น มาว่า

“บัดนี้ ถึงเวลาที่ท่านจะได้เข้าเผือกษัตริย์สิงหรา ขอให้ เตรียมพร้อมและเคลื่อนจากตำแหน่งได้ เรากำลังรออยู่แล้ว!”

เชษฐา ก็ส่งคนของเขา ณ บัดนั้น

“เตรียมตัว เราจะเคลื่อนย้ายจากที่นี่เดี๋ยวนี้!”

พรวนพื้นเมืองทั้งหมด ตรงไปที่กองสัมภาระยกขึ้นหาบ คอนตามหน้าที่ของตน เชษฐาคว้าดาบของรหস্যะที่ยึดขึ้นมาถือ ไว้ รพินทร์เดินเข้ามาแตะไหล่อุปราชพระอนุชาผู้ยังนั่งเป็นสง่า อยู่บนเก้าอี้หิน ทำสัญญาณโดยไม่ต้องพูดให้ลุกขึ้น รหস্যะจึง ลุกขึ้นยืนโดยดี และก้าวเดินอยู่ใจกลางวงล้อมของกลุ่มเชลย ทั้งหมด โดยมีปากกระบอกปืนของไชยยันต์จีสะกดหลัง

“จำไว้ให้ตึนะ รหস্যะ...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่พูดลดทริมฝีปากออกมาแผ่วเบา แต่เป็นการเป็นงานอย่างแท้จริง ปราศจากแววเล่น

“ท่านจะอยู่ในฐานะ ‘ตัวประกัน’ ของฝ่ายเรา ตลอด ระยะทางที่เราทั้งหมดถูกทหารของท่านคุมตัวไป ไม่ว่าจะเกิด อะไรขึ้นในระหว่างนี้ อันส่อว่าจะเป็นการภัยกับฝ่ายเรา ท่านจะถูก ฆ่าก่อนคนอื่นทั้งสิ้น”

อุปราชพระอนุชาแก่นยัม พยักหน้าซ้ำๆ อย่างเข้าใจ
 “แล้วเมื่อไหร่ ท่านจึงจะคืนดาบและปล่อยเราให้เป็น
 อิสระเสียที”

“เมื่อเราทั้งหมด เข้าไปเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์ของ
 กษัตริย์สิงหราชแล้วนั้นแหละ เราจะคืนดาบและปล่อยตัวท่าน
 เป็นอิสระ แต่ไม่ก่อนหน้านั้น”

เชลยทั้ง 11 คน พร้อมด้วยตัวประกัน อันถูกแวดล้อม
 อยู่ใจกลาง เคลื่อนขบวนลงจากตำหนักที่พัก รพินทร์โบกมือให้
 แม่ทัพจิตเสนชี้นำหน้าข้ามสะพานไปก่อน พร้อมทั้งสังเกตดู
 ท่าทีทหารม้ากองนั้นอย่างระมัดระวัง แล้วก็ค้นพบด้วยความ
 สังเกตอันรอบคอบของเขาว่า ทุกคนของทหารม้าเหล่านั้น แม้
 จะติดอาวุธครบเต็มอัตราศึกก็จริง แต่หอกสั้นประจำตัวบัดนี้
 เสียบเข้าปักอยู่ในแผงข้างอานม้า และธนูก็สะพายอยู่กับไหล่
 ในมือของทหารเหล่านั้นไม่ได้ถืออาวุธ คงกุมบังเหียนม้าไว้ทั้ง
 สองมือ แสดงให้เห็นว่าไม่ได้พร้อมที่จะเข้าจู่โจม

เมื่อฝ่ายเชลยและตัวประกันข้ามสะพานไปถึง ทหารกอง
 นั้นก็แยกขบวนออกเป็นช่อง ขนาบทั้งหมดไว้ใจกลาง จิตเสน
 จูงม้าเปล่าตัวหนึ่ง ไม่ได้ติดอาวุธ มีอาการเหมือนจะนำมาให้
 รหัสยะชี แต่เชษฐาโบกมือไล่ให้นำม้านั้นออกไปเสีย

“อุปราชพระอนุชาจะเดินไปพร้อมๆ กับพวกเรา
 ทุกคน เอาม้าตัวนั้นออกไปเสีย จิตเสน!”

จิตเสนชะงัก และปฏิบัติตามคำสั่งนั้นแต่โดยดี

**ทหารหลวงมรดกนครที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้
พิจารณาได้เป็นสองนัย คือเป็นกองทหาร
ควบคุมตัวอยู่เหมือนเดิม หรือนั้น ก็เป็น
กองเกียรติยศกำหนดเพื่อชื่อเชิงกลุ่มจากัน-
ดุกะด่างแดง เข้าพบกับผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ซึ่งขณะนี้รอ
คอยอยู่ในที่อกว่าราชการแผ่นดิน ณ กองพระโอรสโอรส**

หนทางเดิน เป็นเส้นทางเดียวกับที่เซลยทั้ง 11 คน ถูก
นำเข้ามาพักที่ตำหนัก โดยย้อนกลับออกมา แต่แล้วแทนที่จะ
อ้อมตัวมหาปราสาทออกสู่สนามชัย อันเป็นทางขึ้นทางด้าน
ของท้องพระโรงที่ใหญ่ราวกับรัฐสภาของอาณาจักรโรมัน ทหาร
ที่นำแวดล้อมมาเหล่านั้นกลับนำเลี้ยวซ้ายไปตามถนนรอยกรวด
อันทอดขนานไปกับปีกขวาของตัวมหาปราสาท แล้วนำมาหยุด
อยู่ยังบันไดหินอ่อนอันกว้างใหญ่บริเวณหนึ่ง ทุกคนของฝ่าย

เชลยจึงตระหนักว่า นั่นเป็นหนทางขึ้นลงอีกด้านหนึ่ง ซึ่งจะนำขึ้นปราสาท หรือลงไปยังบริเวณอุทยาน แยกต่างหากออกไปจากบันไดขึ้นลงขนาดใหญ่ ตอนที่ทั้งหมดม้ายืนเผชิญหน้าอยู่ในครั้งแรกเริ่ม

ทหารม้าทั้งหมด รวมทั้งจิตเสน ต่างก้าวลงจากหลังม้า มีทหารหรือมิฉะนั้นก็พนักงานอีกหมู่หนึ่ง อันตั้งเป็นกองอยู่ยังบริเวณริมบันไดทางขึ้นเหล่านั้น กรูเข้ามารับม้าแยกไปบำรุงรักษาหรือผูกไว้ เป็นที่น่าสังเกตว่า ก่อนที่ทหารเหล่านั้นจะลงจากหลังม้า ได้ดึงหอกที่ติดอยู่กับแผงข้างม้าของตนมาถือไว้ เปลือยปลายอันคมกริบขาววับเป็นที่บาดฉันันดา และถือชูอยู่ในมือโดยท่าทางแบบอย่างที่เหมาะสมกันหมด อันแสดงว่าเป็นวิธีหรือมิฉะนั้นก็วินัยในการถืออาวุธที่ฝึกกันไว้อย่างเคยชินแล้ว

ฝ่ายเชลยทุกคนไม่มีใครปริปากพูดคำใดกันอีกเลย นอกจากจะใช้สายตาสำรวจดูสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบกายอย่างถี่ถ้วน ระมัดระวังที่สุดและรู้สึกตัวว่าจะประมาทมิได้เลย เพราะหอกที่ทหารเหล่านั้นซึ่งดึงจากแผงม้าถือติดมือมาด้วย

ต่างเดินขึ้นบันไดนั้นไปอย่างมีระเบียบ ท่ามกลางความเงียบกริบได้ยินแต่เสียงฝีเท้าที่ย่ำเป็นจังหวะพร้อมเพรียงของทหารที่เข้าแถวล้อมเป็นวงกลมอยู่ พอหมดชั้นของบันไดช่วงแรก ก็ถึงฐานหินกว้างเหมือนลาน อุดมไปด้วยฝูงนกยูงและนกพิราบ ผ่านลานนั้นไปอีกช่วงหนึ่ง จึงเริ่มขึ้นบันไดอีกชั้น ก่อนจะถึงลานของปราสาทซึ่งประดับไปด้วยเสาหินทะมึนยืนค้ำเพดาน สืบหว่างของเสาหินเหล่านั้น เป็นหมู่ภาพแกะสลักของ

เทวรูปหน้าตาแปลกๆ เช่นที่ทุกคนมองเห็นระหว่างที่ยืนอยู่ยัง
สนามประลองยุทธ์เมื่อเช้านี้ และถ้าจะมองลงไปด้านขวาก็
จะเห็นสนามอันกว้างใหญ่เหล่านั้นอย่างถนัดตา

ทหารเป็นกองพล ยั่วยินหยัดเรียงรายเป็นหมวดหมู่
อยู่ที่นั่นและห่างออกไป...เป็นคลื่นของประชาชนที่แออัด
อยู่เบื้องหลัง!

รพินทร์ ไพรวลย์ ลอบสะกิดให้ท่านหัวหน้าคณะมองลง
ไปยังสนามด้านหน้าปราสาท อันหนาแน่นไปด้วยทหารถืออาวุธ
และประชาชนเหล่านั้น ซึ่งเมื่อขึ้นมาอยู่บนที่สูงของฐาน
ปราสาทเช่นนั้น ทำให้มองเห็นวิวกว้างไกลออกไปแทบทุกด้าน
ทางทิศตะวันออกเหมือนขึ้นมาอยู่บนเนินเขาอยู่รอบๆ

ดาร์นกับมาเรียก็มองไปยังสนามประลองยุทธ์อันคลาคล่ำ
ไปด้วยฝูงชนและทหารเหล่านั้น ด้วยสีหน้าไม่สู้จะสบายใจนัก

“จิตเสน...”

เซซฐาเอ่ยขึ้นเป็นคำแรก กับแม่ทัพที่ควบคุมขบวนอยู่

“จากเช้า จนกระทั่งบ่ายป่านี้นี้แล้ว กองทหารเหล่านั้น
ยังไม่ได้รับคำสั่งให้สลายตัวแยกกันไปอีกหรือ พวกเขาชุมนุม
กันอยู่ที่นี่ต่อไปเพื่ออะไรกัน”

จิตเสนยิ้ม

“ขอเหล่าท่านอย่าได้สนใจอะไรกับกองทหารที่ประชุมกัน
อยู่ยังสนามนั้นเลย ไม่มีความเกี่ยวพันอันใดกับพวกท่านหรือ
ทหารเหล่านั้นกำลังอยู่ในระหว่างชุมนุมรอคำสั่งเพื่อปฏิบัติการ

ทางอย่าง เกี่ยวกับพวกโจรขบถที่กำลังฮึกเหิม ก่อการร้ายอยู่
ทุกหัวระแหงในขณะนี้”

“ลักษณะเหมือนบ้านเมืองกำลังจะเกิดสงคราม กลียุค
ขึ้นนั่นแหละ”

คารินรำพึงเปรยๆ

เสียงลอยๆ ของรหัสยะ ดังมาว่า

“ก็เราไม่ได้บอกไว้แต่แรกแล้วหรือว่า การเหยียบ
ย่างเข้ามาของพวกท่าน ทำให้แผ่นดินของเราร้อนเป็นไฟ ท่าน
เอาศัตรูเก่าของเราเข้ามาด้วย!”

คำพูดของรหัสยะทำเอาทุกคนของฝ่ายต่างแดนเงยบงัน
ไป ครู่ต่อมา เซษฐาก็บอกว่า

“พวกเราไม่ได้มีเจตนาที่จะให้เป็นไปเช่นนั้นเลย รหัสยะ
และคิดว่าเราพอจะหาทางแก้ไขคลี่คลายให้ได้ หากมีการไต่หา
รื้อกับกษัตริย์สิงหราชเยี่ยงมิตร”

“ท่านแน่ใจเช่นนั้นรึ?”

อุปราชพระอนุชาร้องถามมาเบาๆ จ้องหน้าเซษฐาอย่าง
สนใจ ท่านหัวหน้าคณะกัมศิระเนียบช้าลง

“เราแน่ใจเช่นนั้น รหัสยะ เพราะเราก็บอกแล้วเหมือน
กันว่าพวกเรายังดินแดนของท่านเยี่ยงมิตรไม่ได้คิดเป็นภัย
เป็นศัตรูใดๆ ทั้งสิ้น”

แล้วการสนทนาระหว่างที่เดินกันไป ก็หยุดลงเพียงแค่นั้น
คารินลอบสังเกตสีหน้าของพี่ชายเมื่อได้ยินเขาพูดประโยค
สุดท้าย เหมือนกับว่าหล่อนจะค้นหาความจริงอะไรบางอย่าง
ในประโยคคำพูดนั้น แต่ก็ค้นหาอะไรไม่พบ จากสีหน้าอันเครียด-

ขริมของเชษฐา หล่อนขยับปากอยู่หลายครั้ง แต่ก็ต้องนั่งเฉยลงเสีย เพราะจอมพราณผู้อ่านใจ ‘นายหญิง’ ถูกอยู่ตลอดเวลา ลอบสะกิดแขนไว้หลายครั้ง จึงนึกถึงข้อตกลงขึ้นมาได้ ข้อตกลงนั้นก็คือ...จะมอบหน้าที่การเจรจาและการตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่เชษฐาเพียงผู้เดียว

ขบวนนำเฉลย หรือมิฉะนั้นก็อาจันตุกะต่างแดน เลี้ยวซ้ายเมื่อบรรลุถึงปากทางเข้าทวารอันแลลี้วลิ้งเข้าไปในระหว่างเสาตระหง่านเรียงรายนับต้นไม่ถ้วน แลเห็นทหารมือหนึ่งถือโล่ อีกมือหนึ่งถือหอก ยืนเฝ้าปากทางอยู่เป็นระยะ หนทางที่จะผ่านเข้าไปนั้นใหญ่โตกว้างขวางมาก เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นปัญหาอะไรเลยที่เมื่อเข้านี้ ทุกคนเห็นรหัสยะควบม้า ห้อตะบึงขึ้นมาในพระราชฐานโดยไม่จำเป็นจะต้องเดินให้เสียเวลา

การมองเห็นจากลักษณะอันใหญ่โตภายนอก ขณะที่ยังยืนอยู่ในสนามประลองยุทธ์นั้น ทำความตื่นเต้นให้แก่ฝ่ายเฉลย ทุกคนมากพอแล้ว ในความมั่งคั่งของปราสาทเมืองมรกต ครั้นเมื่อขึ้นมาเดินอยู่ภายในบริเวณ ได้เห็นฝีมือของสถาปัตยกรรม งานก่อสร้างซึ่งแทบจะเชื่อเสียมิได้ว่าสำเร็จขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงและมันสมองของมนุษย์ ก็ยิ่งบังเกิดความตะลึงงันกันไปหมด เสาแต่ละต้น ผนังศิลาแต่ละแผ่น ภาพแกะสลัก ภาพวาด ฯลฯ ริมทางที่ผ่านไปล้วนเป็นสิ่งงดงามปานเทพเจ้าเนรมิตขึ้นทั้งสิ้น

พวกพรานพื้นเมืองพากันลืมหิ้วไปชั่วขณะ เดินเหยี่ยว
หน้าเหยี่ยวหลังเดินชมพระราชวังอันงดงามนั้น พลาบซึบอกกัน
ให้ชม คงมีแต่ฝ่ายเจ้านายทั้ง 5 คนเท่านั้น ที่เดินไปพลาบก็
ระมัดระวังกายไปทุกฝีก้าวอย่าง

ชั่วไม่นานนัก จากช่องทางเดิน อันมีทหารถือหอกยืน
ยามอยู่เป็นระยะนั้น พอเหยี่ยวซ้ายอีกครั้ง ท้องพระโรงที่ออกกว่า
ราชการแผ่นดินก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า!

สิ่งแรกที่สายตาของทุกคนแลไปเห็นก็คืออาสนะ หรือ
บัลลังก์ซึ่งประดิษฐานอยู่บนที่สูงเด่นใจกลางริมสุดของสถานที่
ซึ่งเบื้องหลังประดับไปด้วยวิสูตรอันดกเป็นรูปราชสีห์ทะยานยืน
อยู่กลางกลุ่มเมฆบนบัลลังก์นั้น ร่างหนึ่งนั่งเป็นสง่าสงบบนอยู่
อัญมณีและแพรพรรณที่ประดับกายครองร่างอยู่ในขณะนี้ ส่ง
ประกายความวาววูบแม้จะมองไปพบในระยะห่างไกล มีพนักงาน
อันเป็นสตรีสาวสองนางยืนในที่ต่ำลงไปเล็กน้อยประจำอยู่คน
ละด้าน คอยโบกพัดขนนก อันทำเป็นรูปประหลาดอยู่แซมซ้ำ
ไปมา

แม้จะรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนแล้วทุกคนก็อดที่จะจ้องชะงัก
และวูบหวีในหัวใจอย่างประหลาดเสียมิได้ เมื่อเผชิญกับ
บุรุษผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ประดับเพชรนั้น...แน่ละ เขาจะเป็น
ใครอื่นไปไม่ได้ นอกจากอดีตมหาราชผู้ทรงยศต่อราชวงศ์-
เทพ และในปัจจุบันนี้ ยกตนขึ้นเป็นกษัตริย์สิงหราช!

ต่ำกว่าที่ประทับของกษัตริย์ลงมา เป็นอาสนะของมุข-
มนตรีเหล่าเสนาพฤตามาตย์ทั้งฝ่ายทหารและฝ่ายพลเรือน ลด

หล่นเป็นแนวก้นลงมาอีกประมาณ 24 ที่นั่ง ซึ่งขณะนี้ก็มีบุคคลสำคัญคู่บารมี นั่งประจำอยู่เต็ม คงขาดอยู่ที่นั่งต่ำมาทางด้านขวาที่นั่งเดียว ซึ่งก็คงจะเป็นที่ของอุปราชพระอนุชา อันขณะนี้ตกเป็นตัวประกันของเชลยนั้นเอง

ส่วนแวดล้อมทั้งซ้ายและขวา ซึ่งเว้นตรงกลางไว้เป็นบริเวณพื้นที่โล่ง เป็นที่นั่งและยืนของข้าราชการบริพาร ทั้งที่มีอาวุธและไม่มีอาวุธในเสื้อผ้าอาภรณ์หลากๆ สี ดูแพรวพราวไปหมด ประมาณว่าผู้คนที่อยู่ในท้องพระโรงยังตำแหน่งต่างๆ เฉพาะที่เห็นผาดๆ ในครั้งแรกไม่ต่ำกว่า 200 คน

รพินทร์ ไพรวลย์ ดูเหมือนจะเป็นคนแรก ที่เหลือบสูงขึ้นไปยังระเบียงชั้นบน ซึ่งมีลักษณะเป็นรูปครึ่งวงกลมเหมือนที่นั่งคูโอเปร่าในโรงมหรสพใหญ่ เขาเห็นทหารในชุดขาวมือถือคันธนูพร้อมดอกศรซึ่งพาดสาย ยืนเรียงรายอยู่นับร้อย ประดัดแน่นเต็มระเบียงไปหมด

อาการชะงักของพราณใหญ่ทำให้ทุกคนพลอยหยุดชะงักไปพร้อมกันทั้งหมด ยกเว้น จิตเสนกับพวกทหารที่แวดล้อมซึ่งยังเดินอยู่เป็นปกติ แต่แล้วพวกนั้นพอรู้ว่าฝ่ายเชลยหยุดก็หยุด คุ่มเชิงบ้าง ขบวนทั้งหมดจึงสนิทหนึ่งอยู่กับที่ ณ บัดนี้ ก่อนที่จะย่างเข้าสู่ใจกลางท้องพระโรง

“มีอะไรหรือผู้กอง?”

เชษฐาเดินนำอยู่เบื้องหน้าทุกคนแท้ๆ แต่มัวจ้องจับไปยังผู้ที่นั่งเด่นเป็นประธานอยู่ในท้องพระโรงจนไม่ทันจะสังเกตเห็นอะไรได้ถนัด ถามขึ้นแผ่วเบา

แทนคำตอบ รพินทร์บ้วนปากให้ดูขึ้นไปยังระเบียงชั้นบน รอบด้าน ทุกคนแหงนมองตามแล้วเห็นตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า...เข้าใจอะไรได้ดีในทันทีนั้น

ไชยยันต์กัดกรามแน่น แห่ปากกระบอกปืนติดท้ายทอย คุปราชพระอนุชา แต่เชษฐายกมือขึ้นห้ามสหายของเขา ก่อนที่จะปฏิบัติการเกินเลยไปกว่านั้น แล้วเอ่ยขึ้นแผ่วต่ำกับรหস্যะว่า

“รหস্যะ นั้นพี่ชายของท่านเอาพลธนูจุกไว้ทุกช่องชั้นบน เพื่อเตรียมสังหารพวกเราหรือ?”

รหস্যะวางสีหน้าเรียบปกติที่สุด ตอบว่า

“พวกท่านระแวงพลาดกลัวไปเกินกว่าเหตุเอง ที่นี่เป็นหน้าพระที่นั่ง ทหารถือธนูบนระเบียงเหล่านั้น มีหน้าที่คอยถวายการอารักขาพระเชษฐาของเรา เป็นธรรมเนียมปกติประจำวันเช่นนั้นเองในทุกครั้งที่ออกว่าราชการแผ่นดิน ไม่ใช่เพียงจะมีทหารถือธนูเตรียมพร้อมในวันที่พวกท่านเข้าเฝ้านี้หรอก เหตุที่เป็นดังนี้ ก็เนื่องด้วยกฎของราชฐานชั้นในบัญญัติไว้เช่นนั้น เพราะว่าเคยปรากฏมีคนทรยศปลอมแปลงปะปนเข้ามาในหมู่ของคนที่จะเข้าเฝ้า แล้วพยายามจะบุกเข้าไปปลงพระชนม์ ราชองค์รักษ์ที่ถือธนูคอยระวังอยู่บนนั้น ก็จะสกัดไว้คนคิดร้ายต่อพระองค์ได้ทันท่วงที พวกท่านจะต้องเกรงไปใยในเมื่อมีอาวุธวิเศษอยู่ในมือ และมีเราเป็นตัวประกันอยู่แล้วเช่นนั้น”

กล่าวจบ รหস্যะก็หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ก่อนที่จะก้าวไปสู่ใจกลางท้องพระโรง อันหมายถึงตกอยู่ใจกลางเป้าหมายธนูนับร้อยที่เตรียมพร้อมอยู่นั้น เราขอร้องอีกครั้งรหস্যะ ถ้าหากการต้อนรับเราเป็นไปด้วยความ

บริสุทธิ์พระทัยแท้จริงของพระเชษฐาท่าน ก็ขอให้ท่านบอกกับ
จิตเสน ให้ไปกราบทูลกษัตริย์สิงหราช ถอนทหารธนูออกจาก
ระเบียงนั้นให้หมด อย่าให้ยื่นประจำเจอดเง้อธนูเตรียมพร้อม
อยู่เช่นนั้น”

เชษฐาพุดเบา แต่เจียบขาดจริงจังยิ่ง

รหัสยะทำสนธิ์ระอย่างอดหนาระอาใจ และเห็นเป็น
เรื่องไร้สาระ ระคนกับรอยยิ้มหมิ่นๆ แล้วหันไปร้องสั่งจิตเสน
ตามความต้องการของเชษฐา จิตเสนไม่กล่าวเช่นไรทั้งสิ้น กัม
ศิระรับคำสั่งนั้นแล้ว ก็ให้ทหารทั้งหมดคุมเชลยรออยู่ก่อน ตน
เองเดินอย่างรวดเร็วตรงเข้าไปยังท้องพระโรง อันเป็นที่ประทับ
ของกษัตริย์สิงหรา ซึ่งบัดนี้มีระยะห่างออกไปประมาณ 50-60
เมตร กับฝ่ายอาคันตุกะต่างแดนที่หยุดยั้งนั่งเฉยอยู่ไม่ยอม
เคลื่อนที่

ทุกคนเห็นจิตเสนเข้าไปคุกเข่ากราบทูลอะไรก็ขัตริย์สิงหา
อยู่ครู่หนึ่ง แล้วต่างก็เห็นร่างนั้นค่อยๆ ลุกขึ้นยืนจากบัลลังก์
เป็นร่างของชายอ้วนใหญ่ค่อนข้างเตี้ย ภายในเสื้อคลุมยาว และ
มีมงกุฎแวววับประดับอยู่บนศีรษะ

มืออวบใหญ่ด้านซ้ายยกขึ้นก่อน พลังกวาดลงช้า ๆ โดยอาการนั้น ทุกคนสังเกตเห็นพลธนูในชุดขาวซึ่งยืนแน่นขนัดอยู่ยังระเบียงด้านขวาของตนผลุบหายเข้าไปหมด รวากับเสกด้วยเวทมนตร์ ต่อมาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินก็กระทำอาการเช่นเดิมอีก แต่ด้วยมือด้านขวา พลธนูซึ่งประจำอยู่อีกด้านก็ปลาสนาการไปในบัดดล

ดูเหมือนสีหน้าอันอุมกมลดวงนั้นจะย้ม คราวนี้กวักมือทั้งสองในลักษณะตวัดขึ้น เป็นอาการกวักที่ส่งความหมายเรียกมายังอาคันตุกะต่างแดน

“พระเชษฐาสั่งหราชทรงเรียกพวกท่านแล้ว มีอะไรจะสั่งเลหรือขลาดกลัวอยู่อีกหรือไม่”

เสียงรหัสยะกล่าวขึ้นอย่างเยาะหยัน

เชษฐากัศริมฝีปากนิดหนึ่ง ค่อยๆ ดึงปิ่นส้นออกจากช่องแล้วพยักหน้ากับทุกคนแทนความหมายให้ออกเดินต่อ

ขบวนทั้งหมดเคลื่อนที่อย่างเข้มซ้าต่อไป ตรงเข้าไปยังใจกลางท้องพระโรง ซึ่งปูลาดไว้ด้วยพรมลวดลายวิจิตรบรรยากาสอบบอวลกรุ่นไปด้วยกลิ่นเครื่องหอม อันเกิดจากการเผาไหม้ระเหย ภายในท้องพระโรงนั้นเจียบกริบ คงได้ยिनแต่เสียงฝีเท้าของ 11 คนจากต่างแดน และทหารที่ควบคุมรายล้อมเข้ามาเท่านั้น ซึ่งกระทบพื้นไม่เป็นจังหวะที่พร้อมเพรียงกันนัก เคลื่อนเข้ามา

สายตาทุกคู่ของฝ่ายมรกดนคร จับนิ่งไม่กะพริบไปยังกลุ่มผู้ต่างแผ่นดิน เหมือนจะพิจารณาดูสิ่งประหลาดอันไม่เคยเห็นมาก่อน

ในที่สุดระยะเหลืออีกประมาณ 5-6 เมตร จะถึงชานทางเวทีซึ่งยกสูงขึ้นไปจากระดับพื้น อันเป็นที่ตั้งของเก้าอี้หรืออาสนะที่เหลื่อมล้ำขึ้นไปสู่บัลลังก์ของกษัตริย์สิงหราช ผู้บัดนี้ยืนตระหง่านอยู่ ทหารที่ควบคุมเฉลยมาทั้งหมดเหล่านั้น ก็แปร

แถวแยกห่างออกไปทั้งสองด้านปล่อย ‘แขกพิเศษ’ แห่งราชสำนัก
ให้ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ตรงกลาง

ความเจ็บปวดขนาดเข็มตกได้ยี่สิบ ยังคงคลุมบรรยากาศอยู่
เช่นนั้น

รพินทร์ ไพรวลย์ ในความรู้สึกของพรานและนักแม่นปืน เขาพอใจแล้วในตำแหน่งที่เข้ามาหยุดยืนอยู่นี้ เพราะถ้าหากเกิดเหตุร้ายใดๆ ขึ้น เขาและพวกย่อมสามารถยิงกษัตริย์สิงหราชว่าโคโรไปได้ภายในพริบตา ก่อนที่ชีวิตของพวกเขาตนเองจะตกต่ำลง และทุกคนของฝ่ายเขาล่วงรู้หน้าที่ดีว่า...ใครควรจะมีมองระวังไปยังด้านใดบ้าง

ทหารขมังธนูที่ยืนเรียงรายประจำอยู่บนระเบียง สุณฺหา
ไปหมดแล้ว ไม่ปรากฏเงาให้เห็นอีกเลย

อาสาหน้าซ้าย อันใกล้เคียงกันอีกแท่นหนึ่งซึ่งยังว่างอยู่ ทั้งหมดมองไปพบขุนพลเฒ่าที่ปรึกษาฝ่ายทหาร กุตะมะนั้น เป็นสง่าสีหน้าเจียบขีมิอยู่ที่นี่ ดูจากตำแหน่งที่นั่งภายในห้องพระโรงของเขา ฝ่ายเชลยทุกคนก็ตระหนักได้แน่ว่า กุตะมะนั้นมีความสำคัญสำหรับสิงหราช เสมอด้วยแขนเบื้องซ้ายนั้นทีเดียว

ในระยะที่ไม่ห่างกันออกไปนัก ระหว่างเวทีสูงกับพื้นราบ
ของท้องพระโรงที่ทุกคนมาหยุดยืนนิ่งอยู่ ต่างฝ่ายต่างแลเห็น
กันได้ถนัดที่สุดในระยะใกล้ สิงหราเป็นชายร่างสมบูรณ์ ใบหน้า
อวบอูมบ่งถึงอำนาจวาสนา ลักษณะจะเป็นผู้ใช้ปัญญามากกว่า
กำลังกาย เค้าน้ำของเขาประพิมประพายคล้ายรหัสยะอยู่บ้าง

เหมือนกัน แต่ดูน่ากลัวกว่าจากแววตาที่เป็นประกายกลอกกลิ้ง
เสียยิ่งกว่าเพชรเม็ดเชื่องที่ประดับอยู่บนยอดของมงกุฏ เคราดำ
สนิท ถักเรียบติดกับผิวแก้มและคางที่อวบอูม
ที่น่ากลัวเหนืออื่นใดก็คือ...ใบหน้านั้นยิ้มละไม!

เชษฐาก้าวล้ำออกไปเบื้องหน้า ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง
พร้อมกับประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

“ในนามของอาคันตุกะต่างแดน ซึ่งล่วงผ่านเข้ามายัง
ดินแดนของท่าน ขอให้เกียรติยศสิ่งหราชอาณาจักรเจริญ!”

บุรุษภายใต้มงกุฏอันประมาณค่ามิได้นั้น เอียงคอเหมือน
จะคอยฟังเสียงพูดทุกถ้อยกระถางความของเชษฐา แล้วผงก
ศีรษะอย่างเข้มซ้ำ

“ขอบใจในคำพรของท่าน และก็เช่นกัน มรกตนครขอ
ต้อนรับพวกท่าน ทั้ง 12 คน ในฐานะแขกเมืองผู้ทรงเกียรติ...”

สิงหรานั้นคำว่า ‘12 คน’ หนักลิ้น ด้วยเสียงอันแหลม
เล็กชัดเจน จนทำให้ฝ่ายอาคันตุกะทั้งหมดเ็นวูบไปอีกครั้ง

“ตลอดเวลาที่พวกท่านเหยียบย่างเข้ามาในแผ่นดินของ
เรา เราแน่ใจว่าได้ต้อนรับพวกท่านเป็นอันดีทุกกระยะ บัดนี้ถึง
เวลาแล้วหรือไม่ที่ท่านจะมอบน้องชายของเรา รหัสยะคืนออก
จากการยึดเป็นตัวประกันเสียที”

เชษฐา วราฤทธิ์ ส่งเข็มขัดฝักดาบคืนให้แก่รหัสยะ แล้ว
พยักหน้ากับไชยยันต์เป็นความหมาย อดีตนายทหารปืนใหญ่
จึงถอนปากกระบอกปืนออกจากการจี้สะกดหลัง พระอนุชา

รหস্যะรับสายเข็มขัดดาบไปคาดไว้ตามเดิม แล้วเดินเข้าไป
กระชากมิดสันคืนมาจากเป้หลังของบุญคำ เหน็บไว้ที่เอวด้วย
กิริยาโยโส จากนั้นก็เดินแหวกเชลยทุกคนก้าวขึ้นไปยังตำแหน่ง
อันเป็นที่ประดิษฐานอาสนะของตน เบื้องหน้าของกษัตริย์สิงหรา
ชะงักหน้าเข้าไปกระซิบอะไรอยู่ริมหูของพี่ชายซึ่งเงียพังอยู่ ครู
เดียวกักระแทกกายลงนั่งลงยังที่ของตน สิ้นหน้าจ่าบอกบุญไม่รับ

กษัตริย์สิงหรา ค่อยๆ หย่อนกายลงนั่งบนบัลลังก์ตาม
เดิม ใบหน้าดวงนั้น ไม่สื่อความรู้สึกใดๆ ให้ฝ่ายตรงข้ามอ่าน
ได้ทั้งสิ้น

“เราจะไม่กล่าวคำใด ให้เป็นที่อ้อมค้อมเสียเวลาอีกทั้ง
สิ้น เพราะตลอดระยะทางที่ท่านเดินร่วมมากับรหস্যะ และ
กุตะมะก็คงจะทราบที่อยู่บ้างแล้วว่าอะไรเป็นอะไร...”

เสียงเล็กแหลม ผิดไปจากรูปร่างนั้นกล่าวขึ้น

“จะขอถามท่านแต่เพียงว่า ที่พวกท่านบุกบันเดินทางกัน
มาจนถึงแผ่นดินของเรา ด้วยวัตถุประสงค์อันใด?”

ทุกคนใจเต็นระทึก แต่พยายามสะกดอารมณ์นิ่ง ปล่อย
หน้าทีการเจรจาให้แก่ท่านหัวหน้าคณะตามลำพัง

“เราได้บอกแก่รหস্যะ และกุตะมะไปแล้วว่า เรามาเพื่อ
ติดตามหาตัวน้องชายและพรานนำทาง ซึ่งได้ทราบข่าวว่าหาย
เข้ามาในแผ่นดินของท่าน เราไม่มีวัตถุประสงค์ร้ายใดๆ แอบ-
แฝงอยู่ทั้งสิ้น ที่ตามมาก็เพื่อจะให้อุชชัฏว่า เขาได้มาถึงที่แผ่นดิน
นี้จริงหรือไม่ ยังมีชีวิตอยู่หรืออย่างไร หากเขาทั้งสองยังมีชีวิต
อยู่ เราก็จะขอรับตัวกลับไป นี่คือวัตถุประสงค์ที่ผ่านแดนเข้ามา
ของเรา”

สิงหราเอียงคอ แล้วยกมือขึ้นป้องหูอีกด้านหนึ่ง เหมือนจะฟังอะไรที่กระซิบบอกความอยู่ข้าง ๆ ต่อมาจึงพยักหน้าแฉ่มซ้ำ

“เอาละ เราจะบอกให้ตามตรงเหมือนกัน น้องชายของท่านและพรานนำทางยังมีชีวิตอยู่ ภายใต้การเลี้ยงดูอย่างดีของเรา แต่ 1 ในจำนวน 12 คนของพวกท่านที่ผ่านแดนเข้ามาขณะนี้ อยู่ไหน?”

คำพูดประโยคแรกของกษัตริย์สิงหรา ทำให้ทุกคนของฝ่ายเชลยที่ได้สลับอยู่ในขณะนี้แทบจะระงับความปรีดาเอาไว้มิได้ หม่อมราชวงศ์อนุชา วราฤทธิ์ กับหนานอินยังมีชีวิตอยู่!! จากคำรับรองของผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดินนี้...เป็นไปได้หรือนี่?

แต่ประโยคเดียวกันนั่นเอง ทว่าในตอนท้ายที่ถามมาถึงคนที่ 12 ซึ่งก็ไม่ใช่ใคร...เงาชายนั่นเอง...เป็นคำถามที่ทำให้ใจของทุกคนสั่น แม้กระทั่งจอมมัจจุเทศก์ รพินทร์ ไพรวัลย์ เอง

แล้วเขาก็คอยดูว่า คุณชายเชษฐาผู้เป็นหัวหน้าคณะจะใช้ไหวพริบปรีชาชาญเช่นไร ในสถานการณ์นี้ มาเรียนั้น อันเนื่องมาจากฐานิสัย ‘สามีจำเป็น’ ของหล่อนดีมาก่อน จึงจับข้อมือบีบเพื่อเตือนสติไว้ตลอดเวลา ซึ่งก็ได้ผล ไชยยันต์ไม่ปรปาศคำใดอีกเลย นอกจากยืนถือปืนคอยระวังตัวพร้อม

ไม่มีแววสะดุดชะงัก หรือสะดุ้งสะท้อนอย่างใดจากเชษฐาขณะที่ได้ยินคำย้อนถามเช่นนั้น เขาก็มึนศีรษะให้อีกครั่ง

เหมือนจะแสดงความอ่อนน้อม แล้วตอบชัดเจนเรียบราบเกินกว่าที่คณะพรรคจะคิดไปได้ถึงว่า

“ข้าแต่กษัตริย์สิงหราชผู้เป็นใหญ่ มีโสตและเนตรประดุจทิพย์ ซึ่งสามารถล่วงรู้เห็นหมดทุกสิ่งทุกอย่าง เราขอยอมรับผิดชอบต่อท่าน ณ บัดนี้ว่า พวกเราทั้งหมดได้มากัน 12 คนจริงตามที่ท่านกล่าว แต่คนที่ 12 อันไม่ได้ถูกจับหรือควบคุมมาด้วยนั้น ขณะนี้ได้หลบซ่อนอยู่ยังที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งเราในฐานะของหัวหน้าคณะเดินทางเป็นผู้กำหนดให้เขาปลีกตัวหลบซ่อนไปเอง เรารู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน เรามีทางที่จะเอาตัวเขามามอบแก่ท่านได้ทุกเมื่อ...”

อดีตนายพันโททูตทหารบก เน้นเสียงประโยคหลังดังกึกก้องไปทั้งท้องพระโรง พร้อมทั้งกวาดตามองไปยังบรรดาเสนาข้าราชบริพารของกษัตริย์สิงหราชที่แวดล้อมอยู่นับร้อยๆ เหล่านั้นเหมือนจะให้รับฟังได้ยินไว้ด้วย เพราะตระหนักแน่ว่า บุคคลในที่ประชุมเหล่านั้นล้วนเป็นบุคคลชั้นสำคัญทั้งสิ้น

สิงหราชมีสีหน้าที่งังและสนใจเต็มที่ จ้องเขม็งมาอย่างกระวนกระวายใจ เชษฐาซ่อนยิ้มไว้ในอย่างมิดชิด ประกาศต่อมาว่า

“แต่เราขอประกาศ ณ ที่นี้อีกครั้งว่า เราไม่ได้มีเจตนาจะนำบุคคลนั้นเข้ามา เพื่อก่อให้เกิดกบฏใดๆ ในแผ่นดินของท่าน เราไม่รู้มาก่อนว่า ‘เขาเป็นใคร’ เขาสมัครมากับพวกเราในฐานะคนใช้และลูกหาบ เหมือนคนเหล่านี้...”

ขณะที่กล่าวเชษฐาชี้มือไปยังพราหมณ์เมืองที่ยังหาบหามสัมภาระติดตัวอยู่ไม่ยอมวาง

“เราเพิ่งจะมารู้เอาถึงแผ่นดินนี้ว่าแท้จริงเขาเป็นคนที่เกิดในแผ่นดินนี้ และมีเจตนาจะหวนกลับมายังบ้านเกิดเมืองนอนของเขา”

กษัตริย์สิงหารายิ้มออกมาหน่อยๆ พยักหน้าช้าๆ พร้อมกับเอามือลูบเคราอย่างพอใจ ในขณะที่รหัสยะและกุดะมะนั่งเฉย ส่วนเสนาข้าราชการทั้งนั้นพากันชะโงกหน้าเข้าไปซุบซิบกันเสียงเหมือนหมีกินผึ้ง แชดไปทั้งราชฐานอันใหญ่โต แต่แล้วเสียงเหล่านั้นก็เงียบสงบไปในทันที เมื่อสิงหารายกมือขึ้นเหมือนจะเป็นสัญญาณให้ทุกคนนิ่ง

“ท่านมีนามว่า เซษฐา เป็นหัวหน้าคณะเดินทางใช่หรือไม่?”

น้ำเสียงนั้นถามมาอย่างนุ่มนวล

“ใช่แล้ว เราเองคือหัวหน้าคณะ”

“แล้วใคร...ใครที่ซื้อทรัพย์สิน เป็นมัคคุเทศก์ผู้นำทางมาในครั้งนี้?”

จอมพราณยังยืนเฉย เซษฐาชี้บอกไปตามตรง

“นั่นคือพราณนำทาง หรือมัคคุเทศก์ของเรา”

สายตาอันกลังกลอกราวกับพอมดมของสิงหารา เบนไปจ้องที่จอมพราณ แล้วพยักหน้าเนิบๆ อยู่เช่นนั้น

“ฮือม...ชายคนนี้เองหรือ ตัวเล็กนิดเดียว แต่มีความสามารถมากที่นำพวกท่านมาจนถึงดินแดนนี้ได้...”

แล้วผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ก็ชี้มือกราดมาที่ดาริน มาเรีย และไชยยันต์เหมือนจะเตือนให้เซษฐาแนะนำ ท่านหัวหน้าคณะ วู้เซิงนั้น

“ชายร่างใหญ่คนนั้นเป็นสหายรักของเรา ชื่อไชยยันต์ หญิงผมสีทองนั้นเป็นภรรยาของเขา ชื่อมาเรีย ส่วนหญิงผมดำ เป็นน้องสาวของเราเอง ชื่อดาริน นอกนั้นเป็นลูกหาบน้ำทางของเรา”

“เจ้าพรานนำทางนั้น สงบประดุจน้ำนิ่งที่ไหลลึกนัก...”

เสียงสิงหราบล่าวเนิบ ๆ ประดุจรำพึงกับตนเอง ริมฝีปาก พรายไปด้วยรอยยิ้ม ตั้งแต่เผชิญพบหน้า ยังไม่มีเฉลยคนใด เห็นว่า บุรุษสำคัญที่สุดในแผ่นดินนี้จะมีสีหน้าอันบึ้งตึง ผิดไปจากท่าทีของรหัสยะ ซึ่งเต็มไปด้วยการวางเชิง ปัญญาและ ท่าทีของสิงหรา เหนือกว่าน้องชายมากนัก

“ส่วนชายร่างใหญ่สหายของท่านนั้น ดูท่าจะเจ้าโทส และออกจะเขลา เมียผิวเผือกผมทองของเขาสวยมาก แต่น้องสาวผมดำของท่านก็งามไม่มีที่ติ...”

นั่นเป็นคำวิจารณ์อย่างปวดแสบปวดร้อนในความรู้สึกของทุกคนที่ได้ยิน

ไชยยันต์ขยับจะอ้าปาก แต่มาเรียหยิกเต็มแรงจึงนิ่ง ได้แต่หัวเราะอยู่ในลำคอ

“พวกเจ้าทั้งหมดมีความสามารถ ที่เพียรพยายามเดินทางมาถึงดินแดนของเราได้ และอย่านึกว่าเราจะไม่รู้ว่านอกเหนือจากขอบกันของเทือกเขาพระศิวะออกไป มีมนุษย์โลกอาศัยอยู่มากมายนักหลายเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ หลายแผ่นดิน หลายเขตแคว้น แต่เราชาวมรกตนครหาได้เคยสนใจที่จะติดต่อกับโลกภายนอกไม่ และโลกภายนอกก็หาได้ล่วงรู้ว่ามีแผ่นดินใหญ่อีกแผ่นดินหนึ่ง อยู่กันอย่างปกติสุข...อยู่กันอย่างรุ่งเรืองด้วย

อารยธรรมภายในม่านบังของหมอกและหิมะที่ปกคลุมเป็นฉาก
กันอยู่เบื้องนอกโดยรอบ นอกจากนานๆ ครั้ง จะมีคนบางคน
หรือบางคณะที่พอจะล่วงรู้ความลับนี้ ได้เพียรเดินทางบุกบัน
เข้ามา และมันพวกนั้นก็ไม่มีโอกาสได้กลับออกไปสู่โลกภายนอก
ได้อีกเลย ทุกยุคทุกสมัยมาแล้ว เพราะมันไม่ได้เข้ามาด้วย
เจตนาอันสุจริตใจ แต่เข้ามาเพื่อหมายฉกชิงเอาทรัพยากรสมบัติ
อันมีค่าของแผ่นดินเราออกไป ซึ่งมันไม่มีวันจะทำได้สำเร็จแม้
แต่ครั้งเดียว...”

สิงหราชุดเว้นระยะไปนิดหนึ่ง หันไปฉวยเอาคนโทบรรจุ
น้ำธรรมดา หรือมิฉะนั้นก็น้ำดื่มมีดีกรีประเภทเหล้าหมัก ซึ่งตั้ง
อยู่ยังแท่นใกล้ๆ ขึ้นมาจิบ ก่อนจะกล่าวน้ำเสียงประดุจมิตรต่อ
ไปว่า

“พวกเจ้าทั้ง 12 คนที่เดินทางกันมานี้ แม้จะมีความ
สามารถก็จริง แต่ก็ยังไม่เก่งกาจสามารถเท่ากับชายสองคนที่
ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว เพราะพวกเจ้ามีอุปกรณ์และมีจำนวนคน
มาด้วยกันมากพอสมควรแก่การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ส่วนสอง
คนนั้นมากันเพียง 2 ชีวิตเท่านั้น และก็มาถึงที่นี่ได้เหมือนกัน
ถึงอย่างสวัสดิภาพเสียด้วย”

กล่าวจบ สิงหราชก็หัวเราะหึไปทั้งท้องพระโรง
เชษฐายิ้มตอบ

“ที่ท่านกล่าวมานั้นเป็นความจริง น้องชายของเรา และ
พรานนำทาง เป็นผู้มีความสามารถ ที่เขาเดินทางล่วงหน้ามา
ก่อนเราจนถึงดินแดนนี้ได้ โดยไม่ล้มตายในระหว่างทางอันแสน
จะทารุณทรกัณดารเสียก่อน ชื่อนี้ แม้แต่มีคฤเทพก็ผู้นำทางของ

เราก็ยังยอมรับและเราขอขอบใจท่านเป็นอย่างสูงด้วย ถ้าหากเขาทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ภายใต้ความกรุณาของท่าน”

“ขอพูดถึงคนที่ 12 ในคณะของท่าน...ท่านกล่าวมิใช่หรือที่ท่านเป็นผู้ที่สั่งให้หลบหนีไปซ่อนตัวเสียก่อน และท่านก็รู้ว่า ขณะนี้มันผู้นั้นหลบซ่อนอยู่ที่ไหน?”

“ใช่แล้ว เรากล่าวเช่นนั้น”

“ท่านมีเหตุผลอย่างไร จึงสั่งให้คนคนนั้นหลบไปเสียก่อน ในขณะที่เหยียบเข้ามาในดินแดนนี้?”

ผู้เริ่มต้นสอบสวนในครั้งนี้ แทนที่จะเป็นกษัตริย์สิงหราชกลับกลายเป็นเสียงอันเย็นกระดังงาของกุตตะมะ ซึ่งเจรจาแทนภายหลังจากสิงหราชได้พยักหน้าให้สัญญา

ทางฝ่ายมรกดนคร เปลี่ยนจากการเสนาปราศรัย มาเป็นดำเนินการสอบซัก หรือไต่สวนคดีแล้ว โดยการเปลี่ยนตัวบุคคล แต่ทางผู้พลัดแดนเข้ามา ยังยืนโรงการโต้ตอบโดยท่านหัวหน้าคณะที่ทุกคนมอบความไว้วางใจให้ตามเดิม เพราะตระหนักดีว่า คนอย่างเชษฐาย่อมเต็มไปด้วยแผนและปฏิกาณ

คำถามของกุตตะมะทำให้ทั้งหมดเปลี่ยนสายตาไปยังอดีตขุนพลขวาแห่งราชวงศ์เทพ ซึ่งบัดนี้กลายมาเป็นฝ่ายของพวกเขา ทราซอีกครั้ง ดารินจ้องอย่างโกรธจัด หล่อนไม่คิดมาก่อนว่าตาแก่คนนี้จะตีหน้าได้สารพัด แต่ก็ฉลาดพอที่จะสงบนิ่งไว้ ส่วนเชษฐานั้นมีปฏิกิริยาเช่นไร คงมองไปทางกุตตะมะเหมือนคนไม่เคยพบปะกันมาก่อน

“เราสังหรณ์อยู่ว่า น่าจะเกิดเหตุร้ายกับพวกเราทั้งหมดได้ เราจึงสั่งให้เขาหลบหนีไปเสียก่อนที่จะทหารพวกท่านจะเข้าล้อมจับ”

“และท่านพูดหรือว่า ท่านสามารถจะติดตามตัวบุคคลผู้นั้นมาให้ฝ่ายเราได้”

“นั่นไม่มีปัญหาอะไรเลย เรารับรองว่าจะนำตัวมาให้แก่พวกท่านได้ หากต้องการ”

“เราอยากรู้ว่า เขาบอกอะไรแก่พวกท่านบ้าง ก่อนที่ท่านจะให้เขาหลบหนีไปก่อนทหารเราจะล้อม”

“เขาก็ไม่ได้บอกอะไรเรามาก...”

เซซฐาตอบน้ำเสียงปกติ หน้าตาย

“อย่างที่เราได้ทูลกษัตริย์สิงหราชแล้ว คือเขาบอกว่า เขาเกิดในแผ่นดินนี้ และหลงพลัดจากแผ่นดินเกิดไปแต่เด็ก เมื่อเติบโตขึ้นเขาก็คิดอยากจะกลับมายังบ้านเกิดเมืองนอนจึงอาสาสมัครเป็นคนใช้มาในคณะเรา เขาไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่เราในครั้งแรก เพิ่งจะมาบอกเอาเมื่อถึงแผ่นดินนี้”

รหস্যะยกมือชี้หน้า ทะลุกลางปล้องมาว่า

“ท่านมุสา หรือมิฉะนั้นก็มีอะไรที่ยังซ่อนเร้นปิดบังเราอยู่...”

แล้วอุปราชพระอนุชาก็หันไปทางดาริน ซึ่งมีอกราดมาทางหล่น

“ในระหว่างที่ควบคุมเราเป็นตัวประกันอยู่ในตำหนักกลางอุทยาน แม่หญิงผมดำคนนั้นเอ่ยนามจักราชให้เราได้ยิน เราอยากรู้ว่า นางไปเอานามนั้นมาจากไหน?”

เซษฐาอิงไปเหมือนกัน

คารินก้าวออกมาข้างหน้า กระซิบกับพี่ชายว่า

“คราวนี้ให้น้อยพูดบ้างนะคะ”

พี่ชายพยักหน้า หล่อนจึงยืดกายขึ้นเต็มส่วนสัด มองไปยังทุกคนที่นั่งอยู่บนอาสนะแห่งความเป็นใหญ่อยู่เหนือแผ่นดินนี้ ซึ่งลดหลั่นลงไปเป็นลำดับ

“รหস্যะ ท่านคงจำได้ว่า พวกเราได้ขออนุญาตจากท่าน ไปทำการรักษาพวกโจรขบถ ในวันเดียวกับที่กุตมะถูกธนูโจร...”

“ใช่ เราจำได้”

“วันนั้นแหละ พวกโจรเหล่านั้นเล่าให้เราฟัง เขาเอ่ยนามถึง ‘จักราช’ ราชโอรสแห่งอดีตกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ ซึ่งพระราชมารดานำเสด็จหนีภัยจากการโค่นล้มราชบัลลังก์ออกจากมรกดนครไปได้ พวกเขาบอกกับเราว่า หากจักราชยังมีพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์ก็ย่อมจะเป็นกษัตริย์อันถูกต้องของแผ่นดินนี้ นี่เป็นคำพูดของพวกโจรขบถชุดนั้น ที่เราขอถ่ายทอดให้ฟัง เราจึงจำนามของจักราชได้ตั้งแต่นั้นมา และเอ่ยนามนั้นออกไปโดยไม่ตั้งใจ สาเหตุที่เรากล่าวนามนี้ออกมาเพราะอะไร ท่านรหস্যะตระหนักดีอยู่แล้ว”

หล่อนเว้นระยะ เพื่อใช้สมอง

“รหস্যะเอาดาบของตนเอง พันดาบเดินป่าของพวกเรา ที่ทำด้วยเหล็กเบาบางกว่ามาก ขาดสะบั้นไปสองท่อน และเจรจาเหยียดหยามพวกเรา เราจึงกล่าวว่า ระหว่างดาบของรหস্যะกับดาบของจักราชใครจะคมกว่ากัน...เราพูดด้วยโทสะ ไม่ได้มีความหมายใดๆ มากไปกว่านั้น อีกทั้งเราไม่ทราบด้วย

ว่า คนใช้ที่ติดตามเรามาด้วยเป็นคนที่ 12 นั้น จะเป็นคนเดียวกับจักราชหรือไม่”

ความเงิบปกคลุมขึ้นอีกครั้ง สิงหราเอียงหน้าไปกระซิบหาหรือกุดะมะครู่หนึ่ง แล้วตะแคงเข้าไปซุบซิบกับรหัสยะน้องชายอีกครู่หนึ่ง ต่อมาจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ท่านบุกบันเดินทางมาแสนไกลนี้ ต้องการเพียงน้องชายของท่านกับคนนำทางกลับคืนไปเท่านั้นเอง ไม่ใช่หรือ”

“เราต้องการเพียงเท่านั้นเอง”

“ส่วนฝ่ายเรา ที่ต้องการจากท่าน ก็เพียงขอตัวคนที่ 12 ซึ่งมากับท่าน ถ้าท่านมอบตัวคนคนนั้นให้แก่เรา เราก็ยินดีที่จะคืนชายต่างแดนสองคนที่เรายึดตัวไว้...ก็ดูเหมือนจะยึดตัวไว้เพื่อรอการมาของพวกท่านนั่นแหละ...ให้กลับคืนไป พวกท่านจะพำนักอยู่ในนครนี้อย่างแขกผู้มีเกียรติ จนพร้อมที่จะออกเดินทางกลับบ้านเมืองเมื่อใดเราก็ยินดีเสมอ แต่ท่านต้องเอาตัวบุคคลผู้นั้นมามอบให้เราให้ได้”

เชษฐายิ้มพรวาย และอย่างไม่มีอาการลังเลคิดเลย เพราะเตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้ว เขาก็มึนศีรษะให้แก่อดีตรามหานทรียุทธยศอีกครั้ง

“ไม่มีปัญหาอะไรเลยในข้อนั้น เราพร้อมเสมอที่จะเอาตัวคนคนนั้นมามอบให้แก่ท่านจงได้ เขาอาจหลบซ่อนพวกท่านพ้นได้ แต่ไม่อาจหลบซ่อนไปจากเราได้เลย พวกท่านไม่รู้จักหน้าเขา แต่เรารู้จัก เมื่อตกลงกันได้เช่นนี้ สิ่งแรกที่เราจะขอจากท่านก็คือขอให้ได้พบเห็นหน้าน้องชายกับพรานนำทางก่อนอื่น!”

ทุกคนลอบถอนหายใจเบาๆ เซษฐา วราฤทธิ์ วางแผน
เข้าเป้าหมายแล้ว!

เค้าหน้าอันยากจะอ่านความคิดของสิงหรา ดูเหมือนจะมี
รอยยิ้มที่แหวงตา

“เราพร้อมที่จะให้พวกท่านได้พบกับบุคคลทั้งสองเสมอ
ถ้าหากว่าท่านให้สัญญาอย่างที่เราพูดมาแล้ว ขณะนี้เราขอบอก
ตามตรงว่า เราได้คุมขังน้องชายของท่าน จำกัดอาณาเขตไว้
ภายในที่จองจำ แต่ก็เลี้ยงดูเป็นอันดี ไม่ให้เดือดร้อนทุกข์ยาก
ใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าเขาไม่มีอิสระที่จะไปไหนมาไหนได้ใน
มรกดนครนี้เท่านั้น ด้วยเราเกรงว่าเขาจะได้รับอันตรายจาก
ชาวเมือง เพราะประชาชนของเราไม่ประสงค์จะเป็นมิตรกับคน
แปลกถิ่น ว่าแต่ท่านพร้อมที่จะไปพบกับคนทั้งสองเมื่อใด?”

“เราต้องการพบเดี๋ยวนี้!”

เซษฐาบอกโดยเร็ว ส่วนในใจของอีก 10 คนนั้น ก็พูด
เป็นทำนองเดียวกันทั้งหมด

“ถ้าเช่นนั้น เราจะให้ทหารนำท่านไป...”

ก่อนที่สิงหราจะพูดจบประโยคนี้ และระหว่างที่สอด-
สายสายตาเพื่อจะออกคำสั่งกับแม่ทัพนายกองคนใดอยู่ เซษฐา
ก็สอดขึ้นโดยเร็วว่า

“บุคคลที่จะนำพวกเราไปพบกับน้องชายของเรานั้น เรา
ขอให้เป็นกุดะมะ ที่ปรีการาชาการทหารของท่าน ส่วนบุคคล
อื่นๆ ไม่จำเป็น จะมีไปด้วยก็ได้ หรือจะมีเฉพาะกุดะมะคน
เดียวก็ได้ เราไม่ขัด”

สิงหราบีกตาทำเอียงคอนิดหนึ่ง เกาที่ปลายคาง แล้วหัวเราะเบาๆ

“ทำไมจะต้องเป็นกุตะมะ ทำไมจะต้องเอาชายชรา และขณะนี้อยู่ในภาวะพิการ เจ็บป่วยเข้าไปในที่คุมขังกับท่านด้วย”

คำพูดนั้น ดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความปรารถนาดีและปรานีเหลือหลาย

ใครจะเข้าใจอย่างไรในขณะนี้ ไม่ทราบได้ รพินทร์ ไพรวลย์ ผู้เจียบกริบ มองนิ่งไปที่กุตะมะอยู่ตลอดเวลา เขาบอกกับตนเองว่า...จะเป็นด้วยอุปาทานหรือสิ่งใดไม่ทราบได้ เมื่อได้ยินเชษฐากล่าวขอตัวกุตะมะไปเป็นประกัน ที่ปรึกษาฝ่ายทหารมีประกายตาวาวขึ้นมาในทันทีนั้น และขณะที่มองจ้องตาเขาอยู่ในขณะนี้ ก็เป็นสายตาวิงวอนขอร้อง แต่จะเป็นการวิงวอนขอร้องในวัตถุประสงค์ใด เขาไม่ประจักษ์

แล้วก่อนที่จะเชษฐาจะกล่าวเช่นไรต่อไป สิงหราบีกก็ผายมือไปมาทางน้องชาย

“ท่านรู้ดีอยู่แล้วว่ารหัสยะคืออุปราชแห่งนครนี้ มีความสำคัญแก่เรายิ่งนัก ถ้าท่านไม่ไว้วางใจเรา ในระหว่างจะเดินทางไปพบน้องชายในที่คุมขัง ท่านจะเอารหัสยะไปเป็นตัวประกันอีกครั้งก็ได้นะ แต่ขอคนแก่ไว้เสียเถิด”

เชษฐาก็บอกกับตนเองได้ในขณะนั้นว่า...เขาควรจะเลือกใคร

“ท่านอุปราชพระอนุชา อยู่เป็นตัวประกันของฝ่ายเรา

มานานพอแล้ว สมควรที่จะได้พักผ่อนบ้าง คราวนี้เราต้องการตัวกุตตะมะเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่ต้องการใครอื่นทั้งสิ้น”

สิงหราชยิ้มมุมปาก ลีลาของบุรุษผู้นี้ยิ่งกว่ารหัสยะหลายเท่า นักหนุ่มพลเยือกเย็นที่สุด แต่ยังไม่มีการทนายถูกว่าจะเหยียมนและเลือดเย็นสักเพียงไหน เบือนหน้าช้า ๆ ไปทางกุตตะมะ

“ว่าไงท่านกุตตะมะ ‘แขกพิเศษ’ ผู้กำลังจะเป็นมิตรที่แน่นแฟ้นต่อไปของเรา ต้องการมีท่านไปเป็นเพื่อนด้วยในระหว่างเข้าไปเยี่ยมนักโทษในที่จองจำ”

“ก็สุดแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า!”

กุตตะมะพนมมือไว้ที่อก ตอบอย่างสงบ สิงหราชถอนใจนิดหนึ่งอย่างเจตนาที่จะให้เห็น หันกลับมาบอกเหมือนจะตัดใจว่า

“ตกลง! ท่านจะเอากุตตะมะไปเป็นตัวประกันก็ได้ トラบใดก็ตามที่ท่านยังไม่ได้วางใจทางฝ่ายเรา ดีเหมือนกัน เมื่อท่านได้พบน้องชายและคนนำทางของเขาเป็นที่พอใจแล้ว ท่านจะได้หารือกับกุตตะมะต่อไปว่า จะวางแผนร่วมมือกับทางเราอย่างไร ในด้านบุคคลที่เราต้องการตัว”

แล้วสิงหราชก็ยืนขึ้นประกาศเป็นคำสั่งอันเป็นสิ่งที่ต้องการของกิงเซลยกิงแขกเมือง ซึ่งมีอำนาจป็นเป็นเครื่องต่อรองอยู่ในขณะนี้

มีการเคลื่อนไหวในหมู่ทหาร เสลียงถูกแบกเข้าไปรับตัวกุตตะมะที่แท่น เชษฐาโบกมือให้คนแบกเสลียงทั้งสี่ ซึ่งเขาจำได้ว่าเป็นสี่คนชุดเดิมที่แบกเสลียงของกุตตะมะ ให้นำเอาที่ปรึกษาทางทหารผู้เฒ่าเข้ามารวมพวกอยู่กับฝ่ายเขาใจกลาง

“เออละ บัดนี้กูตะมะ พร้อมที่จะนำท่านไปพบกับบุคคลที่ท่านต้องการพบเห็นเป็นอันดับแรกแล้ว...”

สิงหราประกาศยิ้ม ๆ

“ในขณะที่เดียวกัน เขาก็จะเป็นตัวประกันให้แก่ฝ่ายท่านด้วย ในขณะที่เดินลงไปในคุกใต้ดินของราชฐานมรกตนคร พวกท่านพร้อมที่จะออกเดินทางแล้วรึ?”

“พวกเราพร้อมแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะของการเดินทางมหาภัยบอก

สิงหราดีดนิ้วเบา ๆ แล้วโบกมือ กองทหารที่ควบคุมตัวมาแต่แรก ก็นำเป็นขบวนขนานบสองข้าง โดยกัน ‘แขกผู้มีเกียรติ’ ไว้ใจกลาง มีกูตะมะอยู่กลางวงแวดล้อมอีกชั้นหนึ่ง เดินออกทางเฉลียงด้านขวามือของท้องพระโรง โดยผ่านไปในระหว่างเสาหินที่ประดังแน่นไปด้วยข้าราชการ ที่เฝ้าหนอยู่ทั้งหลาย มิชามินาน ก็พ้นจากบริเวณนั้นเข้าสู่พื้นที่ราบโล่งกันเป็นระเบียบส่วนในของราชฐาน บ่ายหน้าไปทางด้านตะวันตกของตัวมหาปราสาท

ไม่มีใครพูดคำใดในขณะนั้น รพินทร์เดินอยู่ริมเสลี่ยงของกูตะมะและพยายามมองหน้าอยู่ตลอดเวลา เขาเห็นนาน ๆ ครั้งขุนพลผู้ทรยศต่อราชวงศ์เทพ ซึ่งมีพฤติกรรมทำที่อันลึกลับยากที่จะอ่านที่สุดปรายหางตามาสบเขาบ่อยครั้ง

“กูตะมะ!”

เสียงคารินเอ่ยทำลายความเงียบขึ้น

“เราไม่ยักรู้มาก่อนว่า สิงหราจะมองเห็นความสำคัญของท่านเสียมากกว่ารหัสยะ ผู้เป็นอนุชาเสียอีก!”

กุดะมะไม่ตอบ เอนกายฟังเสลี่ยงตามสบาย ทอดสายต
มองข้ามหัวทุกคนไปเบื้องหน้า อย่างปราศจากจุดหมาย

สิ้นสุดทางเดินตามระเบียบอันยาวเหยียดนั้น ก็ลงสู่
บริเวณอุทยานหรือสวนพฤกษชาติอีกครั้งหนึ่ง แต่ทุกคนคะเน
ไม่ถูกว่ามันจะเป็นด้านใดของบริเวณอุทยานอันกว้างใหญ่นั้น
และตัวตำหนักที่มาพักกันอยู่ในครั้งแรกอยู่ทางส่วนไหน เพราะ
ต้นไม้ใหญ่ขึ้นปกคลุมไว้โดยรอบ

แต่ไม่ว่าทั้งด้านซ้ายและขวา แลเห็นยอดของตำหนักหรือ
วังหรือจะเป็นโรงเรือนอาคารในเขตราชฐาน ผุดโผล่อยู่เป็น
หย่อมๆ ไกลบ้าง ใกล้บ้าง ทหารชุดนั้นคงนำเชลยรุดหน้าไป
ตามถนนรอยกรวดอันคดเคี้ยวไปมา สองฟากทางเป็นสุขุม
พุ่มพฤกษ์ ทั้งไม้ใบและไม้ดอกแปลกๆ งามสะพรั่ง

ไม่นาน ปลายทางขวางกั้นถนนสายนั้นก็มาสะดุดชะงัก
อยู่ที่ตัวตึกทึมๆ ขนาดใหญ่สร้างด้วยศิลาแลงทั้งหลัง มียอด
คอยสี่มุมซึ่งทหารธนูประจำอยู่บนยอดนั้น และรอบด้านราย
ล้อมตัวตึกนั้น ก็มีโรงพักของทหารรักษาการณ์ปลูกอยู่เป็นแถว
มีทหารยามเดินเฝ้าอยู่ไปมา ลักษณะของมันบอกชัดว่าเป็นคุก
หรือเรือนจำอันมั่นคงแข็งแรงโดยแทบจะไม่ต้องอธิบายอะไร
มาก

ทหารนำคณะเชลย ซึ่งกษัตริย์สิงหราช้างด้วยถ้อยคำอัน
อ่อนหวานว่า ‘แขกผู้มีเกียรติ’ ตรงเข้าไปยังตึกทึมๆ หลังจากนั้น

“กุดะมะ...”

รพินทร์เอ่ยขึ้นเป็นคำแรก

“นี่เป็นเขตของพระราชวังหลวง เขตราชฐานมิใช่หรือ?”

“ใช่”

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารอันเป็นตัวประกันตอบห้วน

“เหตุใดจึงเอาคุณมาตั้งไว้ในเขตราชอุทยาน หลังมหา-
ปราสาทของกษัตริย์ ซึ่งมันผิดหลักทั่วไปมาก”

“นั่นเป็นที่จำขังของราชวงศ์ เจ้านายและบุคคลชั้นสำคัญ
อยู่นอกเขตราชฐาน นักโทษต่างแดนทั้งสองได้รับเกียรติให้ถูก
กักขังอยู่ในที่จองจำภายในราชฐานแห่งนี้”

ไม่มีใครถามอะไรอีก บรรยากาศแห่งความระแวงแคลงใจ
ในกุตระมะของฝ่ายเชลย ครอบคลุมหัวใจไปทั่วทุกคน โดย
เฉพาอย่างยิ่งดาร์ริน หล่อนรู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง เพราะตนเอง
เคยนึกยินดีอยู่เป็นอันมาก ที่ใช้เวลารักษายาบาลใกล้ชิดกุตระมะ
ระหว่างที่เดินทางมาและพูดกล่อมเกลากว่านล้อมหมายจะเอา
เป็นพวกไว้อย่างมาก จนกระทั่งแน่ใจแล้ว นึกไปไม่ถึงเลยว่า
กุตระมะจะเปลี่ยนแปลงท่าทีไปเป็นตรงข้ามเช่นนี้

เมื่อทั้งหมดเคลื่อนใกล้ตึกศิลาแลงสูงตระหง่านนั้น
เข้ามา พวกทหารที่เฝ้าอยู่ก่อนแล้วก็เข้าแถวรับทันที และมี
นายทหารคนหนึ่งยืนเด่นคอยรับหน้าอยู่ เสียงกุตระมะตะโกน
บอกความออกไป ทหารผู้นั้นได้คำนับและหลีกทางให้

ขบวนที่จะนำ ‘แขกผู้มีเกียรติ’ เข้าไปเยี่ยมนักโทษ จึง
ผ่านขึ้นบันไดเข้าไปในบริเวณนั้นด้วยอาการปกติ

บรรยากาศภายใน เต็มไปด้วยความอับทึบ ถมึงทึง น่า
 สยอใจเป็นอย่างยิ่ง ส่วนแรกเป็นห้องโถ่ง มีผู้คุมในเครื่องแบบ
 ติดอาวุธนั่งประจำกันอยู่ โชตรวน ซื่อคา และเครื่องทรมาน
 แปลกๆ วางเรียงรายอยู่ตลอดทั้งห้อง ต่อไปก็ถึงทางเดินแคบๆ
 ลึกเข้าไปสู่ที่สังกัดของที่จองจำลงบันไดไปอีกสองช่วง จนทำให้
 ทั้งหมดรู้สึกได้ว่า...ขณะนี้พวกตนเดินอยู่บนพื้นที่ต่ำกว่าระดับพื้น
 ภายนอกแล้ว สังเกตเห็นหยดน้ำซึมลงมาจากเพดานหิน ที่มี
 รอยแตกร้าว และตะไคร่น้ำจับ

หนทางนั้นแคบก่อนแล้วจึงทะลุออกสู่ห้องกว้าง แล้วก็
 ลงบันไดไปอีกชั้นหนึ่ง กลิ่นโอของอากาศที่ทุกคนสูดเข้าไปใน
 ขณะนี้ มันไม่ผิดอะไรกับกันเหว หรือมิฉะนั้นก็ขุมนรก แสง
 สว่างรางๆ ที่พอจะมองเห็นได้ในขณะนี้เกิดขึ้นจากดวงไฟที่เสียบ
 ปักลูกโซนอยู่ตามฝาผนังเป็นระยะ

เชษฐาเริ่มใช้ไฟฉายประจำตัวของเขาส่องตรวจตราสถานที่
 ทันที ในขณะที่ไชยยันต์หมายตาไปทางกุดะมะไม่ยอมห่าง โดย
 มีความมุ่งมั่นว่า หากเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรในทางร้ายขึ้น
 ละก็ ที่ปรึกษาทางทหารของสิงหราชจะต้องคว้าไปก่อนเพื่อน
 สำหรับคะหยิ่น ส่างปา จัน เส่ยและบุญคำ ขณะนี้ก็ไม่เดินมือ
 เปลา่ แม้จะแบกสัมภาระเข้ามาด้วยก็ยังถือดาบไว้ในมือ ส่วน
 เกิด ซึ่งได้ปีนส้นจากดารินไปกระบอกหนึ่งก็กำป็นแน่น

จากการผจญภัยที่ผ่านมาแล้วทุกครั้ง ทุกเหตุการณ์ของ
 แต่ละคนไม่เคยมีครั้งใดที่ทั้งคณะจะมีความรู้สึกประหลาด
 นพรีง และใจสั่นระทึกเท่าครั้งนี้

ทางเดินที่ถูกนำไปนั้นยิ่งต่ำลึกลงมากเท่าใด ก็มีความรู้สึกบอกตนเองว่าตกอยู่ในภาวะเสียเปรียบ (หรือบางทีอาจเสียรู้) มากขึ้นเท่านั้น แต่ก็ยังอุ่นใจอยู่บ้างที่มีกุตะมะเป็นตัวประกันลงมาด้วย

ครั้นแล้ว บนพื้นหินชื้นๆ อันควรจะเป็นที่อาศัยของสัตว์เลื้อยคลานเสียมากกว่า ทุกคนก็มองเห็นลูกกรงเหล็กแต่ละอันใหญ่ขนาดท่อนแขน ขวางกันอยู่ยังห้องเบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก แสงคบเพลิงที่ปักเรียงรายไว้ สว่างพอจะมองเห็นอะไรได้ ถนัดพอสมควร ลูกกรงเหล็กเหล่านั้นก็นั่งอยู่เหนือผนังหินที่สูงท่วมขึ้นมาในระดับไหล่ ยันขึ้นไปสู่เพดานซึ่งไม่สูงนัก ผนังหินจึงเป็นฉากกำบัง ไม่ให้สามารถมองเข้าไปเห็นอะไรภายในได้ ในขณะที่ต่างมาหยุดยืนอยู่ด้านนอกขณะนี้

และภายในห้องขังนั้น ก็สังเกตเห็นแสงวอมแวมของคบเพลิงส่องอยู่อย่างน้อยก็สองดวง

มีผู้คุมร่างยักษ์ เอวคาดสายดาบ มือถือแส้ราวกับนายนิรบาล ยืนเฝ้าอยู่ปากประตู พอจะมองเห็นกองทหารซึ่งมีกุตะมะนั่งมาบนเสลี่ยงโพล่เข้ามาเช่นนั้น ทั้งสองปราดเข้ามาทำความเคารพอย่างแข็งแรง

“น้องชายของท่าน กับคนนำทางถูกขังอยู่ในนั้น”

กุตะมะพยักหน้าไปยังทิศทางนั้น พร้อมกับพูดหัวขึ้นด้วยน้ำเสียงอันปราศจากความรู้สึก เซษฐายัมเหี่ยมเกรียมโบกมือที่ถือปืน .44 แมกฯ

“สั่งให้ทหารไขกุญแจประตู แล้วท่านกับคนแบกเสลี่ยงทั้งสี่คนนี้เดินนำเข้าไปก่อน”

ท่านหัวหน้าคณะออกคำสั่ง

“แน่นอน เราพร้อมที่จะเข้าไปกับพวกท่านเสมอ แต่
 ทหารที่คุมมาทั้งหมดประมาณ 20 กว่าคนนั้น ท่านจะให้
 เข้าไปด้วยหรือไม่”

“ไม่จำเป็น สั่งให้ทหารที่คุมพวกเรามาทั้งหมด ออกไป
 คอยอยู่ข้างนอก เราต้องการทำกับคนแบกเสลี่ยงคนหามสี่
 คนนี้เท่านั้นที่จะต้องเข้าไปในนั้นกับเรา”

กุดะมะไม่มีอะไรขัดข้อง หันไปบงการกับนายทหารที่
 ควบคุมมา พวกนั้นรับคำสั่งแล้วหันหลังกลับอย่างมีระเบียบ
 เดินเป็นขบวนผละหลาลับทางโค้งออกไปหมด สถานที่หน้าห้อง
 คุมขังอันเปรียบเหมือนขุมรกรนั้น จึงมีเพียงกุดะมะกับทาส
 แบกเสลี่ยงสี่คนและผู้คุมร่างยักษ์สองคนกับฝ่ายของเชษฐา
 ทั้งหมดเท่านั้น

รพินทร์ ไพรวลย์ สังเกตอย่างรอบคอบไปรอบด้าน
 อีกครั้ง สถานที่มันดูเหมือนจะอับทึบ และอยู่ใต้ดินก็จริง แต่
 เขาแน่ใจว่าระบบถ่ายเทอากาศและออกซิเจนมีพอสมควรทีเดียว
 พิสูจน์ได้จากการลุกไหม้อย่างสม่ำเสมอของใต้หรือคบเพลิงที่
 จุดปักไว้

โดยคำสั่งอันมีอำนาจของกุดะมะ ผู้คุมทั้งสองไขกุญแจ
 ขนาดใหญ่ที่ล่ามด้วยโซ่เชื่องพันดาลประตูที่ขัดไว้ด้านนอกยกขึ้น
 แล้วประตูไม้หนา คาดไว้ด้วยเหล็กแผ่นก็เปิด้าออก เสียงที่
 ลั่นเอี้ยด้าด เสียดเข้าไปถึงชั่วหัวใจ

ทาสแบกเสลี่ยงทั้งสี่ที่หามกุดะมะอยู่เริ่มเคลื่อนที่ แต่
รพินทร์ปราดเข้าขวางไว้ในฉับพลัน

“เดี๋ยวก่อน!”

เขาออกคำสั่ง ปืนจ้องระวังไปยังผู้คุมทั้งสอง ซึ่งแน่ละ
คงยังไม่รู้จักอาณาภาพของสิ่งที่มีมนุษย์ต่างแดนถืออยู่ เพราะยืน
กอดอกเฝ้าอยู่ปากประตูระหง่านอย่างไมครั้นคร้าม รพินทร์
พยักหน้าไปทางไชยยันต์ บอกว่า

“มาช่วยผมก่อนครับ คุณไชยยันต์”

ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ความหมาย ว่าจอมพราวนต้องการจะให้
ช่วยอะไร ไชยยันต์ปราดตรงเข้าไปทันที โดยร้องสั่งให้มาเรีย
ถือปืนคุมกุดะมะไว้ รพินทร์ปราดเข้าไปยึดหอกสองเล่มที่วาง
พิงอยู่ใกล้ๆ ปากประตูเข้า ไชยยันต์ก็เข้าใจในทันทีนั้น ตรงเข้า
ไปที่ผู้คุมทั้งสอง แหย่ปากกระบอกปืนที่ม้วนออก

“ถอดสายเข็มขัดดาบของเจ้าออก แล้วส่งกุญแจมานี้”

ยามทั้งสองยืนส่ายหน้าเฉย โดยไม่สะดุ้งสะเทือน แต่
แล้วก็ยอมถอดเข็มขัดดาบประจำตัวออกโดยดี เมื่อ
เป็นคำสั่งของกุดะมะซึ่งเข้าใจความต้องการของฝ่ายเชลยดีอยู่
แล้ว ไชยยันต์โยนดาบไปให้คะหยิ่นกับจันคนละเล่ม ส่วนกุญแจ
ยึดไว้กับตนเอง รพินทร์รูดสายโซ่ที่คล้องดาลประตูโยนเข้าไป
ภายในห้องขัง ซึ่งบัดนี้ยังไม่สามารถจะมองเห็นอะไรก่อนทั้งสิ้น
แล้วใช้ปลายหอกจี้ผู้คุมทั้งสอง

“ทั้งสองคน เข้าไปในนั้นก่อน เร็ว!”

พอเห็นท่าทีของจอมพราวนเช่นนั้น อดีตนายทหารปืนใหญ่

ก็ทำงานประสานอย่างสอดคล้องได้ทันที โดยไม่ต้องบอกกันให้เสียเวลา เขาใช้หอกอีกเล่มที่จอมพรานโยนมาให้ ทิ่มเบา ๆ เข้าไปที่สีข้างผู้คุมจนสะดุ้ง แล้วชั่วพริบตาเดียวทั้งจอมมัจจุเทศก์และไชยยันต์ก็ถีบผู้คุมทั้งสอง ผงะร่อนเข้าไปในห้องขังนั้นทันที พलगโบกมือกับกุตะมะ

“เออละ ท่านเข้าไปก่อนได้ และบอกยามทั้งสองนั้นด้วยว่า อย่าพยายามต่อสู้หรือออกจากห้องเป็นอันขาด”

เป็นครั้งแรกที่ทุกคนเห็นกุตะมะยิ้มจาง ๆ ขึ้นบนริมฝีปาก พร้อมกลับกล่าวเรียบ ๆ มาว่า

“ท่านทำแปลกมาก นี่ท่านจะมาปล้นยึดคุกมรกดนคร หรือว่าจะมาเพื่อเยี่ยมเยียนคนของฝ่ายท่านพร้อมข้อตกลงในทางดีที่ท่านได้มีไว้แล้วกับกษัตริย์ของเรา”

“กุตะมะ เรามีสิทธิที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็นควรเพื่อความปลอดภัยของพวกเราเอง”

รพินทร์ตอบกร้าว

“พรานรพินทร์ ท่านเป็นคนฉลาด และฉับไวมากในงานต่อสู้ แต่ไม่ฉลาดเกินไปนักหรอก”

พร้อมกับกล่าวปนหัวเราะแผ่วเบา กุตะมะก็ทำสัญญาณกับคนแบกเสลี่ยงให้เคลื่อนที่ แต่แล้วก่อนที่กุตะมะจะหันเคลื่อนผ่านธรณีประตูเข้าไปในนั้นเอง เงาของคนสองคนก็โผล่สวนพรวดออกมาอย่างรวดเร็วราวกับเสือร้ายที่เห็นประตูกรงเปิด ในมือของคนหนึ่งถือโซ่เหล็กขนาดใหญ่ที่รพินทร์โยนเข้าไปก่อนแล้วออกมาด้วย ส่วนอีกคนหนึ่งมือเปล่า

แล้วก็มาประจันหน้าหนึ่งเหมือนถูกสาปอยู่เบื้องหน้า
ของขบวนที่กำลังจะเคลื่อนเข้าไปนั้น!

ชายหนึ่ง ร่างสูงใหญ่ขนาดเซซฐา เกรยาวเกือบถึงอก
ผมเป็นกระเซิงมีสีขาวประปราย เป็นชายในวัยฉกรรจ์ อีกคน
หนึ่งร่างเล็กบาง แต่เปรี้ยวและไวเหมือนปรอท หัวขาวโพลน
หมดแล้ว สายตาของคนต่างวัยต่างขนาดทั้งสองลุกจ้ำส่อแวว
กระหายเลือดและพร้อมที่จะสู้อย่างถวายชีวิต แต่บัดนี้ เขาทั้ง
คู่ ดูเหมือนจะถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ ในลักษณะที่
ยืนคุมตัวเตรียมพร้อม!

เหมือนภาพฝัน ทั้งสองฝ่ายต่างจ้องกันจ้องกันไปอีกครู่ใหญ่
โดยไม่หายใจ รพินทร์ ไพรวลย์ ยืนอยู่ด้านหน้าของทุกคน
ดังนั้น ทั้งสองชายจึงมองเห็นได้ถนัด และเห็นก่อนคนอื่น

“นายรพินทร์!!”

คนแก่ร้อง

“คุณรพินทร์!!”

คนหนุ่มตะโกนลั่น แทบจะไม่เชื่อสายตา

ระหว่างที่คนอื่นยังตะลึง รพินทร์ ไพรวลย์ สดลม
หายใจลึกพร้อมกับยิ้มออกมา

งานสำคัญที่สุดในชีวิตของเขาสำเร็จลงแล้ว

เขาก้าวเข้าไปยังร่างทั้งสองที่ยืนจ้องกันเป็นหินนั้น

“สวัสดีครับ คุณชด ประชากร...และลุงอิน ที่เราได้พบกัน
อีก”

“รพินทร์ คุณหรือ?”

ชายร่างใหญ่ที่ยังถือสายโซ่ในมือ ปล่อยโซ่ลง ตะโกน
ออกมาสุดเสียงอย่างไม่เชื่อสายตา

“ตาของคุณไม่ผาดไปหรอกครับ ผมเอง รพินทร์ ไพรว-
วัลย์ ผมเตือนคุณแล้ว ว่าอย่าพยายามเดินทางมาในครั้งนี้ แต่
คุณก็ไม่เชื่อผม แล้วในที่สุด ผมเองก็มีความจำเป็นที่จะต้อง
มาตามคุณ”

โดยไม่ได้สนใจกับใครอื่นทั้งสิ้น ทั้งชุด ประชากร และ
หนานอิน ผู้บัดนี้ เป็นที่พิสูจน์ชัดออกมาแล้วยังมีชีวิตอยู่
แผ่นพรวดเข้าถึงตัวจอมพราวน กอดรัดไว้นั่น แต่รพินทร์ยิ้มกับ
คนทั้งสองออกไป พร้อมกับบอกว่า

“คุณชุดครับ! อย่าเพิ่งพูดอะไรทั้งสิ้น สงบสติอารมณ์
สักครู่ แล้วใช้สายตาของคุณพิจารณาให้ละเอียดหน่อย ว่ามีใคร
มากับผมด้วย ทุกคนติดตามคุณมาด้วยชีวิตที่ทุ่มเทแล้วทั้งสิ้น
ผมเป็นแต่เพียงลูกจ้างที่รับจ้างท่านนำทางมาเท่านั้น”

ชุด ประชากร หรือ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์กับหนานอิน
จึงหันไปฟังพิจารณาอีกครั้ง ในกลุ่มของคนที่ยืนเรียงรายตะลึง
เป็นหน้ากระดานอยู่ หนานอินนั้นมองด้วยความพิศวง เพราะ
ไม่รู้จักมาก่อน นอกจากจะแลไปเห็นบุญคำ ซึ่งเคยเห็น ก็
หลุดปากพิมพ์ออกมา

“อ้าว! ไฉ่คำ เอ็งรี?”

ผู้ที่โผล่เข้ามาหาเป็นคนแรก โดดกอดคอ พร้อมกับร้องไห้
โฮออกมาคือ ม.ร.ว.ดาริน

“พี่กลาง!”

“น้อย! เธอหรือนี่ อ้าว! แล้วนั่นพี่ใหญ่ เฮ้ย!...ไชยยันต์ แกด้วย!...”

บุรุษผู้ที่เป็นต้นเหตุแห่งการเดินทางอย่างมหาวิบากของ คณะติดตาม ร้องออกมาเหมือนคนเสียสติ

เชษฐาอินกัฏฐกรามหนึ่ง น้ำตาไหลพรากอย่างสุดที่จะกลั้น ได้ เขาพูดและขยับเขยื้อนตัวไม่ได้อยู่เช่นนั้นอีกนานทีเดียว คง มีแต่น้อยน้องสาวเท่านั้น ที่เข้าไปกอดรัดพี่ชายกลางไว้พร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น

ทุกคนดูเหมือนจะลืมนะอะไรไปเสียหมดสิ้นแล้ว มีแต่เพียง รพินทร์คนเดียวเท่านั้น ที่ยังใช้สายตาคมไวตรวจตราระมัดระวัง อยู่รอบกาย แต่ก็เห็นกุดะมะและทาสแบกเสลี่ยงทั้งสี่ยืนสงบ นิ่งโดยไม่มีท่าทีเช่นไร

เมื่อชะงอกเข้าไปดูในห้องขังอันกว้างพอสมควร ซึ่งปูไว้ ด้านฟางหนา ก็เห็นยามทั้งสองที่เขาถือกระบี่เดินเข้าไปในห้อง แต่แรก นอนคว่ำหน้าหนึ่งไปเสียแล้ว สันนิษฐานว่าคงจะโดน สายโซ่ที่เขาโยนเข้าไปก่อน โดยฝีมือของนายชด หรือมิฉะนั้น ก็หนานอิน ซึ่งรอคอยจังหวะอยู่เมื่อรู้ว่าการเคลื่อนไหวยู่ หน้าประตูห้องขังของตน

ไชยยันต์โดดเข้ากอดเพื่อนรักเป็นคนที่สอง ทั้งสามคน พากันร้องไห้ โดยไม่มีคำพูดหรือทักทายอะไรอีกทั้งสิ้น

เป็นเวลาครู่ใหญ่ทีเดียว ทั้งไชยยันต์กับดาริน จึงหันไป ทางเชษฐา ผู้ยืนหนึ่ง

“กลาง! แกไม่เห็นหрокหรือ เซษฐาตามแกด้วย ขอให้ความหม่นหมองระหว่างพี่น้องด้วยเรื่องซึ้งในอดีต สุดสิ้นลงเพียงเท่านี้เถิด”

อนุชา วราฤทธิ์ แหวนน้องสาวกับเพื่อนให้พ้นไปจากเบื่องหน้า แล้วเดินตรงเข้าไปหาเซษฐาผู้ยังยืนนิ่งน้ำตาไหลรินอยู่ ทั้งคู่จ้องกันในระยะใกล้ พี่ชายยิ้มยื่นมือทั้งสองมาให้ น้องชายทรุดกายคุกเข่าลงแล้วกอดเอาไว้ ร้องไห้เหมือนเด็กๆ พุดแทบไม่เป็นภาษา

“พี่ใหญ่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมเคยล่วงเกินพี่ไปแล้ว ผมกราบขอขมาด้วย”

เซษฐาทรุดกายลงกอดน้องชายไว้ ดูเหมือนเขายังคุมสติไว้ได้ดีพยายามจะยิ้มทั้งน้ำตา และยกมือขึ้นลูบศีรษะอนุชา

“กลาง พี่ต้องขอโทษเธอเหมือนกัน ตั้งแต่เราเข้าใจผิดกันและกันและเธอหายจากเรามา พี่และทุกคนมีแต่ความทุกข์และในที่สุด เราก็ตัดสินใจเสี่ยงชีวิตมาตามเธอ พี่ไม่คิดเลยว่าเธอจะมีชีวิตรอดอยู่จนกระทั่งได้มาพบหน้ากันอีกครั้ง และถ้าไม่มีรพินทร์ ไพรวลย์เสียคนเดียว ตลอดทั้งชาตินี้เราจะไม่มีวันได้พบกันอีกแล้ว”

มันเป็นภาวะที่เศร้าสลด ระคนปลาบปล้ำยินดีที่สุดในระหว่างพี่น้อง และเพื่อนร่วมสถาบัน ที่มาพบหน้ากันโดยไม่คาดฝันเหมือนได้ไปพบกันคนละโลกกับที่เคยอยู่ร่วมกันมาแล้ว

รพินทร์ปล่อยให้สภาพนั้นดำเนินไปตามวิถีทางของมันโดยไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย นอกจากทำสัญญาณให้คนของเขา

เตรียมพร้อมและระวังตนอยู่เช่นนั้น แต่แล้วเขาก็ถูกกอดขา
โดยหนานอิน ตาพรานเผ่าใจเพชรไม่ได้ร้องไห้ แต่แกหัวเราะ
อย่างยินดีบอกว่า

“หนานอินไม่เชื่อนายรพินทร์ ถึงได้จะเอาชีวิตมาทิ้งเสีย
ในเมืองประหลาดนี้ แต่ก็นอนฝันๆ อยู่เหมือนกันว่า สักวันหนึ่ง
นายคงมาตามเรา ดีใจจริงๆ ช้า! ช้า! เรื่องตาย หนานอินไม่
กลัว แต่อยากจะกลับไปตายบ้านเรามากกว่า จริงไหมไอ้คำ”

“พื่อน ฉันนึกว่าพื่อนตายไปนานแล้ว ไม่นึกว่าจะรอด
อยู่อีก”

บุญคำตอบยิ้มๆ พวกลูกหาบทุกคน ปลอดภัยจากบ่า
หมด และเข้ามารุมล้อมหนานอิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คะหยิ่น
ซึ่งรู้จักหนานอินและนายชดมาติก่อนแล้ว ถึงพรานอีกสามคน
ของรพินทร์ ก็ล้วนเคยเห็นหน้านายชด และหนานอินมาก่อน
ทั้งสิ้น เว้นแต่จะไม่คุ้นเคยเท่านั้น

ขณะนี้จึงมีเพียงมาเรียและสา่งปาเท่านั้น ที่ไม่รู้จักบุคคล
ทั้งสอง นอกจากมองดูสภาพการพบปะระหว่างพี่น้องที่เพิ่งจะ
เจอกันด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก มันมีทั้งความปลาบปลื้ม
ยินดี และสลดหดหู่อย่างพิกล เพราะชายฉกรรจ์แต่ละคน
หล่อนก็ล้วนเห็นถึงความแข็งแกร่งปานเหล็กเพชรมาแล้วทั้งสิ้น
แต่บัดนี้ต่างร่ำไห้กันไป พูตราพันกันไป ระคนไปกับรอยยิ้ม
และหัวเราะ ซึ่งจำแนกไม่ถูก

มาเรียก็เหมือนกับรพินทร์ หล่อนคุมเชิงกุดะมะ และ
เดินตรวจดูสถานที่อย่างรอบคอบในรัศมีที่จะเดินไปได้ ปล่อย

ให้พี่น้องและเพื่อนฝูงที่เพิ่งพบปะ ทักทายกันเสียให้พอ การพบของคนทั้งหมดเป็นการพบนอกห้องซัง ยังบริเวณลานด้านนอก แต่ถึงอย่างไร ก็ยังเป็นบริเวณคุกใต้ดินซึ่งมีทางลงอันสลับซับซ้อนอยู่นั่นเอง

หล่อนเข้าไปพบรพินทร์ ซึ่งกำลังตรวจสอบสภาพของผู้คุมทั้งสองที่นอนคว่ำอยู่แล้วทรุดลงไถ่ๆ

“เกิดอะไรขึ้นกับสองคนนี่?”

“สงสัยตอนที่ผมผลักกระเด็นเข้ามา คุณชายอนุชา กับหนานอินคงเล่นงานด้วยโซ่รัดประตูลมอบไป แต่ยังไม่ตายหรือกลบไปเท่านั้น คุณมาช่วยผมมัดมือมัดขาไอ้สองคนนี้ไว้ก่อนดีกว่า เพื่อความปลอดภัย”

หล่อนช่วยเขาตามคำสั่งนั้นอย่างขมิ้มขมั้น ครู่เดียวผู้คุมทั้งสองก็ถูกมัดมือมัดเท้าไขว้หลังด้วยเชือกในล่อนประจำตัวของรพินทร์ นอนกลิ้งโคโรอยู่ ต่อให้มันฟื้นขึ้นมาก็ไม่มีปัญญาจะทำอะไรได้ แล้วทั้งสองก็ได้ยินเสียงไชยยันต์ร้องเรียกเข้ามา จึงโผล่ออกไป เห็นพี่น้องและเพื่อนที่อุตส่าห์ติดตามค้นหาแกะรอยกันมานาน บัดนี้ นั่งกันอยู่กับพื้นด้วยท่าที่ที่พอจะสร้างความตื่นเต็นกันลงบ้างแล้ว

ไชยยันต์เรียกเมียแหม่มของเขาเข้าไปให้รู้จักกับเพื่อน

“อนุชา นี่เมียของฉัน มาเรีย”

ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ ส่งมือไปให้จับ พร้อมยิ้ม

“ยินดีที่ได้รู้จักคุณ...คุณเป็นคนสวยมาก และดีใจเป็นพิเศษที่คุณเป็นภรรยาเพื่อนรักของผม แต่คุณไม่น่าจะต้องมาลำบากเดินทางในครั้งนี้ด้วยเลย”

อนุชาพูดไปเพราะความไม่รู้ต้นลึกหนาบางมาก่อน
ไชยยันต์ลอบขยิบตากับเมียหม่อมของเขาไม่ให้บอกอะไร
ก่อนทั้งสิ้น

หล่อนจึงหัวเราะเบา ๆ

“ขอให้ฉันเรียกคุณว่า ‘พี่กลาง’ อย่างเดียวกับน้อยเถิด
นะคะ ตลอดระยะทางที่เราบุกบั่นกันมาจนแทบจะเอาชีวิตไม่
รอดนับครั้งไม่ถ้วนนั้น พี่กลางเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุด เพิ่งจะ
มาพบตัวเดี๋ยวนี้เอง ยิ่งกะโรบินสัน ครูโซ่ นั้นแหละ”

คำพูดของมาเรีย ทำให้อนุชายิ้มร่าเรีงออกมาได้ แล้ว
มาเรียก็เรียกส่งปาเข้ามาแนะนำให้รู้จัก โดยบอกให้ทราบว่
เป็นคนของหล่อนโดยเฉพาะ

ระหว่างที่ทุกคนกำลังสังสรรค์ทักทายกันอยู่ด้วยความ
ปราโมทย์นั้น กุตะมะสั่งให้ทาสแบกเสลี่ยงวางตนบนแท่นหน้า
ประตูห้องซัง พร้อมกับทอดสายตาเยือกขริม ยากที่จะอ่าน
ความหมายตรงมา

“ทุกท่านสมประสงค์แล้ว ที่ได้มาพบกันทั้งสองฝ่าย...”

เสียงนั้น กล่าวมาลอย ๆ ดังกังวานไปทั้งห้อง

“แต่ท่านนึกหรือว่า ท่านฉลาดไปกว่ากษัตริย์สิงหรา”

“หมายความว่ายังไง?”

ไชยยันต์หันขวับจ้อง ร้องถามไปด้วยเสียงเกือบจะเป็น
ตวาด

กุตะมะยิ้มเยือก

“คุกใต้ดินนี้ปิดตายแล้วสำหรับท่านทุกคนที่อยู่ใน
นี้ ในสภาพเดียวกับที่อุปราชนั้สยะได้เคยพูดว่า ‘ไอ้
พวกหนูติดจั่น’ หวังว่าท่านคงจะจำได้! ท่านทั้งหมด
กำลังจะถูกฝังทั้งเป็น และตายไปอย่างช้าๆอย่างทรมาน
ที่สุด!!”

200

**ขาดคำพูดของกุดะมะ ไชยยันต์ปราดเข้าไป
ราวกับสายฟ้าแลบจากท่าที่ยังนั่งอยู่กับพื้น
แต่เขาไม่เร็วไปกว่ารพินทร์ ไพรวลัย ก่อนที่
ร่างอดีตของนายทหารปืนใหญ่จะถึงตัวกุดะมะ
จนพราณก็กลืนเข้าสกัด ชนไชยยันต์เสียหลักไปก่อน
“อย่าเพิ่ง คุณไชยยันต์!” เขาร้อง**

เหตุการณ์นั้นเอง ทำให้เชษฐา มาเรีย และดาร์ริน ไหว
ตัวพริบพริบพร้อมกัน สำหรับท่านหัวหน้าคณะยังสงบนิ่งอยู่ แต่
ประสาทตื่นพร้อม มาเรียกับดาร์รินก็โจนเข้ามาในพริบตาต่อไป
ต่างทำงานประสานกับรพินทร์ได้ฉับพลัน โดยการจุดรั้งไชยยันต์
ไว้มิให้เข้าถึงตัวกุดะมะ และลากห่างออกมา

ณ บัดนี้ กับทาสแบกเสลี่ยงทั้งสี่ ซึ่งยืนกอดอกนิ่งเฉย
เหมือนตุ๊กตาปั้น กุดะมะคงนั่งยึดกายนิ่งอยู่เหมือนเดิม ชาย

ชราอันมีตำแหน่งที่ปรึกษาทหาร และเป็นทีไว้วางใจที่สุดของ
 กษัตริย์สิงหราช (ตามที่คณะพรรคเข้าใจ) ไม่มีท่าทีหวั่นไหวพรัน-
 พริ้งใด ๆ ทั้งสิ้น

และคนที่ยืนอยู่ใกล้ตัวเขาที่สุดเบื้องหน้าในขณะนี้ คือ
 จอมพรานรพินทร์

“ท่านพูดว่ากระไรนะ กูตะมะ พูดอีกทีซิ?”

มักคุเทศก์ผู้ยิ่งยงแห่งคณะเดินทาง ถ้ามมาด้วยเสียง
 แผ่วต่ำ มองตากูตะมะไม่กะพริบ

“เราพูดว่าพวกท่านทั้งหมด ถูกขังอยู่ในคุกใต้ดินนี้แล้ว
 เหมือน ‘หนูติดจั่น’ อย่างที่รหัสยะเคยกล่าวไว้”

รพินทร์เหลียวมองไปยังทางออก ซึ่งหักโค้งเป็นทางเดิน
 ซอศอกซึ่งเขายังไม่อาจเห็นอะไรผิดปกติได้

“บุญคำ!”

เขาร้องเรียกเสียงหนัก ๆ

“ครับ นาย”

ตาพรานเฒ่าผุดลุกขึ้นยืนทันที รพินทร์ออกคำสั่งต่อไป
 โดยไม่ได้เปลี่ยนสายตาไปจากตัวประกัน

“ออกไปดูปากทางซิ มีอะไรผิดปกติบ้าง”

บุญคำลุกขึ้น วิ่งตัดออกบริเวณส่วนหน้าที่จำขังนั้นขึ้น
 บันไดหินสองสามขั้นขึ้นสู่ทางเดินอันหักเลี้ยวซอศอกนั้นทันที
 แล้วผลุนผลันหายออกไปทางช่องโค้งนั้น

ไม่ถึงอึดใจ แกก็วิ่งในลักษณะตาเหลือกกกลับมาตะโกน
 รายงานก้องว่า

“นาย! มันเล่นไม่ซื่อกับเราแล้ว ขาที่เราเข้ามาทางเห็น

ตรงมุมหักนั้นเป็นทางโล่งไม่มีประตูเลย ตอนนี้มีลูกกรงเหล็กใหญ่เลื่อนจากข้างบนลงมาปิดชิดกับพื้นด้านล่าง มันขังเรา!!”

ทุกคนในที่นั้นยังนั่งอยู่ ทะเลิ่งพรวดขึ้นยืนพร้อมกันหมด “ไม่ต้องตกใจแตกตื่นอะไรทั้งสิ้น สงบสติอารมณ์ไว้!”

เชษฐาตะโกนก้องบอกทุกคน ทำให้พวกพรานพื้นเมืองที่เริ่มหันรีหันขวางระส่ำระสายอยู่ในขณะนี้ หยุดตัวเองอยู่กับที่ทันที บุญคำวิ่งหน้าตาเล็กลักเข้ามาถึง ก็รายงานสั้นพังกั้นจนฟังไม่ได้สรรพ สรุปว่า...มีลูกกรงที่ซ่อนจากเพดานทางเดินตรงหนทางหักเลี้ยวข้อศอก ซึ่งมองไม่เห็นร่องรอยวิ๊วเลยเลย ในขณะที่พากันเดินลงมา หรืออาจเป็นเพราะไม่ได้สังเกตด้านบนมาก่อนก็ได้ ได้เลื่อนลงมาปิดขังทุกคนที่อยู่ภายในนี้เสียแล้ว

อนุชา วราฤทธิ์ กับหนานอิน หัวเราะออกมาเบาๆ อย่างปราศจากความสะทกสะท้านใดๆ ทั้งสิ้น เพราะดูเหมือนจะคุ้นเคยหรือรู้เส้นทางดีอยู่แล้ว

“พี่ใหญ่ครับ...”

เขาพูดเรียบๆ ปนหัวเราะแผ่วเบา

“คุณไต่ดินแห่งนี้ มีลูกกรงเหล็กกันไว้เป็นชั้นๆ ทุกๆ ระยะเส้นทางเดินที่หักเลี้ยวเป็นมุมโค้ง อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่าสามชั้น ลูกกรงเหล็กเหล่านี้ ถ้าเปิด มันจะเลื่อนหายขึ้นไปยังเพดานด้านบน ถ้าไม่สังเกตดูให้ดีก็จะไม่เห็นร่องรอยอะไร แต่ถ้ามันจะปิด มันก็ค่อยๆ เลื่อนจากด้านบนลงมาจรดกับพื้นด้านล่าง ลักษณะการทำงานของมันเหมือนการใช้พลังงานไฟฟ้าของ

สองสาวอีกคนหนึ่ง แล้วเขาก็พยักหน้ากับเชษฐา ครั้นแล้วทุกคน...เว้นจากผู้ที่ถูกสั่งให้คุมเชิงกุดะมะ ก็เดินขึ้นบันไดตรงไปยังทิศทางที่บุญคำแล่นขึ้นไปดูเมื่อครู่ทั้งขบวน รวมทั้งอนุชาและหนานอินด้วย

พอเลี้ยวโค้งข้อศอก ทุกคนก็ใจหายวูบ เมื่อมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปอย่างที่บุญคำรายงานทุกอย่าง เบื้องหน้าอันเป็นทางเดินกว้างประมาณ 3 เมตร มีเพดานไม้สูงขึ้นไปมาก นั่น บัดนี้ลูกกรงเหล็กซี่ซี่เอียง ๆ ขวางกันเอาไว้ราวกับบันไดขึ้นด้วยเวทมนตร์ ส่วนปลายของลูกกรงเหล็กแต่ละซี่ฝังสนิทลงไปในร่องหินด้านล่างที่ทำไว้ก่อนแล้ว ซึ่งในขณะที่เดินผ่านกันลงมานั้น ไม่มีใครสังเกตเฉลียวคิดสักคนเดียว ทั้ง ๆ ที่ระมัดระวังตัวกันอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม

ด้านหลังลูกกรงออกไป ก่อนที่จะถึงทางหักเลี้ยวข้อศอกอีกครั้ง มีผู้คุมยืนยามถือหอกอยู่สองคน บัดนี้ มองพร้อมกับยิ้มแฉะเข้ามา คบเพลิงที่ปักไว้ริมผนังทั้งสองด้าน ทำให้ทั้งสองฝ่ายมองเห็นกันได้ถนัดพอสมควร

รพินทร์ไม่สนใจกับอะไรก่อนทั้งสิ้น เดินเข้าไปสำรวจความแข็งแรงของลูกกรงนั้นจนชิด แล้วเขาก็มองเห็นตามที่ขุนชายอนุชาบอกไว้ทุกอย่าง ลูกกรงเหล็กอันเป็นประตูกันนี้ถูกเคลื่อนลงมาจากเบื้องบน และฝังเดือยลงมายังร่องหินด้านล่าง เกิด เสี้ย บุญคำ คะหยิ่นและล่างปา ตรงกันเข้ามาช่วยกันจับเหล็กคานลูกกรงด้านล่าง พยายามอย่างสุดแรงเกิดที่จะช่วยกันยกขึ้น แต่ลูกกรงนั้นมิได้ขยับเขยื้อนเลย ยิ่งกะจะยกภูเขาทั้งลูก

จอมพรานบอกคนของเขาให้ถอยออกมา แล้วหันไป
มองหน้าเชษฐา พุดเบาเรียบ

“ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่คุณชายอนุชาบอกครับ ต่อ
ให้ช่างสารก็ไม่สามารถจะยกลูกกรงเหล็กนี้ให้เคลื่อนขึ้นไปได้
กลไกของการปิดและเปิดในระบบทราย หรือปั้นจั่นจะต้องอยู่ที่
ใดที่หนึ่งด้านนอก มีน้ำหนักเป็นจำนวนมากมายกดันลูกกรง
เหล็กเหล่านี้ไว้ด้านบนอีกทีหนึ่ง”

“เราเขลาไปเสียแล้ว รพินทร์ ความที่เราอยากจะพบ
เห็นอนุชา ทำให้เราหลวมตัวอย่างสนิท ทั้งๆ ที่คิดว่ารอบคอบ
กันดีที่สุดแล้ว...”

เชษฐาตอบในเสียงเดียวกัน มองลอดซี่ลูกกรงออกไป
จับยังยามทั้งสอง ซึ่งยืนห่างออกไปในระยะเกินกว่าที่จะเอื้อม
มือถึง

“ความจริงนั้น เราควรจะสั่งให้สิงหรา นำอนุชา กับ
หนานอินขึ้นไปพบเราข้างบน ไม่ใช่ยอมลงมาพบในคุกใต้ดิน
แบบนี้ เราไปมัวคิดอยู่อย่างเดียวว่าเรามีตัวประกัน คือกุดะมะ
ลงมาด้วย”

“ก็แล้วทำไมเราไม่ใช่ประโยชน์จากตัวประกันของเราทำ
ประตูนี้ให้เปิดขึ้นไปให้ได้”

ไชยยันตร์ร้องออกมา

เชษฐาหันไปทางบุญคำ สั่งว่า

“บุญคำ ลงไปบอกน้อยกับเมย์ ให้คุมตัวกุดะมะ และ
คนของเขาทั้ง 4 คนให้ขึ้นมาที่นี่ด้วย”

บุญคำวิ่งกึ่งกระโจนลงไปในทันทีที่ขาดคำสั่ง ครู่เดียว ดาริน มาเรีย จัน ก็นำตัวกูตะมะและทาสทั้งสี่ขึ้นมา ทุกคน แปลกใจเล็กน้อย ที่เห็นกูตะมะเดินขึ้นมามีด้วยตนเองอย่างสงบ จากขาทั้งสองข้างของตน ไม่ได้ให้ทาสแบกเสลี่ยงขึ้นมาอย่างที่ เคยเห็น พอที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกดนครเข้ามาถึง ท่าน หัวหน้าคณะก็จับไหล่ดันตัวเข้ามาชิดลูกกรง

“กูตะมะ บอกยามสองคนที่ยืนเฝ้าอยู่นั้น ให้หาทางใด ทางหนึ่ง เปิดประตูนี้ขึ้น ก่อนที่พวกเราจะฆ่าท่าน”

กูตะมะหัวเราะแผ่วเบา

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกท่าน ประตูนี้จะไม่มีการเปิดขึ้น อีกแล้ว จนกว่าพวกท่านทุกคนที่ติดอยู่ในนี้จะเหลือแต่โครงกระดูก แต่เราก็ไม่ขัดคำสั่งท่านหรอก เมื่อท่านจะให้เราบอกให้ ยามเปิดประตูเราก็ยินดีที่จะบอกให้ แล้วท่านคอยดูว่ามันจะ เกิดผลอะไรขึ้นมาบ้าง”

กล่าวจบ กูตะมะก็ตะโกนก้องออกไปว่า

“ในนามแห่งกูตะมะ ที่ปรึกษาราชการทหารของกษัตริย์ สิงหราช เจ้าทั้งสองจงขึ้นไปบอกให้ผู้คุมคุกเปิดประตูที่กั้นอยู่นี้ ออกเดี๋ยวนี้!”

สองผู้คุมยืนเฉย และมองเข้ามายังทุกคนภายในเขตกั้น ของลูกกรง เหมือนมองคูสตร์ กูตะมะหันไปมองหน้าเชษฐา แล้วยกไหล่ชนิดหนึ่ง กล่าวต่อมาว่า

“จะฆ่า หรือทำอะไรกับเราก็ได้ ถ้าท่านคิดว่าประตูนี้ จะเปิดให้พวกท่านได้”

ไชยยันต์จ้างหมัดขึ้น กะจะตะบันหน้ากุดะมะให้เต็มรัก
 แต่เชษฐาจับแขนไว้

“บัดชบ ไชยยันต์! นี่แกยังไม่รู้อีกหรือว่า พวกเราพลาด-
 ทำเสียที่สิงหราชเสียแล้ว ที่ยึดเอาตัวกุดะมะลงมาเป็นตัวประกัน
 ความจริงเขาไม่มีความหมายอะไรเลยสำหรับกษัตริย์สิงหราช เรา
 ถูกขังตายอยู่ในนี้ฝ่ายเดียวเมื่อไหร่ กุดะมะกับทาสแบกเสลี่ยง
 ทั้งสี่คนนี้ก็ตกอยู่ในฐานะเดียวกับเราด้วย”

ไชยยันต์กัดริมฝีปากคิด แล้วก็เริ่มจะมองเห็นความจริง
 ขึ้นตามที่เชษฐาพูด สบถลั่นออกมา

“นรกจากเปรต! ไอ้เสือเผ่านี้อะไรยอมสละชีวิต เพื่อให้
 สิงหราชจัดการกับเราได้ตามอำเภอใจนั้นหรือ”

ทุกคนตกตะลึง และมีนงงไปหมด ในเหตุการณ์ที่ผันแปร
 ไปอย่างไม่คาดฝันเช่นนั้น เสียงมาเรียคราวออกมาว่า

“โอ! มายก็อด! เราไม่น่าจะเสียที่เจ้าอ้วนพูดจาอ่อน-
 หวานละมุนละไมนั้นเลย”

ครั้นแล้ว ทุกสายตาก็เปลี่ยนมาจับจ้องที่กุดะมะเป็นตา
 เดียว ขุนพลผู้เฒ่ามองตอบสายตาเหล่านั้นโดยสงบ และไม่
 กล่าวอะไรทั้งสิ้น ลักษณะของเขาดูเหมือนจะพร้อมแล้วที่จะรับ
 ทัณฑ์อะไรก็ได้ ที่จะมาจากคณะเชลยซึ่งแวดล้อมอยู่ในขณะนี้
 ส่วนทาสสี่คนก็คงเงิบขริมอยู่เหมือนเดิม

“นี่เป็นคำสั่ง ใครอย่าเพิ่งทำอะไรกุดะมะ กับสี่คนนี่ก่อน
 ทั้งสิ้น...”

เชษฐาประกาศกับพรรคพวกของเขาทุกคน ขยับป็นใน
 มือเหมือนจะตัดสินใจอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่แล้วก็สอດປັນ .44

แมกๆ กระบอกนั้นเข้าช่องข้างเอว เรียกเอาปืนสั้นวิ่งเกล็ดแอ็คชั่น .22 แมกนั้นมาจากเกิด ขณะนั้น ไม่มีใครอ่านความคิดของท่าน หัวหน้าคณะได้ทั้งสิ้น ทุกคนเห็นเขาข้างนกปืนกระบอกนั้นขึ้น อย่างเยือกเย็น แล้วสองออกไปยังยามคนหนึ่ง ในจำนวนสอง พร้อมกับพูดดัง ๆ ว่า

“เจ้าทั้งสองไม่กลัวความตาย หรือความเจ็บปวดดอก หรือ?”

ทั้งสองผู้คุมหัวเราะอย่างขบขัน

“เจ้าจะมีปัญญามาทำให้เราตาย หรือเจ็บปวดได้อย่างไร เจ้าทั้งหมดต่างหากที่จะพบกับความตายอย่างทรमानที่สุด”

หนึ่งในสอง ร้องตอบมาพร้อมกับหัวเราะเย้ยหยัน

“กูตะมะ เรามีความจำเป็นเหลือเกิน ที่จะต้องฆ่าผู้คุมเสียคนหนึ่ง และทำให้อีกคนหนึ่งเจ็บปวดสาหัส และกลับขึ้นไปให้นายของมันเห็นข้างบน”

เซษฐากล่าวขึ้น พร้อมกับเลิกศูนย์ไปที่ใบหน้าของผู้คุมคนที่ตอบคำเขามา

เสียงเบา ๆ ของกูตะมะตอบมาว่า

“ก็สุดแล้วแต่ท่านจะเห็นสมควรเถิด ท่านจะทำอะไรก็ได้ที่ท่านคิดว่าจะให้ความปลอดภัยแก่พวกท่าน เราจะไม่ขอร้องอะไรทั้งสิ้น”

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้า

พริบตาต่อมานั้นเอง .22 แมกนั้นในมือของเขาก็ระเบิดแหลมกึกก้องขึ้นจนทุกคนสะดุ้ง มันทิ้งเหลือเกิน ภายในที่อับทึบเช่นนี้ รพินทร์ ไพรวลย์เองก็คาดไม่ถึง

พร้อมกับเสียงนั้น ผู้คุมคนที่ตกเป็นเป้าหมาย ถูกกระสุน .22 แมกฯ เจาะเข้ากลางดิ่งจมูกทะลุออกศีรษะเบื้องหลัง หมุนคว้างแล้วสลบลงตายสนิท เลือดเริ่มไหลปรือออกมานองพื้น ในขณะที่อีกคนหนึ่งยืนอ้าปากตะลึงค้าง

โดยที่ยังไม่รู้จักอำนาจปืน หรือเข้าใจอะไรทั้งสิ้น ผู้คุมที่เหลืออีกคนหนึ่ง ถือหอกเข้ามาถามดูเพื่อนที่คว่ำโคโลไปแล้ว และพยายามจะพลิกกายขึ้นมาดู เซษฐายิ้มอย่างเหี้ยมเกรียมที่สุด ไม่เคยมีใครเห็นท่านหัวหน้าคณะ ทำอะไรได้อย่างเลือดเย็นเหี้ยมเกรียมเช่นนี้มาก่อน เขาบ้ายศุภย์ปีนอีกครั้ง แต่คราวนี้เล็งไปที่ขา ตรงบริเวณเข้าของผู้คุมที่กำลังปลุกเขย่าเพื่อน แล้วลั่นไกสนั่นหวั่นไหวขึ้นเป็นนัดที่สอง

ไม่ทันขาดเสียงลั่นเปรี้ยะร้าวแก้วหู ทุกคนเห็นยามคนนั้น ทรวดสลบลงดินทรนทรายกับพื้น แหกปากร้องออกมาอย่างโหยหวน มือทั้งสอง ขยุ้มกุมที่หัวเข้า ซึ่งบัดนี้กระดุกบริเวณนั้นแตกละเอียด แล้วก็ตั้งต้นร้องครางพร้อมกับดิ้นบิดกายด้วยความเจ็บปวดเอ็ดอึงไปหมด

“เจ้ายังไม่ตาย แต่ขาของเจ้าพินาศไปแล้ว ด้วยอาวุธในมือของข้า...”

เซษฐาตะโกนบอกขึ้นไป

“เจ้าจงตะกายพาร่างของเจ้า กลับขึ้นไปบอกเจ้านายของเจ้าข้างบนด้วย ในสิ่งที่เจ้าเห็นนี้ และบอกด้วยว่ากูตะมะกับอีกสี่คนจะมีสภาพเหมือนสหายของเจ้า และตัวของเจ้าเองที่ประสบอยู่ในขณะนี้ หากไม่เปิดประตูให้เรา ไปเร็ว ก่อนที่ข้าจะระเบิดชมองของเจ้าเสีย”

เจ้าผู้คุมคนนั้นร้องพลาบ ก็ตะเกียกตะกาย คลานลากตัวเองขึ้นบันไดลับทางเลี้ยวข้อศอกไปอย่างเจ็บทรमानขีดสุด

อย่าว่าแต่กุตะมะเลย ที่ยืนหลับตานิ่งอยู่ในขณะนี้ แม้ดาร์รินเองหล่อนก็ยกมือขึ้นปิดหน้าด้วยความหวาดเสียว นึกไม่ถึงมาก่อนว่าพี่ชายใหญ่ บทจะเหี้ยมขึ้นมากก็เป็นความเหี้ยมที่เกินความคาดฝันของหล่อนทีเดียว มาเรียกัตรีม-ฟีปากนึ่ง ไชยยันต์เอง...เป็นคนใจร้อน อยากจะฆ่าเจ้าพวกนี้อยู่ตลอดเวลา แต่พอมาเห็นต่อหน้าต่อตาว่าสหายผู้เยือกเย็นของเขาทำอะไรลงไปก็มีอสัง เหงื่อแตกซิก

เชษฐา หันมามองหน้าารพินทรอีกครั้ง

“ผมมีความจำเป็นที่จะต้องทำอย่างนี้ ผู้กอง”

“ครับ และขอบคุณอย่างสูงที่กรุณาไม่ใช้งานนี้กับผม”

“คุณคงตำหนิผมมาก”

“ไม่เลย...ผมเห็นว่าคุณชายทำถูกแล้ว มันถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องฆ่า ไอ้คนที่โดนนัดเดียวตายนะไม่เท่าไรหรอกครับ แต่ไอ้คนที่คุณชายยิงลูกสะบ้าหลุดไปนั้น อาการของมันทุเรศเหลือเกิน...”

“แต่เราทั้งหมดจะทุเรศยิ่งกว่ามันมากนัก ในการที่ถูกขังและอดตายอยู่ในคุกใต้ดิน...”

เชษฐาตอบ พร้อมกับหัวเราะกร้าวๆ

“ผมเสียใจ ที่ผมเป็นหัวหน้าของพวกเขาทุกคน และทุกคนแม้แต่คุณเองก็มอบการตัดสินใจให้แก่ผมทุกอย่าง แต่ปรากฏว่าผมโง่มาก ที่เอาพวกเราทั้งหมดลงมามีติดกับในนี้”

“เราจะทำกันอย่างไรต่อไปครับ พี่ใหญ่?”

อนุชา วราฤทธิ์ เอ่ยขึ้นเป็นคำแรก คนเดินตายอย่างเขาดูเหมือนจะไม่สะดุ้งสะเทือนกับเหตุการณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

“จะเป็นการโง่เกินไปไหม ที่เราจะยืนรออยู่ตรงนี้ก่อน เพื่อดักยิงใครก็ตาม ที่มันจะโผล่หน้ามาให้เห็นอีก หรือมิฉะนั้นก็รอดูเหตุการณ์ว่าไอ้คนขาหักด้วยลูกปืน มันลากตัวของมันขึ้นไปให้พรรคพวกบนนั้นเห็น แล้วจะมีเหตุการณ์อย่างไรเกิดขึ้นต่อไป เพราะเราก็ฝากให้มันเอาคำของเราขึ้นไปบอกกับพวกนั้นแล้ว”

ไม่ทันขาดคำของเชษฐา เขาก็เห็นเงาหลายเงาวิ่งพรุกันลงมาพร้อมกับเสียงเอะอะโวยวาย

อดีตท่านทูตทหารบกยกปืนในมือขึ้นจ้องระว่างอีกครั้ง พร้อมกับประกาศกับทุกคนว่า

“ทุกคนเฉยไว้ก่อน ไม่ต้องช่วย ผมยิงเอง กระสุน .22 แมกฯ มีมากพอที่จะใช้ได้อีกนาน เก็บกระสุนขนาดอื่นไว้ในยามจำเป็นกว่านี้”

เจ้าคนแรกกระโดดล้มหมอนหักข้อศอกลงมาอย่างโง่เง่า เชษฐาเหนียวไถปั้ง เขาไม่กะยิงให้มันตาย ดังนั้น กระสุนจึงเจาะทะลวงและตีคว้านเข้าที่หัวไหล่ ร้องจ๊ากสุดเสียงขึ้นมาอีกคน หมุนเป็นนกปีกหัก ดิ้นชนกำแพง แล้วม้วนตัวกลิ้งซลุกๆ ลงมา หมอบกระแด่หน้าบูดเบี้ยวอยู่กลางกรงเหล็กที่ขวางกั้นหน้าต่างเพียง 2 วา

“เจ้าอีกคนหนึ่ง ที่ยังไม่ถึงกับตายหรอก แต่เจ็บมากหน่อยนะ เอาความเจ็บนี้ขึ้นไปบอกกับกษัตริย์สิงหราชด้วย ลุกขึ้น แล้วขึ้นไปเร็ว!”

ทหารเคราะห์ร้ายผู้นั้นตาเหลือก เลือดไหลปรี่ มือตะปบ
 บาดแผลไว้นั้นด้วยสีหน้าที่บูดเบี้ยว แล้วยันกายโซเซลุกขึ้น วิ่ง
 กลับขึ้นไปอย่างไม่ตรงทางนัก พร้อมทั้งตะโกนบอกพรรคพวก
 ที่กำลังจะตามลงมาถึงพิษสงที่ตนได้รับ

“ต่อให้ท่านฆ่าหรือทำอันตรายทหารกับผู้คุมให้หมด
 ทั้งคุณนี้ก็อย่าคิดว่ามันจะมีประโยชน์อะไรสำหรับท่าน สิงหร
 คงไม่เปิดประตูที่ปิดขังท่านไว้นี้ออกให้หรอก”

เสียงกุดะมะกล่าวมาอย่างเนิบนาบแช่มช้า
 คราวนี้เชษฐาจึงลุกขึ้นอีกครั้ง จ้องไปที่ศีรษะของกุดะมะ
 มาเรียผู้ยืนอยู่เบื้องหลังของที่ปรึกษาทางทหารฝ่ายมรกตนคร
 ก็แผ่นหน้าให้พ้นวิถิกระสุนทันที อย่างจัดเจนว่องไว

“ท่านเองก็พร้อมที่จะเจ็บ หรือตาย อย่างตัวประกันแล้ว
 ไม่ใช่หรือ?”

โดยมิได้สะทกสะเทือนเลย กุดะมะยิ้มน้อยๆ พร้อมกับ
 ผงกศีรษะนิดหนึ่ง

“ใช่ เราพร้อมแล้ว ไม่ว่าเจ็บ หรือตาย ในฐานะที่ท่าน
 ยึดมาเป็นตัวประกัน”

ท่านหัวหน้าคณะลदनกปีนลงอย่างแช่มช้า พร้อมกับบ้าย
 ปากกระบอกลงมาเบื้องต่ำ

“ท่านเป็นผู้กล้าหาญมาก กุดะมะ และเราไม่เข้าใจเลย
 ว่าเหตุใดท่านจึงทำเช่นนั้น”

“เราทำเช่นไร?” กุดะมะย้อนถาม

“กล้าลงมาเป็นตัวประกัน ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่า สิงหราม
แผนจะหักหลังเรา และท่านก็ต้องตายแน่”

“เราไม่มีวิธีใดที่จะเลือกให้ดีกว่านี้แล้ว”

“ทำไมท่านจึงกล้ายอมเสียสละชีวิตของท่านเองถึงเพียงนี้”

“ในเมืองนี้ ก็มีอยู่สามคนเท่านั้น ที่ท่านจะเลือกเอาลง
มาเป็นตัวประกัน หนึ่งกษัตริย์สิงหรา ซึ่งเป็นไปไม่ได้ สองพระ-
อนุชารหัสยะ และสามคือเรากุตะมะ...และในระหว่างสามคนนี้
ข้าคิดว่าข้าเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดแล้ว เพราะสิงหราและรหัสยะ
คงไม่ยอมลงมาเป็นตัวประกันให้ท่านแน่ จึงพยายามวางอุบาย
ให้พวกท่านมองเห็นความสำคัญของข้า แล้วท่านก็หลงกล เลือก
เอาข้ามาเป็นตัวประกันจนได้ ผลที่พวกท่านได้รับคือสิ่งที่เห็น
กันอยู่นี้”

“ก็แปลว่าท่านยอมตายแทนสิงหรา หรือรหัสยะ พร้อม
กับพวกเราทุกคน?”

คารินถามขึ้นบ้าง ด้วยเสียงที่สั่นเครือ

“รูปการณ์มันก็เป็นเช่นนั้น เพราะโดยที่แท้จริงแล้ว ข้า
กุตะมะ หาความสำคัญอันใดมิได้เลยแก่สิงหราหรือรหัสยะ ทั้ง
สองคนต้องการที่จะฆ่าข้าพร้อมกับพวกท่านด้วย”

“ไอ้हां...คูชิ รูปการณ์พลิกกลับตาลปัตรไปหมด เราไม่
น่าจะหลงกลเลย”

ไชยยันต์สบถลั่นออกมา

ท่ามกลางกลิ่นคาวเลือดของผู้คุมที่ถูกยิงตายอยู่นอก
ลูกกรง ซึ่งบัดนี้ กองเลือดอันมากมายได้ไหลรินเป็นทางลงมา

ยังคณะทั้งหมดที่ ‘ติดจั่น’ อยู่ ทุกคนยืนนิ่งงันกันไปครู่ใหญ่ ในที่สุด อนุชา วราฤทธิ์ ก็เอ่ยทำลายความเงิบขึ้นด้วยเสียงปนหัวเราะว่า

“ขอให้ทุกคนฟังผมพูด เราอย่าเพิ่งคิดอะไรมากเลย ถึงอย่างไรเราก็ยังมีเวลานานพอสำหรับที่จะหาทางช่วยเหลือตัวเอง เดี่ยวนี้ มันก็พิสูจน์ออกมาแล้วว่า พี่ใหญ่และทุกคนเลือกตัวประกันผิด กุตะมะนั้นถูกแทงบัญชีจำหน่ายจากสิงห์ราแล้ว และถูกใช้เป็นเหยื่อสำหรับล่อพวกเราให้ลงมาติดกับดัก ผมคิดว่า เรากลับลงไปข้างล่างนั้น แล้วก็คุยกันให้สนุกดีกว่า พบหน้ากัน ยังไม่พูดอะไรกันสักทีคำ ก็เกิดเรื่องตื่นเต้นเกี่ยวกับความเป็นตายเข้ามาแทรกเสียแล้ว เราพับเรื่องนี้ไว้ก่อน ถึงแม้มันจะขังเราไว้ในนี้ โดยกะที่จะให้อดตายไปเอง ก็บอกแล้วว่า เรายังมีเวลาพอที่จะใคร่ครวญได้ ไปนั่งคุยกันข้างล่างให้สบายเถอะ”

“คุณชายอนุชาพูดถูกแล้วครับ”

รพินทร์เสริมขึ้น แล้วเขาก็จับแขนขุนพลเต่ากุตะมะอย่างสนิทสนม เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย พาประคองเดินนำลงไปยังล่าง ทุกคนถอนใจเฮือก พวกเขากันเดินตามลงมาทั้งหมด รพินทร์นำกุตะมะขึ้นไปนั่งบนแท่นตามเดิม กิริยาของเขาอ่อนโยนลงมากสำหรับกุตะมะ ไม่ดุตันและระวังแฉผิดไปจากเดิม

“กุตะมะ...” เขาเอ่ยขึ้นยิ้มๆ “ทำไมท่านถึงทำให้เราหลงเชื่อว่าท่านเป็นตัวประกันที่จะให้ความปลอดภัยแก่พวกเราได้มากที่สุด แต่แล้วกลับกลายเป็นว่า ท่านก็ต้องมาตายร่วมกับเรา ทั้งๆ ที่ท่านก็รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนแล้ว”

กุดะมะเจียบไปครู่ แล้วตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ ตามเดิมว่า

“ก็เพราะเราต้องการให้พวกท่าน เลือกลงเอาเราลงมาเป็นตัวประกันแทนคนอื่น ๆ นะซี”

“เราไม่เข้าใจที่ท่านพูด กุดะมะ และเราไม่เชื่อด้วยว่าการกระทำของท่านครั้งนี้ เป็นการกระทำโดยเสียสละตัวเอง เพื่อดักพวกเราทุกคน ให้ตกมาอยู่ใต้อำนาจของสิงหราชและรหัสยะ”

กุดะมะยิ้ม ระหว่างที่ทั้งสองพูดกันอยู่เบา ๆ นั้น ดารินซึ่งสังเกตดูท่าทีของรพินทร์ไม่วางตาผละจากพี่น้องและเพื่อนฝูงที่กำลังสนทนากันอยู่ ย่องเข้ามายืนฟังอยู่เบื้องหลังของจอมพรานด้วยอย่างเจียบกริบ การโต้ตอบของทั้งสอง หล่อนจึงได้ยินทุกถ้อยความ

“ท่านไม่คิดบ้างหรือ พรานรพินทร์...ในข้อที่ว่า ข้าทหารที่ดีที่ซื่อสัตย์ต่อเจ้านายนั้น จะต้องกล้าหาญยอมเสียสละตนเองเพื่อเจ้านายของเขา เรากับทาสเพียงสี่คนนี่ตาย แต่สิงหราชก็สามารถเอาชนะเหนือท่าน และศัตรูสำคัญได้ เหตุใดเราจึงจะยอมเสียสละตัวเองไม่ได้ โดยนัยนี้ เราเองก็แก่ชรามากแล้ว อยู่ไปก็ไม่มีค่าอะไรนัก”

จอมมัคคุเทศก์พยักหน้าช้า ๆ

“ก็เป็นเหตุผลที่พอฟังได้เหมือนกัน ในการที่ท่านกล่าวเช่นนี้...”

เขาเว้นระยะไปครู่ เมื่อเห็นกุดะมะมองเลยผ่านไปเบื้องหลัง ก็เหลียวกลับมา จึงพบดารินยืนกอดอกฟังอยู่แล้วใกล้ ๆ

พรานใหญ่ไม่สนใจอะไรกับฝ่ายของเขาอีกคนหนึ่งที่ยอมมาฟัง
ข้อความเจรจาระหว่างเขากับกุดะมะ หันกลับไปทางเดิม กล่าว
ต่อไปว่า

“แต่เราไม่เชื่อหรอก กุดะมะ ไม่เชื่อในสิ่งที่ท่านพูดนี้”

“ท่านไม่เชื่อในข้อไหน?”

“ในข้อที่ว่า ท่านจะซื้อสัตว์ภักดี มองเห็นสิงหราชเป็น
เทพเจ้าจนถึงขนาดที่ท่านกล้ายอมสละชีวิตให้เพื่อลงเอยมา
ติดกับดัก”

“ก็ท่านไม่เห็นหรือว่า ขณะนี้ เรากับทาสทั้งสี่ของเราตก
อยู่ในกำมือของท่าน และตกอยู่ในที่คุมขังของสิงหราชด้วย และ
ไม่เห็นหรือว่าทหารอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้อง เราก็หาอุบายให้พวก
ท่านปลดปล่อยออกไปจากสถานที่นี้จนหมดสิ้น ซึ่งท่านก็หลงกล
หมดทุกอย่าง”

ก่อนที่รพินทร์จะกล่าวเช่นไร ดารินก็สอดน้ำเสียงแผ่วเบา
อ่อนโยนว่า

“บาดแผลของท่านเป็นอย่างไรบ้าง กุดะมะ?”

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกตนครมองไปทางหญิงสาว
ด้วยสายตาที่เปิดเผยความรู้สึกภายใน

“แม่หญิง...ท่านเป็นผู้ที่มีความเมตตาเป็นอย่างสูง กุดะ-
มะจะไม่มีวันลืมเลย”

“ความไม่ลืมของท่าน ก็คือการหักหลังพวกเราทุกอย่าง
นี้นะหรือ แต่เราก็เชื่ออย่างเดียวกับพรานรพินทร์นะ ว่าท่านจะ
ต้องไม่มีเจตนาใดๆ ในทางร้ายกับเราทั้งสิ้น นอกจากจะมีความ
จำเป็นอะไรแฝงอยู่เบื้องหลัง ซึ่งท่านไม่ยอมปริปาก”

รพินทร์ก็กล่าวต่อมาว่า

“และถ้าท่านจะบอกว่า ที่จำเป็นต้องทำดังนี้ ก็เพราะ
 สิงห์จับเอาบุตรภรรยา หรือญาติพี่น้องของท่านเป็นตัวประกัน
 ไว้ บังคับให้ท่านยอมทำการครั้งนี้ ก็ขออย่าได้พูดเช่นนั้นอีก
 เพราะสมัยที่ท่านทรยศต่อราชวงศ์เทพ ท่านก็อ้างเรื่องสิงห์
 จับบิดามารดาของท่านเป็นตัวประกัน บีบบังคับท่านให้เราได้
 ฟังครั้งหนึ่งแล้ว”

คราวนี้ขุนพลชราหัวเราะออกมาเบาๆ ด้วยความขบขัน
 อย่างน้ำใสใจจริงเป็นครั้งแรก

“ท่านพราน ท่านเป็นคนฉลาด ·คมในฝัก พูดน้อย แต่
 เป็นพลังสำคัญที่สุดของการเดินทางคณะนี้ ท่านไม่ต้องมาดักคอ
 เราไว้อย่างนั้นหรอก เพราะนั่นไม่ใช่เหตุผลของเรา”

“ถ้าเช่นนั้นเหตุผลแท้จริงของท่านคืออะไร?”

คารินถามแทรกทันที

“แม่หญิง ท่านก็มีใช้ผู้ที่ด้อยสติปัญญาเช่นกัน ตลอด
 เวลาท่านก็ยื่นฟังพรานผู้นี้พูดอยู่กับเรามาทุกประโยคแล้ว เรา
 จึงจะไม่ขอก้าวซ้ำ คนฉลาดอย่างท่านทั้งสอง หรืออย่างหัวหน้า
 คณะของท่าน ก็คงจะจับตามองเรา ตามกาลเวลาที่ผ่านไป
 เพื่อจะได้รู้เหตุผลเอาเอง แต่คนด้อยปัญญาอย่างสหายของท่าน
 ผู้นั้น มักจะทำอะไรที่โง่เขลา เพราะขาดสติยังคิดอยู่เสมอ”

พร้อมกับพูด กุตะมะพยักหน้าไปทางไชยยันต์ ซึ่งกำลัง
 นั่งคุยรวมกลุ่มอยู่กับพรรคพวกอื่นๆ โดยที่เจ้าตัวขณะนี้ไม่ได้
 หันมาให้ความสนใจกับกุตะมะอีกเลย

“เมื่ออยู่กันตามลำพัง ระหว่างพวกเรา กับท่านเช่นนี้ ดูท่าที่เหมือนกับว่าท่านจะเป็นมิตร...แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าสิงหราช และพวกทรราชทั้งปวง ท่านเปลี่ยนลักษณะไปเป็นศัตรูของเรา...บอกซิ...ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น?”

“ใช่ เรายอมรับในข้อนั้น เพราะถ้าเราไม่ทำเช่นนั้น พวกท่านก็คงไม่เลือกเอาเราลงมาเป็นตัวประกัน”

“อ้อ! นี่เป็นการวางแผนของท่าน โดยเจตนาที่เดียวหรือที่จะให้เกิดเหตุการณ์ในรูปนี้ขึ้น”

รพินทร์เน้นถามซ้ำอีกครั้ง

กุตะมะกัมศิระ

“ใช่แล้ว เป็นเจตนาของเราและกษัตริย์สิงหราชกับรหস্যะร่วมกัน ถ้าท่านเลือกเอารหস্যะลงมาแทนเรา ท่านก็จะไม่ถูกขังอยู่ในที่นี่ เพราะชีวิตของรหস্যะ ย่อมมีค่าสำหรับสิงหราชเหนือกว่าเรามากนัก สิงหราชจึงแสดงท่าทีให้เหล่าท่านเห็นว่ากุตะมะนี้สำคัญนัก จนถึงกับขอตัวออกไปก่อน ในระหว่างที่ท่านพำนักกันอยู่ในตำหนักหลังเล็กในอุทยาน โดยแกล้งปล่อยให้รหস্যะเป็นตัวประกันแทนเรานั้น แปลว่าสิงหราชเห็นเราสำคัญ และหวังให้เราอย่างยิ่ง แผนการนั้นแหละ เป็นแนวทางตะล่อมให้พวกท่านเลือกเอาเรามาเป็นตัวประกัน ในการก้าวลงมาสู่คุกใต้ดินนี้และก็ได้ผลตรงตามประสงค์ของสิงหราชทุกอย่าง”

พราณใหญ่หันไปทางนายจ้างสาว หรือแม่ดอกฟ้าदारินของเขา แล้วจับแขนอย่างสนิทสนม ดึงเข้ามายืนอยู่ใกล้เบื้องหน้าของกุตะมะ

“คุณหญิงคิดอย่างไรครับ?”

“ถ้าคิดอย่างไซยยันต์ก็คือ ตาเต๋ากุตะมะนี่มันงูพิษที่กัดดี
ต่อเจ้านายของเขาเหลือเกิน จนถึงกับยอมตายแทนได้ ซึ่งเราก็
ควรจะแล่นเนื้อแกออกทีละชิ้น แล้วโยนขึ้นไปให้อีพวกนั้นดู แต่
ถ้าคิดอย่างรพินทร์ ไพรวลย์...”

หล่อนเหลือบตามองหน้าเขา แล้วยิ้มนิด ๆ

“มันน่าจะมีเบื้องหลังอะไรที่น่าเห็นใจตาแก่คนนี้มากทีเดียว ที่ต้องทำอย่างนี้ เพียงแต่เรายังขอร้องหรือบังคับให้แกพูดออกมาไม่ได้เท่านั้น”

“ทำไมคุณหญิงถึงคิดว่าผม ‘คิด’ เช่นนั้น?”

“ฉันสังเกตจากท่าทีของคุณที่แสดงต่อกุตะมะ ภายหลังจาก
จากรู้แล้วว่า พวกเราทั้งหมดถูกขังตายอยู่ในห้องนี้แล้วอย่าง
แน่นอน คุณให้ความเห็นอกเห็นใจ และดีต่อแกเหลือเกิน”

“แล้วจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมารึบ ในการที่เราจะต้องฆ่าหรือทำทารุณกรรมคนแก่สักคนหนึ่ง ในเมื่อรู้แน่ๆ หากเราตาย แก่ก็ตายด้วยอยู่แล้ว?”

“ถึงว่าชินะ แต่เดี่ยว! ขอสัมภาษณ์อีกสักสองสามประโยค
เถอะ?”

คารินเอื้อมมือมาแตะไหล่กู่ตะมะเบา ๆ

“ทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ เป็นแผนการที่สิงหราบกับท่านกำหนด
กันไว้ก่อนแล้ว หรือว่าท่านเองถูกหักหลังพร้อมกับเราด้วย”

กุดะมะเอามือกุมมือนิดารินที่แตะไหล่แกไว้อีกทีหนึ่ง ฝ่ามือของนักรบเฒ่าอบอุ่น และดูยังแข็งแรงที่จะจับอาวุธได้อย่างสบาย

“ข้อที่ 1 พวกท่านมีอาวุธสายฟ้าติดตัวกันอยู่ทุกคน และพยายามที่จะบีบบังคับสิงห์ราด้วยอาวุธนั้น เพื่อจะทำอะไรก็ได้ในเมืองนี้ตามใจชอบ สิงห์ราจำเป็นจะต้องหาทางกักขังท่านไว้ก่อนเพื่อความปลอดภัยของตนเอง และวงศาคณาญาติของเขา

ข้อที่ 2 พวกท่านเป็นนายของคนใช้คนหนึ่ง ซึ่งความจริงก็คือ ‘รัชทายาทจักรราช’ ผู้จะกลับมาสร้างเหตุกลียุคนองเลือด สิงห์ราต้องการใช้ชีวิตพวกท่านทุกคน เป็นเหยื่อล่อตัวจักรราชเพื่อกำจัดเสีย แต่จะสำเร็จหรือไม่เพียงไร มันก็ย่อมสุดแล้วแต่ว่า จักรราชมีความรักและห่วงใยต่อพวกท่านเพียงไหน ถ้าเขาสนใจกับพวกท่าน เขาก็จะถูกปล่อยมาติดกับดักอีกคนหนึ่ง แต่ถ้าเขาไม่สนใจ พวกท่านก็จะถูกขังอยู่在此 และปล่อยให้ตายไปอย่างช้าๆ โดยการไม่ให้น้ำและอาหาร คนเราจะอดน้ำและอาหารได้อย่างมากก็ไม่เกิน 6-7 วัน เรียวแรงและปัญญาความคิดของพวกท่านจะ

ค่อย ๆ หมดไปที่ละน้อย ก่อนที่พวกท่านจะถึงวาระสุดท้ายจริง ๆ
 สิงหราอาจมีข้อเสนออันใดมาอีกก็ได้ ซึ่งเรากียังไม่ทราบได้ แต่
 ทราบว่าในภาวะเช่นนั้นแล้ว พวกท่านต้องยอมแน่ ๆ”

“อ้อ! ท่านก็มี ‘ไม้สูง’ มาเหนือเราเหมือนกันนะ ที่กล้า
 เสี่ยงลงมากับพวกเราในครั้งนี้ เพราะอย่างน้อยที่สุด สิงหราก็
 ใช้ให้ท่านเป็นผู้เสนอความต้องการของเขา และอาจหวังไว้ว่า
 บางทีเราจะยอมและไม่กล้าทำอันตรายใดๆ ต่อท่าน”

กุตะมะสันศิระชะชุ่มช้า

“สิงหราหวังไว้เช่นนั้น แต่เราไม่ได้หวังเช่นนั้นหรอก ท่าน
 ทำได้สองอย่าง ในขณะที่เราไม่สามารถจะทำอะไรได้สักอย่าง
 เดียว”

“เราทำอะไรสองอย่างที่ท่านว่า?”

รพินทร์ถามขึ้นโดยเร็ว

“ข้อที่ 1. เมื่อรู้ตัวว่าถูกเราหลอกลวง ท่านก็มีสิทธิที่จะ
 ทำอะไรกับเราได้ทุกอย่าง แม้แต่จะฆ่าเสียเดี๋ยวนี้ ข้อที่ 2. ถ้า
 ท่านถูกขังให้อดตาย เราก็อดตายพร้อมกับท่าน ใช่ว่าจะรอด
 ไปได้เมื่อไร”

“ท่านไปปักดีชื่อเสียงอยู่กับไอ้คนโกง สองพี่น้องนั้นอยู่
 ได้อย่างไรนะ กุตะมะ”

รพินทร์พูดต่ำ ๆ พร้อมกับถอนใจเบา ๆ

“เอาเถอะ เราจะไม่ฆ่าหรือทำอันตรายใดๆ ท่านกับคน
 ของท่านหรอก ถ้าอดตายอยู่ในนี้ ก็ตายไปด้วยกันนั้นแหละ
 อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เวลานั้นจะมาถึง มันก็มีเวลานานพอ
 สำหรับการใคร่ครวญอะไรถูกอะไรผิด และเมื่อถึงเวลานั้น บางที

ท่านอาจช่วยอะไรเราได้บ้างก็ได้ เราจะไม่รบกวนอะไรท่านละ จะปล่อยให้ท่านอยู่กับคนของท่านทั้งสี่คนนี้ตามสบาย ขณะนี้ เราตกอยู่ในฐานะเดียวกันแล้ว ขออย่างเดียวเท่านั้นอย่าให้คนของท่านต่อสู้ หรือหาทางทำร้ายอะไรฝ่ายเราในรูปใดทั้งสิ้น มิฉะนั้น เรามีความจำเป็นจะต้องฆ่าเขาเสียก่อน...”

แล้วเขาก็หันมาทางคาริน

“ไปครับ คุณหญิงไปคุยกับคุณชายกลางและหนานอิน ดีกว่า เรายังไม่ได้พูดอะไรกันเลย ก่อนจะถึงเวลาที่เรอดตาย นี่คงจะคุยอะไรกันได้อีกแยะ สำหรับนักเดินทางที่เก่งที่สุดในโลกสองคนนั้น”

“เชิญท่านตามสบายเถิด ไม่ต้องห่วงกังวลอะไรกับเรา ทางนี้ รับรองว่าพิษภัยของเราที่มีต่อท่านสุดสิ้นลง เพียงแต่นำท่านมาติดกับของสิงหราเท่านั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นอีกแล้ว” เสียงกุดะมะพูดมาหน้าตาเฉย

คารินโคลงศีรษะช้าๆ แต่หน้ายังยิ้ม แล้วจุดรพิณตรีให้ กลับเข้าไปรวมพวก ทันททั้งทั้งสองก้าวเข้าไปร่วมด้วย เซษฐาก็ถามสวนมาก่อนทันทีว่า ไปพูดอะไรอยู่กับกุดะมะ

คารินเป็นผู้เล่าให้พี่ชายฟัง ในข้อความทั้งหมดที่ เจริญได้ตอบกับที่ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกตนคร ทุกคนฟัง อย่างสงบและใช้ความคิดหนัก ไม่มีใครแสดงอาการเกรี้ยวกราด โกรธแค้นอีก แม้แต่ไชยยันต์ ซึ่งบัดนี้เขาไม่สนใจอะไรกับ กุดะมะและทาสทั้งสี่คนนั้นอีกแล้ว ถ้าจะมีก็แต่เพียงพวก

พรานพื้นเมืองที่อยากจะเข้าไปหักคอกูตะมะเสีย แต่พวกนั้นก็ถือคำสั่งของเซษฐาอย่างเคร่งครัด เพียงแต่สายตาที่มองไปเท่านั้นซึ่งบอกถึงความเคียดแค้น

“ถ้าใครจะโกรธกูตะมะ ก็โกรธฉันดีกว่าที่ตัดสินใจผิดเลือกเอาตาเฒ่านั้นลงมาเป็นตัวประกัน ทั้ง ๆ ที่แท้จริงแล้วควรเลือกกรหัสยะหรือกษัตริย์สิงหราเอง หรือมิฉะนั้นก็สั่งให้มันเอากลางกับหนานอินขึ้นไปหาเรา ไม่ใช่เราเป็นฝ่ายเดินลงมาติดกับแบบนี้”

เซษฐากล่าวขึ้น

“ไม่มีใครโทษคุณชายหрокครับ ในขณะที่เราอยู่ต่อหน้าสิงหรานั้น จากรูปการณ ถ้าเป็นผม ผมก็เลือกเอากูตะมะมาเป็นตัวประกันเหมือนกัน เพราะมันทำอุบายลวงเราไว้อย่างสนิทที่สุด ทำเป็นห่วงใยกังวลต่อกูตะมะเสียยิ่งกว่าห่วงน้องชายของมันเองเสียอีก”

รพินทร์พูด ขณะที่ทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิล้อมวงกับพรรคพวก

“น้อย จากอาหารสำเร็จรูปในลักษณะแท็บเล็ตที่น้อยมีอยู่ พวกเราทั้งหมดจะมีชีวิตรอดอยู่ได้โดยไม่มีอาหาร หนานประมาณสักเท่าไร?” เซษฐาหันไปถามแพทย์ประจำคณะ ซึ่งก็คือน้องสาวของเขาเอง

“เจ็ดวัน เราจะอยู่กันได้สบายค่ะ แต่กำลังจะลดถอยลงกว่าครึ่ง สำคัญเรื่องน้ำเท่านั้น”

“ในห้องขังนั้นมีน้ำอยู่อีก 2 ไห ลำพังดื่มกันตายอย่างเดียวก็เชื่อว่าจะดื่มไปได้อีก 6-7 วันเหมือนกัน”

9581

กุดะมะอีก 5 ผู้คุมที่มัดนอนกลิ้งอยู่ในห้องนั้นอีก 2 คน รวม
 แล้วที่อยู่ในที่นี้ทั้งหมด 20 คนพอดี เรา 13 คน ยังพอมีอาหาร
 สำเร็จรูปและน้ำประทะประทะทั้งไปได้ แต่ 7 คนฝ่ายเขาจะตาย
 ก่อนเรา”

“คุณชดครับ...!”

รพินทร์พูดห้าวๆ แทรกทุกคนขึ้น เสียงของเขาทำให้
 ทั้งหมดสนใจ อีกประการหนึ่ง เขาเรียกนามปลอมของ ม.ร.ว.
 อนุชา วราฤทธิ์ในสมัยที่พบเห็นกันครั้งแรก

“ผมไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า จากการพบกันในครั้ง
 กระโน้นระหว่างคุณกับผม และผมก็ได้ตักเตือนห้ามคุณไว้แล้ว
 ว่าอย่าเดินทางมาเลย แต่คุณก็ยังตื้อตึงมาได้ตามนิสัยของ
 ลูกผู้ชายที่กล้าหาญไม่กลัวตายอย่างคุณ แล้วในที่สุดผมก็ต้อง
 กลายเป็นคนนำทาง เพื่อนำคณะพี่น้องและเพื่อนของคุณมา
 ติดตามคุณ ผมไม่เคยเชื่อมาก่อนเลยว่าคุณจะมีชีวิตรอดอยู่
 ได้ เมื่อพบหน้าคุณ ผมจึงรู้สึกเหมือนภาพฝัน ผมขอแสดงความ
 ยินดีด้วย ที่คุณกับลุงอินยังอุตสาหามีชีวิตอยู่จนเราตาม
 พบ แม้ว่าในอนาคตไม่นานนี้ เราอาจจะต้องมาตายด้วยกัน”

อนุชา วราฤทธิ์ เอื้อมมือมาจับมือจอมมัคคุเทศก์บีบแน่น
 น้ำตาคลอ แต่ริมฝีปากนั้นยิ้ม

“รพินทร์ ผมยอมรับว่ามันเป็นความบ้าระห่ำของผมเอง
 แต่ผมก็ไม่เสียดายชีวิตเลย ในการผ่านเผชิญพบเห็นอะไรต่อ
 อะไรมาในการเดินทางมหาวิบากครั้งนี้ ผมขอบคุณคุณมากที่

กรุณาเป็นพรานนำทางให้พี่ชาย น้องสาว และเพื่อนของผมมาตามผมจนพบ คุณเป็นพรานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก”

จอมพรานสันคีระ

“ตรงกันข้าม พวกเราต่างหากที่คิดว่า พรานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ก็คือ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ แม้กระทั่งคนในเมืองมรกตนครก็ยังพูดเช่นนั้น ผมคิดว่าพี่น้องเพื่อนฝูงได้พบหน้าคุณอะไรกันมาบ้างแล้วพอสมควร ต่อไปนี้ขอให้ผมถามคุณชายบ้าง นึกเสียว่าเราคุยกันตามสบายก็แล้วกันนะครับ เพราะเวลาก่อนที่เราจะตาย หรือเราจะรอดนั้นมีนานเหลือเฟือทีเดียว”

“สงสัยอะไรก็ถามผมมาได้เลย คุณรพินทร์ ผมกับหนานอินจะตอบคุณตามจริงที่สุด”

นายชด หรืออนุชา วราฤทธิ์ กล่าวอย่างเต็มใจ คงจับมือรพินทร์บีบแน่นอยู่เช่นนั้น

“คุณใช้แผนที่อะไรในการนำเดินทางมาในครั้งนี้?”

“โดยสัตย์จริง ผมไม่มีแผนที่อะไรเลย แต่หนานอินพอจะรู้ทิศทางอยู่บ้าง จากคำบอกเล่าของผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยเดินหลงออกมาจากนครนี้ซึ่งบอกแกไว้ก่อนที่ผู้หญิงคนนั้นจะตาย ผู้หญิงคนนั้นมีลูกผู้ชายเล็กๆ คนหนึ่งติดตามด้วย หนานอินเล่าให้ผมฟังว่าเหตุการณ์มันเกิดขึ้นมานานแล้ว เมื่อหญิงนั้นตายลง แกก็เอาลูกของผู้หญิงนั้นไปฝากพระธุดงค์ไว้ แล้วจดจำทิศทางเดินตามคำบอกเล่าไว้ในสมอง ตัวเองไม่เคยคิดว่าจะบุกบ้านมาเลย แต่แล้วในที่สุด หนานอินก็มาพบและชอบพอรักใคร่กับผม ในสมัยที่ผมพเนจรออกล่าสัตว์ไปทั่วทุกป่า ผมช่วยชีวิตแกไว้จากการจะถูกช้างเหยียบ เราคบและรักกันตั้งแต่นั้นมา และแกนั้น

แหละ เป็นต้นเหตุให้ผมมุ่งเดินทางมาแสวงหาคุณสมบัติที่นี้ ชีวิตผมในครั้งนั้นมันหมดอาลัยตายอยากในทุกสิ่งทุกอย่าง ผมก็เลยมากับแก”

ทุกคนของฝ่ายมาติดตาม ยกเว้นมาเรียผู้ไม่รู้อะไรมาก่อน ลอบสบตากันเมื่อได้ยินอนุชาพูด รพินทร์หันไปถามพราณ เฒ่าชาวลาวโซ่งก็ได้รับการยืนยันอีกครั้ง

“นายรพินทร์คงไม่ลืมว่าที่โป่งกระทิง นายเขียนหนังสือสั้นๆ บอกทิศทางให้แก่นายชด แล้วมอบให้หนานอินนำมาให้เขา หนานอินก็ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทุกอย่าง ภายหลังจากการเดินทางยากลำบากมานานเพียงสองคน เราก็พบถนนจริงตามที่นายเขียนบอกไว้สั้นๆ นั้นเหมือนกัน”

“พวกเราคนใดคนหนึ่ง เคยตั้งสมมติฐานเอาไว้แล้วก็ไม่ผิด ผมรู้สึกว่าจะเป็นรพินทร์นั่นแหละ ที่ว่าการเดินทางของทั้งสองเกิดขึ้นได้ก็เพราะหนานอินได้พบผู้หญิงคนนั้นและผู้หญิงคนนั้นก็เป็นคนบอกทางให้”

เซเชจู๋พิมพ์ำออกมา

“ใช้เวลาเดินทางนานสักเท่าไรครับ กว่าจะมาถึงถนน
สายนั้น?” จอมพรานถามต่อไป

อนุชานึ่งนึ่ง แล้วสิ้นศึรชะ

“ผมนึกไม่ออกจริงๆ รู้สึกว่ามันกินเวลานานเหลือเกินที่เราตุ่หัดตุ่เห่ร่กันมาในป่าลึกดงดิบ บางทีก็มึ่ลั่กษณะเหมื่อนทะเลทรายในโลกล้านปี ค่ำไหนดากั่นอนกันที่นั่น นึกว่าจะตายที่ไหนดกั่ให้มันตายตรงนั้นแหละ บางคร้งอดอาหารตั้ง 2-3 วัน แต่พระเจ้ำก็ยังกรุณา พอจะจนแต่่มเข้าจริง ๆ ก็ทำให้เราได้

อาหารมาประทังไว้เสมอ เรากินกันแม้กระทั่งกิ่งก่าหรือสัตว์ เลื่อยคลาน รากไม้ และหัวเผือกหัวมัน อาศัยว่าหนานอิน ชำนาญในการเดินป่ามาก เราจึงรอดจากพิษภัยจากการผิดอาหาร มาได้”

“เราพบร่องรอยคุณมาทุกระยะ นับตั้งแต่ออกจากหมู่บ้าน หล่มช้างของคะหยิ่นเป็นต้นมา แต่บางระยะก็ขาดหายไปนาน เหลือเกิน กว่าจะไปพบใหม่เป็นช่วง ๆ ไป ซึ่งช่วยให้เรามีหวัง ขึ้นเป็นลำดับในการติดตาม ในระยะที่เราค้นหาร่องรอยของคุณ ไม่พบนี้แหละที่ทำให้ผมเชื่อว่าเราคงจะเดินมาคนละเส้นทาง แล้วก็มาพบร่องรอยแน่นอนอีกครั้งที่ภูเขานิลกาญจน์ของมนุษย์ ลิงวายา และได้ไปนมัสการฤๅษีโกทัฏญะ ซึ่งคุณได้ไปบูชาก่อน แล้ว ก่อนที่จะออกเดินทางต่อไป”

รพินทร์พูดซ้ำ ๆ เพื่อทบทวนความทรงจำของอีกฝ่ายหนึ่ง แต่อนุชารีบพยักหน้ารับโดยเร็ว

“ใช่ ผมกับหนานอินเกือบตาย เมื่อใกล้ภูเขานิลกาญจน์ ที่คุณว่า ขณะนั้น ผมไม่รู้หรอกว่ามันเป็นภูเขาชื่ออะไร พวก ลิงใหญ่ได้ช่วยผมไว้ แล้วก็มีฤๅษีศักดิ์สิทธิ์ กายเป็นท่อนหินอยู่ องค์หนึ่ง เหนือที่อยู่ของลิงพวกนั้น คุณล่ะ ใช้แผนที่อะไรใน การเดินทางมาได้ถูกต้องครั้งนี้?”

นายชดย่อนถาม

“ผมมีแผนที่เก่าแก่อยู่ฉบับหนึ่ง ได้มานานแล้วครับ จาก นักเสี่ยงโชคชาวพม่า และผมก็ใช้แผนที่นี้แหละ เสี่ยงติดตาม หลังคุณชายมา เพราะคุณชายเชษฐากับคุณหญิงดารินมาจ้าง ผมในราคาที่ผมพอใจและกล้าที่จะแลกชีวิตได้ ตามปกติแล้ว

ผมไม่เชื่อในแผนที่ซึ่งผมยึดถือไว้นานแล้วนี่เลย แต่ก็อาศัยเดิน
 มาตามแนวทางเท่านั้น...เพราะถูกจ้าง อีกอย่างหนึ่ง ทั้งสอง
 สามท่านที่มาจ้างผม ก็มีความกล้าหาญที่จะเสี่ยงและมีเจตนา
 อันแน่วแน่ ผมเองก็เป็นพรานป่าอาชีพออยู่แล้ว เมื่อได้ค่าจ้าง
 ตามเรียกร้องผมก็นำมา”

อนุชาหันไปทางพี่ชายและน้องสาว น้ำตาไหลอีกครั้ง
 แล้วกอดแน่นคนละที พุดเสียงเครือ

“ไม่นึกเลย ไม่นึกจริงๆ ว่าทั้งสองคนจะตามมาคนอาภัพ
 อย่างฉัน และชอบใจมาก ชอบใจอย่างที่สุดทั้งน้อยและพี่ใหญ่
 แกด้วยไชยยันต์ การพบหน้ากันครั้งนี้ ที่นี้ ทำให้ฉันเข้าใจอะไร
 ดีที่สุดแล้ว พี่น้องไม่มีวันตัดกันได้ขาด และพี่น้องพร้อมกับ
 เพื่อนเสียงชีวิตเพื่อฉันคนเดียว ฉันยอมรับว่าเป็นต้นเหตุแห่ง
 ความลำบากของทุกคน เพราะความเจ้าอารมณ์เกินไป”

คำพูดของ ม.ร.ว.อนุชา ทำให้ทุกคนอึ้งกันไปอีกครั้ง
 เชษฐากับไชยยันต์น้ำตาซึมออกมาอีก ส่วนดารินพุดทั้งร้องไห้

“อย่าไปรื้อฟื้นถึงความหลังอีกเลยล่ะ พี่กลาง น้อย พี่
 ใหญ่และไชยยันต์ พอใจที่ได้เห็นหน้าพี่กลางอีกครั้ง แม้ว่าเรา
 จะต้องมาตายด้วยกันในครั้งนี้ก็ตาม”

**จอมพรานปล่อยสภาพการร่ำร่ำพันระหว่างพี่น้องให้
 ผ่านไปอีกครู่ ก็สบต่อไป**

“เราพบร่องรอยครั้งสุดท้ายของคุณชายกลางกับหนานอิน
 ที่บริเวณใกล้ ‘เนินพระจันทร์’ จึงทำให้เรารู้แน่ๆ เราตามมาไม่

ผิดทางแล้ว และคุณชายจะต้องขึ้นเทือกพระคิระได้ถูกต้อง ผม
อยากทราบว่าคุณชายใช้เป้าหมายอะไรเป็นที่สังเกต กระทั่งตัด
เทือกเขาพระคิระได้ถูกทางจนถึงถนนใหญ่ที่จะนำเข้าสู่มรกด-
นครนี้?”

อนุชา วราฤทธิ์ มองไปทางหนานอินพรานคู่ใจเหมือน
จะช่วยกันย้อนเตือนระลึก ตาพรานเฒ่าชาวลาวโซ่ง ซึ่งอาวุโส
กว่าเฒ่าบุญคำของรพินทร์มาก ไม่ว่าจะอายุหรือความชัดเจน
แล้วก็สะกิดบอกเจ้านายเบาๆ

“นาย...นายลิมฤทัยที่เป็นหินองค์นั้นเสียแล้วหรือ?”

อนุชาลืมหูลืมตากว้างอย่างนึกขึ้นมาได้ ร้องออกมา

“เออจริง!...”

แล้วก็หันมาทางพี่น้อง บอกอย่างกระตือรือร้นว่า

“มหาฤทัยโกศัญญะ ที่มีอาศรมอยู่เหนือหน้าผาของนคร
ลิงองค์นั้นแหละ วันที่เราสองคนไปกราบลาท่านก่อนจะออก
เดินทางต่อไปนั้น ท่านได้บอกข้อความสำคัญแก่ฉันมากทีเดียว
ในเรื่องนี้ คือบอกให้เดินทางมาถึง ‘เนินพระจันทร์...’ ฉันจำได้
แล้ว ท่านระบุบอกไว้ว่าเป็นเนินพระจันทร์อย่างที่คุณรพินทร์
อ้างถึงเหมือนกัน ท่านให้เดินมาถึงเป้าหมายตำแหน่งนั้นก่อน
วันขึ้น 5 ค่ำ เดือน 12 ยังบอกไว้ด้วยเลยว่า ถ้าฉันมาไม่ทัน
ตามวันที่ท่านกำหนดไว้นี้ ก็จะไม่มีการขึ้นเทือกเขา
พระคิระถูก ท่านบอกไว้อย่างแน่นอนว่า เมื่อมาถึงตามวันนั้น
แล้ว ให้รอพระจันทร์ข้างขึ้น 5 ค่ำ ซึ่งจะตกแล้วจะทำมุมแตะติด
กับยอดเขาลูกหนึ่ง ชื่อคิระเทพ ทันทีที่พระจันทร์แตะติดยอด
เขาคิระเทพ ปราบฏการณ์ทางธรรมชาติจะทำให้ภูมิประเทศของ

ฉันกับหนานอินก็คงจะเดินทางมาไม่ถึงที่นี่ได้แน่นอน คงตาย
เสียตรงใกล้ภูเขานิลกาญจน์นั่นก่อนเสียด้วยซ้ำ”

แล้วเขาก็หันไปทางรพินทร์ นัยน์ตาสุกใสเป็นประกาย
ทั้งหมดสังเกตเห็นสุขภาพของนักโทษทั้งสอง ไม่ได้มีอะไร
ร่วงโรยทรุดโทรมไปมากนัก คงได้รับการเลี้ยงดูที่ดีพอสมควร
ตามที่กุดะมะเคยบอกไว้จริง หากแต่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของ
นักเดินป่าที่รพินทร์เคยเห็นแต่แรกคงจะเปื่อยชำรุดไปหมดแล้ว
จึงอาศัยเสื้อผ้าปิดร่างในลักษณะของชาวมรกดนนคร และผมเผ้า
หนวดเครา รุงรังไปบ้างเท่านั้น

“ว่าแต่คุณเถอะ รพินทร์ คุณนำพวกนี้ตัดเทือกพระคิเว
เข้ามาหรือว่ามหาฤาษีท่านบอกทางให้เหมือนกัน”

จอมมัคคุเทศก์ยิ้มน้อย

“ผมเรียนแล้วว่า ผมมีแผนที่เก่าแก่เป็นเครื่องนำทาง
แต่เมื่อมาถึง ‘เนินพระจันทร์’ แผนที่ไม่ได้บอกความตามตรง
เหมือนอย่างที่ว่าฤาษีโกทัฏญะบอกแก่คุณชายกลาง หากแต่บอก
เป็นรูปปริศนาให้ตีความเอาเอง คือบอกว่า ‘เมื่อปีนพระคิเว
ฉายแสงขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมา ก็จะปรากฏให้เห็น...’ พวกเรา
ต้องขบคิดกับแทบตาย และรอคอย ‘ปีนพระคิเว’ ตามคำบอก
ในแผนที่ลายแทงนั้น ซึ่งมันก็ตรงตามที่คุณชายกลางเล่าให้ฟัง
ไว้ คือเมื่อจันทร์เสี้ยวขึ้นห้าค่ำจะตก บ่ายคล้อยไปตะตะติเต
ลูกหนึ่ง ภูเขาลูกนั้น ก็ปรากฏการณ์เป็นเทวรูปพระคิเวขึ้นมา
ทันที และเมื่อมองย้อนไปทางด้านหลังอันเต็มไปด้วยเทือกเขาสลับ
ซับซ้อนของขุนเขาพระคิเวเราออกเดินทางตามภาพปรากฏการณ์
ที่ชี้บอกไว้ให้ในทันทีนั้นเหมือนกัน สำหรับมหาฤาษีโกทัฏญะ

ท่านไม่เคยบอกอะไรแก่เราทั้งสิ้น ไม่ยอมบอกแม้กระทั่งคุณแซ่แซ่
 กลางกับหนานอินยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ท่านบอกแต่เพียงให้เร
 ติดตามมาดูเอง และให้ละเว้นความละโมภ สิ่งที่ท่านช่วย ๔๐
 ผมเข้าใจจะต้องมาจากอิทธิฤทธิ์ของท่านก็คือ ช่วยให้เราพูด
 ภาษาของเรา ส่วนชาวมรกดนครก็พูดภาษาของเขา แต่ทั้งสอง
 ฝ่ายก็สามารถเข้าใจกันได้ดีที่สุดในที่สุด และผลพลอยได้อันนี้ มาเร็ว
 พูดอังกฤษหรือเยอรมัน เจ้าพวกลูกหาบเราทุกคนก็เลยเข้าใจ
 ได้ด้วยเช่นกัน ท่านปรับทรานสฟอร์มเมอร์ในสมองหรือในหัวใจ
 ของเรา ให้สามารถพูดและรู้กันได้ทุกภาษาโดยไม่จำกัดเมื่
 เหยียบเข้าดินแดนนี้”

“ผมเองก็เหมือนกัน เมื่อผมเข้ามาพบปะกับชาวมรกด
 นครคนแรก ซึ่งเป็นนักล่าสัตว์และให้การอุปการะช่วยเหลือเรา
 ผมและหนานอินกลับพูดให้พวกล่าสัตว์มรกดนครเหล่านั้นเข้าใจ
 กันได้อย่างประหลาด ทุกวันนี้ ระหว่างที่ถูกทหารยกไปล้อม
 และจับตัวมาเผชิญหน้ากับสิ่งหรรษา ผมกับหนานอินก็ภาวนาถึง
 ฤๅษีโกทัณญะตลอดเวลา ก่อนนอนแต่ละครั้งก็ระลึกถึงท่าน
 ก็แปลกดีเหมือนกันที่เราสองคนถูกมันเลี้ยงไว้ดูเล่นโดยไม่ฆ่า
 หรือทำทารุณทรมาณอะไรจนเกินไปนัก จนกระทั่งได้พบหน้าฟิ
 น้องเพื่อนฝูงโดยไม่คาดฝันนี้แหละ”

“ดับเบิลไรเฟิลของคุณชายกับลูกซองของหนานอินหายไปไหน?” รพินทร์ถาม

“โห้! นายรพินทร์ ปืนแฝดของนายชดหมดกระสุนไป
 ตั้งนานแล้ว ก่อนถึงเทือกพระคิจะเสียอีก ส่วนลูกซองของ
 หนานอินเหลือกระสุนติดอยู่อีกนัดเดียว และนัดนั้น หนานอิน

กึ่งกว้างใหญ่ล้มลงเป็นอาหาร เมื่อเราเข้าถึงถนนใหญ่แล้ว ก่อนที่รุ่งขึ้นจะพบพวกกล้าสัตว์พเนจรของมรกตนคร และเอาเราไปเลี้ยงไว้ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ปืนที่หมดกระสุนเราทิ้งไปแล้ว ดูเหมือนจะโยนลงลำธารไป เพราะมีไว้ก็ไม่มีประโยชน์”

หนานอินเป็นคนบอกปนหัวเราะ

“ก็แปลว่าไม่มีอาวุธใดๆ เหลือติดตัวอยู่อีกเลย หลังจากเข้าถึงชายแดนมรกตนคร?”

ไชยยันต์ถามย้า อนุชาชักไหล่

“ดีเท่าไรบ้างแล้ว ที่กระสุนหมดเอาเมื่อถึงมรกตนครแล้ว ไม่หมดเสียกลางทาง ซึ่งเราต้องตายก่อนจะถึงเมืองนี้แน่นอน ฉันทกับหนานอินมีดาบเดินป่าติดตัวอยู่คนละเล่มเท่านั้น ขณะที่พวกกล้าสัตว์ชาวเมืองนี้มาพบ”

ครั้นแล้ว ทั้งสองฝ่ายก็ต่างสอบซักถึงทิศทางของการเดินทางของแต่ละฝ่ายอย่างละเอียด ซึ่งจากปากคำบอกเล่าของนายชด และพรานเฒ่าหนานอิน ทำให้ฝ่ายติดตามทราบว่าทั้งสองคนเดินกันมาคนละทิศทางกับฝ่ายติดตาม และไม่ได้ผ่านเผชิญกับสัตว์ประหลาดในโลกยุคดึกดำบรรพ์ หรือนครร้างอันอาภรรพณ์ใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่พบกับสัตว์ร้ายในโลกปัจจุบันเท่านั้น ประกอบเส้นทางเดินอันแสนลำบากยากเย็น

อนุชากับหนานอินเล่าให้ฟังเพียงว่าเมื่อออกจากหล่มช้างพบสัตว์ที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าคิดไว้ ไม่ว่าจะเป็นเสือ ช้างหรือแรด

และครั้งหนึ่ง ในระหว่างเดินมากลางทะเลทราย พบเสือ
 เขี้ยวดาบเข้าตัวหนึ่ง ซึ่งจัดว่าเป็นสัตว์ประหลาดที่สุดไม่เคยพบ
 อนุชาจึงยิงเพื่อเอาเป็นอาหาร ก่อนที่ฝ่ายตนเองทั้งสองจะกลายเป็น
 เป็นอาหารของมันไป

เชษฐา วราฤทธิ์ ลอบขยิบตากับพวก ไม่ให้ใครเล่าถึง
 ความลึกลับแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่ผ่านพบมา เพื่อให้นาย
 ชดหรือหนานอินทราบ เพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไร เป็น
 โชคดีของคนทั้งสองแล้ว ที่ไม่ได้พบอันตรายมหัศจรรย์มากมาย
 ผิดกับฝ่ายที่ติดตามมา

แล้วอนุชา วราฤทธิ์กับหนานอินก็เล่าให้ฟังโดยละเอียด
 ว่าถูกทหารกองหนึ่ง เป็นทหารที่ส่งตรงมาจากสิงหราชโดยตรง
 เข้าล้อมจับนำตัวเข้ามาในเมือง อันเป็นเหตุการณ์เดียวกันกับที่
 กุตะมะได้เคยเล่าให้ฟังแล้วนั้น

ทั้งสองถูกสอบสวนในฐานะนักขโมยต่างแดนที่จะเข้ามา
 เป็นอันตรายต่อมหาสมบัติอันมีค่าของ แผ่นดินและถูกคุมขังไว้
 ในคุกกลางอุทยานนี้ ได้รับการเลี้ยงดูดีพอสมควร และในเวลา
 กลางวันก่อนค่ำก็มีอิสระพอที่จะขึ้นไปตากแดดรับลมบนดาดฟ้า
 ชั้นบนของคุกได้ แต่ในเวลากลางคืน จะถูกนำลงมานอนในห้อง
 ใต้ดินนี้เป็นประจำทุกวัน

ผิดสังเกตมาเพียงสองวันเท่านั้น ที่ทั้งสองถูกกักขังอยู่
 แต่เฉพาะในคุกใต้ดิน ไม่ยอมอนุญาตให้ไพล่ขึ้นไปเห็นเดือนเห็น
 ตะวัน จึงออกแปลกใจอยู่เหมือนกันว่า สิงหราชจะมาไมไหนด ซึ่ง
 ทั้งสองก็เพ่งทราบสาเหตุนี้เองว่า มันเป็นระยะที่กองทัพรหัสยะ
 ไปจับเอาคนต่างแดนมาได้อีกคณะหนึ่ง

ทั้งคู่ติดคุกอยู่ในเขตราชฐานของมรกดนครเป็นเวลาถึง 1 ปีเต็ม ก่อนที่พรรคพวกจะตามมาถึง! ไม่มีความหวังอะไรเหลืออยู่อีกทั้งสิ้น

หมดความโลภในทรัพย์สินที่เดิมคิดจะได้

ขอเพียงให้ชีวิตอยู่รอดไปวันๆ และรอความหวังไว้ว่า...เมื่อใดสิ่งหราชอาณาจักรจะปลดปล่อยตนให้เป็นอิสระ และทำมาหากินเลี้ยงชาวมรกดนครทั้งหลายเสียที ซึ่งก็ตกลงปลงใจอยู่ในแผ่นดินนี้ไปจนตาย โดยไม่คิดจะหวนกลับไปยังโลกภายนอกอีกแล้ว

ระหว่างที่พี่น้อง เพื่อนฝูง สนทนาเล่าความกันอยู่ รพินทร์หันไปทางหนานอิน ยกมือขึ้นตบไหล่หนักหน่วง

“ลุงอิน ระหว่างที่ลุงท่องเที่ยวอยู่ในป่า เคยปวดฟันอย่างมากบ้างไหม?”

คำถามของเขาดูจะไร้สาระ และคนอื่นไม่สนใจ นอกจากคารินซึ่งหันไปดูและคอยเงี่ยหู โดยไม่ต้องคิดเลย พรานใหญ่ชาวลาวโซ่งตอบทันทีว่า

“เคยซินาย ปวดแทบฉิ้น แทบเอาหัวชนต้นไม้เลย”

“แล้วลุงทำยังไง?”

เขาถามยิ้มๆ ต่อไป พร้อมกับจุดบุหรี่ใบตองแห้งสูบ

“ตอนนั้น หนานอินกำลังตามกระชู้ตัวหนึ่ง ในเขตพม่า ไ้พรานกะเหรี่ยงหนุ่มคนหนึ่ง มันช่วยพาหนานอินไปถอนฟันออก ฟันกรามเสียด้วย มันพาไปในเมืองพม่า ไม่รู้เมืองอะไร

หนานอินก็ลืมไปเสียแล้ว พอดอนฟันเสร็จ ก็หายเป็นปลิดทิ้ง
นี่ยังไถ่ละนาย ฟันซิกนี่...”

ว่าแล้ว แกก็อ้าปากกว้าง ชื่นวให้ดู รพินทร์มองแล้ว
พยักหน้าช้า ๆ

“พรานกะเหรี่ยงหนุ่มที่พาลุงไปถอนฟันมันชื่ออะไรนะ?”

คราวนี้หนานอินขมวดคิ้วคิดอยู่นิดหนึ่ง แล้วว่า

“หนานอินไม่แน่ใจว่าจะจำชื่อมันถูกหรือเปล่า แต่ถ้าเห็น
หน้าก็จำได้ ก่อนนี้มันเป็นนายกองโจรกะเหรี่ยง หนานอินทำ
งานเป็นสายลับให้ ต.ช.ด.ไทย พวกกะเหรี่ยงมันจะยิงหนานอิน
ทิ้งเสียหลายครั้งแล้ว เจ้าทหารกะเหรี่ยงคนนี้แหละ ที่คอยช่วย
เหลือหนานอินไว้ ต่อมามันออกจากทหารไปเป็นกรรมกรชุด
เหมือง แล้วในที่สุดก็มาเป็นพรานท่องเที่ยวไปเรื่อย ๆ เรามาพบ
กันเข้าก็เลยชวนกันตามกระชู้ รูปร่างมันสูงใหญ่ หน้าตาหล่อ
เหลาทีเดียว ท่าทางไม่ใช่คนกะเหรี่ยงเลย ดูมันเหมือนจะชื่อ...
โง่ช่าย หรือแงช่ายอะไรนี่แหละ หนานอินก็เลือน ๆ เสียแล้ว”

“รพินทร์ คุณกำลังจะสอบถามความจริงอะไรบางอย่างตอนที่
ที่แงช่ายยืนยันว่าห้วกะโหลกที่เราค้นพบ ในใบบัวกินคนในทะเล
สาบมรณะ ว่าไม่ใช่กะโหลกของหนานอินใช่ไหม?”

แม่ดอกฟ้าดารินของเขาปฏิกานไวและจำเหตุการณ์ได้
แม่นยำเสมอ

รพินทร์หันไปมองหน้านิดหนึ่ง ไม่ตอบคำเช่นไร แต่หัน
ไปพูดกับหนานอินต่อ

“คราวนี้ลองย้อนความจำลึกลงไปกว่านั้น ผู้หญิงชาวเขา
คนหนึ่งที่มาอยู่กับลูกชายเล็กๆ ซึ่งลุงช่วยชีวิตไว้ แม่ของเด็กตาย

เพราะใช้หนัก เหลือแต่ลูกชาย ลุงก็ช่วยนำลูกชายไปฝากไว้กับ
พระธุดงค์ พอจำได้ไหม ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไร”

หนานอินสั่นศีรษะ

“หนานอินจำไม่ได้แล้ว เพราะไม่ได้สนใจ ผู้หญิงคนนั้น
จะชื่ออ้อหรืออวง ก็จำไม่ได้ ชื่อคำเดียว กำลังใช้หนักนอนอยู่
ได้ร่มไม้ ลูกชายนั่งเฝ้าร้องไห้อยู่ใกล้ๆ หนานอินเอาน้ำเข้าไป
ให้กินได้อีกสองอีก สั่งเสียเรื่องลูก บอกถึงเมืองที่มาของนาง
แล้วนางนั้นก็ตายไป หนานอินชุดหลุมฝังตรงนั้น ลูกชายช่วย
เอาดินกลบร่างของแม่ด้วย หนานอินไม่ได้สนใจว่าเด็กมันจะ
ชื่ออะไร เรียกมันว่า ‘ไอ้หนู’ พอแม่มันตายฝังเสร็จ ก็งูมมือมัน
ไปกับหนานอิน ท่องเที่ยวอิงสัตว์เลื้อยดุกันอยู่ได้ไม่เกิน 4-5
วันก็พบพระธุดงค์ศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่ง ที่หนานอินเคยพบเห็น
ท่านบ่อยครึ่งกลางป่าลึก เล่าเรื่องให้ฟัง แล้วฝากเด็กไว้กับท่าน
หลวงพ่อก็รับเอาไว้อย่างเต็มใจ แล้วยังบอกหนานอินอีกเลยว่า
‘เมตตาดูธรรมของเืองในครั้งนี้อย่างใหญ่ๆ หนานอิน เด็กคนนี้ต่อไป
ภายหน้าจะได้เป็นใหญ่ และจะเป็นผู้ช่วยชีวิตเืองไว้’ นับจากวัน
นั้นมา จนถึงเดี๋ยวนี้ หนานอินไม่เคยพบหลวงพ่อดังนั้น กับ
เด็กที่เอาไปฝากอีกเลย”

คำพูดของหนานอินที่ตอบโต้กับบริพินท์ เริ่มเรียก
ความสนใจของคณะพรรคให้เบนมาทันที โดยชะงักการ
พูดคุยกันชั่วคราว หันมาฟังกันทั้งหมด

201

**“ลุงอิน” จอนพรามพูดแผ่วต่ำ แ่เช่นชา “ถ้า
ฉันจะบอกอะไรสักอย่างหนึ่ง ลุงจะเชื่อไหม?”**

“นายจะบอกอะไรมานอิน?”

**“เด็กคนที่ลุงช่วยชีวิตไว้ เาไปฝากหลวงพ่
พระอุดมค์ แก่ที่จริงก็คือนายทหารกะเหรี่ยงที่เคยช่วยชีวิต
ลุงไว้ภายหลังและด้อมมาก็ไปร่วมล่าสัตว์กับลุงด้วย ตลอดจนพา
ลุงไปให้หนอกอนฟันที่ปวดออกในเนืองพม่า เขาชื่อแบชาย!”**

พรานใหญ่ชาวลาวโซ่งลืมตาโพลง ร้องออกมาเกือบจะ
เป็นตะโกน

“ฮ้า! นายรพินทร์ นี่เป็นความจริงหรือ นายรู้เรื่องนี้มา
ได้อย่างไร แล้วทำไมมันถึงไม่บอกหนานอิน เมื่อพบหนานอิน
อีกครั้งตอนมันเป็นหนุ่มแล้ว”

“ฉันรู้ ก็เพราะเขาเป็นคนเล่าให้ฉันฟังเอง แงชายคือ

เด็กน้อยคนนั้น คนที่ลุงเอาไปฝากพระธุดงค์เลี้ยงไว้ ต่อมาก็เป็นทหารกะเหรี่ยงช่วยชีวิตลุงไว้หลายครั้ง จนท้ายสุด ก็เคยไปเที่ยวป่ากับลุง ตลอดจนเอาไปถอนฟัน เขาจำลุงได้ดีที่สุด แต่ลุงจำเขาไม่ได้เอง และเขาก็ไม่ได้บอกให้ลุงรู้”

หนานอินตบเขาดังฉาดร้อง

“อุ๊ยะ! มันไม่ยากบอกหนานอินสักคำเดียว แต่มันก็ติดกับหนานอินเหลือเกิน แล้วเรื่องมันเป็นยังไงไปยังไง มันถึงได้เล่าเรื่องนี้ให้นายฟัง”

“แงชายมาสัครเป็นลูกหาบ ออกเดินทางมาพร้อมกับเราด้วยเพื่อติดตามนายชดและลุงครั้งนี้ด้วย และก็เพราะแงชายนี้แหละ ทำให้พวกเราถูกหลอกลงมาขังอยู่ในคุกใต้ดินนี้ เพราะเขาหนีหายไปเสียก่อนที่กองทหารของรหัสยะจะเข้าล้อมจับเราที่เขาเล่าเรื่องลุงให้ฟังก็เพราะครั้งหนึ่ง เราไปพบหัวกะโหลกสองหัวที่ทะเลสาบมรณะ เราสงสัยว่าจะเป็นซากของนายชดกับลุง เพราะดูจากลักษณะของกะโหลกแล้ว อายุอานามอยู่ในวัยไล่เลี่ยกับนายชดและลุง จนทำให้พวกเราทั้งหมดเชื่อว่าคงจะใช้ แต่แงชายยืนยันว่าไม่ใช่ พอเราถามเขาว่าเขารู้ได้อย่างไรว่าไม่ใช่ เขาก็บอกว่า เขารู้จักลุงดีมาก่อน เพราะลุงเคยช่วยชีวิตของเขาไว้เมื่อตอนเด็กๆ และเขาเองเคยพาลุงไปถอนฟันขึ้นนั้นนั่นแหละ แต่กะโหลกนั้นพันยังอยู่ครบจึงไม่ใช่ลุง ขณะนั้นฉันยังไม่อยากจะเชื่อนัก เมื่อมาพบหน้าลุงเข้าจึงขอลาถึงความจริงเรื่องถอนฟันนี้ ซึ่งปรากฏว่าตรงตามที่เขากล่าวไว้ทุกอย่าง แปลว่าเขาไม่ได้โกหก”

หนานอินนั่งตะลึงปากหวิวอยู่นาน เอามือเกาหัวแกรกๆ

“เออ! ใช่ว่าจะนาย มันชื่อแงชาย เป็นหนุ่มรูปงามร่างใหญ่ทีเดียว แต่หนานอินไม่เคยคิดมาก่อนว่า แท้ที่จริงถอยหลังจากนั้นไป 20 กว่าปี มันเดินตามหลังหนานอิน ร้องให้ไปพลางจนกระทั่งหนานอินเอาไปฝากหลวงพ่อไว้ แล้วนี่มันหนีหายไปไหนเสียละนาย ก่อนที่จะถูกพวกทหารเข้าจับ”

“เอาละ ฉันจะเป็นคนบอกเอง”

คารินพูดสอดขึ้นมาอย่างชัดเจนเข้มซ้ำ

“ผู้หญิงคนที่ลุ่มพยายามจะช่วยชีวิตไว้ แต่ก็ต้องตายเสียก่อนด้วยพิษไข้ ไม่ได้ชื่อว่า ‘อ้ว’ หรือ ชื่อแท้จริงก็คือ ‘เกษราเทวี’ เป็นราชินีแห่งมรกตนครแห่งนี้ ในราชวงศ์เทพ ก่อนที่จะถูกลิงหราชบถชิงบัลลังก์และไล่ฆ่า เธอพาลูกชายเล็กๆ ที่มีชื่อ ‘จักราช’ หนีชมซานออกนอกเขตมรกตนครไปได้- เพื่อหวังไปสู่โลกภายนอก แต่เธอก็ไปไม่พ้นกลางป่าลึกนั้น ได้เสียชีวิตลงเสียก่อน เหลือแต่ลูกชายซึ่งนามจริงก็คือจักราช โอรสองค์เดียวของวิษณุพรหมนาถ กษัตริย์เมืองนี้ ซึ่งหลุดรอดเงื้อมมือศัตรูไปได้ เมื่อเขาเติบโตใหญ่เต็มที่ กำลังที่กล้าแข็ง เขาทราบว่าเราจะเดินทางกลับมายังแผ่นดินเดิมของเขา เขาก็เลยอาสาสมัครเป็นคนใช้ติดตามคณะมาด้วย และรู้ตัวว่าไอ้พวกวายร้ายที่นี้เตรียมจะเล่นงานเขาอยู่แล้ว จึงลอบหนีไปเสียในกลางคืนโดยมีพวกกองโจรฝ่ายที่ยังภักดีต่อราชบิดาของเขารับตัวไป สิงหราชจะต้องมีญาณพิเศษล่วงรู้ความลับในข้อนี้ จึงหลอกเอาพวกเราทั้งหมดลงมากักขังไว้ เพื่อหาทางบีบเรา...ให้ได้ตัวจักราชนั่นเอง ความจริงนั้นพวกเราและพรานรพินทร์ไม่รู้มาก่อนเลย ถึงเบื้องหลังของแงชาย ในการขอติดตามเดินทางมาสู่มรกตนครในครั้งนี้

เพราะลูกหาบของเราขาดคนหนึ่ง หาใครสมัครไม่ได้ แม้จะจ้าง
ราคาแพงสักเท่าไรก็ตาม วันสุดท้ายก่อนออกเดินทาง แงชาย
มาสมัครโดยไม่เรียกค่าจ้างใดๆ ทั้งสิ้น เราเห็นเป็นคนแข็งแรง
ซื่อสัตย์ จึงรับไว้”

นายชดกับพรานคู่ใจเพิ่งจะได้ทราบเรื่อง มีอาการตะลึง
งงกันไปพักใหญ่ แล้วนายชด หรือ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ก็คราง
ออกมา

“เรื่องมันใหญ่เกินกว่าที่เราทั้งสองฝ่ายจะคาดคิดเสีย
แล้ว”

“ใช่! ใหญ่มากทีเดียวแหละ ในเมื่อกษัตริย์อันแท้จริง
แห่งนครนี้ กำลังจะกลับมาเอาบัลลังก์และประชาชนของเขาคืน
จากฝ่ายทราชาที่เคยทรยศต่อราชวงศ์ของเขา แล้วก็ดันมีพวก
เราเข้ามาเกี่ยวข้องโดยไม่รู้ตัวล่วงหน้ามาก่อน”

เชษฐาบอกกับน้องชายแฉ่วต่ำ สีหน้าเครียดเคร่งลง
อนุชาเม้มริมฝีปาก ซ้ำเลื่องไปทางกุดะมะ ผู้บัดนี้เอนตัวนอน
อย่างสบายและไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้นอยู่บนแท่นหิน โดยมี
ทาสแบกเสลี่ยงทั้งสี่ปรนนิบัตินวดเฟ้นอยู่

“เท่าที่พบเห็นและคลุกคลีกันมาตลอดระยะทาง ระหว่าง
ที่เริ่มต้นออกเดินทางจนถึงสุดปลายทางเอาที่นี้ แงชายหรือ
จักราชเป็นคนอย่างไร?”

เขาถามอย่างจริงจัง

ทุกคนเงยบ ปล่อยให้เชษฐาทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัย

“โดยทั่วไปแล้ว เป็นคนใช้หรือลูกหาบที่ดีมาก ซื่อสัตย์
สุจริตและเงียบขรึม ไหวพริบสติปัญญาและฝีมือ เป็นเรื่องที่เรา

ค่อย ๆ มาค้นพบกันภายหลังเมื่อเราเผชิญหน้ากับเหตุร้าย และ ภูมิหลังเป็นคนที่มีการศึกษาดีเยี่ยมมาแล้ว แต่ฉันคิดว่าจะไม่ มีใครรู้จักนิสัยใจคอแท้จริงของแกชายไปกว่าพรานรพินทร์ของเรา เพราะเขา รู้จักกันมาก่อนนาน ตั้งแต่รพินทร์ยังเป็นผู้กองตำรวจ ชายแดน ส่วนแกชายเป็นร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง เคยจับเคียว กันมาเสียนักต่อนักแล้ว”

“รพินทร์คะ?”

คารินเอ่ยขึ้นแผ่วเบา ท่ามกลางที่คนอื่นเงยไป

“ต่อหน้าพวกเราทุกคนเดี๋ยวนี้ ฉันขอให้คุณออกความ เห็นวินิจฉัยแกชายอย่างตรงไปตรงมา เขาเป็น คนอย่างไร เพราะ ตลอดเวลามานั้น ฉันเห็นคุณกับเขาเป็นเกลียวกันอยู่ตลอดเวลา เกี่ยวกับไหวพริบเหลี่ยมคู และฝีมือต่าง ๆ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม พวกเราทุกคนเชื่อคุณมากกว่าเชื่อแกชาย”

จอมพรานกัมศิระให้แก่นายหญิงของเขานิดหนึ่ง

“ขอบคุณครับ ที่ ‘เชื่อผม’ มากกว่า ‘เชื่อแกชาย’ ตาม ที่คุณหญิงกล่าว และผมก็จะขอพูดโดยสัตย์จริงไว้ ณ ที่นี้ว่า ผมเองก็ไม่อาจรู้จักแกชายดีไปกว่าคุณชายเชษฐา แม้ว่าเราจะ พบกันมาก่อนก็ตาม แกชายเป็นคนลึกลับ และซ่อนคมร้ายกาจ กาลเวลาเท่านั้นที่จะพิสูจน์ว่า แกชายซื่อสัตย์ภักดี หรือห่วยไย ต่อพวกเราจริงหรือไม่เพียงไร เพราะในขณะนี้ เขาสบายและ ปลอดภัยแล้ว ภายใต้การต้อนรับของ ‘กองทัพประชาชน’ แห่ง มรกตนคร และเตรียมการที่จะเปิดฉากรบ แต่พวกเราต่างหาก ที่เสียท่าเข้ามาติดขังอยู่ในคุกใต้ดินนี้ด้วยกันทั้งหมด มันมีอยู่ สองนัยเท่านั้น ที่จะพิสูจน์ความจริง ระหว่างชีวิตของพวกเรา

ที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกับเขามาก่อน...กับราชบัลลังก์และการ
แก้แค้นศัตรู แงซาวยจะเลือกเอาอย่างไหนก่อน ผมขอพูดเท่านั้น
แหละ”

ชุด ประชากรพยักหน้าซ้ำ ๆ กล่าวเสริมมาว่า

“คุณรพีพันธุ์พูดถูกแล้ว หรือใครจะมีความเห็นอย่างอื่น?”

ทุกคนนั่ง พี่ชายทั้งสองมองไปทางน้องสาวคนเล็ก ดาริน
ถอนใจยาว พยักหน้าลง

“ฉันก็ยอมรับตามที่รพินทร์พูดเหมือนกัน เราจะได้ดูใจ
ที่แท้จริงของเงาชายกันในครั้งนี้แหละ ว่าเขาเป็นคนคบได้หรือ
ไม่เพียงไร ชื่อสัตย์สุจริตจริงหรือไม่เพียงไหน? ชีวิตเราทั้งหมด
ที่ตกอยู่ในกำมือของฝ่ายศัตรูของเขาขณะนี้ อาจหาค่าอันใดมิ
ได้เลยสำหรับเขาก็ได้”

ขณะนั้น เสียงห้าวๆ ของกุดะมะก็ลอยมาว่า

“พวกท่านจะปรึกษาหารือกันอย่างไรก็ตาม เรารับรอง
ได้ว่าจะไม่มีวันหลุดพ้นไปจากคุกใต้ดินนี้ได้เลย และในฐานะที่
เรากำลังอยู่ในสถานการณ์เดียวกับพวกท่านด้วย คือจะต้องถูกขัง
ตายอยู่ในนี้ และอาจตายก่อนพวกท่านเสียด้วย ท่านจะไม่
เชื่อเชิญให้เราเข้าไปร่วมวงสนทนาด้วยบ้างหรือ”

กล่าวจบ กุตะมะก็หัวเราะก๊องไปทั้งห้องใต้ดินที่บ๊อบ ๆ นั้น

“เจ้าแกนนั่นเริ่มเยาะยวนทำสงครามประสาธน์กับเราแล้ว”

ไชยยันต์กัดฟันพูด แต่เซษฐายกมือขึ้นโบกเรียก

“เชิญเลย กุตะมะ เชิญท่านเข้ามาสนทนาหารือกับเรา ด้วยเถิดถ้าท่านต้องการ พวกเราขอต้อนรับเสมอ”

กุตะมะลุกขึ้นอย่างปราดเปรียวผิวดึงตึงไป ก้าวลงจากแท่น แล้วเดินยืดอกเป็นสง่า ตรงเข้ามาในขณะที่ทุกสายตาจ้องจับเป็นตาเดียว!

เมื่อเชษฐาผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญให้นั่งลง ที่ปรึกษาฝ่ายทหารแห่งมรกดนครก็หย่อนกายลงนั่งขัดสมาธิอย่างสงบรวมกลุ่มกับฝ่ายพลเรือนทั้งหมด ไม่มีใครบอกได้ว่าขณะนี้มันเป็นเวลาสักเท่าใด แต่จากการคาดคะเน เชื่อว่าคงจะค่ำลงแล้ว

“ถ้าเราจะขอน้ำจากเหล่านักหนึ่งจอกเพื่อดับกระหาย จะได้รับความเมตตาหรือไม่”

แล้วกุตะมะก็กล่าวขึ้น ระหว่างที่ทุกคนกำลังสำรวจดูท่าทีของขุนพลเผ่าหนึ่งอยู่ ดารินสั่งให้บุญคำรินน้ำจากไหลงถ้วยพลาสติก แล้วส่งไปให้กุตะมะทันที บุรุษชรารับไปดื่มจนหมดถ้วย ถอนใจยาวพร้อมกับกล่าวขอบคุณ แล้วเริ่มว่า

“พวกท่านมานั่งจับเข่ารอเวลาตาย หรือรอความช่วยเหลือจากใครอื่นอยู่เช่นนี้จะมีประโยชน์อันใด เหตุไรจึงไม่ลองสำรวจดูสถานที่อันเป็นคุกกักขังนี้ดูให้ละเอียด เพื่อว่าจะมีหนทางใดเล็ดลอดหนีออกไปได้บ้าง”

“กุตะมะ ท่านเป็นชาวนครนี้ และเป็นใหญ่อยู่ในแผ่นดินนี้มาถึงสองสมัย ท่านนั้นแหละน่าจะตระหนักดีว่ามีช่องทางอะไรบ้างหรือไม่ ที่พวกเราเล็ดลอดหนีออกไปได้”

รพินทร์ย้อนถามมาโดยเร็ว

กุตะมะหัวเราะเบา ๆ แล้วสั่นศีรษะ

“คุณไต้ดินนี้ สร้างอย่างแข็งแรงที่สุดสมัยราชวงศ์เทพ ถึงแม้เก่าแก่มียุณานแล้ว ก็เป็นคุกที่มั่นคงที่สุด ไม่เคยปรากฏว่าเมื่อใครเข้ามาติดอยู่ภายในนี้แล้ว จะหลุดรอดไปได้แม้แต่คนเดียว เว้นแต่ลูกกรงเหล็กที่ปิดกันนั้นจะเลื่อนเปิดให้เท่านั้น”

“ก็ถ้าเช่นนั้นแล้ว ท่านมาพูดเช่นนั้นกับเราทำไม เยาะเย้ยเช่นนั้นรึ?”

ไชยยันต์ถามมาเรียบ ๆ ดูเขาจะสงบอารมณ์ร้ายลงได้มากแล้ว

“เราไม่ได้เยาะเย้ยอะไรพวกท่านหรอก เพียงแต่อยากจะมีเรื่องสนทนากับพวกท่านบ้างเท่านั้น และแต่ไหนแต่ไรมาก็สังเกตเห็นพวกท่านรอบคอบ ละเอียด ถี่ถ้วน และมีไหวพริบสติปัญญาดี แต่มาบัดนี้เห็นมานั่งรวมกลุ่มจับเจ้ากันไปหมด เราก็เลยสงสัย”

“ถึงแม้เราจะไม่สำรวจให้ละเอียด เราก็รู้ดีว่าคงไม่มีทางหนีรอดออกไปได้หรอก มิฉะนั้นสังหารคงไม่ลวงเราลงมาขังอยู่ในนี้ สภาพของมันเหมือนถ้ำที่ประตูปิดตายไม่มีผิด”

มาเรียพูด พร้อมกับแหงนหน้ามองสำรวจเพดานและบริเวณรอบ ๆ อย่างสิ้นหวัง

รพินทร์ ไพรวลย์ เป็นคนจริงเหมือนกัน เขาร้องบอกพรานพื้นเมืองของเขาทุกคนให้ช่วยกันสำรวจลู่ทาง พร้อมกับตนเองก็ขยับลุกขึ้น แต่อนุชา วราฤทธิ์เอื้อมมือมาจุดแขนไว้เสียก่อน

“อย่าเสียเวลาเลย คุณรพินทร์ คุณไต้ดินนี้มันเปรียบเหมือนบ้านผมมานานแล้ว ผมรู้ดีว่า มันแข็งแรงมั่นคงที่สุด

สำรวจให้ตายก็ไม่มีทางออกหรอก ผมกับหนานอินพยายามมาก่อนแล้วเป็นแรมปี”

จริงของอนุชา พรานใหญ่สำนึกได้ในทันทีนั้น ทรวดกายลงนั่งตามเดิม แต่เขาก็ไม่ห้ามพวกพรานพื้นเมืองของเขาที่พากันแยกย้ายไปตรวจดูตามผนังรอยแตกร้าวต่างๆ เป็นการยัดเส้นยัดสาย พวกนั้นเดินกันไปตรวจอย่างละเอียดที่สุด บุญคำกับคะหยิ่นย้อนกลับไปยังทางขึ้นอีกครั้ง แล้วคอตกกกลับมารายงานว่า

“คงไม่มีทางออก นาย และที่สำคัญที่สุด ไม่มีวิธีแหวว่าไอ้พวกนั้นจะโผล่ลงมาให้เราเห็นอีกเลย ศพของยามที่นายใหญ่ยิงทิ้งไว้ ก็ยังกองอยู่ที่เก่า ยังไม่มีใครมาย้าย อีกไม่กี่ชั่วโมง มันก็คงเริ่มส่งกลิ่น”

“แปลว่า ท่านต้องตายกับพวกเราแน่นอน”

คารินพูดกับกุดะมะ

ที่ปรึกษาฝ่ายทหารฯ กัมศิระ

“ไม่มีปัญหาในข้อนั้น ตราบใดก็ตามที่เราไม่สามารถจะแปลงตัวเป็นแมลงเล็กๆ บินลอดซึ่ลูกกรงที่ปิดขังนั้นออกไปได้ อีกไม่นานนัก คบเพลิงที่เสียบปักไว้เหล่านี้ก็จะหมดเชื้อและความมืดสนิทก็จะย่างเข้ามา เราทุกคนจะอยู่กันในห้องกลางความมืด เงียบ เย็น และหิวโหย แล้วก็ค่อยๆ หมดแรง สิ้นใจไปที่ละคนสองคน...”

กล่าวจบ กุดะมะก็ยกไหล่ชนิดหนึ่ง

“ท่านจะมาไมไ่ไหนนี้ กุดะมะ จะมาเล่นสงครามจิตวิทยา

ขู่เชิญเรา หรือว่าจะมาร่วมวงสนทนาด้วย เพราะเห็นว่าเราต่าง
ฝ่ายต่างตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน?”

เชษฐาถาม น้ำเสียงของเขาเหมือนอาการคุ้ยธรรมดา
แต่สายตาไม่ละไปจากสีหน้าของขุนพลเต๋มาผู้ลึกลับ

“เราไม่ได้คิดที่จะข่มขู่คุณความใด ๆ พวกท่านหรือ ก็อยาก
จะมาร่วมวงคุยกับพวกท่านเท่านั้น เพราะรู้ยู่่ว่าไม่ช้าก็เร็ว พวก
ท่านก็คงต้องการซักถามอะไรเอาจากเราอีก”

“สมมตินะ กุตะมะ...สมมติว่าเรายอมจำนนต่อสิงหรา
ทุกประการโดยไม่มีเงื่อนไข พอเพียงให้เราและน้องชายได้รอด
ชีวิตกลับไป ท่านจะหาทางส่งข่าวนี้แก่สิงหราได้หรือไม่”

เชษฐาเริ่มวางแผน แต่กุตะมะก็ดูเหมือนจะเท่าทัน
หัวเราะเบา ๆ

“เราไม่มีทางจะติดต่อกับสิงหราใดๆ ได้เลยในขณะนี้
หลังจากที่เราได้มาติดขังอยู่พร้อมกับท่านนี้”

“ก็แล้วไหนบอกว่า สิงหรมีข้อเสนอที่ฝากท่านให้นำมา
บอกกับเราด้วย?” อนุชาถามบ้าง

“นั่นเป็นแต่เพียงสิ่งที่เรารับบัญชาจากกษัตริย์สิงหรา
เท่านั้น ซึ่งมันไร้ประโยชน์ อย่างน้อยที่สุด ขณะนี้พวกท่านก็
มีอาวุธสายฟ้าที่จะฆ่าใครก็ได้ทั้งสิ้น ท่านจะให้เราส่งข่าวเพื่อ
เรียกสิงหรา หรือรหัสยะลงมาต่อรองกับท่านตรงลูกกรงกันนั้น
นะรี มันจะเป็นไปได้อย่างไร”

“สมมติอีกครั้ง...” คราวนี้เชษฐาพูด

“ถ้าเรายอมโยนอาวุธสายฟ้าที่เราติดตัวอยู่ทั้งหมดออก
ไปนอกลูกกรงเหล็ก เพื่อให้ทหารเบื้องนอกยึดไว้ เป็นการยอม

ปลดอาวุธโดยสิ้นเชิง จะทำให้รอดพ้นขึ้นไปจาก ‘นรกใต้ดิน’ นี้บ้างไหม?”

คราวนี้กุดะมะยิ้มพรวาย

“น้ำหนักมากในข้อนี้ หากท่านโยนอาวุธสายฟ้าออกไปให้ฝ่ายเรายึดไว้ทั้งหมด ก็แปลว่า พวกท่านขาดอำนาจที่จะป้องกันตัวเองหรือเป็นอันตรายต่อพวกเราคนใดได้อีกแล้วทั้งสิ้น สิ่งหากก็คงจะพอพระทัยมาก และมีชัยเฉียบขาดอยู่เหนือพวกท่านทั้งมวล จะจัดการต่อพวกท่านไปเช่นไรก็ได้ เป็นต้นว่าเอาขึ้นมัดติดกับเสาหน้าประตูเมือง เพื่อล่อให้จักราชเข้ามาติดกับ ถ้าหากว่าจักราชหวั่นไหวและเห็นว่าชีวิตพวกเหล่าท่านยังมีค่า...แต่เราไม่เชื่อหรือกว่าเหล่าท่านจะยอมทำเช่นนั้น เพราะฉะนั้น จงอย่ามาลองใจกุดะมะในเรื่องนี้เลย และถ้ากุดะมะเป็นพวกท่าน ก็จะไม่ยอมทำเช่นนั้นเหมือนกัน”

“แล้วถ้าท่านเป็นเรา ท่านจะทำอย่างไร?”

ไชยยันต์ถามมาโดยเร็ว

“ก็มีอยู่หนทางเดียว รอดดูน้ำใจคน...คนที่เคยเป็นคนใช้ผู้ซื่อสัตย์ของท่าน...คนที่อาศัยบารมีของพวกท่านเดินทางมาจนกระทั่งถึงบ้านเกิดเมืองนอน และในขณะนี้ก็ปลดปล่อยสุขสบายแล้วในกองทัพโจรขบถว่าเขาสนใจหาทางช่วยเหลือได้อย่างไรหรือไม่ แต่รู้สึกว่าจะยากมากทีเดียว”

“ตานี้พูดอะไรเป็นนัยวกวนอย่างไรพิกล...ฉันสังเกตเห็นแต่แรกแล้ว...”

อนุชาว่า พร้อมกับป้ายหัวแม่มือไปทางกุดะมะ แล้วหันมาเผชิญหน้าโดยตรง

“กูตะมะ บังเอิญเหลือเกินที่พี่ชายและน้องสาวของเรา เป็นคนมีเหตุผล และมีเมตตาสูง หาไม่เช่นนั้นแล้ว ท่านคงถูกฆ่าตายในทันทีที่เรารู้ว่าถูกท่านหักหลัง”

“เราไม่ได้หักหลังท่านหรอก เพราะไม่เคยได้ร่วมสัญญา กับพวกท่านมาก่อน เราเป็นแต่เพียงเครื่องมือของสิงหราชเพื่อ นำท่านลงมาติดกับต่างหาก”

กูตะมะตอบหน้าตาเฉย

ไชยยันต์ยิ้มแย้มแกล้งเชียว เอื้อมมือมาสะกิดเข้า แล้วบอกว่า

“นี่ ลุง! ให้ตายโหงตายท่าไปในนรกใต้ดินนี้เถอะ ฉัน เกิดมายังไม่เคยเห็นใครเจ้ากรรมยียวนเหมือนลุงมาก่อนเลย พับผ่าซิ แต่เดี๋ยวนี้ฉันไม่โกรธลุงหรอกนะ มันมีแต่ความซ้ำ”

“หัดมีอารมณ์เช่นนี้เสียบ้างก็จะเป็นการดี พ่อหนุ่ม...”

กูตะมะตอบคำยิ้ม ๆ

“ตลอดเวลามา เราเห็นท่านพยายามจะทำร้ายเราอยู่ เสมอ ถ้าไม่ได้แม่หญิงสองคนกับพรานรพินทร์กันไว้ เราคงตายแล้ว”

“ใช่! ตายท่าไปนานแล้ว...”

ไชยยันต์พูดหนัก ๆ แล้วหันไปทางอนุชา

“กลาง แกคุ้นหน้า รู้จักขุนพลเจ้าเล่ห์คนนี้มาก่อนเพียง ไหน!”

ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ หันไปมองหน้ากูตะมะอีกครั้ง อย่างเขม่น ๆ

“ก็พอจะรู้จัก และเห็นหน้าแกอยู่บ่อย ๆ เหมือนกัน เป็น คนที่สิงหารักและไว้วางใจมากคนหนึ่ง นึกไม่ถึงเหมือนกันว่า

เจ้านายของแกเองจะยอมให้แกลงมาเสี่ยงตายอยู่กับเราที่นี่ใน
ฐานะตัวประกัน แต่ถ้าเทียบกับรหัสยะแล้ว สิ่งราก็น่าจะเลือก
ส่งตาเฒ่านี้มาแทน บางทีอาจคิดว่ากูตะมะสุขุม รอบคอบและ
ฉลาดกว่ารหัสยะก็ได้ และคงใช้กูตะมะนี้แหละ เป็นทูตเจรจา
เพื่อหาทางปลดอาวุธพวกเราทุกคน ใครอย่าไปยอมเป็นอันขาด
นะ ขอเตือนไว้ก่อน ตายเป็นตาย เพราะตาเฒ่านี้ต้องตายด้วย”

“ก็เราไม่ได้บอกท่านไว้ก่อนหรือว่า อย่าพยายาม
วางอาวุธหรือยอมจำนนด้วยวิธีที่ฉลาดอย่างนั้น”

กูตะมะย้อนถามมา

คำพูดชนิดนั้น ทำเอาทุกคนจ้องหน้ากูตะมะเป็นตาเดียว
ด้วยความพิศวง อ่านใดๆ ไม่ออกทั้งสิ้น

เชษฐาสะกิดเช่ารพินท์ แล้วลุกขึ้นเดินเสียงเข้าไป
ในห้องข้างภายใน กระซิบ

“คุณคิดเหมือนผมหรือเปล่า กูตะมะมีท่าที่พิกลอยู่นะ”

“บางทีก็พูดเหมือนจะให้กำลังใจแก่เรา บางทีก็เป็นฝ่าย
ตรงข้าม เป็นงูพิษ...อย่างนั้นใช่ไหมครับ?”

“ก็นั่นละซิ”

“ผมว่าตานี้เป็นคนฉลาดเจ้าแผนการที่สุด และจะมาไม่
ไหนก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน ทางที่ดีที่สุดก็คือ สังเกตท่าที่แก
ต่อไป ในความรู้สึกของผมนั้น แกพยายามอย่างยิ่งที่จะให้เรา
เลือกเอาแกลงมาเป็นตัวประกันติดอยู่ในคุกใต้ดินนี้ด้วย และ
เมื่อเราทั้งหมดถูกปิดขัง แกก็ไม่แสดงท่าว่าจะกระสับกระส่าย

หรือหวั่นเกรงอะไรทั้งสิ้น รู้สึกว่าจะสมหวังเสียด้วย และผมก็ไม่เชื่อว่าแกจะไม่รักชีวิตของตัวเอง คำพูดต่างๆ ที่แกพูดเป็นเชิงขู่ให้เราเสียขวัญนั้น ผมคิดว่าเป็นเจตนาที่จะดูเชิงเราเสียมากกว่าความหมายอย่างอื่น”

เชษฐาตบไหล่รพิณทร้อยแรง

“ถ้างั้นคุณคิดเหมือนผม ไป...เราเข้าไปคุยกับแกต่อ”

ทั้งสองเดินกลับออกมาตามเดิม พอดีกับที่เสีย จัน เกิดและสา่งปา ซึ่งแยกย้ายกันไปสำรวจโดยรอบทั่วๆ เดินกลับเข้ามาสมทบพร้อมกับสายหน้า

“หมดหวัง นาย! มองไม่เห็นทางเลย มันทันทีบไปหมดเหมือนภูเขาล้อมไว้รอบด้าน”

กุดะมะได้ยินดังนั้น ก็หัวเราะ ฮะ ฮะ แล้วหยุดไปเฉยๆ ทำเอาพวกพรานพื้นเมืองที่หงุดหงิดหัวเสียอยู่แล้วสบถด่ากันพึม ถ้าไม่ติดเจ้านายเสียอย่างเดียว คงช่วยกันกระเทิบตาเต่าอาณไปแล้ว

เชษฐากับรพิณทรุดตัวลงนั่งที่เก่า ทุกคนนั่งกันเป็นวงล้อมกว้าง มีกุดะมะเข้ามาร่วมวงอยู่ด้วยคนหนึ่ง ส่วนทาสแบกเสลี่ยงทั้งสี่ พวกกันทรุดกายนั่งห่างไปอีกมุมหนึ่ง คนเหล่านั้นเหมือนใบ้ เพราะแต่ไหนแต่ไรมา ไม่เคยเห็นพูดอะไรเลย แม้แต่คำเดียว นอกจากจะปฏิบัติตามคำสั่งของกุดะมะผู้เป็นนายเท่านั้น

“ท่านมาร่วมวงด้วยก็ดีแล้ว กุตะมะ เรามีเรื่องที่จะถามท่านหลายอย่างเหลือเกิน”

“ก็ถามมาเถอะ เราตอบได้ เราก็ตอบ”

“ขณะที่อยู่ต่อหน้าสิงหรา ในห้องพระโรง และระหว่างที่เจรจากันอยู่ เราสังเกตเห็นสิงหราเอามือป้องหู เหมือนจะฟังเสียงอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นตัวตน บอกซิ สิงหราฟังเสียงอะไร”

“เสียงของพระแม่เจ้าวาชิกา ซึ่งจะแว่วมาสู่โสตของสิงหราเพื่อให้คำแนะนำ หรือออกคำสั่งเป็นการติดต่อกันได้อย่างลึกลับทางกระแสนจิตระหว่างสิงหราและพระแม่เจ้าวาชิกาเท่านั้น”

ทุกคนของฝ่ายเชลยมองหน้ากันอีกครั้ง

“ประหลาดมาก ท่านเอง หรือรหัสยะเล่า ได้ยินเสียงนั้นด้วยหรือไม่?”

“ไม่มีใครในแผ่นดินนี้จะได้ยินกระแสนเสียงที่แว่วแผ่วมาตามสายลมของพระแม่เจ้าวาชิกาได้ นอกจากสิงหราเพียงองค์เดียวเท่านั้น สิงหราทำทุกสิ่งทุกอย่างตามคำบัญชาของพระแม่เจ้า ซึ่งแท้ที่จริงก็คือผู้ปกครองแผ่นดินนี้”

“แล้วตัวพระแม่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน เหตุใดจึงใช้กระแสนจิตสั่งความมายังสิงหรา แทนที่จะออกนั้งบัลลังก์เคียงคู่เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์”

“เราได้เคยบอกไว้แล้วครั้งหนึ่ง พระแม่เจ้า บัดนี้ชรามากแล้ว ไม่สามารถจะเคลื่อนไหวไปไหนได้ทั้งสิ้น เปรียบไม่ผิดอะไรกับซากที่ยังมีพลังความคิด บรรทมอยู่บนแท่นทองเหนือหอคอยสูงสุดของปราสาท เวลารাত্রี หลังคาปราสาทส่วนนั้น

จะเปิดออกรับน้ำค้างและแสงดาวเดือนชลอมร่วง ครั้นยามอรุณ
รุ่งสุริยฉาน...หลังคาก็จะปิด ไม่มีใครเข้าไปพบเห็นหรือใกล้ชิด
ได้ นอกจากสิงหราชและวงศ์ญาติผู้ใกล้ชิดของพระองค์ เมื่อจะ
สั่งการหรือให้ข้อปรีการาชการแผ่นดินใดๆ มากก็จะแว่วสู่โสต
ของสิงหราชแต่ผู้เดียว”

“สมัยของมังมหานรธาหล่อเป็นแม่มด แต่มาสมัยของ
เรานี่ หล่อนกลายเป็นผีดิบไปแล้ว”

คารินกระซิบกับรพินทร์เบาที่สุด

“แล้วท่านเชื่อหรือว่า สิงหราชสามารถติดต่อกับพระแม่-
เจ้าวาชิกาได้ทางโทรจิต”

มาเรียมขึ้นบ้าง

“เราก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่พวกเราทุกคนได้รับรู้กัน
เช่นนี้และก็น่าจะเป็นไปได้ เพราะสิงหราชสามารถล่วงรู้และมอง
เห็นในสิ่งที่ปุณชนไม่เห็นอยู่เสมอมา แม้กระทั่งการส่งทหารไป
ล้อมจับชายสองคนนี่...”

กุตมะพยักหน้าไปทางอนุชาและหนานอิน

“และการส่งกองทัพไปล้อมพวกท่าน”

“พี่ใหญ่ครับ เรื่องนี้ผมเองก็เชื่อว่าเป็นความจริง มัน
เป็นสิ่งที่ลึกลับมาก มีพวกโจรขบดที่ถูกจับตัวมาขังรวมกับผม
หลายต่อหลายรุ่นแล้ว เล่าให้ฟังเหมือนกัน แม่มดวาชิกาเป็น
ตัวบงการทุกอย่าง แม้จะเป็นแต่เพียงซากที่นอนนิ่งอยู่เฉยๆ
แต่เป็นพลังสำคัญที่หนุนอำนาจวาสนาของสิงหราชมาจนทุกวันนี้”

อนุชา วราฤทธิ์ เอ่ยแทรกขึ้น

“ระหว่างที่พีกกลางกับหนานอินถูกกักขังอยู่ที่นี่ มีโอกาสได้พบกับพวกโจรขบถที่ถูกจับมาขังร่วมด้วยเหมือนกันหรือคะ?”

น้องสาวถามมาโดยเร็ว อนุชาพยักหน้า

“ก็บ่อยๆอยู่เหมือนกัน ส่วนมากเป็นนายโจรชั้นสำคัญๆทั้งสิ้น พวกทหารเอามาขังรวมอยู่กับพี่ที่นี่คืนสองคืน บางทีก็เอามาทรมานยังห้องชั้นบน บางคนตายคาเครื่องทรมาน บางคนก็ถูกนำตัวหายออกไป สอบถามจากทหารก็ไม่ได้ความว่าพวกนั้นถูกย้ายไปไหน เชื่อว่าคงจะถูกนำตัวไปประหาร ถึงพวกผู้คุมในคุกนี้ก็เหมือนกัน อยู่กันไปนานๆก็มีความสนิทสนมพูดคุยกันได้ พี่พอจะรู้ความเป็นไปต่างๆ ของนครนี้ดี ที่กุดะมะบอกให้ฟังนั้น น่าจะถูกต้องแล้ว สิงหราชเป็นใหญ่ในแผ่นดินนี้ได้เพราะอิทธิฤทธิ์ของแม่มดวาชิกาซึ่งคอยสนับสนุนอยู่ และที่พี่กับหนานอินยังไม่ถูกฆ่า แต่ให้ควบคุมตัวไว้จนทุกวันนี้ ก็เป็นบัญชาของแม่มดวาชิกานั้นเอง คล้ายๆ จะเอาชีวิตพี่ไว้คอยดักรอคณะพี่น้องที่ตามมาภายหลัง ให้ตกมาอยู่ในกำมือทั้งหมด และอาจมีเรื่องอะไรที่ลึกซึ้งเกี่ยวข้องไปถึงจักราช ซึ่งมาพร้อมกับคณะของน้อยด้วยก็ได้”

เซษฐายกมือขึ้นจับปลายคางคิด แต่คำถามของเขาก็ยังช้ากว่าดาริน ผู้หันไปทางกุดะมะ

“พระแม่เจ้าวาชิกาของท่าน เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คู่กับมรกตนครมานานเท่าใดแล้ว กุดะมะ?”

“ไม่มีใครสามารถบอกได้ แม่หญิง พวกเราชาวมรกต-นครที่ถือกำเนิดขึ้นมา ไม่ว่ายุคใด สมัยใด ก็ล้วนแล้วแต่รู้จักพระแม่เจ้าวาชิกากันแล้วทั้งสิ้น เหมือนๆ กับรู้จักเทวาลัยของ

พระอุมานั้นแหละ ไม่มีใครบอกได้ว่า...พระนางเกิดขึ้นในสมัยใด และอยู่มานานสักเท่าใดแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้นพระแม่เจ้าก็ย่อมจะเป็นสิ่งคู่กันคร คู่กับกษัตริย์ราชวงศ์เทพมาก่อนนับแต่ครั้งโบราณกาลมานะซีใช่ไหม?”

กุดตะมะกัมศิรชะนิตหนึ่ง

“ใช่แล้ว แม่หญิง”

“ราชวงศ์เทพ ปกครองมรกตนครโดยตลอดทุกยุคทุกสมัย เพิ่งจะมาเปลี่ยนราชวงศ์เอาเมื่อมหามนตรีสิงหราก่อการขบถล้มล้างราชวงศ์เดิม ตั้งตัวเองเป็นต้นวงศ์ขึ้นใหม่ใช่หรือไม่?”

“**ឡើ**”

“มีอะไรที่ทำให้พระแม่เจ้าวาชิกาของท่านคิดล้มล้างราช-
วงศ์เทพ โดยสนับสนุนสิงห์ราชขึ้นมาแทน? ทั้งๆ ที่ตลอดเวลา
มา พระแม่เจ้าก็อยู่คู่กับราชวงศ์เทพมาตลอด ท่านจะบอกเรา
ตามจริงได้ไหม?”

“พี่พอรู้เรื่องนี้บ้างเหมือนกันนะน้อย แต่จะเท็จจริงอย่างไร ไม่ทราบ ที่พี่รู้ก็เพราะพวกที่ถูกเรียกว่าโจรขบถซึ่งเคยเข้ามาขัง รวมกับพี่นั้นแหละเล่าให้ฟัง ความจริงแล้ว พวกนั้นจะเรียกว่า พลพรรคที่เป็นปฏิปักษ์ต่อต้านกับการปกครองของสิงหราชเสีย มากกว่าโจร”

“แกรู้เรื่องนี้อย่างไรบ้าง ตื่นลึกหนาบางมันเป็นอย่างไ?”

ไชยยันต์ถามมาเร็วปรื๋อ อย่างกระหายที่จะได้ทราบ

“เท่าที่ฉันรู้มา...ยายแม่มดวาชิกาเป็นตัวปิศาจร้ายที่สุด
แห่งมรกตนครนี้ และอยู่คู่กับราชบัลลังก์ของกษัตริย์ราชวงศ์เทพ
มานานนม มีเวทมนตร์คาถา และอิทธิฤทธิ์ร้ายกาจสารพัด

ตำแหน่งของนางก็เหมือนกับเทพเจ้าที่ปกครองอาณาจักรนี้อยู่
เหนือกษัตริย์อีกทีหนึ่ง...”

ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์เล่าให้ทุกคนฟังซ้ำ ๆ

“และก็จริงอย่างที่กุตะมะพูด อายุของนางยืนยาวมานาน
แสนนานแล้ว จนไม่มีใครบอกได้ว่า นางอายุเท่าใด ครั้นแล้ว
ก็มาถึงต้นสมัยของกษัตริย์วิษณุพรหมนารถขึ้นครองราชย์สืบต่อ
จากพระราชบิดาที่สวรรคตไป ขณะนั้น แม่มดวาชิกาเริ่มแก่ชรา
ลงมากแล้ว แต่เดิมที่นางก็เสพยาอาหารเหมือนปกติชนทั่วไปนั้น
เอง ครั้นพอมาต้นสมัยของวิษณุพรหมนารถ นางไม่ยอมกิน
อาหารใดทั้งสิ้น โดยอ้างว่าอาหารธรรมดาทั่วไปนั้น บั่นทอน
ชีวิตและกายของนางให้สุดสิ้นไป นางจึงมีข้อเสนอต่อกษัตริย์
วิษณุพรหมนารถ ที่จะเลือกอาหารเพื่อดำรงชีพชนิดใหม่ เอาละ
ใครตายถูกบ้าง แม่มดวาชิกาเสนอขออาหารประเภทไร กษัตริย์
วิษณุพรหมนารถจึงไม่อาจที่จะสนองให้ได้ และจากสาเหตุนั้น
เอง ที่ทำให้นางแม่มดวาชิกาโกรธแค้นมาก เข้าคบคิดกับสิงหรา
ซึ่งขณะนั้นเป็นมหามন্ত্রী เพื่อคว่ำบาตรวิษณุพรหมนารถลงเสีย
อย่างชนิดล้างวงศ์กันเลย และสนับสนุนให้สิงหราชั้นมาปกครอง
มรกตนครแทน เพราะสิงหราปฏิบัติตามที่นางต้องการได้”

ทุกคนหุบผึ่ง ยึดกายตรงขึ้นในทันทีนั้น

“เอ๊ะ! อาหารอะไร ที่นางแม่มดนั้นต้องการ?”

เซษฐาถามเสียงหนัก ๆ อนุชายิ้มเครียด ๆ แล้วหันไปทาง
กุตะมะผู้ยังนั่งเฉย

“ลองถามตาเต๋านี้ดูซิ ว่าแถจะบอกตามความจริงอย่าง
เดียวกับที่ผมรู้หรือไม่?”

สายตาทั้งหมด เปลี่ยนไปจับอยู่ที่อดีตขุนพลชาวของ
กษัตริย์วิษณุพรหมนารถอีกครั้ง...

กุดะมะยิ้มเลี่ยนๆ และอย่างมีอารมณ์ขัน แกมองไป
ทางไชยยันต์พร้อมทั้งยกมือขึ้นห้าม

“ท่านไม่จำเป็นจะต้องเข้ามาเค้นคอเราหรอก พ่อหนุ่ม
เลือดร้อน เรากำลังจะบอกให้อยู่เดี๋ยวนี้แล้ว...สิ่งที่พระแม่เจ้า
วาชิกาเสพย์เป็นภักษาหารตั้งแต่เริ่มสมัยของกษัตริย์สิงหรา มา
จวบกระทั่งทุกวันนี้ก็คือ ‘โลหิตของสาวพรหมจารี’ จากอายุ 15
ถึง 18 ปี ไม่ต่ำกว่านั้นและไม่มากไปกว่านั้น”

“หา ว่ายังงั้นนะ”

เชษฐากับไชยยันต์ร้องถามออกมาพร้อมกันด้วยเสียง
เหมือนตะโกน

กุดะมะทำเสียงหึๆ ในลำคอ

“ท่านคิดว่าหนูท่านจะฝาดไปกระนั้นหรือ ในเมื่อเราบอก
ว่า...พระแม่เจ้าวาชิกาทุกวันนี้ ดื่มเลือดสาวพรหมจารีเป็นอาหาร”

ทุกคน ยกเว้นจากอนุชาและหนานอิน นั่งตะลึง ตัวแข็ง
เหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

“ท่านจะอธิบายให้ชัดแจ้งกว่านี้อีกสักหน่อยได้ไหม”

รพินทร์ ไพรวลย์เอ่ยขึ้น ด้วยเสียงต่ำลึกของเขา จ้อง
กุดะมะตาไม่กะพริบ

“ทุกๆ เจ็ดวัน ชีวิตสาวพรหมจารีของแผ่นดินนี้ จะต้อง
ถูกสละพลีไป เพื่อนำเอาเลือดสดๆ เข้าไปหล่อเลี้ยงชีพของ

เซซฐากััปรพินทรรยัั้งตั้วแฉ้งอยู่เชั้่นนั้น มาเรีัยขมวดคั้ว
ชอยเปเล็อกตาถั้ๆ ส่วนดาร์นลั้มตาโพลง กายลั้่นน้อยๆ

ม.ร.ว. สวครางแผ้วโฮย แล้วก็ไม้อาจเอ่ยคำใดออกมา
ได้ในขณะนั้นอีกทั้งสิ้น มาเรียหันมาจับแขนแพทย์สาวประจำ
คณะกระซิบว่า

“ฉัน...ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน มันขึ้นอยู่กับกรรมวิธีการเสพยา เลือด ซึ่งเราไม่รู้แน่ว่านังแม่มดนั้นใช้กรรมวิธีอย่างไรถ่ายเลือด เข้าเส้นโลหิตตนเอง หรือว่าตีมทางปาก...แต่ถ้าตีมโดยตรงทาง ปาก มันก็ผิดิบเราดี ๆ นี่เอง”

“คุณชายอนุชาครับ ที่กุตตะมะกล่าวให้ฟังนี้ ตรงกันหรือ
ไม่กับที่คุณชายทราบมา”

“กุดะมะพูดจริงครับ คุณรพินทร์ ผมก็ได้ยินเรื่องสยด-
สยของมาอย่างเดียวกันนี้ นังแม่มดจะส่งกระแสดิจิตบอกไปยัง
สิงหรา ว่าลูกสาวใคร อยู่ที่ไหน ในรอบเจ็ดวันนี้ ที่มันต้องการ

จะดื่มเลือด สิงหราชจะส่งทหารออกไปจุดคร่า พรากตัวมาจากพ่อแม่ แล้วก็นำตัวขึ้นไปสังเวย ผมสอบถามพวกนั้นไม่ทราบวิธีการโดยละเอียด แต่พอจะทราบว่าสาวเคราะห์ร้ายเหล่านั้นจะต้องถูกฆ่า แล้วรองเลือดใส่คนโทไว้ คนโทบรรจุเลือดสดๆ นั้น ตั้งอยู่ในระดับสูงกว่าศีรษะของนั่งม่มดที่นอนอยู่ มีหลอดโลหะเป็นท่อต่อลงมาจรดกับริมฝีปากของอีผีดิบนั้น ซึ่งมันจะดูดกินเข้าไปทางปาก มันจะใช้เวลาดูดเลือดสดเหล่านั้นนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ แต่หนึ่งคน ต่อหนึ่งอาทิตย์...เป็นเช่นนั้นใช่หรือไม่กุตะมะ?”

ประโยคสุดท้าย อนุชาหันมาทางขุนพลเต๋า

“ถึงท่านจะเป็นคนต่างแดน และอยู่ในเมืองนี้ในฐานะนักโทษก็ตาม ท่านก็ยังสามารถล่วงรู้ความเป็นไปของเมืองนี้ได้ดีพอสมควรทีเดียว มันก็จริงอย่างที่ท่านทราบมา”

“เพราะฉะนั้นในรอบเจ็ดวัน...จะต้องมีหญิงสาวพรหมจารีหนึ่งคนที่จะต้องถูกฆ่า เพื่อรองเลือดมาเป็นอาหารของวาชิกา”

เชษฐาแน่นเสียงถาม

“ใช่แล้ว เป็นเช่นนั้น”

“ลูกสาว หลานสาว หรือโคตรญาติของข้าราชการบริพารหรือบริวารของสิงหราช เคยถูกนำไปสังเวยอย่างนี้บ้างหรือไม่?”

ไชยยันต์ถามโพล่งออกมา กุตะมะยิ้มอีกครั้ง สั่นศีรษะ

“สิงหราชไม่ใช่คนโง่...หรือจะพูดอีกทีหนึ่ง พระแม่เจ้า-วาชิกาไม่เขลาที่จะทำเช่นนั้น เพราะฉะนั้นหญิงสาวที่จะถูกนำมาสังเวย ล้วนแล้วแต่เป็นคนในชนบทรอบนอกทั้งสิ้น จะแอบหลบซุกซ่อนอยู่ที่ไหน พระแม่เจ้าก็จะบอกให้สิงหราชทราบเพื่อ

ส่งทหารไปลากตัวมาได้ทั้งสิ้นอย่างแม่นยำถูกต้องที่สุด พระแม่เจ้าจะไม่ปรารภนาถีมืดเลือดของบุตรสาว หรือเครือญาติของฝ่ายที่ภักดีใกล้ชิดกับราชวงศ์ของสิงหรา เพราะถ้าหากพระแม่เจ้าปรารภนาถ่นั้นเมื่อไร ความมั่นคงก็อาจจะต้องสั่นคลอนไปแน่นอน จึงเลือกซื้อตัวเอาแต่เฉพาะไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินที่ไม่มี ความหมาย ไม่มีความสำคัญเท่านั้น”

“ถ้าฉันมันก็ชัดแล้ว ในข้อที่ว่า เหตุใด กองทัพประชาชน หรือที่เรียกกันว่าโจรขบถมันจึงเกิดขึ้น...”

เชษฐาหันไปกล่าวกับฝ่ายเขาทุกคน

“อีนั่งแม่มดวาซิกา กับจอมโหดสิงหรา เล่นสกปรกเหี้ยมโหดกับประชาชนแบบนี้เอง และเรารู้เหตุผลชัดแล้วอีกเหมือนกันว่า เหตุใดวิษณุพรหมนารถถูกคว่ำบัลลังก์ลง แงซาย หรือ จักราช หวนกลับมาในครั้งนี้ เขามาอย่างถูกต้องที่สุดแล้ว มาเพื่อจะปลดแอก...ปลดอำนาจอันป่าเถื่อนทารุณของฝ่ายทรราชที่กระทำต่อประชาชนทั่วไป เรื่องนี้เราไม่ทราบกันมาก่อนเลย เพิ่งจะทราบเบื้องหลังข้อเท็จจริงเอาเดี๋ยวนี้เอง มิน่าเล่า ชาวชนบทรอบด้านของมรกตนครจึงรวมตัวกันเป็นกำลังประชาชนต่อต้านกับทหารหลวงมาอย่างเข้มแข็งที่สุด หมู่บ้านใดก็ตามที่เด็กสาวของหมู่บ้านนั้น ถูกเอาตัวไปสังเวชนังผีดิบนั้น ก็แปลว่าหมู่บ้านนั้นทั้งหมู่บ้าน จะต้องเจ็บแค้นและคิดต่อต้านกันทั้งหมู่บ้าน ครั้งแรกเรายังสงสัยอยู่เลยว่าสิงหราปกครองบ้านเมืองอย่างไรหรือ จึงเดือดร้อนไปหมดทุกหย่อมหญ้า มีฝ่ายผู้แข็งข้อที่จะต้องยกกำลังไปปราบปรามกันอยู่เสมอมา อ้อ! มันเล่นอุบาทว์แบบนี้เองนี่เล่า”

“อ๊แบบนั้มันก็ต้งล้งโคตรกันล้ง! เอาไว้ไม่ได้!”

ไชยยันต์คำรามก้องออกมา

“กูตะมะ ท่านไม่น่าจะทนอยู่กับฝ่ายโหดร้าย อุบาทว์
ชาติชั่วพวกนี้เลย หรือท่านเห็นเป็นของธรรมดา?”

คารินหันมาเล่นงานกูตะมะในทันทีนั้น

ขุนพลเต๋า ผู้ทรยศต่อราชวงศ์เทพ ดูจะไม่สะดุ้งสะเทือน
อะไรทั้งล้ง ตอบเรียบ ๆ ว่า

“แม่หญิง เรา กูตะมะนี้ มีทางจะทำอะไรให้ดีไปกว่า
นี้ได้สำหรับการอยู่รอด การที่เราถูกสั่งให้ทำอุบายนำพวกท่าน
มาถูกติดขังอยู่ในคุกใต้ดินนี้ และเราเองก็พลอยติดขังอยู่ด้วย
มันก็พิสูจน์ชัดอยู่แล้วว่า อันตัวเรานั้นหาความหมายใดๆ มิได้
เลย สิงหร่า หรือพระแม่เจ้าวาชิกา จะคิดฆ่าเราเสียเมื่อไหร่ก็ได้”

“น่าเสียดายจริง ๆ ที่ลูกหลาน หรือญาติของท่านไม่โดน
จับเอาไปให้แม่มดวาชิกาสืบเลือดบ้าง ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น มันอาจ
จะทำให้ท่านหันหน้าเข้าหาอรชุนและกองทัพประชาชน แทนที่
จะมาเป็นใหญ่อยู่ภายใต้การปกครองอย่างมหาวยร้ายนี้”

มาเรียพูดอย่างเดือดดาลใจ

“เราไม่มีลูก หลาน หรือญาติที่เป็นหญิงสาวพรหมจารี”

กูตะมะตอบหน้าตาเฉย

“เรามีแต่ตัวเราคนเดียวโดด ๆ เท่านั้น ภรรยาของเราเอง
ก็เสียชีวิตไปนานแล้ว และถึงแม้เราจะมีลูกหลานว่านเครือที่
เป็นสาวพรหมจารี ก็เชื่อว่าพระแม่เจ้าคงไม่ปรารถนา เพราะ
คงไม่คิดที่จะให้เราเอาใจออกห่าง”

“ท่านเป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุด ทฤษฎีออกษัตริย์วิษณุ-
พรหมนารถที่เลี้ยงดูท่านมา ทฤษฎีต่อประชาชนทั้งแผ่นดิน
แสวงหาแต่ความชอบปราศจากความรับผิดชอบ และชี้ขลาดตาขาว
ที่สุด!”

อนุชา วราฤทธิ์ชี้หน้าว่ามา
ที่ปรึกษาฝ่ายทหาร กัมศิระรับ

“ดูเหมือนจะจริงในข้อนั้น เราไม่ขอปฏิเสธใดๆ ทั้งสิ้น
ก็บอกแล้วว่าขณะนี้ ท่านตกอยู่ในกำมือของสิงหรา ส่วนเรา
ก็ตกอยู่ในกำมือของท่านอีกทีหนึ่ง ก่อนที่สิงหราจะจัดการอย่าง
ไรกับท่าน ท่านย่อมมีโอกาสที่จะกระทำอย่างไรกับเราก็ได้ทั้ง
สิ้น”

ทุกคนจ้องกู่ตะเภาด้วยสายตากร้าว!

“ยังมีเวลานานอีกพอสมควร กุตะมะ...” ไชยยันต์ขบ-
ฟันพูด หัวเราะเหยิ่มๆ อยู่ในลำคอ “บางที่เราอาจไม่ปล่อยให้
ท่านอดตาย หรือหาอุบายปลีกตัวรอดออกไปได้ตามแผนของ
ท่านหรอก เราอาจฉกหน้ของท่านออกเสียก่อน”

กุดะมะหัวเราะชอบใจ ผายมือทั้งสองออก

“เชิญเลย ท่านทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อไหร่ก็ได้ แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้!”

ไชยยันต์ขยับตัว มาเรียกดไหล่ไว้ รพินทร์เดินเข้ามา
ประคองตาแต่่าผู้ลืกลบขึ้นยืนแล้วบอกเรียบ ๆ ว่า

“กลับไปนั่งรวมอยู่กับพวกท่านเสียเถิด กูตะมะ มิฉะนั้น
ท่านอาจเจ็บตัว เราไม่ต้องการให้ท่านได้รับอันตรายใดๆ จาก
ฝ่ายเราที่อาจจะจับโทษอะไรไม่ได้”

กุดะมะยอมลุกขึ้นโดยดี ขณะที่เดินมาด้วยกัน แกกี้พูดเบา ๆ ว่า

“พราน! ท่านเป็นคนอารมณ์เย็น และมีสติปัญญามาก เราไม่กลัวสหายอารมณ์ร้อนของท่านคนนั้นหรอก แต่เรากลัวท่านจริงๆ”

“เราก็ไม่เคยกลัว แม่มดวาซิกา สิงหรา หรือรหัสยะ แต่เรากลัวท่านนั้นแหละ กุดะมะ”

รพินทร์ตอบสวนไปในทันที!

เมื่อเขาส่งกุดะมะกลับถึงแท่น ก็ย้อนกลับมายังพรรคพวก ซึ่งบัดนี้กำลังหน้าดำคร่ำเครียดปรึกษาหารือกันอยู่

“รพินทร์...”

ท่านหัวหน้าคณะเรียกนามเขาต่ำ ๆ

“กลางบอกกับพวกเราว่า ให้ระวังตาเฒ่ากุดะมะให้ดีที่สุด เพราะระหว่างที่เราอ่อนเพลีย และนอนหลับกันไปในคืนนี้ กุดะมะกับพวกอาจมีวิธีเล็ดลอดหนีออกไปจากที่นี่ก็ได้”

“อ้อ ชื่อนั้นไม่ต้องห่วงหรอกครับ ขอให้เป็นที่ของผมเองที่จะรับผิดชอบ เมื่อถึงเวลาพักขอให้ทุกคนนอนกันให้สบายที่สุด ขณะที่เดินป่ากันอยู่ แม้แต่มดสักตัว ถ้ามันคลานเข้ามาอย่างประสค์ร้าย ผมกับพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดเหล่านี้ ยังสำเหนียกได้ทัน เพราะฉะนั้น...เรื่องที่เกรงว่ากุดะมะจะหาทางหนีในระหว่างที่เรานอนหลับจึงไม่ต้องกังวล”

“ใครเตาถูกบ้าง นี่เวลาเท่าไรแล้ว?” มาเรียกล่าวขึ้น

“ตามเวลาของกรีนนิช มีนโทม...เอ๊ย! ไม่ใช่...ตามเวลา
ของมรกตนคร ขอเดาว่าตอนนี้ประมาณ 2 หุ้มเศษ”

ไชยยันต์พยายามจะมีอารมณ์ขัน ทั้ง ๆ ที่โดยแท้จริงแล้ว
เขาขันไม่ออกเลย แต่คำพูดของเขาก็อดทำให้ทุกคนยิ้มไม่ได้

“ถ้าฉันพักผ่อนเอนหลังเอาแรงกันไว้ก่อนเถอะ ว่าแต่ว่าเราจะนอนกันยังไง?”

อดีตท่านทูตทหารบกเอ๋ยขึ้น รพินทร์หมุนตัวไปรอบ ๆ
แล้วบอกว่า

“ผมอยากจะให้คณะเจ้านายของผม นอนพักกันอยู่ตรง
นี้แหละครับ เพราะมันเป็นที่โล่ง และสกัดกั้นทางที่จะลงมา
ด้วย ผมจะไล่ต้อนกุดะมะกับพวก ให้เข้าไปอยู่ในห้องขังนั้นปิด
ประตูล็อกไว้อีกทีหนึ่ง กันไม่ให้ออกมาได้ในระหว่างเราอาจเพลอ
หลับ ประเดี๋ยวผมจะให้พวกนี้...”

เขาชี้ไปทางพวกพรานพื้นเมือง

“ไปชนเอาฟางในห้องออกมาปูทำที่นอน ส่วนพวกผมก็
จะนอนเฝ้าปากประตูนี้ไว้เอง”

ทุกคนพยักหน้า เห็นพ้องด้วยกับคำแนะนำของเขา

กุตะมะ ได้ยินอีกตามเคย สอดมาปนหัวเราะว่า

“พวกท่านโง่บรมเลย ถ้าให้กุดะมะเข้าไปนอนในห้องซัง
ในกรณีที่ท่านเห็นว่า กุดะมะอาจเล็ดลอดหนีท่านออกไปใน
ระหว่างหลับ”

จอมพรานไม่สนใดๆ กับตาเต๋ากูตะมะอีก เขาเดินเข้าไปออกคำสั่งกับทาสทั้งสี่ของที่ปรึกษาราชการทหารมรกดนครให้เข้าไปในห้องขัง สี่ชายฉกรรจ์นั่งเฉย ต่อเมื่อกูตะมะพยักหน้า

เป็นความหมาย พร้อมทั้งลุกขึ้นจากแท่น เดินนำเข้าไปในห้อง
 ชังก่อน พวกนั้นจึงลุกขึ้นอย่างสงบ...แล้วเดินตามเข้าไป

รพินทร์สั่งให้เกิด เส่ย และจัน สามคนเข้าไปชนเอากอง
 ฟางอันปูไว้เต็มพื้นห้องมากมายเหล่านี้นอก ปูไว้ยังพื้นเบื้อง
 นอกเพื่อให้ฟางกันความชื้นของพื้นห้องไว้อีกทีหนึ่ง ก่อนจะ
 คลี่ผ้าใบลงไป เพื่อให้คณะนายจ้างของเขานอน ชั่วไม่นานนัก
 ของการช่วยกันคนละไม้คนละมือ การเตรียมพักผ่อนก็สุดสิ้น
 เรียบร้อยลงด้วยดี

คารินเรียกปิ่นสันซึ่งเกลียดแค้น .22 แมกนัม พร้อม
 กระสุนของหล่อนที่มอบให้ไว้ แล้วส่งไปให้พี่ชายคนกลาง
 ของหล่อน ม.ร.ว.อนุสารรับมาตรวจสอบดูปืนและกระสุนที่บรรจุ
 อยู่อย่างไม่สนใจอะไรนัก พลังเหน็บไว้ที่พุงอันมีผ้าเคียนเอว

“พี่คิดว่า เราคงจะหมดโอกาสที่จะใช้ปืนอีกแล้ว”

เขาพูดเนือยๆ แต่ไชยยันต์บอกว่า

“ก็ไม่แน่ กลาง บางทีแกอาจจะต้องใช้กับกูตะมะและ
 ทาสอีกสี่คนนั้นก็ได้อ ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่า ในวาระสุดท้าย
 จริงๆ กูตะมะจะไม่สั่งให้คนของแกสู้เรา หรือว่ามีเล่ห์เหลี่ยม
 อะไรที่ต้องทำให้เราต้องฆ่าแกกับพวกทันที เพราะฉะนั้น ติดตัว
 ไว้เถอะ”

ทางด้านรพินทร์นั้น ภายหลังจากการต้อนกูตะมะกับ
 อีกสี่คนให้เข้าไปรวมอยู่กับยามสองคนซึ่งถูกมัดกลิ้งโคโรอยู่
 ก่อนแล้ว เขาก็สั่งให้คะหยิ่นปิดประตู ลั่นดาลด้านนอกทันที

เพื่อไม่ให้พวกนั้นมีโอกาสออกมาจากห้องได้ แล้วโบกมือเป็นสัญญาณให้พวกพรานพื้นเมืองเข้ามาประชุมกันอยู่หน้าห้องซังนั้น

“บุญคำกับหนานอิน สองคน ไปนอนอยู่ตรงบันไดทางขึ้นที่จะหักเลี้ยวข้อศอกโน่น อย่าไพล่ออกไปนอนให้มันเห็นและหลบเหลี่ยมมุมไว้ หูไวหน่อยด้วย คอยสังเกตว่าในตอนดึกๆ จะมีพวกมันลงมาที่ลูกกรงซึ่งปิดกันเราทั้งหมดนั้นหรือเปล่า ถ้าได้ยินเสียง หรือเห็นพวกมันลงมา รีบกลับมารายงานโดยเร็ว ส่วนนอกนั้นทุกคนนอนกับฉันอยู่หน้าปากประตูนี้แหละ”

ทั้งหมดรับทราบ และปฏิบัติตามคำสั่งของเขาในทันที รพินทร์ไพล่หน้ามองลอดซี่ลูกกรงเข้าไป ก็เห็นกุดะมะเอนตัวลงนอนอยู่ในท่ามกลางคนผู้ซื่อสัตย์ของแก ส่วนผู้คุมทั้งสองยังนอนตะแคง มือมัดไขว้หลังอยู่ตามเดิม

เขาพูดเรียบ ๆ เข้าไปว่า

“อย่าแกล้งผู้คุมทั้งสองคนนั้น ไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น ถ้าท่านขัดขึ้นคำสั่ง เราจะฆ่าผู้คุมทั้งสองคนนั้นก่อนทันที เข้าใจไหม?”

กุดะมะผงกหัวเนิบ ๆ แทนคำตอบ จอมพรานใช้ไฟฉายส่องสำรวจเข้าไปในห้องซังอย่างละเอียดอีกครั้ง แล้วทรุดกายลงนั่งในหมู่คนของเขา ขณะนั้นคารินก็เดินเข้ามา

“นี่แปลว่า เราแยกกันนอนเป็นสามกลุ่มคือ กลุ่มของฉัน กลุ่มของพวกคุณที่เฝ้าหน้าประตู และบุญคำกับหนานอินที่เฝ้าช่องทางขึ้นลงนั้น”

“ครับ คุณหญิง”

“ใครหิวจนทนไม่ไหว ขอให้บอกฉัน”

พรานพื้นเมืองทุกคนสั่นศีรษะปฏิเสธ รพินทร์บอกว่า

“เก็บอาหารสำเร็จรูปของคุณหญิง เอาไว้สำหรับพรุ่งนี้
เถิดครับ เราทุกคนจะต้องยึดชีวิตออกไปให้ยาวนานที่สุด”

หล่อนพยักหน้า อึ้งไปครู่ ก็ถามแผ่วเบาว่า

“คุณคิดว่า แงชายจะส่งคนมาช่วยเราไหม?”

“เทวดาเท่านั้นที่จะรู้ได้ แต่ผมคิดว่ายากมาก แม้เขา
อยากจะช่วยเราก็คตาม ผมว่าคุณหญิงนอนภาวนา ระลึกถึงฤาษี
โกทัณญะดีกว่า อาจมีปาฏิหาริย์อะไรมาช่วยเราบ้างก็ได้”

ประโยคหลังเขาพูดปนหัวเราะ ดารินฝันยิ้มจืดๆ แล้ว
หล่อนก็กลับไปรวมพวกของตน อันประกอบด้วยเชษฐา อนุชา
ไชยยันต์และมาเรีย ต่อจากนั้นอีกไม่นานนัก ทุกคนก็เอนกาย
ลงนอนอย่างเมื่อยล้าและอิดโรย กลุ่มของฝ่ายนายจ้างยังมีเสียง
คุยกันอีกเบาๆ อยู่อีกครู่ใหญ่

“พี่ใหญ่ครับ...”

เสียงน้องชายที่นอนกลาง ขนาบข้างด้วยน้องสาวอีกด้าน
หนึ่งเอ่ยขึ้นเบาๆ

“ทำไมหรือ กลาง?”

“พี่ใหญ่ น้อย และไชยยันต์ ไม่ควรเสี่ยงชีวิตมาตามผม
ในครั้งนี้นะเลย”

“อย่าพูดอะไรในเรื่องนี้อีกเลย กลาง ทุกคนที่มาตาม
เธอกับหนานอินในครั้งนี้อยอมสละชีวิตแล้วทั้งสิ้น”

“แต่ถึงอย่างไร ผมก็ยังดีใจที่พี่ใหญ่ได้รพินทร์ ไพรวลย์

เป็นคนนำทาง คนคนนี้มีฝีมือจริงๆ ในเรื่องเดินป่า และการต่อสู้ทุกชนิด”

“สำหรับพี่และพวกเราทุกคนก็ตั้งใจเหมือนกัน ที่เธอได้หนานอินเป็นคนนำทาง ถ้าไม่ใช่หนานอิน เธอคงตายเสียนานแล้ว ไม่ทันถึงครึ่งทางด้วยซ้ำ”

แสงคบเพลิงที่ปักไว้ริมผนังส่วนต่างๆ สว่างพลอม-แพลม ทำให้เกิดเป็นเงาตะคุ่มอยู่ทั่วไป เชื้อไฟเริ่มจะร่อยหรอลงไปทุกที และภายในอีกไม่กี่ชั่วโมง มันก็คงจะดับมิดหมด ไม่มีใครรู้ใจใครว่ากำลังคิดอะไรอยู่ในขณะนี้ พี่น้องทั้งสามคนนอนจับมือกันแน่น ส่วนมาเรียเอนศีรษะหนุนไหล่ไชยยันต์ กระซิบ

“ถ้าบุญวาสนาของลูกในท้องเรามีจริงอย่างทีน้อยเคยพูดไว้ เราคงจะไม่มาตายกันในลักษณะทุเรศอย่างนี้นะ ไชยยันต์”

ไชยยันต์จูบเบาๆ ที่แก้มอันเย็นชืดของหม่อมสาว กระซิบตอบ

“เราต้องรอด เมย์...มีอะไรบางสิ่งบางอย่างทำให้ผมคิดอย่างนี้อยู่เสมอ ทำให้ใจดี ๆ เอาไว้ คิดถึงอดีตที่เราผ่านผจญกันมา แล้วจะเห็นว่าการมาถูกกักอยู่ในคุกมืดใต้ดินของเมืองนี้ มันเรื่องซึ้งเหลือเกิน”

“ค่ะ ฉันจะพยายามคิดเช่นนั้น”

ครั้นแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ถูกกลืนหายไปในความเงียบสงัด

รพินทร์ ไพรวลย์ นอนลืมนตาโพลง มองดูเพดาน ซึ่งไม่สูงขึ้นไปนักอย่างปราศจากความหมาย ในสมองของเขาเต็มไปด้วยความครุ่นคิดต่างๆ นานา หยดน้ำจากรอยร้าวของเพดาน อันจับเขียวไปด้วยตะไคร่ ก็หยดแหมะลงมากกระทบกับแขนของเขาครึ่งหนึ่ง มันเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง พรานใหญ่ชยับกายหนีหยดน้ำนั้น แล้วไม่นาน เขาก็ม่อยหลับไป

เวลามันจะผ่านไปนานเท่าใดไม่ทราบได้ โสตประสาทของเขาแว่วเสียงอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งมันปลุกนิทราขึ้นมาในทันที ก็พอดีกับที่ช่างปาเป็นคนสะกิดแขน เขาทำสัญญาณให้คนของมาเรียทราบ ว่า ตนเองตื่นรู้สึกตัวแล้ว และกำลังจับเสียงนั้นอยู่เหมือนกัน

มันเป็นเสียงเคาะเบาๆ เป็นจังหวะ เสียงของโลหะที่กระทบแผ่นหิน ดังมาจากส่วนใดส่วนหนึ่งของบริเวณห้องซึ่งซังกูตะมะกับพวกไว้นั่นเอง ครั้งแรกเข้าใจว่าเป็นอุปาทาน หรือเสียงที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจของฝ้ายที่ถูกขังอยู่ในห้อง แต่เมื่อตะแคงตัวเอาหูแนบพื้น สำเนียงเคาะนั้นแน่นชัด มันดังขึ้นมาจากใต้ดินข้างล่างลงไปอีกทีหนึ่ง

ขณะนั้น เขากะเวลาวามันอาจเป็นเพียงคินตรงหรือประมาณไม่เกินตีหนึ่ง อันเป็นเวลาตีกอง...

202

**รพินทร์ยืบกายขึ้นอย่างเขากลับ ค่อย ๆ ลุก
ขึ้นโพล่งงอเข้าไปทางช่องลูกกรบ มือหนึ่งถือ
ไฟฉาย อีกมือหนึ่งดึงปืนสั้นออกจากซองมา
ถือกระชับไว้แน่น ส่ายปากทีมือการได้ยวกับ
เขาคือค่อย ๆ ลุกขึ้นย่องเหมือนกัน
แล้วทันใดนั้น เขาก็ฉายไฟปราดเข้าไปสำรวจภายในห้อง
ยังกันก็**

กุดะมะยังคงนั่งชันเข่าอยู่ริมผนังด้านหนึ่งพร้อมกับคนทั้ง
สี่ของแก อยู่ในอาการสงบ ส่วนผู้คุมทั้งสองคนก็ยังคงถูกมัด
กิ้งอยู่เช่นเดิมอีกด้านหนึ่ง ทันทีที่ลำไฟฉายสอดจั่วเข้าไป ที่
ปรึกษาฝ่ายทหารของมรกดนครเลื้อบขึ้นดูชนิดหนึ่ง แล้วก็นั่ง
สงบอยู่ตามเดิม

รพินทร์กราดส่องไปรอบ ๆ ห้องที่นี้เนื้อที่กว้างประมาณ

20 กว่าตารางเมตรนั้น ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติทั้งสิ้น แต่เสียงเคาะอยู่เป็นจังหวะนั้น ยังดังแผ่วเบาอยู่เหมือนเดิม

เขาสั่งให้ช่างปาฐุคโซ่ที่คล้องประตูห้องข้างด้านนอกออกทันที แล้วเปิดอย่างแผ่วเบา เกิด จัน เส่ย และคะหยิ่น ผู้นอนหลับอยู่ ก็พลันตื่นขึ้นรวดเร็วจากเสียงของการเคลื่อนไหวนั้น

“มีอะไรนาย?” เกิดถามโดยเร็ว

จอมพรานตะระริมฝีปาก แล้วชี้มือลงไปยังพื้นเบื้องล่าง ทุกคนเงยหูฟัง แล้วก็สัมผัสกับเสียงนั้นพร้อมกันหมด ต่างผุดลุกขึ้นยืนทันที เส่ยย่องไปปลุกคณะเจ้านาย ส่วนจันก็ไปปลุกบุญคำและหนานอิน

อึดใจต่อมานั่นเอง คณะพรรคทุกคนก็ตื่นขึ้นมาพร้อมกันหมด โดยไม่มีใครทำเสียงเอะอะกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น ปีนขึ้นทุกกระบอกถูกดึงขึ้นมาถือพร้อมอยู่ในมือ แสงคบเพลิงที่ปักไว้ ริมหรือลงเต็มที แต่ยังไม่ถึงกับดับ

และในระหว่างที่ฝ่ายเจ้านายและฝ่ายของบุญคำกำลังย่องเข้ามาสมทบนั้น จอมพรานรพินทร์ได้เปิดประตู และก้าวเข้าไปก่อนแล้วอย่างระมัดระวัง

เขายังไม่เอ่ยปากถามอะไรกุดะมะ ผู้ลี้มตาจึงนั่งไปยังกองฟางกองหนึ่ง ซึ่งปูอยู่ใจกลางห้องด้วยอาการอันยากที่จะอ่านความหมาย รพินทร์โบกมือให้พรรคพวกทุกคนที่กำลังจะพรูเข้ามาด้วยความแปลกใจเหล่านั้น ยืนสงบรออยู่หน้าประตูห้องชังก่อน **ตนเองสังเกตตามสายตาของกุดะมะที่แลจ้อง**

ไปยังตำแหน่งกองฟางนั้น ทรวดกายลงอย่างแผ่วเบา เอาหู
ก้มลงไปแนบพื้น

เสียงโลหะกระทบหินดังแว่วขึ้นมาจากบริเวณนั่นเอง!
รพินทร์เฝ้าริมฝีปาก แล้วหันไปทางกุดะมะ ตามแผ่ว
เบาว่า

“มีโพรงอยู่ในพื้นหินบริเวณนี้ และมีสัญญาณเคาะเรียก
เราอยากจะทราบว่ามันเป็นเสียงอะไร?”

กุดะมะลุกขึ้นยืนอย่างแช่มช้า

“ท่านเป็นคนหูไว และมีประสาทแห่งการสัมผัสยอดเยี่ยม
มาก พราน! ประเดี๋ยวท่านจะรู้เองว่าเสียงนั้นเป็นเสียงอะไร แต่
ก่อนอื่นขออนุญาตให้คนทั้งสี่ของเรานี้ทำงานเหนื่อยได้ไหม และ
อย่าระแวงเลยว่าเขาจะเป็นพิษเป็นภัยต่อพวกท่าน ไม่ว่าเขาจะ
เคลื่อนไหวอย่างไร”

“ตกลง”

กุดะมะพยักหน้ากับคนทั้งสี่ บัดนั้นเอง ทาสผู้กำยำ
สูงใหญ่ ก็ก้มลงไปที่ไม่ไผ่กระบอกยาวใหญ่อันใช้เป็นคานหาม
เสลี่ยงของกุดะมะ ต่างกระซากสิ่งหนึ่งออกมารวดเร็วจนดูไม่ทัน
ทุกคนตะลึง ภายในไม้ไผ่คานหามเสลี่ยงของกุดะมะ ปรากฏว่า
มีหอกสั้น ทำด้วยเหล็กกล้าล้วนทั้งด้าม และส่วนปลายขาวเป็น
เงาแวบ ขึ้นมาถือกระบี่อยู่ในมือคนละเล่ม

ฝ่ายนายจ้างอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างคาดไปไม่ถึง
พร้อมกับจ้องปิ่นเตรียมพร้อมทันที กุดะมะหัวเราะแผ่วเบา

“พวกท่านเป็นคนฉลาดรอบคอบที่สุดแล้ว แต่ก็ยังไม่ฉลาดมากนักหรอกที่ไม่อาจรู้ได้ว่า ทาสของเราทั้งสี่นี้ ช้อนหอกถึงสี่เล่มไว้ภายในไม้แบกคานหามเราเข้ามาด้วย และถ้าหากว่าเราสั่งให้สู้ก็แปลว่า เขาทั้งสี่พร้อมแล้วที่จะแลกชีวิตกับพวกท่านได้ทันที และขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ทั้งสี่คนที่แบกคานหามเราอยู่ตลอดเวลา นั้น แท้ที่จริงคือนายทหารม้าผู้มีฝีมือรบอันยอดเยี่ยม ชั้นขุนพลทีเดียว แต่ละคนมีทหารม้าที่รบเก่งที่สุดในมรกดนครคุมอยู่คนละ 1,000 คน และทุกคนของทหารม้า 4,000 คน เหล่านี้ขึ้นอยู่กับกุตะมะโดยตรง พร้อมที่จะตายแทนเราได้ทั้งสิ้น แต่ท่านอย่าเพิ่งตกใจ เราไม่ได้วางแผนร้ายใดๆ กับท่านหรอก”

กล่าวจบ กุตะมะก็พยักหน้ากับคนทั้งสี่ ซึ่งแท้จริงก็คือผู้บังคับกองทัพอทหารม้า ได้บังคับบัญชาเป็นสัญญาณอะไรชนิดหนึ่ง สี่คนเหล่านั้นเดินตรงเข้ามายังบริเวณพื้น ซึ่งคลุมด้วยฟางและรพินทร์เหยียบย่ำอยู่ในขณะนี้ทันที

จอมพรานถอยห่างออกไปคุมเชิงอยู่อีกด้านหนึ่ง มันเป็นเวลาเดียวกับที่ฝ่ายนายจ้างและพวกเขาทั้งหมด กระจายกันเข้ามาเต็มห้อง ปืนทุกกระบอกจับจ้องไปยังทหารที่ถือหอกอยู่ในมือเหล่านั้นอย่างเตรียมพร้อม

ทหารทั้งสี่ผู้ทำงานหรือเคลื่อนไหวเหมือนตุ๊กตากล ช่วยกันใช้เท้ากวาดฟางบริเวณนั้นออกไปจนเหลือแต่พื้นโล่งๆ กว้างประมาณหนึ่งตารางเมตร แล้วคนหนึ่งก็ใช้สั้นหอกกระทุ้งพื้นเป็นเสียงตอบการเคาะเรียกนั้นลงไป

อนุชา วราฤทธิ์ อ้าปากค้าง

“คุณพระช่วย! ฉันนอนอยู่ในห้องขังนี้มาเป็นเวลาแรมปี
 หารู้เลยไม่ว่า บริเวณหินตรงนั้นมันเป็นโพรง”

“ก็ไม่มีใครรู้หรอก นอกจากกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ
 ราชินีเกษราเทวี และเรา กุตะมะนี่เท่านั้น!”

กุตะมะตอบมา แต่ในครั้งนี้น้ำเสียงจริงจัง กร้าวเฉียบ
 พร้อมกับเดินเข้ามายังคนทั้งสี่ของแก

“จัดขึ้น เดียวนี้”

ขาดคำสั่งนั้น ทหารทั้งสี่ก็ใช้ปลายหอกเหล็ก ซึ่งแต่ละ
 เล่มหนักและแข็งแรงราวกับชะแลง ทิ่มเซาะลงไปยังรอยต่อ
 เชื่อมของศิลาแลงแผ่นต่อไป และกดปลายหอกเซาะลึกลงไปทั้ง
 สี่ด้าน ระหว่างที่ฝายเซลยทุกคนยืนมองอย่างไม่เข้าใจอะไรทั้ง
 สิ้น แต่ก็จ้องป็นระวังพร้อมอยู่ตามเดิม เพียงครู่ใหญ่ ต่างก็มอง
 เห็นแผ่นศิลาแลงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสประมาณ 1 ตารางเมตร
 นั้นอย่างชัดเจน แล้วหอกทั้งสี่เล่มก็ทิ่มลงไปคนละด้านพร้อม
 กับออกแรงจัดขึ้นเต็มเหนี่ยว อันประกอบกับการช่วยของข้าง
 ล่างด้วย ทำให้มันเผยอขึ้นมาอย่างมหัศจรรย์

ต่อจากนั้น แผ่นศิลาที่ปูปิดโพรงก็เคลื่อนพ้นออกไป แสง
 สว่างวอมแวมของคบเพลิงสาตรางๆ ขึ้นมาก่อน แล้วอึดใจเดียว
 ชายในชุดทหารหลวงก็โผล่ขึ้นมาทางช่องนั้น พอดีผ้าที่คลุม
 ใบหน้าออก ทุกคนก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“สุกรี!”

นั่นคือ 1 ในจำนวน 6 คนของฝายโจรขบถ ซึ่งดรินไป

ช่วยรักษาบาดแผลให้ และคืนนั้นกองโจรเมยานี้ก็บุกเข้ามาลักพาตัวไปได้

สุกรียัมละไม ขณะที่มองไปทางคณะของเชษฐา พร้อมกับกำศิระให้อย่างคารวะแล้วก็ยังไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ส่งมือลง
ไปทางช่องโพรงนั้น ตั้งแต่คนที่ตามหลังทยอยกันขึ้นมาอย่าง
รวดเร็ว ครบจำนวน 6 คน ล้วนเป็นขุนโจรขบถที่ดารินไปให้
ความกรุณาทำบาดแผลไว้ให้ทั้งสิ้น ทำเอาทุกคนที่มองเห็นยืน
เบิกตาก้างจ้องกันไปหมด

คนสุดท้ายแต่งดำทั้งชุด ร่างระหงกะทัดรัด พอพ้นช่อง
ชั้นมายืนได้ สลัดผ้าคลุมผมออก ทำให้เห็นผมยาวกระจาย
ประปราย

ฝ่ายเซลยร้องอุทานเป็นเสียงเดียวกันอีกครั้งว่า

“เมยานี่!”

แม่เลื้อยร่างแห่งกองทัพประชาชน ยกมือชูขึ้นเหนือศีรษะ
เป็นการตอบรับคำทักนั้น แล้วก่อนอื่นใดทั้งสิ้น นางปราดตรง
ไปที่กุตะมะทรุดกายลงคุกเข่าเบื้องหน้า พลังหยิบเอาชายผ้า
ของกุตะมะไปจูบ...เป็นเวลาเดียวกับที่กุตะมะทรุดกายลงประคอง
กอดไว้

“ลูกสาว เจ้าปฏิบัติงานได้ตรงแผนและตามเวลาแม่นยำที่สุด”

“โดยกระแสน้ำขององค์จักรราช และอรชุนผู้เป็นบิดา
ของข้า ให้ท่านพ่อกุตมะนำคนของเราเหล่านี้ออกไปสมทบกับ
กองทัพประชาชนโดยเร็วที่สุด องค์จักรราชประทับรออยู่แล้วด้วย
ความรุ่มร้อนพระทัย”

เชษฐาก็ปราดเข้ามาในทันทีนั้น กล่าวขึ้นด้วยเสียงสั้นเร็ว
 ปรี๊ด

“เราไม่เข้าใจอะไรเลยหมายความว่าอย่างไรกันนี้ กุตะมะ
 และเมยานี?”

กุตะมะหัวเราะกระหึ่มในลำคอ

“ท่านทุกคนเห็นอยู่ ณ บัดนี้แล้ว จะต้องให้มีคำอธิบาย
 อะไรอีกหรือ บนความโง่ของท่านที่หลงกลสิงหรา ยึดเอาเรา
 เข้ามาเป็นตัวประกัน มันกลายเป็นความฉลาดอันล้ำเลิศไปเสีย
 แล้ว โดยที่พวกท่านไม่รู้ตัว เราติดต่อกับพระยุพราชจักราชและ
 อรชุนไว้เรียบร้อยแล้ว เพื่อที่จะนำพวกท่านทั้งหมดพร้อมทั้งกอง
 ทหารม้าของเราเองอีก 4 พันคน ไปสมทบกับกองทัพประชาชน
 และเที่ยงคืนตรงของคืนนี้เป็นเวลาที่เมยานีจะต้องมุดลอดอุโมงค์
 ลับเข้ามา เพื่อรับเอาตัวพวกท่านทั้งหมดไป เราทำแผนที่ช่อง
 ทางเดินใต้ดินให้แก่พวกนี้ไว้แล้วพร้อมทั้งวางแผนอื่นๆไว้อย่าง
 รัดกุมที่สุด”

“กุตะมะ ในที่สุดท่านก็...”

คารินอุทานละล่ำละลักออกมา

“ใช่! ในที่สุด กุตะมะก็จะขอทำงานชิ้นสุดท้ายก่อนที่
 ชีวิตจะสุดสิ้น เพื่อกอบกู้บัลลังก์ให้แก่จักราชและอิสราภาพเสรี-
 ภาพของประชากรชาวมรกตทั้งหลาย ชดเชยกับอดีตที่กุตะมะ
 ได้ทรยศไปแล้ว เราตัดสินใจร่วมกับอรชุนเมื่อรู้แน่ว่าราชบุตร
 จักราชยังคงพระชนม์ชีพอยู่ และบัดนี้ได้กลับคืนแล้ว ซึ่งเราก็
 เผ้ารอกาลเวลานั้นอยู่ตลอดยี่สิบกว่าปีโดยไม่มีใครรู้แม้แต่อรชุน
 เอง”

คารินหน้าแดงกำด้วยความปิติใจขีดสุดที่หล่อนไม่คาดฝันจนน้ำตาไหล หล่อนตรงเข้าไปกอดขุนพลเต๋เอาไว้ ในขณะที่คนอื่นๆ แม้แต่รพินทร์เองก็ยังยืนจ้องงงอยู่ในปรากฏการณ์ที่คาดคิดไม่ถึง

“แปลว่านี่ท่านเป็นพวกเรา และเตรียมพร้อมที่จะให้การช่วยเหลืออยู่แล้วกระนั้นหรือ?”

“กุตะมะไม่ได้เป็นพวกท่านหรอก แต่กุตะมะทำงานชิ้นนี้เพื่อกษัตริย์แท้จริงแห่งมรกตนคร และเพื่อประชาชนทั้งหลาย จึงออกอุบายทุกวิถีทาง เพื่อให้ท่านยึดเอาเราลงมาเป็นตัวประกันในคุกใต้ดินนี้ เนื่องจากเราได้นัดแนะไว้กับองค์จักรราชไว้พร้อมสรรพแล้ว ไ้อัพวกทราชมันหาว่าไม่ว่า ในที่คุมขังใต้ดินของราชวงศ์เทพนี้ มีอุโมงค์ที่จะทะลุออกไปถึงท้ายอุทยานด้านตะวันตก ก็อุโมงค์เดียวกันนี้แหละที่ราชินีเกษราเทวี นำราชบุตรจักราชหนีเล็ดลอดออกไปได้ภายหลังจากวิษณุพรหมนารถถูกรุมปลงพระชนม์ เรารู้มานานแล้วว่า พระนางนำราชโอรสหนีออกทางช่องนี้ และในที่สุดก็หนีรอดจากเขตมรกตนครออกไปสู่โลกภายนอกได้ เราเองนี่แหละเป็นคนปล่อยให้พระนางเสด็จหนีรอดไปทางช่องนี้ ความลับอันนี้เราปิดปากเงียบมานานกว่ายี่สิบปีแล้ว และมันจะเป็นช่องทางให้พวกท่านทุกคนหนีเล็ดลอดไปพร้อมกับกองทัพประชาชนของจักราชได้ โชคดีเหลือเกิน...ที่ท่านไม่ด่วนสังหารเราเสียก่อนในทันทีที่รู้ว่าถูกล่อลงมามาติดกับ แต่แท้ที่จริงนั้นเราซ่อนกลสังหารล่อพวกท่านลงมาเพื่อเปิดทางรอดให้”

ทั้งหมดตะลึง พุดอะไรไม่ออกไปอีกครั้งด้วยความตื่น-

ตั้งใจเหลือที่จะกล่าว ไชยยันต์หน้าชิดและกลับแดงสลับกันอยู่
 เช่นนั้น เดินเข้ามายกมือไหว้ เขาพูดเสียงสั้น

“ลุง! ฉันดูลุงไม่ออกจริงๆ ลุงทำได้สนิทมาก และฉัน
 ขออภัยที่ล่วงเกินลุงไปแล้ว แม้กระทั่งคิดจะทำร้ายหรือสังหาร
 ลุงเสีย ลุงเป็นคนที่เราหลงด่าสาปแช่งยิ่งกว่าใครทั้งสิ้น แต่แล้ว
 ลุงกลับเป็นเหมือนเทพเจ้าที่มาช่วยชีวิตพวกเราทั้งหมดไว้”

กุดะมะหัวเราะแฉ่วเบา ตบไหล่ไชยยันต์

“เราไม่ถือท่านหรอกในข้อนั้น เรารู้ว่าท่านเป็นคนเลือด
 ร้อน มุทะลุ ขาดสติยังคิด แต่ก็กล้าหาญมาก”

“ทำไมท่านจึงไม่บอกความจริงพวกเราเสียแต่แรก นับ
 ตั้งแต่ประตูลูกกรงเหล็กนั้นเลื่อนปิดลง” มาเรียถามเร็วปรือ

“บอกแต่แรกก็ จะยังประโยชน์อันใดขึ้นมาเล่า ให้เวลา
 เป็นเครื่องพิสูจน์ไม่ดีกว่าหรือ อีกประการหนึ่งมันก็ยังไม่ถึงเวลา
 ที่เรานัดแนะกับกองกำลังของเมยานีชุดนี้ ที่จะล่อได้อูโมงค์
 เข้ามา ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามแผนกำหนดเวลา ซึ่ง
 คลาดเคลื่อนไม่ได้เลย และขอให้รู้ไว้ด้วยว่าท่านไม่มีเวลาที่จะ
 ชักถามอะไรเรามากนักในขณะนี้ เพราะเราทุกคนต้องออกไป
 จากที่นี่เดี๋ยวนี้ แผนทั้งหลายล้วนคอยเวลาอยู่แล้วทั้งสิ้น”

“เราจะเริ่มยังงัยกันต่อไป กุดะมะ”

เซษฐาถามหลังจากสร้างตะลิ่ง

ขุนพลเต๋าพยักหน้าลงไปยังช่องที่เปิดนั้น

“เราจะล่ออูโมงค์ลับนี้ออกไปด้วยกันทั้งหมด เดียวนี้
 แล้วเลื่อนหินที่เปิดออกเข้ามาปิดสนิทไว้ตามเดิม สิ่งหราชอาณาจักรจะไม่
 สนใจอะไรกับพวกเราทุกคนที่ถูกขังอยู่ในนี้ จนกว่าจะสามวัน

ผ่านไปแล้ว จึงอาจส่งทูตลงมาเจรจาให้ปลดอาวุธพวกท่าน ซึ่ง
 กว่าที่จะถึงเวลานั้น จักราชและพวกท่านอาจนำกองทัพประชาชน
 เข้าโจมตีพระนครแล้ว...”

แล้วกุตะมะก็หันมาทางสุกรี ซึ่งในครั้งนี่เผชิญหน้ากัน
 ในสภาพของฝ่ายหนึ่งเป็นขุนพลฝ่ายทหารหลวง ส่วนอีกฝ่าย
 หนึ่งเป็นเพียงหัวหน้าหน่วยโจร ออกคำสั่งอย่างสนิทสนมว่า

“สุกรี เจ้ากับพวกที่มาด้วยกันทั้งหมด จงช่วยกันชน
 สัมภาระสิ่งของของท่านเหล่านี้ล่วงหน้าไปก่อน พร้อมกับบ่าว
 ของท่านเหล่านี้...”

พร้อมกัน กุตะมะก็มองหน้าเชษฐาเหมือนจะให้เข้าใจ
 ในคำสั่งของตนด้วย ท่านหัวหน้าคณะจึงบอกรพินทร์

“ทำตามที่กุตะมะสั่งเร็ว ผู้กอง ให้พราณพื้นเมืองของ
 เราทั้งหมดเอาสัมภาระทยอยลงไปพร้อมกับพวกของสุกรี ว่า
 แต่ทางเดินข้างล่างกว้างพอที่จะขนของออกไปโดยสะดวกหรือ
 ท่านกุตะมะ”

กุตะมะยิ้มผิดแผกไปกว่าทุกครั้ง เป็นรอยยิ้มของนักรบ
 ที่พร้อมแล้วจะเข้าสนามศึก

“ท่านไม่ต้องห่วงในข้อนั้น ช่องทางเดิน แม้จะไกลหน่อย
 แต่ก็กว้างขวางพอที่จะเดินเคียงคู่กันไปได้ทีเดียว โดยไม่ต้อง
 หมอบหรือคลาน และจากพื้นที่เรายืนอยู่ที่นี่ มีบันไดหินทอดลง
 ไป 7 ชั้น ก่อนจะถึงทางเดิน”

“วิเศษสุด นี่มันเป็นเรื่องปฏิหารีย์แท้ๆ!”

ท่านหัวหน้าคณะร้อง และจับมือขึ้นบูชาเหนือศีรษะระลึก
 ถึงฤาษีโกทัณฺฑะอยู่ในใจ ส่วนดารินนั้นขนลุกอยู่เกรียวๆ ใน

ปรากฏการณ์อันหลอนคาดไม่ถึงมาก่อน รพินทร์สั่งคนของเขา
ทันที ให้ร่วมมือกับฝ่ายสุกรี ซึ่งเป็นหน่วยกล้าตายบุกเข้ามาใน
ครั้งนี้

ทั้ง 6 อดีตนักโทษประหารของรหัสยะปรัตเข้าไป
ช่วยพวกพราณพื้นเมืองชนของทันที แล้วล่ำเลียงลงไปยังช่อง
อันดำมืดราวกับเหวนั้น โดยมีคนแรกถือได้เล็ก ๆ ส่องนำทาง
ลงไปก่อน สุกรีเป็นคนวิ่งท้ายในชุดนั้นก่อนที่จะก้าวลงอุโมงค์
ไปได้ ปรัตเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าหมอดารินและทุกคน
ยิ้มแล้วพูดว่า

“สุกรี และพวกเราทั้งหมด ที่เคยได้รับความเมตตาจาก
นายหญิงตอนถูกจับเป็นเชลย ได้ขออาสา ‘ท่านผู้เฒ่า’ ที่จะเข้า
มาช่วยพวกท่านในคืนนี้ ภายใต้การนำของแม่นางเมยานี และ
พวกเราได้รับอนุญาตทันที สุกรีดีใจเหลือเกินที่ได้ทำงานครั้ง
นี้ คิดอยู่เสมอว่าถ้าไม่ตายเสียเราคงได้พบกันอีก และก็พบกัน
จนได้”

“เราก็คือใจมาก สุกรี และขอขอบใจพวกเจ้าทุกคน”

ดารินตอบยิ้ม ๆ แล้วผลักไหล่ให้สุกรีเร่งตามพวกนั้นลง
ไปโดยเร็ว พอสุกรีพลุดลงไปแล้ว หล่อนก็ปรัตเข้ามาจับแขน
เมยานีไว้นั่นพร้อมกับดึงเข้ามาชิด น้ำตาไหลด้วยความยินดี

“เมยานี ขอถามสักคำเถอะ ไปยังไงมายังไงกันนี้?”

แม่เสือร้ายแห่งกองทัพประชาชนหัวเราะแผ่วเบา แสงได้
ส่องจับผิวหน้าแดงปลั่ง นัยน์ตาเป็นประกาย

“อย่าช้าเลยครับ ทุกวินาทีที่ผ่านไปมีค่าแก่ชีวิตเรามากที่สุด”

“และขอให้ผมเป็นผู้สั่งบ้างในครั้งนี่ เมย์ลงไปก่อนเป็น

คนแรกสำหรับพวกเรา คุณไชยยันต์ติดหลังไป ต่อไปเป็นคุณหญิงคาริน คุณชายอนุชา และคุณชายเชษฐา ผมจะรังท้ายพวกเราทุกคน”

ไม่มีการถ่วงเวลาให้ล่าช้าไปอีกเลย แม้แต่จิตใจเดียว เพราะความเคยชินต่อสถานการณ์และรู้ใจกันดีอยู่แล้ว มาเรียงฉายไฟนำทางลงไปก่อนแล้วไต่ลงไปโดยเร็ว ถัดจากนั้น ก็ทยอยไล่หลังกันไปตามบุคคลเท่าที่จ่อมมัดคุเทศก์กำหนดไว้ให้ กระทั่งในที่สุด เหลือรพินทร์ยืนอยู่ปากทางหันมามอง เมยานี กุตะมะ และนายทหารที่ปลอมเป็นทาสทั้งสี่

“ท่านพรานจะรืออะไรอยู่อีก?” เมยานีร้องถามยิ้มๆ

“เราก็มีสิทธิ์ที่จะห่วงเจ้า กุตะมะ และทหารทั้งสี่คนนี้เหมือนกันไม่ใช่หรือ?”

“ท่านลงไปก่อนเถอะ พรานรพินทร์ เรากับเมยานีจะติดหลังท่านลงไป ส่วนทหารทั้งสี่ของเราจะเป็นผู้เลื้อยหินแผ่นนี้เข้ามาปิดไว้ตามเดิม และจะตามไปเป็นชุดหลัง คงทิ้งช่วงกันไม่ห่างนักหรอก”

กุตะมะบอกโดยเร็ว จอมพรานบ้วนปากไปทางผู้คุมสองคนที่ถูกมัดกลิ้งนอนท่าตาปริบๆ อยู่

“แล้วนั้น...”

“อ้อ ท่านไม่ต้องห่วงหรอก ผู้คุมทั้งสองนี้จะพันทรมานและจะไม่พูดอีกต่อไปแล้ว”

กุตะมะตอบพร้อมกับพยักหน้ากับทหารเอกทั้งสี่ พริบตา นั่นเอง ก่อนที่รพินทร์จะคิดอะไรทัน หอกในมือของทหารสองคนก็ปักสวบเข้าไปที่คอหอยของผู้คุมอย่างแม่นยำเหมือนแทง

ปลา ทั้งสองผู้คุมสะดุ้งเหือก นัยน์ตาเบิกค้ำง กระแด้วคั่นอยู่
 สองสามพรวด เลือดไหลนองพื้น อืดใจเดียวกันแน่นิ่ง

จอมพรานมองภาพนั้นด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยาย
 ถูก แต่กุดะมะกับเมยานีเฉยเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้นเลย

รพินทร์มลงบันไดหินอันลื่นด้วยตะไคร่น้ำลงไป แล้ว
 หยุดยืนอยู่ในเนื้อที่กว้างพอที่สองคนจะเดินสวนกันได้ ต่อมาก็
 เห็นเมยานีไต่ตามลงมาโดยเร็ว นางชะงักเล็กน้อย เมื่อเห็น
 พรานใหญ่ยังยืนเฉยอยู่ รพินทร์จับแขนของแม่เล็อร่ายไว้ ดึงให้
 แอบตัวเบียดติดผนัง รोजนกระทั่งกุดะมะเดินลงมา และทหาร
 ทั้งสี่ช่วยกันเลื่อนศิลาแลงก้อนใหญ่มาปิดสนิทไว้ตามเดิม บริเวณ
 นั้นจึงสว่างด้วยไฟฉายในมือของเขาทั้งสองขึ้นไปให้ และในที่สุด
 กุดะมะกับสี่ทหารเอกก็ลงมาถึง ณ ตำแหน่งที่เขาเรียงแขนเมยานี
 ให้ยืนอยู่

“อ้าว! ท่านจะรออะไรอยู่อีก พราน?”

ขุนพลเฒ่าถามอย่างสงสัย

“กุดะมะจงสั่งให้ทหารทั้งสี่คนของท่านเดินหน้าไปก่อน
 ท่านอยู่หลัง ส่วนเรากับเมยานีจะเดินตามหลังท่านไปอีกทีหนึ่ง”

กุดะมะชะงักนิดหนึ่ง ขมวดคิ้ว

“นี่แปลว่าท่านยังไม่ไว้วางใจอะไรเราอีกกระนั้นหรือ?”

“ไม่ใช่ที่เราจะไม่ไว้วางใจท่านหรอก การที่เมยานีและ
 ทหารฝ่ายโจรขบถเข้ามาช่วยเราจนถึงที่นี่ มันก็เป็นเครื่องพิสูจน์
 อย่างดีที่สุดแล้ว ว่าท่านพร้อมที่จะร่วมมือกับเรา และกองทัพ

ประชาชนของจักราช แต่เรามีหลักประจำใจอยู่อย่างหนึ่ง คือ ‘ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่าจะเสียใจภายหลัง’ และมันเป็นนิสัยดั้งเดิมของเรามาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า เราชอบที่จะเดินระวังหลังผู้ที่อยู่ในความคุ้มครองทุกคน ยกเว้นการนำทางเท่านั้นที่เราจะเดินไปข้างหน้า แต่คราวนี้ไม่ใช่ผู้นำทาง”

ที่ปรึกษาราชการทหารมรกดนครพยักหน้าซ้ำๆ ตบไหล่เขาแล้วว่า

“พ่อหนุ่ม ถ้าท่านคิดที่จะอยู่ในมรกดนครแห่งนี้อีกต่อไป ตำแหน่งของท่านก็คือขุนพล เราดีใจเหลือเกินที่องค์จักราชได้ท่านเป็นสหายในครั้งนี้”

กล่าวสิ้นเสียง กุตะมะก็พยักหน้าให้ทหารเอกทั้งสี่ ซึ่งถือหอกกระบี่อยู่ในมือเดินล่วงหน้าไปก่อน ตนเองปิดหลัง และเมื่อนั้นรพินทร์จึงจุดแขนเตือนให้เมยานีเดินนำไปเบื้องหน้าอีกทีหนึ่ง...

หนทางเดินนั้น ดูเหมือนจะเป็นช่องทางเดินที่สะดวกสบายที่สุด ระดับเพดานที่เหนือศีรษะขึ้นไป รพินทร์ส่องไฟดูและใช้มือคลำเป็นหินที่บึกบึนแข็งแรง สูงประมาณ 6 ฟุตเศษ และมีระยะที่สม่ำเสมอ แสดงว่าได้สร้างเอาไว้อย่างมีเจตนาให้เป็นหนทางถาวรตลอดกาล แม้จะมีอากาศหายใจ แต่ก็รู้สึกอึดอัดเมื่อมีคนเป็นจำนวนถึง 25 คนลงมาเดินแถวกันอยู่ในลักษณะเรียงเดี่ยวรุดหน้าไปเช่นนี้ มันเป็นหนทางอันคดเคี้ยวไปมา และรู้สึกว่าจะยาวไกลมากทีเดียว ซึ่งสุดท้ายทางจะนำไปออก ณ

ที่ใด ฝ่ายเขาทั้งหมดไม่อาจทราบได้ เสียงพูดแม้จะกระซิบ ก็ยังดังก้องในที่อับทึบเช่นนั้น

ฝ่ายนายจ้าง และพรานพื้นเมืองของเขาทั้งหมด ดูเหมือนจะทราบแล้วว่า รพินทร์ ไพรวลย์เดินปิดอยู่ท้ายขบวนร่วมกับเมยานี โดยมีกุดะมะและทหารอีกสี่คนคั่นกลางไว้

“เมยานี ทางนี้ยาวสักเพียงไหน ใช้เวลาเดินนานสักเท่าไร”

จอมพรานกระซิบถามแม่เลื้อร้ายแห่งกองโจร

“ก็ยาวมากทีเดียว ท่านพราน พวกเราที่มุดทางลงมาก่อนจะโผล่ขึ้นในห้องที่กักขังพวกท่าน ใช้เวลานานโขอยู่”

“นางแน่ใจหรือว่า ปากทางที่เราทั้งหมดจะโผล่ขึ้น จะมีพวกเรารอคอยอยู่แล้ว และเป็นสถานที่ปลอดภัยเพียงพอ?”

เมยานีหันมามองเขานิดหนึ่งในความมืด ตอบว่า

“มีพวกเรา 10 คน ปลอมเป็นทหารหลวงปะปนอยู่กับทหารของท่านพ่อกุดะมะอีกประมาณ 20 คน ที่คอยให้การร่วมมืออยู่แล้ว พวกเราเล็ดลอดเข้ามาในเขตพระนคร จนกระทั่งถึงปลายอุทยานอันเป็นปากทางที่ลงมานี้ โดยการช่วยเหลือของคนของท่านพ่อกุดะมะทั้งสิ้น มิฉะนั้นแล้ว เราจะไม่รู้ทาง หรือเข้ามาได้เลย”

เสียงกุดะมะที่เดินอยู่เบื้องหน้าของเมยานีหัวเราะเบาๆ พลางตอบแทรกมาว่า

“รอบคอบดีมาก ท่านพราน ที่ท่านพยายามจะซักถามเมยานีเสียให้สิ้นสงสัย ทั้งๆ ที่เราเองก็ได้บอกกับท่านแล้ว”

“ทางลับนี้สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยไหน?” เขาถามไปที่กุดะมะ

“เราก็ไม่อาจทราบได้เหมือนกัน มันอาจถูกสร้างมานาน
 เท่ากับเมืองมรกตนครนี้ก็ได้”

“แล้วท่านรู้ได้อย่างไรว่ามีทางลับซ่อนอยู่ยังคุกใต้ดินนี้”

“ที่เรารู้ ก็เพราะกษัตริย์วิษณุพรหมนารถเป็นผู้บอกแก่
 เรา พระองค์ไว้วางพระทัยเรามากที่สุด”

“ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่า สิงหรา หรือแม่มดวาชิกาจะ
 ไม่รู้ว่าคุกใต้ดินในปราสาทหลังนี้มีทางลับ?”

“เราแน่ใจ เพราะถ้าสิงหรา หรือวาชิการู้ก็คงจะไม่ปล่อย
 เอาพวกท่านลงมาขังไว้ในนี้หรอก”

“สิงหราอาจไม่รู้ เราเชื่อ...แต่แม่มดวาชิกา ท่านบอกเรา
 แล้วว่าเป็นผู้หยั่งรู้หมดทุกอย่าง ไฉนจึงจะไม่รู้ว่าคุกนี้มีทางลับ
 เราสงสัย?”

กุตะมะหั่วเราะสำเนียงประหลาดอีกครั้ง

“ดูก่อน พราน ในความลึกลับนั้น มันย่อมมีความลึกลับที่
 เหนือขึ้นไปกว่าอยู่เสมอ วาชิกามีญาณวิเศษที่จะล่วงรู้ในสิ่งที่
 คนทั่วไปไม่อาจรู้ได้ก็ตาม แต่ก็คงไม่รู้ไปเสียหมดทุกอย่างหรอก
 อย่างน้อยที่สุดก็ไม่รู้ว่าจักราชได้ลอบหนีออกจากพวกของท่าน
 ไปก่อนแล้วในตอนกลางคืน มิฉะนั้นก็คงกำหนดให้รหัสยะเข้า
 ล้อมจับทันภายในราตรีนั้น ก่อนที่เมยานีจะทันไปปรับตัว และ
 อย่างน้อยที่สุด ก็คงไม่รู้ว่า เรากุตะมะนี้พร้อมแล้วที่จะตายอยู่
 เคียงข้างฝ่ายประชาชน เมื่อองค์จักราชเสด็จกับมาถึงนคร เพราะ
 หาไม่ ก็คงไม่วางอุบายให้สิงหราส่งเราลงมาถูกขังรวมอยู่กับ
 พวกท่านหรอก วาชิกามีความรอบรู้เยี่ยงภูตผีปีศาจหาได้ล่วงรู้
 อย่างผู้มีฤทธิ์วิเศษแท้จริงเยี่ยงอริยบุคคลไม่ กรรมช่วยยอมเป็น

อุปสรรคบังปัญญาไว้ อีกประการหนึ่งบุญญาธิการของจักราชที่
 รอดพระชนม์ชีพไปได้ในครั้งนั้น จนกระทั่งหวนกลับมาภูมฺ่แผ่นดิน
 อีกครั้ง ก็ย่อมเป็นบุญญาธิการที่ยิ่งใหญ่กว่าความชั่วร้ายของ
 วาชิกามากนัก”

**คำพูดของกุดะมะในครั้งนี้ ผิดแผกไปเป็นตรงกันข้าม
 กับระยะต้นๆ ที่ลงมาติดขัดอยู่ด้วยกัน กระแสเสียงนั้น
 หนักแน่นเต็มไปด้วยความจริงใจ**

“นี่แปลว่า ท่านเองได้พบกับองค์จักราชแล้วหรือ และ
 แน่ใจแล้วหรือว่าชายคนที่มากับคณะเราคือจักราชองค์จริง มิใช่
 มีใครอื่นแปลกปลอมเข้ามา”

รพินทร์ถามเพื่อจะวัดความจริงอันลึลับออกมาให้ได้

“เรายังไม่มีโอกาสได้เฝ้าองค์จักราชแต่เราก็มีความเชื่อมั่น
 ว่า ชายผู้นั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากกษัตริย์องค์น้อยๆ ที่
 เราเป็นผู้เปิดทางลับสายนี้ให้พระองค์หนีไปพร้อมกับพระราชมารดา
 ในครั้งนั้น เราได้รับการติดต่อจากอรชุน สหายของเรา
 บอกถึงสัญลักษณ์พิสูจน์องค์จักราชว่าเป็นองค์จริง สิ่งนั้นก็คื
 รูปกงจักรกลางฝ่าพระหัตถ์อันเป็นรอยมาแต่กำเนิดที่ปรากฏอยู่
 ยังมือของชายผู้นั้น ประกอบกับวิญญานของบิดาเราที่เข้าฝัน
 บอกความแก่เราอยู่ตลอดเวลา เราจึงตัดสินใจทันทีที่จะให้ความ
 ร่วมมือกับอรชุน ภายหลังจากการปฏิเสธและเพิกเฉยต่อการ
 ขอร้องของสหายเรามาจนถึงยี่สิบกว่าปี เราบอกแล้วว่า เรา
 เองก็รอการกลับคืนมาของจักราชแห่งราชวงศ์เทพเช่นเดียวกับ
 อรชุนเหมือนกัน แต่เราอยู่ในหมู่ของศัตรู จนกว่าจะถึงวาระ
 แท้จริง คือวันที่เราแน่ใจวันนี้แหละ!”

“ใคร?”

“แม่หญิงงามผมดำ คนที่เป็นหมอรักษาเรานั้นแหละ!”

รพินทร์อึ้ง

กุดะมะฉลาดลึกซึ้ง และละเอียดอ่อนที่สุด เขาเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เอง จริงตามที่แกพูด ดารินคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เคยคิดว่ากุดะมะจะหักหลังเลย เพียงแต่หล่อนจะไม่พูดเท่านั้น ส่วนเขาเองนั้น เพิ่งจะมารู้สึกเช่นนี้ ก็ต่อเมื่อเห็นเมยานีเข้าไปคุกเข่าจูบชายผ้าของขุนพลชรานั้นเอง ขณะที่นางขึ้นจากช่องลับเป็นคนสุดท้ายในชุดที่มุดทางเดินใต้ดินขึ้นมา

ทั้ง 25 คน เดินทิ้งระยะห่างจากกันในระยะเอื้อมมือถึงหัวแถวเบื้องหน้าสุด ห้างลิบออกไปในช่องทางเดินแคบนั้น โดยใช้คบเพลิงนำทาง ส่วนฝ่ายเฉลย ซึ่งแยกกันออกเป็นสองช่วง นานๆ จะปรากฏแสงไฟฉายส่องตรวจดูตามพื้นและเพดานสักครู่ ต่างเดินกันไปเงียบๆ เหมือนเดินไปสู่มรณกาลที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า ระยะมันยาวไกลจริง ตามที่เมยานีบอก รพินทร์ไว้ เพราะกะประมาณเวลากันว่า แม้จะเดินกันอย่างรีบร้อน เร่งให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ กินเวลาประมาณ 10 นาทีเศษเข้าไปแล้วในหนทางอันแสนจะวกกวนคดเคี้ยวนั้น ก็ยังมองไม่เห็นทางว่าจะโผล่ออกที่ใด

ไชยยันต์เอื้อมมือไปแตะที่ไหล่เมียมหม่มของเขาไว้ตลอดเวลาเหมือนจะกลัวว่าในความมืดของหนทางอันแคบๆ นั้น หล่อนจะอันตรายหายไปถึงเสีย ส่วนดารินจูงมือ ‘ฟีกกลาง’ ของหล่อน

ไว้นั่น เซษฐาเดินติดไปเบื้องหลังอย่างสงบ และด้วยสติอันมั่นคง เขารู้ว่าเบื้องหลังของเขาเรียงกันไปอีก 4 คนคือคนของ กุตะมะที่มีอาวุธพร้อมอยู่ในมือ แต่ยามนี้ เขาไม่สนใจที่จะห่วงกังวล หรือคอยระแวงอะไรอีกแล้ว และถัดหลังไปอีก เขาได้ยินเสียงรพินทร์ เมยานี และกุตะมะ พูดจากันอยู่พึมพำ แต่สำเนียงไม่ชัดเจน

ครั้งหนึ่ง ท่านหัวหน้าคณะได้ยินเสียงไชยยันต์เรียกนาม เขามาเบาๆ จึงขานตอบออกไป และไชยยันต์ก็บอกมาเหมือนจะชวนคุยว่า

“ขณะที่กำลังเดินกันอยู่ในรูนี้ ฉันหวนคิดไปถึงตอนเราไปตามพิชิตไอ้แหวง ช้างร้ายในถ้ำใต้เขาน้ำตก ลักษณะมันคล้ายๆ กัน”

“เสียดายที่ฉันขาเจ็บ ไม่ได้ไปในครั้งนั้น เลยไม่รู้ว่ามันเหมือนกันอย่างไร” เซษฐาตอบเรียบๆ

“อย่าเพิ่งพูดอะไรกันโดยไม่จำเป็นดีกว่า”

อนุชาเตือนทุกคน แล้วก็เงียบกันไปอีก

ประมาณอีกครั้งชั่วโหม่งต่อมา เซษฐาผู้ระมัดระวังและมีความสังเกตที่รอบคอบที่สุด ก็รู้สึกว่าได้สัมผัสกับกลิ่นไอของอากาศที่บริสุทธิ์ขึ้น มีเสียงบอกกันต่อๆ มาจากหัวแถวว่ามองเห็นทางอยู่เบื้องหน้าอยู่ไหนๆ แล้ว พื้นที่กำลังเดินอยู่เริ่มจะมีระดับค่อยๆ สูงชันขึ้นทีละน้อย และในที่สุดคนที่อยู่ต้นๆ แถวก็นโผล่ขึ้นเหนือระดับใต้ดินทีละคน ถัดมาก็เป็นกลุ่มนายจ้างแล้วรพินทร์ ไพรวลย์ อันเป็นคนสุดท้ายก็โผล่ขึ้นมาพบกับอากาศ

บริสุทธิ์เย็นฉ่ำกลางดึก ริมภูเขาหินจำลองแห่งหนึ่งภายใต้ร่ม
 ไทรใหญ่ใบดก ท้องฟ้าเป็นแผ่นกำมะหยี่สีดำประดับไปด้วยจุด
 ทองระยิบระยับของดาว

เซलयทั้งหมดอยู่ในฐานะมืงง และยังไม่อาจเคลื่อนไหว
 ต่อไปอย่างใดได้ทั้งสิ้น ในภาวะที่โพล่ขึ้นมาพบกับกลิ่นไอแห่ง
 อิสราภาพที่ไม่คาดฝันอีกครั้ง

ทุกคนสังเกตเห็นพวกกองโจรที่ทำหน้าที่ส่องคบเพลิง
 นำอยู่เบื้องหน้า ดับคบเพลิงมืดสนิทลงในทันทีที่โพล่ขึ้นมาจาก
 ลักษณะอันเป็นช่องโพรง แล้วก็ช่วยกันดันก้อนหินขนาดใหญ่
 สองสามก้อนมากองทับปิดปากทางนั้นไว้ มีเงาตะคุ่มๆ ประมาณ
 10 กว่าเงา ยืนแวดล้อมปากทางบริเวณนั้นอยู่ก่อนแล้ว ใน
 ตำแหน่งต่างๆ ไม่มีใครทายได้ถูกว่าคนใดเป็นทหารของกุดะมะ
 และคนใดเป็นฝ่ายกองโจร เพราะทุกคนมีผ้าคลุมจากศีรษะ
 ยาวลงมาจนถึงเข้าในลักษณะของทหารที่อยู่เวรยามกลางคืน แต่
 คนเหล่านั้น ก็มีลักษณะเป็นมิตร เพราะไม่มีท่าทีกระโตก
 กระตากหรือแสดงความแปลกใจในอากัปกิริยาอย่างใดทั้งสิ้น

เมยานี ก็ดูเหมือนจะขาดอำนาจในการสั่งการใดๆ
 ลงเสียแล้ว ลักษณะของหล่อนดูจะมีดมนไปหมดเช่นกัน
 และรอคอยแต่คำสั่งเท่านั้น

บทบาทของกุดะมะ ก็เริ่มเด่นชัดขึ้นในทันทีนั้น แก
 ก้าวเข้ามาหยุดอยู่เบื้องหน้าทุกคน

“ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ทุกคนอย่าทำให้เกิดแสง หรือเสียง

ใดๆ ทั้งสิ้น จงปฏิบัติตามฝ่ายเราประการเดียวเท่านั้น ขณะนี้
เราพ้นคุกใต้ดินของสิงหราชขึ้นมาได้แล้ว แต่ยังอยู่ในเขตใจกลาง
เมือง ทุกคนจะปลอดภัยได้แน่นอน ก็ต่อเมื่อผ่านกำแพงเมือง
ด้านใต้ออกไปแล้ว”

“เราจะออกนอกกำแพงเมืองไปภายในคืนนี้เลยหรือ”

เชษฐาถามแผ่วเบา พยายามสังเกตไปรอบๆ แต่ก็มีดมน
ในความคิดไปหมด เขาเห็นแต่กลุ่มพฤษชาติที่แวดล้อมอยู่
ทางเดินแยกไปหลายทางอันค่อนข้างรกด้วยไม้เลื้อย และไกล
ลิบออกไปรอบด้านมีแสงประทีปชวาลาส่งกะพริบอยู่เรื่อย ๆ
แสดงว่าเป็นแสงที่ออกมาจากตำหนัก หรือมิฉะนั้นก็คฤหาสน์
ของข้าราชบริพารรอบนอก ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงัด นอกจาก
ครั้งหนึ่งจะได้ยินเสียงหึ่งแว่วตามลมมาแต่ไกล ซึ่งสันนิษฐาน
ว่าเป็นการขานบอกยามเวลา

“คืนนี้ และต้องเดี๋ยวนี้ด้วย”

กุตระมาตอบโดยเร็ว ยกมือขึ้นชูเป็นสัญญาณ ชายในผ้าคลุมผู้หนึ่งก็ปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว อดีตขุนพลขวาของวิชฌนพรหมนารถสั่งการอะไรอยู่ครู่ ชายผู้นั้นก็ถอยออกไปโดยรีบด่วน ขุนพลเฒ่าหันมาทางคณะเฉลยอีกครั้ง

“ทหารม้า ได้บังคับบัญชาของวามิส คนของเราสอง
กองร้อยทำหน้าที่ตระเวนตรวจความเรียบร้อยของพระนครภายใน
คืนนี้ ทุกท่านจะต้องใช้ผ้าคลุมกาย อำพรางเครื่องแต่งกาย
เดิมของท่านให้ดูเหมือนทหารเหล่านั้น และขี่ม้าทุกคนโดยมี
คนของเราห้อมล้อมไว้อีกชั้นหนึ่ง เราจะบายหน้าไปทางหอคอย
ปรากฏการณ์ได้ ในลักษณะหมู่ทหารม้าตรวจยาม เมื่อถึงที่นั้น

เราจะขึ้นไปบนหอคอย แล้วไต่บันไดเชือก ข้ามกำแพงเมือง ออกไปเบื้องล่างของหอคอยด้านนั้น ทหารม้าของอรชุนจะรอ คอยอยู่แล้ว พวกท่านจะเดินทางโดยม้าอีกครั้งหนึ่งโดยมุ่งหน้า ไปทางเขาวงพระจันทร์ ซึ่งกองบัญชาการชั่วคราวขององค์จักราช และอรชุนรอคอยอยู่แล้ว ระยะทางวิ่งตามสบายของม้าโดยไม่ ต้องเร่งร้อนนัก ก็จะถึงเขาวงพระจันทร์ก่อนรุ่งสางเล็กน้อย ขอ ให้ท่านทราบเถิดว่า เมื่อเท้าของท่านแตะพื้นดินนอกกำแพง เมืองเมื่อใด ความปลอดภัยก็จะเป็นของพวกท่านเมื่อนั้น”

“เราเข้าใจแล้ว กุตะมะ แต่บ่าวของพวกเราเหล่านี้ล้วน ไม่ชำนาญในการขี่ม้าเลย”

รพินทร์สวดขึ้นโดยเร็ว ซี่มือไปทางหนานอิน และพวก พรานพื้นเมืองทั้งหลาย ซึ่งกำลังกลืนน้ำลายลงคอกันอยู่ กุตะ- มะโบกมือ

“นั่นไม่สำคัญ ม้าจะจัดมาสำหรับพวกบ่าวของท่าน เรา จะคัดม้าที่เชื่อง บังคับง่ายทั้งสิ้น และจะเดินไปในอาการปกติ ไม่ได้วิ่ง มีทหารม้าของเราเป็นพี่เลี้ยงคอยคุมอีกทีหนึ่ง เชื่อ ว่าคงจะไม่มีใครพลัดตกจากหลังม้าที่เชื่องและเดินไปตามธรรม- ดา”

“ตายหะ! ซี่ม้ารี้...ข้าเคยแต่ขี่ควาย”

บุญคำครางอ้อยออกมา หันไปทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ กับหนานอิน แต่ไม่มีใครสนใจ ดารินชักต่อว่า

“พวกเราไม่ได้ตัวเปล่ากันทุกคนนะ ท่านกุตะมะ เรามี สัมภาระข้าวของ ซึ่งตามปกติแล้ว บ่าวพวกนี้ก็เป็นผู้แบกหาม”

“แม่หญิงจะมามัวกังวลอะไรกับเรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ จะ

เอาม้าสักก็สิบตัวก็ได้ บรรทุกของเหล่านี้ไปโดยไม่ต้องให้คนของท่านแบกหามอีก”

ทุกคนมองหน้ากันเองแล้วอิงไปชั่วครู่ ขณะนั้นเองทหารม้าของกุตะมะหมู่หนึ่งก็ปรากฏกายขึ้นในเงามืดสลัว มีม้าเปล่าติดเครื่องครบจูงมาด้วยหลายตัว แล้วอีกคนหนึ่งซึ่งโผล่ออกมาอีกทาง ก็หอบผ้าคลุมก้อนใหญ่มาโยนให้ตรงหน้า รพินทร์กราดเข้าไปคว้าผ้าผืนหนึ่งแล้วพยักหน้ากับเหล่านายจ้างของเขา

“อย่าให้เสียเวลาเลยครับ ทำตามกุตะมะบอกเถอะเร็วเข้า!”

จากคำเตือนของเขานั้นเอง ทุกคนปราดตรงเข้าไปที่กองผ้าคลุมอันมองผาดๆ ลักษณะเหมือนเสื้อกันฝนนั้นโดยเร็ว แจกจ่ายกันคนละผืน ตลบส่วนบนขึ้นคลุมศีรษะไว้ และรัดด้วยสายผ้ากลางลำตัวให้แนบกระชับ โดยไม่ให้โผล่เสื้อผ้าเดิมของตนออกมาให้เห็นเป็นที่ผิดสังเกต

รพินทร์ เชษฐา ไชยยันต์ ดารินและมาเรีย ถอดหมวกเดินป่าของตนออกทันทีโดยซ่อนไว้ใต้เสื้อคลุมอีกทีหนึ่ง แล้ววามิสผู้บังคับกองพันทหารม้าของกุตะมะก็นำม้าเข้ามาจ่ายให้แก่ทุกคน มาเรียเหวี่ยงกายขึ้นไปอยู่บนหลังม้าศึกตัวเชื่องเป็นคนแรก และเร่งเตือนดารินมา ซึ่งตามเป็นคนที่สอง ถัดจากนั้นก็เชษฐา ไชยยันต์ อนุชาและรพินทร์คนสุดท้าย จากนั้น พวกของสุกรีกก็ช่วยกันแยกสัมภาระของคณะเดินทางซึ่งพวกพรานพื้นเมืองพากันแบกมา ขึ้นบรรทุกบนหลังม้าต่างที่เตรียมมาแล้ว ผูกมัดแน่นกันตกระตึงแล้วคลุมซ่อนไว้ด้วยผ้าอีกทีหนึ่ง

หนานอิน บุญคำ จัน เกิด เสย คะหยิ่น และสา่งปาถูก
อีกพวกหนึ่งช่วยประคองให้ขึ้นนั่งบนหลังม้า โดยมีทหารพีเลียง
คุมกำกับไว้ตัวต่อตัวคนละคน ป้องกันไม่ให้ม้าที่พวกพรานพื้น
เมืองขี่ตื่นหรือพยศทำพิษเอากับผู้นั่ง

ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยลงภายในเวลาไม่กี่นาที

“เกิดมาส่างปากก็เพิ่งจะขี่ม้ากับเขาครั้งนี้เป็นครั้งแรก”

เสียงเจ้าทาสต้องสู้ของมาเรียบ่นออกมา

“เออ กูกะไ้พวกนี้ก็เหมือนกัน แต่มันเข้าท่ากว่าขี่วัว
หรือขี่ควายมาก”

ตาเฒ่าบุญคำบอกมาน้ำเสียงไม่ค่อยจะมั่นใจนัก กุม
บังเหียนแน่น

ส่วนคณะเจ้านายทั้ง 5 คน ไม่มีอะไรที่ฝ้ายกุดะมะและ
เมยานี้จะต้องห่วงเลย ทุกคนเคยขี่ม้ามาบ้างแล้วทั้งสิ้น และพอ
จะรู้วิถีบังคับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาเรีย ลักษณะของหล่อน
คล่องราวกับโคบาล แหม่มสาวหัวเราะหึๆ กับตนเอง ทดลอง
เอื้อมมือไปกระชากดอกสั่นที่ติดอยู่ในฝัก ซึ่งเสียบประจำไว้ให้
ทุกม้า อันเนื่องมาจากม้าที่ติดเครื่องรบเต็มอัตราศึก มันเป็น
ดอกสั่นยาวประมาณ 1 เมตรเศษ ด้ามเป็นไม้เนื้อแข็ง สวมติด
กับโลหะดีเป็นรูปใบหอกแข็งแรง และน้ำหนักกระชับมือ ไม่ว่า
จะใช้ทิ่มแทงในระหว่างอยู่บนหลังม้าหรือใช้พุ่งชุด

“ไม่นึกเลยว่าเราจะหวนกลับไปสู่ความเป็นชาวโรมันใน
อดีตอีกครั้ง”

หล่อนพึมพำ เตะดอกในมือ แล้วเสียบไว้ยังที่เดิม

เมื่อฝ่ายเชลยทั้งหมดพร้อม กุตะมะกับนายทหารทั้งสี่ สุกเข้ากับพวกและเมยานี้ก็เหวี่ยงกายขึ้นหลังม้าคนละตัว พวกนั้นไม่ต้องพูดถึง เหมือนคนในยุคปัจจุบันก้าวขึ้นรถยนต์อย่างไรก็อย่างนั้น กุตะมะนั้นดูแต่แรกว่าย่อแอโผแผ แต่ความจริงแล้ว ในคืนนี้ก็ปราดเปรียวว่องไวมาก สมกับที่เป็นขุนพลผู้ควบคุมกองทัพม้าอันเกรียงไกรของมรกตนคร ทุกคนจึงรู้ทันทีว่า...ที่แกแกล้งนั่งมาบนเสลี่ยงให้คนแบกหามนั้นเป็นแต่เพียงมารยาทภายนอกเพื่อตบตาทุกฝ่ายในครั้งแรกเท่านั้น

แล้วโดยสัญญาณของกุตะมะ ทั้งหมดเริ่มออกเคลื่อนที่ทันที พวกทหารม้าส่วนหนึ่งควบเหาะล่องหน้า แยกกันไปก่อนเพื่อป้องกันไม่ให้เห็นว่าเป็นกลุ่มที่ใหญ่เกินไปนัก เหลือแต่เพียงกุตะมะ และนายทัพอีกสี่คนเท่านั้นที่ขี่เคียงมากับฝ่ายของเชลย ยกเว้นทหารม้าอีกส่วนหนึ่งประมาณไม่เกิน 10 คนที่แวดล้อมอยู่ในรอบนอก ส่วนหนึ่งทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงพวกพราวนพื้นเมืองซึ่งขึ้นไปนั่งทำกระโถกกระเดกอยู่บนหลังม้าศึก และอีกส่วนหนึ่งจูงม้าบรรทุกของให้ตามไปด้วย

ท่ามกลางความมืดของราตรีแวดล้อม และบางแห่งก็อาจมองเห็นรางๆ ด้วยแสงจันทร์ ทั้งกลุ่มบ้ายหน้าตัดออกจากอุทยานชั้นนอก เดินม้าเหาะๆ ไปตามหนทางที่ทอดยาวไปเบื้องหน้า ครู่ใหญ่ต่อมา ก็เข้าเขตบริเวณใจกลางเมืองอันเป็นสองฝั่งทางคฤหาสน์ของพวกราชมนตรีบ้านของผู้มีคนที่มีฐานะ แล้วก็จตุรัสย่านตลาดโรงร้านค้าที่ดับไฟมืด

ระหว่างทางสวนกับหมู่ทหารม้ากลุ่มละไม่เกิน 4-5 คนเดินสวนอยู่ไปมา แต่พวกทหารนั้นก็ไม่ได้สนใจอะไรด้วย คง

เพียงแต่ยกมือขึ้นสูงเป็นสัญญาณทักทาย แล้วก็ผ่านเลยกันไป
ท่ามกลางใจอันสั่นระทึกของทุกคน เพราะความไม่ทราบ และ
ไม่แน่ใจอะไรมาก่อน เกรงว่าจะถูกขัดขวาง หรือสกัดกั้นเสีย
ระหว่างทาง แต่ยังไม่ใจที่มีกุดะมะและทหารเอกสี่คนที่น่าอยู่
เบื้องหน้า ทำหน้าที่ตอบรหัสสัญญาณมือกับพวกทหารม้าที่เดิน
ยามตรวจพระนครเหล่านั้น

ในที่สุด จากถนนหนทางอันปูหินเรียบแยกแยะออกไป
ได้หลายทิศทาง กุดะมะก็นำคณะเฉลยทั้งหมดมาถึงป้อมค่าย
ปราการด้านใต้ ซึ่งส่วนบนเป็นหอคอยสูงสำหรับทหารยามขึ้น
ประจำสังเกตการณ์มีทหารหมวดหนึ่งเดินเกร็ดออวุธอยู่บริเวณ
ริมกำแพงปากทางขึ้นนั้น หนึ่งในจำนวนสี่ของทหารเอกกุดะมะ
ควบม้าร่วงหน้าเข้าไปก่อน อึดใจเดียวก็โบกมือเป็นสัญญาณให้
ตามเข้าไป และเมื่อกุดะมะนำคณะทั้งหมดเข้ามาถึง ทหารเหล่านี้นักชูหอกขึ้นแสดงความเคารพ

“กุดะมะ ท่านวางแผนทุกสิ่งทุกอย่างไว้พร้อมสรรพที
เดียวหรือ?”

เชษฐากระซิบถาม เพราะเห็นตลอดทางที่ขี้อำนาจมา ได้
รับความสะดวกเป็นอย่างยิ่ง

“กุดะมะย่อมมีแผนเตรียมพร้อมและรอบคอบเสมอ และ
ขอบอกอีกครั้งว่า ตลอดทั้งราตรีนี้ทหารม้าเดินยามในมรดนคร
ทุกคน ล้วนเป็นคนที่ของกุดะมะทั้งสิ้น พร้อมทั้งรับรู้เหตุการณ์
ล่วงหน้าไว้แล้ว เมยานี้กับทหารโจรพวกนี้ ได้ปีนกำแพงจาก

เบื่องนอกขึ้นมายังปรากฏการณ์ได้ ที่กำลังจะออกไปนี้แหละ โดยมีทหารของเราเป็นผู้ช่วยเหลือ”

ขุนพลเต๋าเจ้าแผนการตอบเรียบ ๆ

“เมยานี้ เจ้ากับพวกปีนกำแพงเล็ดลอดขึ้นมาทางป้อม ปรากฏการณ์นี้หรือ?”

คารินหันไปกระซิบถามแม่สื่อร้ายแห่งกองโจร นาง พยักหน้าลง

“ใช่แล้ว นายหญิง ท่านพ่อกุดตะมะกำหนดแผนให้เราปีน ขึ้นทางปรากฏการณ์นี้ เมื่อเรามาถึงมีบันไดเชือกหย่อนลงมาให้ จากทหารซึ่งอยู่ยามบนหอคอยนั้นก่อนแล้ว เราไต่บันไดเชือก กันขึ้นมารวมทั้งหมด 17 คน แล้วมีทหารจัดม้าไว้ให้เรา นำเรา ตรงไปยังอุโมงค์ที่จะลอดเข้าไปพบพวกท่าน”

“เสียงมาก!...”

มาเรียกระซิบกับธิดาสาวมือร้ายของอรชุน

“เจ้าเชื่อ มั่นใจได้อย่างไรว่า นั่นจะไม่เป็นอุบายหลอก เจ้าและพวกเข้าไปสู่กับดัก”

“เราจำใจต้องเสี่ยง นายหญิงผมทอง เพราะไม่มีทาง เลือกอย่างอื่น แต่ก็ปรากฏว่า ท่านพ่อกุดตะมะช่วยเราอย่าง บริสุทธิ์ใจ โดยไม่มีอุบายหักหลังอะไรเลย ทหารหลวงพวกนี้ เคยรบกับพวกเรามาก่อนแล้วทั้งสิ้น แต่คืนนี้ พวกเขาเป็นฝ่าย เดียวกับเราทั้งหมดโดยเฉพาะพวกที่คุมอยู่ทางกำแพงด้านใต้”

ประตูใหญ่ของฐานหอคอย เปิดกว้างออกอย่างเงิบ
เชียบ กุดตะมะและทหารเอกทั้งสี่กระโดดลง คณะเชลยทั้งหมด

จึงก้าวจากม้าลงตาม สัมภาระจะถูกพวกของสุกรีนลงจากหลัง
 ม้าบรรทุกแบกน้ำหนักเข้าไปในบริเวณห้องใต้ฐานนั้นก่อนโดยเร็ว

“ในนั้นจะมีบันไดวน ทอดขึ้นไปสู่ยอดปราสาทหอคอย
 และจากหอคอย จะมีบันไดเชือกทอดลงไปยังพื้นดินริมกำแพง
 ด้านนอก ซึ่งกองโจรพร้อมม้าจำนวน 50 คน รอคอยเราอยู่
 แล้ว ขอให้พวกท่านไต่ขึ้นไปและพยายามปีนลงทางบันไดเชือก
 นั้นเถิด”

“แล้วท่านล่ะ?”

อนุชาถามสวนมาโดยเร็ว กุตะมะยิ้มเกรียมนๆ

“ไม่ต้องสงสัย เราและทาสแบกเสลี่ยงทั้ง 4 คนนี้ จำเป็น
 จะต้องออกไปพร้อมกับพวกท่านด้วย เพราะคนติดอยู่ในคุกใต้
 ดินจะปรากฏตัวอยู่ในบริเวณอื่นของมรคตนครไม่ได้ เราทั้งทุก
 สิ่งทุกอย่างไว้ให้แก่วามิสแล้ว ภายในนครนี้ วามิสจะคุมกำลัง
 ทหารของเราทั้งหมด 4 พันคนอยู่ในนครนี้ จนกว่าจะรุ่งเช้า
 ประมาณตอนสาย สິงหราชจะมีคำสั่งให้กองทหารม้าของเราทั้ง
 หมดภายใต้การนำของวามิสนำกำลังเคลื่อนที่เร็วออกกวาดล้าง
 โจรที่มาชุมนุมกันที่เขาวงพระจันทร์ และนั่นย่อมหมายถึงว่า
 กองพลทหารม้าของเราจะติดตามไปสมทบกับกองทัพประชาชน
 ในทันที โดยลักษณะที่ถูกสั่งให้ออกไปปราบนั้น อรชุนและองค์
 จักราชทราบแผนการนี้แล้ว สำหรับเรากับนายทหารทั้งสี่คนนี้
 จำเป็นต้องล่องหน้าออกไปก่อนพร้อมกับพวกท่าน อย่าแคลงใจ
 อะไรเลย”

ทุกคนถอนใจยาวออกมาอย่างโล่งอก เซษฐาเข้ามาจับ
 แขนขุนพลเผ่าไว้

“เป็นการดีมาก ที่ท่านและทหารทั้งสี่นี้จะออกไปพร้อมกับเราด้วย แล้วให้วามิสคุมกองพลทหารม้าตามไปภายหลัง แต่ถ้าหากสิงหราบเกิดไหวตัวรู้ทันเสียก่อน จะทำอย่างไร?”

กุตะมะหัวเราะเบาๆ

“วามิส เป็นแม่ทัพที่มีฝีมือ ซึ่งคุมทหารม้าทั้งหมดของเราแทนในระหว่างที่สิงหราบส่งเรากับสี่คนนี้ลงไปติดขังอยู่ในคุกใต้ดินพร้อมกับท่าน ถ้าหากเกิดสิงหราบไหวตัวรู้ทันขึ้น การรบจะเกิดขึ้นในทันที ทหารหนึ่งกองพลของเราซึ่งเป็นทหารรบเก่งที่สุด จะแหกพระนครออกไปสมทบกับกองทัพประชาชนโดยไม่รอช้า และจงเชื่อเถิดว่าวามิสย่อมทำได้สำเร็จ เราสั่งการไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านอย่ากังวลไปเลย ขอให้ท่านรู้ไว้เสีย ณ บัดนี้ด้วยว่า ระหว่างที่พวกท่านถูกนำตัวเข้าไปในพระนคร ไม่ใช่เราเพียงคนเดียวเท่านั้นที่วางแผนช่วยเหลือท่าน แต่มีทหารถึง 1 กองพล เตรียมพร้อมอยู่แล้วที่จะให้การร่วมมือ เพียงแต่เราแยกหน้าที่กันเท่านั้น ทุกคนก็ติดต่อราชวงศ์เทพ และชิงชิงระบบการปกครองของสิงหราบเป็นอย่างดี เพียงแต่สงบนิ่งสงวนท่าทีอยู่เท่านั้น”

“บราโว!”

มาเรียร้องออกมาเบาๆ ทุกคนสีหน้าแจ่มใสและเต็มไปด้วยความหวังอันเข้มข้นขึ้นที่สุด

“เราไม่ทราบว่าจะตอบแทนบุญคุณของท่านในครั้งนี้ได้อย่างไร นอกจากจิตใจเคารพคารวะ”

เชษฐาพิมพ์ น้ำตาคลอหน่วยด้วยความปลาบปลื้มปิติใจ กุตะมะจับมือทั้งสองของท่านหัวหน้าคณะไว้

“สำหรับคืนนี้ เราจะไปพบอรชุนและเผ้าองค์จักราชพร้อมกับพวกท่านด้วย สิ่งที่ท่านจะช่วยให้เราได้ก็คือช่วยพูดกับอรชุนและกราบทูลกับจักราชให้อภัยแก่เราในความผิดในอดีตเท่านั้น เพราะเราพร้อมที่จะไปตายร่วมกับพระองค์ และกองทัพประชาชนแล้ว”

“ข้อนั้นท่านไม่ต้องห่วงหรือการกระทำของท่านในครั้งนี้มันพิสูจน์ได้เป็นอย่างดีแล้ว เราออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้เถิด”
 รพินทร์บอกอย่างรีบร้อน

โดยการนำของกุดะมะ ฝ่ายเชลยอันเป็นกลุ่มของพรานพื้นเมือง ถูกต้อนเข้าไปห้องใหญ่ ณ ฐานใต้ปราการนั้น ก่อน ติดตามด้วยคณะนายจ้างและจอมมัคคุเทศก์ ต่อมาจึงเป็นเมยานีและสุกรีกกับพวกทหารโจรอีกจำนวนหนึ่ง ตามกันเข้าไปเป็นลำดับ เมื่อครบจำนวนคน ประตูใหญ่ก็ปิดลง

ห้องใต้ฐานหอคอยเป็นห้องขนาดกว้างใหญ่ พอที่จะบรรจุคนได้ไม่ต่ำกว่า 50 มีโต๊ะม้านั่งสำหรับนั่งพักทำงานหรือนั่งประชุม ตรงกลางเป็นสายเชือกขนาดใหญ่ที่ทอดยาวลงมาจากเบื้องบน เป็นสายของระฆังสัญญาณลูกเชือก ที่แขวนอยู่บนหอคอยนั้น

บันไดวนทำด้วยปีกไม้ขนาดใหญ่ ทอดเลื้อยขึ้นไปสู่เชิงเทินด้านบน กว้างพอที่จะเดินเรียงหน้ากันขึ้นไปได้คราวละ 3 คน ระดับของมัน ภายหลังจากใช้ไฟฉายส่องแว่บดู รพินทร์บอกได้ทันทีว่าสูงประมาณ 20 เมตร

ทุกคนมาหยุดยืนอ้อกันอยู่ตรงต้นบันไดวนนั้นอีกครั้ง

“เมยานีจะไต่ขึ้นไปบนยอดหอคอยนั้นก่อน และจะเป็นบันไดออกนอกเขตกำแพงเป็นคนแรก เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดจากพวกเราที่ชุมรอคอยอยู่ก่อนข้างล่างนอกกำแพงเมือง...”

แม่เสือร้ายแห่งกองทัพประชาชนเอ่ยขึ้น

“ท่านพ่อกูตะมะตามหลังเมยานีเป็นคนที่สอง แล้วถัดจากนั้นก็ขอให้พวกท่านพิจารณากันเองว่าจะไต่บันไดเชือกกลงไปใครก่อนใครหลัง”

กูตะมะพยักหน้า ตบไหล่ธิดาสาวของเพื่อนร่วมสาบานซึ่งแตกคอกันมาถึง 20 กว่าปี

“รอบคอบมาก ลูกสาว เป็นการถูกต้องแล้วที่เจ้าและพ่อจะลงไปให้ถึงพื้นดินนอกกำแพงก่อน เพื่อให้พวกของเจ้าแน่ใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย”

ฝ่ายเชลยทุกคนที่เป็นกลุ่มมันสมอง ก็มองเห็นชัดตามคำแนะนำอันรอบคอบของเมยานีนั้นโดยไม่มีใครค้าน ก่อนที่แม่เสือรูปสวยจะเอามือจับราวบันไดเพื่อจะก้าวขึ้นไป ได้หันมาทางฝ่ายเชลย แล้วว่า

“การขึ้นบันไดนี้ไปถึงยอดหอคอยไม่ยาก แต่การไต่บันไดเชือกกลงไปถึงเบื้องล่างเสียงมาก พวกท่านจะต้องระวังตัวกันให้ดี อย่าให้พลัดตกลงไป จะเกิดอันตรายถึงตายได้เพราะกำแพงนี้สูงมาก”

“ไม่ต้องห่วงในข้อนั้นหรอก เมยานี พวกเราทุกคนล้วนเป็นนักปีนเขา หรือปีนหน้าผาสูงชันกว่านี้มาแล้ว”

ดารีनตอบคำแม่เสือสาวด้วยสำเนียงอ่อนหวานรักใคร่

เมยานีได้ยื่นคำนั้นแล้ว ก็มีสีหน้าคลายกังวลลง แล้ว
จับพลันนั้นหล่อนก็พุ่งปราดขึ้นบันไดล่องหน้าไปก่อน ประเปรียว
ราวกับเลือดดาว กุตะมะจึงโบกมือเป็นสัญญาณ เชษฐากับอนุชา
ก้าวลงเคียงขนานบ่ากันไปเป็นชุดที่สอง ต่างช่วยกันประคอง
ขุนพลเฒ่า แต่ก็ได้รับบอกว่าไม่ต้องช่วยเหลือหรือห่วงกังวลอะไร
กับแกทั้งสี่ เพราะสุขภาพของแกบัดนี้แข็งแรงพอสมควรแล้ว
ดาร์ริน ไชยยันต์ และมาเรียตามขึ้นไปเป็นชุดที่สาม

ต่อจากนั้น รพินทร์ก็บอกกับคนของเขาทั้งหมด รวมทั้ง
หนานอินให้ขึ้นไป ตัวเขาเองคอยยืนคุมดูสุกรักกับพวกโจร ซึ่ง
บัดนี้รับภาระแบกหามสิ่งของของฝ่ายเซลยอย่างเต็มที่ โดยไม่
ต้องให้ฝ่ายของเขายุ่งยากอีก แล้วเขาก็ก้าวเดียวปิดหลังขึ้นไป
เป็นคนสุดท้าย

เบื่องบนหอคอย หรือจะเรียกว่าห้องสังเกตการณ์ของ
ยามรักษากำแพง บัดนี้เมยानीรอทุกคนอยู่ก่อนแล้ว แสงจันทร์
ข้างขึ้นเกือบเต็มดวง ล่องกระจ่างไปทั่ว นานๆ จะมีเมฆลอย
มาบังเสียครั้ง เสียงลมพัดครางหวิวเย็นเฉียบจับใจ หล่อนเฝ้า
นับจำนวนคนที่ติดตามขึ้นมาทั้งหมด อันประกอบด้วยกุตะมะ
ทหารอีก 4 คนและเชลยทั้ง 13 คน สุกีร์และทหารโจรของ
หล่อนอีก 16 คน รวมแล้วเป็นจำนวนถึง 35 คน ไม่มีใครขาด

และในยามนี้อำนาจการตัดสินใจหรือสั่งการ กลับคืนมา
เป็นของธิดาสาวของอรุณอีกครั้ง

รพินทร์ก้าวแทรกทุกคนที่รวมกลุ่มกันอยู่บนยอดเชิงเทียน

เดินออกไปยังบริเวณสันกำแพงที่เมยานียืนอยู่ก่อนแล้ว เขาฉายไฟวูบเดียวเพื่อตรวจดู ‘บันไดเชือก’ ตามที่พูดกันไว้ก็เห็นชัดว่ามันสะดวกสบายมาก เพราะทำด้วยเส้นเชือกใหญ่มันคงแข็งแรง คู่ขนานกัน ตรงกลางตรึงไว้ด้วยไม้ท่อนขนาดเล็กกว่าข้อมือเล็กน้อย เป็นลูกบันไดที่แข็งแรงพอสมควร มีช่วงเว้นห่างกันประมาณ 1 ศอก ต่อ 1 ลูกบันได บัดนี้แม้ลมจะพัดแรงแต่บันไดเชือกนั้นก็ขึงตึงนิ่ง ราบชิดลงไปกับผิวกำแพงไม่ได้แกว่งไปมาเลย เชื่อว่าคงจะมีการช่วยยึดตรึงไปจากคนเบื้องล่างด้วย และจากการฉายไฟเพียงแวบเดียวของเขา ซึ่งไล่ลูกบันไดลงไปถึงพื้นเบื้องล่างนั้น เห็นคนกลุ่มใหญ่ยืนคอยกันอยู่แล้ว ยังพื้นเบื้องล่างนั้น

โดยไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น เมยานีได้ลงไปตามบันไดนั้นอย่างคล่องแคล่ว ต่อมาก็เป็นกุดะมะ ซึ่งไต่ตามลงไปเป็นคนที่สองอย่างระมัดระวัง รพินทร์จึงหันไปทางพรรคพวกของเขาที่ยืนรออยู่

“พวกคุณชายทยอยกันลงไปก่อนเถิดครับ ผมจะคุมให้พวกของสุกรี ผูกเชือกสัณการะของเราหย่อนลงไปให้หมดเสียก่อน แล้วจะตามลงไปภายหลัง”

เชษฐาพยักหน้าอย่างเข้าใจได้ง่ายๆ โดยไม่ใช้เวลาผ่านไปแม้แต่หน่อย เขาตะหลังไชยยันต์ให้ลงไปเป็นคนแรก ถัดไปก็เป็นมาเรีย อนุชา ดาริน และตัวท่านอดีตทูตทหารบกเป็นท้ายของชุดนั้น ทางด้านรพินทร์ก็ไม่รอช้า โบกมือเรียกสุกรีเข้ามาอธิบายให้ทราบว่าสัณการะควรจะใช้วิธีไร่นำลงมาจากยอดกำแพงชั่วคราวก็อดใจ ข้าวของของคณะเดินทางทุกหีบห่อก็ถูกมัดด้วย

เชือก ซึ่งพวกนั้นเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ค่อยๆ โรยลงไป และถึง
พื้นก่อนที่พวกของเซษฐาจะลงมาเบี่ยงล่างเสียด้วยซ้ำ

“ท่านพรานลงไปได้แล้ว เรากับพวกทั้ง 16 คน และ
ทหารของกุตตะมะอีก 4 คน จะตามลงไปหลังท่าน”

อดีตนักโทษประหารของรหัสยะ ซึ่งฝ่ายของเขาเคยช่วย
รักษาบาดแผลให้ กล่าวมาอย่างอ่อนน้อมแต่ห้าวหาญ

“ให้ทหารคนสนิทของกุตตะมะลงไปก่อนดีกว่า”

รพินทร์บอกไปยังทุกคนเหล่านั้น

ชายฉกรรจ์ร่างงาม ที่เขาเคยรู้จักในนามของทาสแบก
เสลี่ยง ผู้ไม่เคยพูดคำใดออกมาเลย บัดนี้เข้ามายืนเรียงอยู่เบื้อง
หน้าของเขาแต่ละคนยิ้มให้

“เราจะปฏิบัติตามคำสั่งของท่านพราน...เราคือ ยุษฐิท ผู้
บังคับกองพันทหารม้าที่ 1 แห่งกองทัพม้ามรกดนคร”

ชายคนแรกกล่าวขึ้นยิ้มๆ เอื้อมมือไปจับมือเขาไว้

รพินทร์กระชับฝ่ามือนั้นบิบบแน่น มันเป็นฝ่ามือที่ใหญ่โต
แข็งแรงยิ่ง

“ยินดีที่ได้รู้จักท่าน ยุษฐิท ครั้งแรกเรานึกว่าพวกท่าน
ทั้งสี่คนจะเป็นไปเสียอีก”

ยุษฐิทหัวเราะเบาๆ ก้มศีรษะให้อีกครั้ง แล้วไต่บันได
เชือกลงมา แล้วคนที่สองก็เข้ามาสัมผัสมือกับเขา

“ในขณะเชลย เราทราบว่าท่านเป็นผู้เก่งกล้าสามารถที่สุด
และถ้าเราเป็นศัตรูกัน เราจะต้องเลือกฆ่าท่านก่อนเป็นคนแรก...
เราคือ วิกรม ผู้บังคับกองพันทหารม้าที่ 2”

ชายผู้นั้นรายงานด้วยรอยยิ้มที่เป็นมิตร รพินทร์ยิ้มตอบ

“ขุนพลของท่าน และพวกท่านเล่นละครกันเก่งทุกคน
 ขอขอบใจมากที่พวกท่านและนายของท่านช่วยพวกเรา”

คนที่สามก็ก้าวเข้า รพินทร์กล่าวยิ้มๆ มาก่อนที่บุรุษผู้นั้นจะพูด

“เราเดาว่า ท่านคือผู้บังคับกองพันทหารม้าที่สาม”

“ใช่แล้ว...นามของเรา พรหมเมศวร์...”

เมื่อกัมศิระเหมือนจะคำนับให้แก่จอมพราวนแล้ว พรหมเมศวร์ก็ได้เชือกตามลงไปเป็นคนที่สาม แล้วคนที่สี่ก็เข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

“เราอดอดใจมากเหมือนกัน ที่ปลอมตัวเป็นทาสแบก
 เสลี่ยงให้ขุนพลของเรา และต้องปฏิบัติตัวเหมือนคนใบ้มาตลอด
 ระยะเวลา นับตั้งแต่เผชิญหน้าพวกท่าน เราชื่อพราหุต”

“ผู้บังคับกองพันทหารม้าที่สี่?”

“ใช่แล้ว”

“พราหุต ทหารม้าของมรกตนครมีอยู่เป็นจำนวนสัก
 เท่าใด?”

“สามกองพล กองพลละสี่กองพัน แต่กองพลของท่าน
 กุตะมะอันมีพวกเราเป็นนายทัพ เป็นกองพลทหารม้าที่ได้ชื่อว่า
 ชำนาญในการรบที่สุด และเป็นกองพลรักษาความปลอดภัยให้
 แก่กษัตริย์สิงหราชอาณาจักร”

“แล้วอีกสองกองพลนั้นเล่า”

“เป็นกองพลทหารม้า ที่ตกอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของ
 พระอนุชาหัตถะ”

“เราได้ยินกุตะมะ เอ่ยชื่อถึง ‘วามิส’ เขาเป็นใคร?”

“วามิส คือรองที่ปรึกษาของขุนพลกุดะมะ เป็นนายของพวกเราทั้งสี่อีกทีหนึ่ง ระหว่างที่ขุนพลกุดะมะและพวกเราทั้งสี่ลงไปติดอยู่ในคุกใต้ดินพร้อมกับพวกท่าน สิงหราคำหนดให้วามิสคุมทหารม้ากองพลนี้แทนท่านกุดะมะ แต่ท่านไม่ต้องกังวล วามิสใกล้ชิดและล่วงรู้แผนการของท่านกุดะมะดีกว่าพวกเราเสียอีก”

“ท่านแน่ใจหรือว่า เขาจะไม่ทรยศหักหลังกุดะมะและพวกท่านทั้งสี่?”

“เราแน่ใจ เพราะมีฉะนั้น ทหารที่รักษาพระนครภายในคินนี้คงจะไม่ปล่อยให้พวกเราเล็ดลอดมาจนถึงประตูเมืองด้านใต้นี้ได้เลย และท่านวามิสเองก็ได้พบและเจรจากับท่านกุดะมะแล้ว ขณะที่พวกเราทุกคนมุดลอดใต้อุโมงค์ขึ้นมาในครั้งแรก”

“เอาละ ท่านลงไปได้แล้ว พรานหุต เราจะตามท่านไปอีกทีหนึ่ง และให้ทหารของเมยานีตามลงไปทีหลัง”

พรานหุตได้บันไดเชือกลงไปโดยไม่รอช้า รพินทร์ยังไม่ลงในขณะนั้น เขาโบกมือเป็นสัญญาณกันพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายที่รอจ้งหะอยู่ เสียได้ลงไปเป็นคนแรกของชุดนั้น ต่อมาก็เกิด จัน คะหยิ่น ส่างปา บุญคำ และหนานอิน หลังจากนั้นจึงเป็นตัวเขาเอง และเมื่อได้ลงไปได้สองสามช่วง ก็รู้สึกว่สายสะพานเชือกด้านบนเริ่มมีคนไต่ตามกันลงมาเป็นลำดับอย่างรวดเร็ว คือพวกกองโจร อันมีสุกรีเป็นหัวหน้านั่นเอง

เมื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ลงมาเหยียบยืนอยู่กับพื้นดิน อันปลอดภัยโปร่งซิดกำแพงเบื้องนอก เขารู้สึกแต่ว่าในเงาสลัวนั้น

เต็มไปด้วยกองกำลังที่กระจายกันอยู่เต็ม ฝ่ายนายจ้างของเขา รวมกลุ่มกันอยู่และร้องเรียกมาเบาๆ ข้าวของสัมภาระที่หย่อนลงมาก่อนนั้น บัดนี้ได้บรรทุกอยู่บนหลังม้าเรียบร้อยแล้ว

อีกไม่กี่อึดใจ พวกของสุกรก็ตามลงมาถึงเป็นทิวแถว

เมยานีนับจำนวนคนอย่างละเอียด พอเห็นว่าครบ 35 คนของชุดที่จะต้องออกมาด้วยกัน หล่อนก็เป่าปากยาวเป็นเสียง คล้ายๆ นกกกลางคืนร้อง สายบันไดเชือก ก็ร่วงพลอยจากเบ้องบนลงมากองอยู่กับพื้นเบื้องล่าง โดยการถูกปลดจากการเกาะเกี่ยว ทั้งลงมาให้เพื่อไม่ให้เหลือหลักฐานใดๆ อีก

หล่อนสั่งให้ทหารโจรหรือหน่วยกล้าตายที่มาชุมนุมกันอยู่ ที่จำนวนไม่ต่ำกว่า 30 ม้าเหล่านั้น เก็บบันไดเชือกโดยด่วน ม้วนพันบรรทุกขึ้นไปบนหลังม้าตัวหนึ่ง

บัดนี้ เซลยของสิงหราชทั้ง 13 คน และขุนพลกุดะมะกับแม่ทัพม้าอีก 4 คนฝ่ายพระนคร ก็ตกอยู่ภายในวงล้อมของกองโจรแล้ว อำนาจในการสั่งการเป็นของหล่อนอย่างเต็มที่เมื่อพันพระนครออกมา

เสียงเมยานีหันไปกระซิบสั่งคนของหล่อนอยู่ครู่ ก็หันมาทางฝ่ายเซลย และฝ่ายของขุนพลกุดะมะกล่าวว่า

“เราจะออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้”

“ทุกสิ่งทุกอย่างสุดแต่เจ้าแล้ว ลูกสาวเอ๋ย เพราะบัดนี้ พ่อเองก็ตกอยู่ในความควบคุมของเจ้าแล้วพร้อมกับแม่ทัพทั้งสี่คนนี่”

กุดะมะพูดแผ่วเบา เมยานีหันขวับมามองเพื่อนเก่าของบิดา นัยน์ตาของหล่อนต้องประกายจันทร์เป็นเงาแวววับ

“ท่านพ่อกุดตะมะอย่าได้กล่าวเช่นนั้น บัดนี้ ท่านพ่อกับทหารทั้งสี่ รวมทั้งเชลย 13 คนของสิงหราเป็นแขกขององค์จักราช และ ‘ผู้เฒ่าอรชุน’ ซึ่งกำลังรอคอยที่จะต้อนรับอยู่ด้วยความเร่งร้อนใจยิ่ง”

ม้าศึกพ่วงพีไม่ผิดอะไรกับม้าของทหารฝ่ายพระนครถูกนำมาเทียบให้แก่คนทั้ง 35 คนที่ไต่บันไดเชือกลงมา แล้วชั่วไม่นาน กองม้าย่อยๆ จำนวนนั้น ซึ่งแวดล้อมไปด้วยเหล่าทหารโจรก็เริ่มเคลื่อนออกจากที่ในทันทีเมยานีมีไหวพริบอันละเอียดอ่อนและความจำดีมาก หล่อนไม่ลืมที่จะให้คนของหล่อนเป็นพี่เลี้ยงคุมม้าของพวกพราณพื้นเมืองไว้ เพราะเกรงว่าพวกนั้นจะพลัดตกเพราะม้าพยศ หรือห้อยตะบึงเร็วเกินไป

เสียงฝีเท้าม้า ไม่ต่ำกว่า 60 ม้า ดังกึกก้องไปในกลาง
ราตรีอันเงียบสงัด บ่ายหน้าตัดทุ่งในส่วนที่แคบที่สุด เข้าหาป่าละเมาะริมทางใหญ่ทันที รพินทร์บังคับม้าของเขาให้วิ่งเข้าไปเคียงเมยานี ผู้ชะลอฝีเท้าคอยคุมอยู่หลังขบวน แล้วร้องถาม

“เมยานี เสียงม้าออกดังสนั่นเช่นนี้ พวกทหารในพระนครจะมีเกิดสงสัย และติดตามเราออกมาหรือไม่?”

แม่เสือร้ายหัวเราะดังก้องขึ้นเป็นครั้งแรก

“ท่านพราณ! ทหารสิงหราไม่กล้าที่จะเปิดประตูเมืองกลางดึก และส่งทหารออกมาติดตามเราหรอก เพราะมันย่อมรู้ว่า มันออกมาหาที่ตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลากลางคืน

หากเป็นเวลากลางวันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ยามค่ำคืน ใครจะขี่ม้ามาวนเวียนอยู่ในเขตนอกกำแพงเมืองเช่นไร พวกมันจะไม่โผล่หัวออกมาเลย นอกจากถ้ารู้แน่ว่าเป็นกองทัพประชาชน มันก็อาจยิงธนูเดาสุมลงมาเท่านั้น แต่ทางเชิงเทินด้านใต้นี้ ทหารรักษาการณ์เป็นของท่านพ่อกุดตะมะ เพราะฉะนั้นยังไม่มีโอกาสที่สังหารจะรู้ได้ ถึงพวกที่ปลุกบ้านเรือนอยู่เขตรอบนอก พระนครที่เราเห็นอยู่ห่างๆ นั้นก็เช่นกัน พวกนั้นจะไม่กล้ายุ่งกับเราเลย และส่วนมากก็เป็นสายของพวกเราทั้งสิ้น พวกทรราชเท่านั้นที่จะสุมหัวกันอยู่ในเมือง พวกชาวบ้านประชาชนธรรมดาที่ยากจนจะอยู่กันนอกเมือง และพวกนี้เป็นพวกเราแม้จะไม่ทางตรง ก็ทางอ้อม ขณะนี้ เราปลอดภัยที่สุดแล้ว”

กล่าวจบ เมยานี้ก็ควบม้าตะบึง ตัดหน้าขบวนทั้งหมดที่
วิ่งกันในระดับปานกลางไปนำอยู่เบื้องหน้าพร้อมกัน โดยไม่มี
ใครคาดฝัน เสียงแม่เสือร้ายแห่งกองทัพประชาชนก็ร้องเพลง
เจื้อยแจ้วออกมาดังลั่นไปในท่ามกลางราตรีอันวิเวก เป็นจังหวะ
เข้ากับเสียงฝีเท้าม้าที่ควบอยู่ รพินทร์ ไพรวลย์ ได้ยินเข้าก็ถึง
กับชุนลุกชู

“เกิดมาเยี่ยงกษัตริย์ขัตติยราช

แต่อนิจจา! อนาคตนัก

ต้องพลัดพรากถิ่นฐานแหล่งกำเนิด

ชมชานพเนจรไปทั่วเขตแคว้นแดนกันดาร

ทุกหุบห้วยสะพานลำเนาไพร

ข้าบูกบั้นไปป้อมเลือดตากระเด็น

มีดวงดารากรแทนประทับส่อง
ฝากอนาคตไว้กับหม่อมอันเลื่อนลอย
สุริยา ประทานพลังฤทธิ์ให้แก่ข้า
จันทร์ราเปรียบเสมือนเพื่อนใจ
หากสวรรค์ส่งข้ามาเกิดจริงแล้วไซ้
ข้าคงกลับคืนไปสู่เจ้าได้สมจินต์
รอข้าก่อน อาณาจักรสีทอง อันผ่องใส
รอข้าก่อน-ประชากรทั้งหลาย
และรอข้าก่อน-ศัตรูหม่อมมิตร
ข้ากำลังจะกลับไป...กลับไป...กลับไป...ฯลฯ”

รพินทร์กับดารินได้ยินเสียงร้องเพลงอันไพเราะของ
เมยานีด้วยความตกตะลึง แต่คนอื่นๆ ไม่มีความรู้สึกอัน
ใดทั้งสิ้น นอกจากนึกว่านั่นเป็นความสุข ความคะนองใน
โชคชัยของแม่สาวน้อย

ดารินชักม้าเข้ามาใกล้จอมพราณของหล่อน
“ได้ยินข้อความของเพลงที่เมยานีร้องไหม รพินทร์”
“ได้ยินครับ ได้ยินมาเสียจนคุ้นหูที่สุดแล้ว”

“มันเป็นเสียงเพลงของนางชายที่เคยร้อง ซึ่งครั้งหนึ่งฉัน
เคยได้ยินและได้ถามคุณถึงความหมาย ซึ่งคุณก็ได้เคยอธิบาย
ให้ฉันฟัง แต่เดี๋ยวนี้ ฉันฟังเข้าใจด้วยหูของตนเอง เมยานีไป
เอาเพลงนี้มาจากไหน?”

จอมพราณยิ้มในเงาสลับของแสงจันทร์

“ก็ไม่น่าสงสัยอะไรเลย ถ้าหากแกชายจะร้องเพลงนั้นให้ ‘ราชินีในอนาคต’ ของเขาฟัง จนกระทั่งหล่อนจำเอามาร้องให้เราฟังได้ในขณะนี้”

“ถ้าเช่นนั้น เพลงที่เขาเคยร้องในขณะที่เป็นคนใช้ของเรา ระหว่างเดินป่า ก็คือบทเพลงที่เขาบรรยายความในใจของเขาออกมานั่นเอง”

“ครั้งแรกผมก็ไม่สนใจ แต่เพิ่งจะนึกออกเอาเมื่อเราเหยียบถึงมรกตนครนี้เอง เจ้าคนใช้ ‘ตัวดี’ ของคุณหญิงไม่เพียงแต่จะเป็นนักรบหรือนักรักเท่านั้น ยังเป็นนักกวีเสียอีกด้วย”

“ฉันอยากจะพบเขาเหลือเกิน”

“ผมและพวกเราทุกคนก็อยากจะพบ ‘มัน’ ทั้งนั้นแหละ”

“มัน...ในที่นี้ของคุณหมายถึงใคร?”

“ไอ้แกชาย”

“แต่สำหรับฉันหมายถึง ‘องค์จักราช’ เจ้าชายแห่งมรกต-นครกษัตริย์อันชอบธรรมของแผ่นดินนี้”

“นั่นมันอีกเรื่องหนึ่ง แต่เรื่อง ‘เจ้าแกชาย’ ก็ต้องเป็นเจ้าแกชายวันยังค่ำ สำหรับผม”

“ฉันนึกไม่ออกเลย ว่าจะเผชิญหน้ากันอย่างไร ในเมื่อครั้งหนึ่งเขาเคยเป็นคนใช้ของเรา แต่บัดนี้ เขาคือองค์ยุพราชผู้กำลังจะเปิดศึกใหญ่”

“นั่นผมก็ไม่ทราบความรู้สึกของคนอื่นเหมือนกัน แต่สำหรับผม...”

“ทำไม?”

“ต้องเตะมันเสียก่อน หนึ่งป้าบ พร้อมทั้งถามมันด้วยว่า

ปิ่นผาหน้าไม้พร้อมทั้งวัตุระเบ็ดของเราที่มันขโมยไปเอาไปเก็บไว้ที่ไหน”

ดารินหัวเราะคิก

“นี่คุณยังคิดแค้นใจแงชายอยู่อีกหรือในเรื่องนั้น”

“ผมไม่ได้คิดแค้น หรืออาฆาตอะไรหรอกครับ แต่ในฐานะของหัวหน้าทีมงาน กับคนเจ้าเล่ห์ที่มาสมัครเป็นคนใช้ และเล่นอุบายกับเรามาสารพัด ผมต้องเตะมันก่อนล่ะ”

“โอ๊ย ตาย! แงชายคิดผิดเสียแล้ว ที่ช่วยนายรพินทร์ ไพรวลย์ออกมา รู้ปล่อยให้ตายอยู่ในคุกใต้ดินของสิงหรานั้น เสียก็คงดี”

“ผมก็ว่างั้นแหละ มันไม่ควรจะช่วยผมออกมาให้ต้องไปถูกเตะเลย”

“แงชายอาจยอมให้คุณเตะ ถ้าหากเขาอยู่ตามลำพังกับคุณสองต่อสอง แต่ถึงอย่างไรเมยานี้ก็คงจะต้องคุ้มกัน ‘เจ้าชาย’ ของหล่อนอยู่ทุกขณะ และดาบของหล่อนคมนะ คุณไม่กลัวหน้าแข้งขาดหรือ?”

รพินทร์ ไพรวลย์ นั่งอิง หัวคิ้วขมวดยุ่ง ในระหว่างที่ดารินหัวเราะ

203

**ระยะทางนั้นผ่านไปในระหว่างละมาะป่าโปรง
บางขณะก็เป็นทุ่งโล่ง ที่ราบต่ำและที่ราบสูง
สลับกันไปท่ามกลางแสงเดือนहरुहरु คณะ
เดินทางของเขชฐาเอง แม้จะผ่านการเดินป่ามาเสียจน
คุ้นเคยดีที่สุดในยามคำคมเช่นนี้ ก็ยากที่จะกำหนดจดจำ
ภูมิประเทศได้ แต่กองโจรเมยานีก็นำขบวนไปอย่างแน่นยำ
และจัดเจมด่อเส้นทางดีที่สุด โดยไม่มีการลับเลหรือชะงัก
ค้นหาทิศทางเลย แสดงว่าปรุโปรงด่อเส้นทางอยู่ก่อนแล้ว**

ม้าทุกม้าเคลื่อนไปอย่างไม่มีรีบร้อนนัก เพราะมีภาระที่
บรรทุกอยู่ และดูเหมือนกองโจรจะเข้าใจดีว่า ฝ่ายเชลยของ
สิงหราชที่พวกตนชิงตัวออกมาได้นั้น มีคนที่ไม่ชำนาญในการใช้
ม้าอยู่เป็นจำนวนไม่น้อย จึงไม่รีบเร่งควบตะบึงกันนัก เส้นทาง
ตามความรู้สึกของคนทุกคนเริ่มจะเข้าสู่บริเวณหุบเขาที่โอบปีก
ทะมึนอยู่รอบด้านเมื่ออย่างเช้าชั่วโมงที่สาม

แล้วในที่สุด ก็ผ่านป่าหิน โขดเขาที่งอกอยู่สลับซับซ้อน เข้าไปสู่ส่วนอันลึกลับด้านในวงโอบล้อมของหุบเขาวงพระจันทร์ ขณะนั้นฟ้าเริ่มจะสาบพอดิ อากาศยามใกล้รุ่งสดชื่นยิ่งนัก หอมกรุ่นระรวยไปด้วยกลิ่นดอกไม้ป่าที่ขึ้นอยู่ริมทางตามซอกโขดหิน ผาศิลารายนั้น

หนทางเริ่มจะได้สูงขึ้นไปตามลำดับแสดงว่าขบวนเดินทาง กำลังขึ้นสู่เนินเขาโล่งลูกหนึ่ง เบื้องหน้า ในระยะไกลลิบ ๆ ของเส้นทางประจุมิใครมาทำไว้ในหมู่ป่าหินนั้น แลเห็นม้าศึกจำนวนหนึ่ง ไพล่ออกมาจากสองฟากทาง และโบกธงสัญญาณสีแดงเข้ม คนของเมยานีที่ควบอยู่หน้าขบวนก็โบกธงสีแดงเช่นกัน คงจะเป็นการส่งรหัสอะไรกันให้ทราบ และเมยานีบัดนี้ก็ควมม้าตะบึงเต็มฝีเท้า ผกโฉนตรงไปยังกลุ่มของพวกตนซึ่งทำหน้าที่เป็นหน่วยลาดตระเวนโดยเร็ว ต่างไปหยุดม้าพบปะ พุดจาอะไรกันอยู่

พอขบวนเดินทางเคลื่อนใกล้เข้ามา หล่อนโบกมือให้ตามหลังไป พร้อมกับกองลาดตระเวนหน่วยนั้น ซึ่งไม่ทราบแน่ว่า มีอยู่จำนวนประมาณสักเท่าใด แต่สำเหนียกได้จากเสียงฝีเท้า ม้าว่าเดินหรือวิ่งอยู่ในระหว่างป่าหินริมทาง อันมองเห็นตัวไม่ ถนัดแวดล้อมรอบด้านไปหมด

“เราเข้าถึงกองบัญชาการชั่วคราวของกองทัพประชาชนแล้ว อีกไม่นานนักหรอก กุตะมะก็จะได้เผชิญหน้ากับ อรชุนสหายเก่า”

เสียงขุนพลเผ่าพื้มพำขึ้นลอยๆ ดุจจะกล่าวรำพึงกับตนเอง เซษฐาเหยาะม้ายู่ใกล้ในขณะนั้น ก็เอื้อมมือมาตบไหล่ขุนพลเผ่าเบาๆ กล่าวเป็นเชิงปลอบใจว่า

“ท่านมีอะไรกังวลอยู่ในใจหรือ กุตะมะ”

กุตะมะยิ้มเนือยๆ

“เราไม่มีอะไรกังวลใจหรอก เพราะเราพร้อมแล้วที่จะให้สหายของเราตัดสินใจโทษ ถ้าเขาจะถือโทษว่าเราได้ทรยศต่อราชวงศ์เทพมาตลอดระยะเวลา 20 กว่าปี”

“เป็นไปได้หรอก ที่อรชุน หรือองค์จักราชจะถือโทษต่อท่าน นอกจากจะต้องขอบคุณและขอต้อนรับท่านเป็นอย่างดีที่สุดในสิ่งที่ท่านทำไปแล้ว การกระทำของท่านภายในคืนนี้ ลบล้างมลทินของท่านที่เคยมีมาถึง 20 กว่าปีให้สูญหายไปหมด เพราะท่านก็เป็นผู้ที่จงรักภักดีต่อองค์จักราชเช่นเดียวกับอรชุน และทำบุญคุณช่วยชีวิตพวกเราทั้งหมดไว้”

เซษฐาตอบ

“เรานึกไม่ออก ว่าจะกล่าวคำใดเป็นคำแรกกับสหายเก่าของเรา”

“พระอาทิตย์กำลังจะโผล่พ้นขอบฟ้าเบิกอรุณแล้ว...ท่านก็ควรจะ ‘กูดมอร์นิ่ง’ กับสหายเก่าของท่านเป็นคำแรก”

ไชยยันต์ชะโงกหน้าเข้ามาบอก ในระหว่างเคียงม้าขนานไปอีกข้างหนึ่ง

กุตะมะไม่สนใจกับถ้อยคำของไชยยันต์ และไม่กล่าวคำใดอีก สายตาทอดแน่วนิ่งไปเบื้องหน้า

ในที่สุด ขบวนทั้งหมดก็บรรลุดึงที่โถงอันกว้างใหญ่ หน้าผาตัดบริเวณหนึ่ง ซึ่งบัดนี้เต็มไปด้วยค่ายกระโจมของกองทหารโจรสระพริบพร้อมไปหมด แลดูไม่ผิดอะไรกับกองทัพของทหารหลวงนั่นเอง ถ้าผิดกันไปก็แต่เพียงว่าทหารเหล่านั้นแต่งกายไม่เป็นระเบียบนัก และมักจะใช้เสื้อผ้าสีเชียวกลืนกับสีของไม้ในป่า ผิดกับทหารหลวงซึ่งใช้สีสันดุจดาว สุดแต่จะสังกัดหน่วยกองใด

รพินทร์สังเกตเห็นพวกทหารโจร หรือจะเรียกให้ถูกในขณะนี้ว่า ‘กองทัพประชาชน’ แม้จะมีกำลังอาวุธประจำตัวพร้อม ไม่ผิดอะไรกับทหารหลวงก็ตามที แต่สิ่งที่ขาดก็คือม้าศึก พวกนี้มีม้าไม่มากนัก และเมื่อเขาแอบถามสุกรี ถึงเรื่องม้า อันเป็นกำลังสำคัญชนิดหนึ่งในการรบ ก็ได้รับคำตอบว่า

“พวกเราขาดแคลนม้า อันเป็นพาหนะสำคัญที่สุดในการรบและการเคลื่อนที่เร็ว เพราะไอ้พวกทรราชครองเมือง มันพยายามจะตัดกำลังเรื่องม้าของเราให้มากที่สุด ประชาชนนอกเขตพระนครเลี้ยงม้าไว้เท่าใดต้องถูกขึ้นบัญชีตรวจสอบไว้ และพอม้าเจริญเติบโตพอที่จะฝึกใช้งานได้ พวกมันก็จะกวาดต้อนเข้าไปไว้ในกองทัพหมด เพื่อไม่ให้ตกมาเป็นกำลังของฝ่ายเรา พวกเราจึงมีม้าใช้งานศึกไม่มากนัก และแพ้เปรียบอยู่เสมอในการรบประจันซึ่งๆ หน้า เราจึงใช้วิธีลอบโจมตีเสมอมา ไม่อาจหาญพอที่จะเปิดศึกใหญ่เข้าโจมตีพระนครได้ ม้าเป็นสัตว์หวงห้ามในมรกดนครนี้ คนที่จะขี่ม้าได้ก็ต้องเป็นพวกทหาร พ่อค้าใหญ่ หรือขุนนางฝ่ายทรราชทั้งสิ้น พวกเราก็ได้แต่ลอบตีชิงปล้นสะตมม้าของมันมาบ้างเท่านั้น ม้าของเราทั้งหมดมีอยู่ไม่ถึง 6 ร้อยตัว”

“สิงหราชลาดพอใช้ทีเดียว”

จอมพราณกล่าวยิ้ม ๆ

“แต่ต่อไปนี้พวกท่านคงจะสบายใจขึ้นได้บ้างแล้ว เพราะกำลังจะได้มาถึงหนึ่งกองพล รวมทั้งทหารมีฝีมือของกุตะมะ มาสมทบด้วย”

“นั่นเป็นข่าวดีอันวิเศษสุดสำหรับกองทัพประชาชน ถ้า นักรบของเราทุกคนมีม้าศึกประจำตัวเสียอย่างเดียวกันเท่านั้น พวกทรราชพินาศไปนานแล้ว จะพินาศก่อนที่องค์พระยุพราช เสด็จมาถึงเสียอีก”

สุกรีกกล่าวบอกมาจากใจจริงด้วยความยินดี

ที่หน้าลานผาตัด ซึ่งเป็นช่องทางเข้าไปราวกับใคร มาชุดไว้เป็นนครถ้ำใต้ภูเขา มีคนฉกรรจ์จำนวนหนึ่งประมาณ ไม่เกิน 20 คน ยืนเรียงรายเหมือนจะต้อนรับอยู่แล้ว พวก ทหารโจรที่ขี่ม้าร่วมทางมาด้วยทั้งหมด แยกตัวกระจายออกไป หมด คงเหลือแต่คณะเชลยของสิงหราช กุตะมะและนายทัพ 4 คนเท่านั้น ที่ยังเกาะกลุ่มกันอยู่

ทุกคนเห็นเมยานีควบม้าตรงไปยังบุคคลที่ยืนเรียงรายอยู่ เหล่านั้น และกระโดดลงไปยืนพูดอะไรกันอยู่กับบุรุษร่างใหญ่ ผู้มีเคราขาวโพลนยืนกอดอกอยู่เป็นประธาน แล้วคนหนึ่ง ใน บรรดาที่ยืนเรียงหน้าอยู่เหล่านั้น ซึ่งเข้าใจว่าคงเป็นแม่ทัพชั้น สำคัญของกองทัพประชาชนก็เดินตรงเข้ามายังม้าของทุกคน ตะโกนบอกมาว่า

“ท่านผู้เฒ่าและกองทัพประชาชนขอต้อนรับท่านกุตะมะ และท่านอาคันตุกะต่างแดนด้วยความยินดียิ่ง ขอเชิญท่านลงจากหลังม้าบัดนี้เถิด และตามเข้ามา”

ฝ่ายคณะเฉลยทุกคนก้าวลงจากหลังม้า กุตะมะกับทหารเอกอีกสี่คนก้าวลงที่หลัง ภายหลังจากมองตากันอยู่ครู่ และได้รับสัญญาณพยักหน้าของขุนพลเฒ่า

ในขณะนั้นเอง เพียงระยะที่ห่างกันไม่เกิน 25 เมตร ‘ผู้เฒ่าอรชุน’ ก็ก้าวตรงเข้ามาพร้อมกับเมยานี ธิดาสาว

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ดาริน มาเรีย และรพินทร์ ยืนเรียงเป็นหน้ากระดานอยู่ทางด้านซ้ายมือ ส่วนกุตะมะ ก็ยืนเด่นสงบบอยู่ทางด้านขวามือ โดยมีทหารเอกทั้งสี่คนยืนเบื้องหลัง

อรชุน เป็นชายสูงอายุที่มีผมและเคราขาวโพลนหมดทั้งศีรษะ แต่ดูท่าแข็งแรงและปราดเปรียวยิ่ง นัยน์ตาเป็นประกายแจ่มใสคมวาว ใบหน้าเต็มไปด้วยอำนาจและความเยียบขาด แม้จะดูแก่ชรากว่ากุตะมะ แต่ก็ไม่ได้มีอะไรมาทำให้ความว่องไวฉับพลันของความเป็นนักรบลดหายไปเลย ฝ่ายเฉลยของสิงหรามองดู ‘ผู้เฒ่า’ ของกองทัพประชาชนเป็นตาเดียวอย่างสนใจยิ่ง และพยายามจะมองหา ‘แงชาย’ แต่ไม่เห็นร่วมอยู่ในกลุ่มนั้นเลย

ตะวันแรกอรุณเริ่มฉายแสงอบอุ่นสว่างเรืองไปทั่ว ฝ่ายที่เป็น ‘แขก’ ของกองทัพประชาชนทั้งหมดยืนนิ่ง อรชุนก้าวข้ามช้าใกล้เข้ามาทุกขณะ ใบหน้านั้นมีรอยยิ้มนิดๆ จูงมือธิดาสาว ผู้เป็นกำลังสำคัญในการรบเข้ามา แล้วในที่สุด ก็มาหยุดยืนเผชิญหน้ากับกุตะมะห่างกันเพียง 2 วา โดยยังไม่หันมาสนใจอาคันตุกะต่างแดนก่อนทั้งสิ้น

อดีตเพื่อนร่วมน้ำสาบาน ขุนพลซ้ายขวาของวิษณุ-
พรหมนารถ ยืนมองตากันนิ่งไปชั่วขณะ ขณะนั้น ทุกสิ่ง
ทุกอย่างดูเหมือนจะสนิทกับที่และตกอยู่ในความเงียบไป
หมดสิ้น

ครั้นแล้วในที่สุด เสียงอันห้าวต่ำของอรชุนก็ดังประกาศ
ขึ้นว่า

“เมยานี จงลงคุกเข้าค้ำับท่านพ่อกุตะมะอีกครั้งหนึ่ง
ในสิ่งใดๆ ก็ตาม ที่เจ้าได้ล่วงเกินท่านพ่อกุตะมะไปแล้ว”

พร้อมกัน ‘ผู้เฒ่า’ ก็ดึงมือลูกสาวคนสวย และฝีมือรบ
ราวกับแม่ทัพบุรุษอกสามศอกให้ก้าวออกมาข้างหน้า เมยานี
ทรุดกายลงคุกเข้าเบื้องหน้ากุตะมะอีกครั้ง และบัดนั้น กุตะมะ
ก็รีบก้มลงประคองหญิงสาวขึ้นมาโดยเร็ว โอบกอดไว้พร้อมกับ
พูดเป็นประโยคแรกว่า

“อรชุน! ลูกของท่าน ก็เหมือนลูกของข้า แม้ว่าท่านจะ
เข้าใจข้าผิดมานานแสนนาน ข้าไม่คิดเหมือนกันว่าจะได้พบเห็น
ท่านลักษณะนี้อีก เมยานีเป็นผู้กล้าหาญ และมีฝีมือมาก จน
ข้าอิจฉาท่านที่ไม่มีลูกชายหรือลูกสาวอย่างท่านเลยแม้แต่คน
เดียว”

กล่าวด้วยน้ำเสียงแخمซ้ำห้าวกังวานเช่นนั้น แล้วกุตะมะ
ก็หันไปทางทหารเอกสี่คนที่ติดตามมาด้วย พร้อมกับบอกว่า

“ยุษฐิท พรหมเมศวร วิกรม และพราหุต...ที่เจ้าเห็นอยู่นี้
คือ ‘ผู้เฒ่า’ แห่งกองทัพประชาชน ซึ่งพวกเจ้าเคยเพียรพยายาม
ที่จะจับเป็นหรือจับตายไปถวายแก่สิงหรามมาแล้ว แต่พวกเจ้าก็

ไม่เคยกระทำการได้สำเร็จเลย ท่านคืออดีตขุนพลอรชุน สหาย
รักร่วมน้ำสาบานกับข้าในสมัยกษัตริย์วิษณุพรหมนารถ”

สี่ผู้บังคับกองพันทหารม้า ทรวดกายลงคุกเข้ากับพื้นพร้อม
กับปักหมอกในมือที่ถืออยู่ตรงหน้าเป็นการเคารพพร้อมกัน

อรชุนยิ้ม โบกมือเป็นสัญญาณให้ยืนขึ้น

“ยืนขึ้นเถิด ลูกเอ๋ย ต่อไปนี้ เราคือเลือดเนื้อเดียวกัน
แล้ว เราจะมีตายเคียงข้างกัน เพื่อความยุติธรรมของแผ่นดิน
มรกตนคร”

ทั้งสี่ยืนขึ้นในท่าระวางตรง

สองเสือเฒ่ามองสบตากันอีกครั้ง แล้วต่างเดินเข้า
มาสวมกอดกันไว้ น้ำตาของต่างฝ่ายต่างไหลซึม ไม่อาจ
พูดอะไรกันได้อีกนาน...มันเป็นภาพที่ฝ่ายเชลยของสิงหรา
ทั้งหมดยืนมองดูอยู่ด้วยความตื่นตันใจ

บัดนี้ มิตรได้เข้าใจในมิตรแล้ว

“อรชุน นำข้าและท่านเหล่านี้เข้าเฝ้าองค์จักราชเดี๋ยว
นี้เถิด”

ในที่สุดกุตะมะก็พูดขึ้น

อรชุนดูเหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ เปลี่ยนสายตาไปสำรวจ
จับอยู่ที่คณะเชลย แล้วเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่กึ่งกลางแถวนั้น
ก้มศีรษะลงโค้งคำนับ ซึ่งทุกคนก็ผงกศีรษะตอบ

“องค์จักราชประทับรอคอยพวกท่านทุกคน ไม่ว่าจะเป็น
บ่าวหรือนายที่เดินทางมาด้วยกันอยู่แล้ว ในคูหาชั้นในของกอง

บัญชาการ ขอให้ท่านตามเมยานี้เข้าไปเกิด ส่วนกุตะมะนั้น เรา
จากกันมานาน ขอให้เราได้สนทนากันเป็นส่วนตัวอีกสักครู่
แล้วเราจะนำกุตะมะกับทหารทั้งสี่เข้าไปเฝ้าองค์พระยุพราชภายหลัง”

“เราขอขอบใจท่านมาก ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านได้ทำไป
แล้วเกี่ยวกับพวกเราทุกคน ท่านผู้เฒ่า”

ในฐานะหัวหน้าคณะ เซษฐากล่าวขึ้นอย่างอ่อนโยน
อรชุนกัมศิระเนิบลงอีกครั้ง

“ขอให้ท่านจงไปขอบพระทัยจักราชเถิด เพราะทุกสิ่งทุก
อย่างที่เราได้กระทำลงไปแล้ว ล้วนเป็นบัญชาของเจ้าชายทั้งสิ้น
เราอาจได้สนทนากันมากกว่านี้ แต่ขอให้ท่านจงเฝ้าจักราชก่อน
เถิด พระองค์กำลังร้อนพระทัย ที่จะได้พบพวกท่านทั้ง 11 คน
เป็นอย่างยิ่ง”

เมยานี้ยิ้มพริ้มเข้ามา พร้อมกับพยักหน้าเรียกทุกคน แล้ว
เดินอาดๆ นำหน้าไปก่อน เซษฐาจึงส่งสัญญาณให้ทุกคนเดิน
ตามเขาเข้าไปเป็นขบวน คงมีแต่พวกพรานพื้นเมืองและรพินทร์
เท่านั้นที่ยังหยุดยืนนิ่งอยู่กับที่ ดารินหันมาพบ หล่อนทำหน้า
ฉงนเหมือนจะถาม จอมพรานจึงหันไปบอกพวกเขาทุกคน

“ไป!”

“ไปไหนนาย?” บุญคำทำหน้าตื่น

“ก็ไปพบ ‘ไฉ่แฉาย’ นะซี”

“ไฉ่แฉาย... ‘เจ้าชายจักราช’ ไช้ไหมนาย”

“คนเดียวกันนั่นแหละ”

“แล้ว...แล้วเราจะเข้าไปพบมะ...มัน...เอ๊ย!...ท่านได้ยังไง

มิต้องคลานเข้าไปหาเหมือนเสนาคลานเข้าไปหาพระเจ้าแผ่นดิน
อย่างในยี่เกหรือ”

ตาพรานเต๋าทำหน้าปูเลี่ยน ถามอ้อมอ้อม

“เอาเหอะน่า ถ้าบุญคำจะคลานเข้าไปกราบ ก็ไม่มีใคร
เขาว่าหรือ”

จอมมัคคุเทศก์พูดกระซอก ๆ แล้วออกเดินตามไปโดยเร็ว
บุญคำเหลียวหน้าเหลียวหลัง หนานอินผู้อาวุโสกว่าทุกคนก็ตบ
หลังโดยแรง

“เจ้าชายสั่งพวกเราทุกคนให้เข้าไปพบ เ็งจะไม่เข้าไปก็
ตามใจเ็ง...เอ้า! ไปเว้ย พวกเรา ปล่อยไ้คำไ้วันนี้คนเดียว”

ว่าแล้วหนานอินก็ขยับเท้า บุญคำจับแขนไว้อีก

“เดี่ยว! พี่อิน แล้วของของเราล่ะ อยู่ที่ไหน?”

“เ็งจะบ้าไร ไ้คำ จะห้วง ‘สมบัติ’ ไปถึงไหน มั่นตก
อยู่ในความดูแลของพวกนี้แล้ว ไ้ใจได้ ต่อไปนี้พวกเ็งไม่ต้อง
มาแบกหาบให้ไหล่อ้อยอีกแล้ว ไ้รีย่าเซียว ไ้เต๋าลามกนี้”

บุญคำหัวเราะแะ ๆ หน้าจ้อย ตามปกติแล้ว แก่อาวุโส
และเหนือกว่าพรานพื้นเมืองทุกคน แต่พอมาเจอหนานอินผู้อาวุโส
เหนือกว่า แก่ก็เลยกลายเป็นเด็กไป ทุกคนออกเดินตาม
คณะเจ้านายไปหมด แกเลยจึงต้องวิ่งตามหลังเข้าไปด้วย

ทั้ง 13 คนของคณะเชลยสิงหราช เดินตามเมยานีเข้าไป
ไปในเพิงคูหาอันกว้างใหญ่ขนาดขี่ม้าลอดเข้าไปได้พร้อม
กันไม่ต่ำกว่า 7-8 ม้านั้น มันเป็นใต้เพิงหินโล่ง ๆ ริมผนังปักไว้

ด้วยไต้ที่ส่องสว่างโชติช่วง แล้วแยกซ้ายมือเข้าสู่ทางเดินไม้สูงจะกว้างนัก

กว่าทุกคนที่เดินกันมาอย่างไม่เป็นระเบียบเหล่านั้นจะทันรู้ตัวก็มาพบตนเองยืนอยู่ในห้องหนึ่งซึ่งฝาหินรอบด้านเหลืออร่ามสุกสกาวไปด้วยทองคำ กระทบแสงประทีปสว่างจ้าไม่ผิดอะไรกับแสงทิวากาลภายนอก

ร่างหนึ่งในเครื่องแต่งกายขัตติยราชแห่งมรคตนคร กำลังยืนหันหน้ามายังทางเข้า แต่ในขณะนี้ เขาผู้นั้นก้มลงมองสำรวจแผ่นหนังขนาดใหญ่ที่เขียนเป็นรูปแผนที่ เหมือนกำลังจะศึกษาใคร่ครวญอยู่ เสียงฝีเท้าของคนหมู่มาก ถึงแม้จะเดินกันมาด้วยสำเนียงอันแผ่วเบา ก็ปลุกให้ตื่นจากภวังค์เงยหน้าขึ้น มือทั้งสองยังเท้าอยู่บนโต๊ะหิน และสายตาคู่นั้นก็ประจันกับสายตาทั้ง 13 คู่ ที่จ้องตะลึงมาก่อนแล้วในลักษณะยืนเรียงกันเป็นหน้ากระดาน

เมยานีคุกเข่าลงคำนับอย่างอ่อนน้อม แล้วลุกขึ้นยืน
“บัดนี้ เซลยของสิงหราชทั้ง 13 คน ผู้เป็นสหายของพระองค์มาพร้อมหน้าที่นี่แล้วเพคะ”

บุรุษสง่างามราวกับเทพบุตรผู้นั้น แยมยิ้มริมฝีปากน้อยๆ แล้วบอกด้วยเสียงทุ้มลึกว่า

“ขอบใจมาก เมยานี เอาละ เจ้าออกไปจากที่นี่ก่อน เราต้องการอยู่กับ ‘เพื่อน’ ของเราทั้ง 13 คน โดยเฉพาะ”

เมยานีก้มศีรษะลงคำนับอีกครั้ง แล้วถอยห่างออกไปอย่างเงียบเชียบ

แล้วมันก็เหลือแต่ความเจ็บจริง ๆ เจ็บขนาดเต็มตา
ได้ยิน...

แน่ละ ในสายตาของทุกคนนั่นคือแงชาย...เจ้า
กะเหรี่ยงพเนจร ที่เดินเข้ามาสมัครเป็นลูกหาบคนใช้
คณะเดินทางที่หนองน้ำแห้งไม่ผิได้เลย หากจะเพี้ยน
ไปบ้างก็เพียงแต่ว่าแทนที่จะอยู่ในชุดกางเกงครึ่งแข้งสีดำ
ผ้าขาวม้าโพกหัว เสื้อกั๊กสีย้อมฝาดเก่าคร่ำคร่า บัดนี้เขา
อยู่ในชุดเกราะทองคำของขุนทัพผู้สืบสกุลจากเชื้อสาย
กษัตริย์ราชวงศ์เทพ...